

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

БЛАГОСЛОВЕН

Неделни беседи

28.09.1941 – 26.07.1942

Първи том

Първо издание

Кърджали 1998

Учителят Беинса Дуно

БЛАГОСЛОВЕН

Неделни беседи

28.09.1941 – 26.07.1942

Компютърен набор и правопис:

Стоил Янев

Коректори:

Стоил Янев, Христо Андонов

Графично оформление:

Николай Колев, Стойко Стойчев

Добронамерено и с разбиране съдействаха:

Стойко Стоянов, Минка Андонова

Координатор за отпечатване на неиздаденото

Слово на Учителя Беинса Дуно: Вергилий Кръстев

© Издателство „Урания“

© Издателска къща „Жануа ’98“

пл. „П. Р. Славейков“ 11

Тел. 02 / 987 87 30

www.janua-98.com

ISBN 954-9589-07-2

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Тодорова (1888-1972), Савка Керемедчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го през годините българи.
Да бъде благословен самоотверженият им труд.

**Автентичността на
стенографските записки е запазена.**

*Всяко Божие слово е опитано.
То е щит за тези, които упоават на него.
Не притуряй неговите думи,
за да не те обличи и се покажеш лъжец.*

Прит. 30;5, 6

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

КОЙТО ИМА УШИ ДА СЛУША, НЕКА СЛУША

Отче наш. „Иде, иде.“

Ще прочета 14-та глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи.“

Ще взема само последните думи: „Който има уши, да слуша“.

Човешкото сърце е предразположено към удоволствия. Всеки човек обича удоволствията. Обича да му говорят мекичко, приятно, да го поканят; ако обича да пие винце, приятно му е да го поканят с най-хубавото вино; ако пие ракия, приятно му е да го поканят с най-хубавата ракия; приятно му е да го поканят с най-хубавия хляб; с най-хубавата шапка, с най-хубавото. Казва: „Не може ли другояче? Че това не е порядък. Виждам някои същества са много добре облечени, някои са с дрипели, някои са с кал покрити отгоре“. Тогава се ражда мисълта. Защо е така? – Че как трябва да бъде? След като е работил човек, какво трябва да прави? – Трябва да почива. След като почива, трябва да спи. Когато нравите разискват за противоречията в техния живот, ние ги намираме за много естествени. Те казват: „Как тъй да ни развалят мравуняка?“ Не знаят кой е, питат. Минал обаче земеделецът с ралото през мравуняка, разхвърлял го и техните учени започват да разправят какви сили под земята са действали да разрушат зданието. Проста работа. Минал един орач със своето рало, размърдал почвата. Може би техните философи ред години ще доказват какъв е бил напорът, спънките горе, за да го дигне. Той изчислява какви са били големите сили, доста големи сили: два вола са доста силни. После този отзад, който натиска ралото и той е една сила. Казвам: Ралото не е потънало повече от 20 сантиметра.

Днешните хора преувеличават. Ако на един беден човек взе-

меш един лев, ще окряка орталъка като за хиляда лева – много му се струват. На богатия, ако му вземеш хиляда лева, той казва, че не е много. Сиромашът цени много, което има, богатият не го цени. Представете си, че стане обратният процес, този богатият човек, който не цени, роди се сиромаш. Какво ще бъде неговото състояние? Най-първо, той се е научил да харчи много. Обикновено богатите имат много удоволствия: имат много хубави дрехи, пушат папирози. Като станат сиромаси, какви папирози ще пушат? Ще се чудят как Господ е смееел да създаде света така, че да нямат папирози. Господ казва: „Ти едно време, като беше богат, работи много с тютюна, сега като стана сиромаш, ще имаш почивка от тютюна.” Няма пет пари в джоба, а тютюн ще пуши. Ще впрегнеш воловете в ралото, ще ореш земята. – Защо е така? – Защото като богат никога не си орал, пък сега трябва да се научиш да ореш земята. Смяна има в занятията в света. Някой казва: „Защо не съм богат?” Защото си станал сиромаш. „Защо съм богат?” Защото си бил сиромаш. Богатството и сиромашията, това не са естествени величини, това са временни, преходни сили в света. Едно дете ражда ли се възрастно? Колко тежи? Като започнеш от две кила, две кила и половина, три кила, 4, 5, 6 кила. Но знаете ли, 6 кила да го носи е доста тежка работа. Казвате: „Защо да не тежи повече?” Ти носил ли си едно дете, тежко 6 кила, ден и нощ в утробата си? Туй дете като гост иска да го храниш, мълчи, дума не казва и пак е недоволен от тебе. Сега съвременните хора мислят, че много знаят. Мравите мислят, че много знаят, обаче при хората много малко знаят. Ние, хората, много знаем, но онези, които управляват Природата, с нас си правят шеги. Често и с мене си правят шеги. Вземат шапката ми, пък я търкалят. Казвам им: „Що се занимавате с шапката ми?” – „Тебе що ти трябва шапка на главата? Ти нали знаеш, че твоята шапка ти пречатства на клетките, не можеш да приемеш добрите вълни отгоре, които идат от пространството. Ти

ще страдаш след време, тази шапка ще ти повреди очите, ще ти повреди ушите. Шапка не ти трябва.” Казвам: „Хората са направили шапки.” - „Хората са много глупави. По техния ли ум ще ходиш? Какво ще ходиш като глупак с тази шапка?” Разумно разсъждават. Като ме слушате да говоря така, казвате: „Нас никога не са ни говорили. Къде са?” Съгласен съм, но на глухите хора, кой ще говори? Глухите виждат само мърдането на устата. Вие виждате Природата се движи, то е за глухите хора. Който вижда само мърдането в Природата, той е глух. Де са сегашните хора, като говори Природата да я разбират? Във всяка буря има говор, реч. Така разумно се говори, такива разумни работи има в една буря от 24 часа, че трябва да ги турите на плоча. Казвате: „Какво казват?” Вижте, това няма да ви кажа. И да ви кажа, няма да ви ползва. Ако за пример, аз ви докажа, че на Слънцето има голяма температура, да кажем, 25 000; 50 000; 100 000; 5 000 000 градуса, как ще разберете тия градуси топлина? Не можеш да разбереш това, което не си опитал. Ти 25 хиляди градуса топлина, ти с нищо не можеш да я опитаеш на Земята. Няма метал, който да устои на тази топлина, няма пръст, която да устои, всичко се разтапя. Как ще опитаеш, как ще познаеш, че е 25 хиляди градуса? Тия високите топлини, за които се говори, те разтварят дори съставните части на атома. Казват: „Защо е температурата?” Писанието казва: „Бог е огън пояждащ.” Няма да остане нищо в света, което Бог да не пояде. Всичко туй ще го разтопи, ще го разруши и всичко от човешката култура ще бъде разтопено, нищо няма да остане за спомен. Ни косъм няма да остане. Питам тогава: Какво има да ви радва в един порядък, дето всичко ще изчезне? Какво ще остане тогава? Кое ще бъде реалното?

Вие по някой път искате да знаете какво има в оня свят. Ако идеш в оня свят, няма да намериш майка си там, баща си няма да намериш, сестра си, братя си. Ще ги намериш тях в друг свят.

Баща ти е бил пияница, бил е крадец. В оня свят трезви и пияни хора на едно място не може да живеят. Крадците при крадците, пияниците при пияниците, учените при учените, добрите при добрите, лошите при лошите, всички при своите си. Вие казвате: „Баща ми е тук.” Вие как ще повикате баща си? Когато казва Христос да се отречете от баща си, от майка си, от всичко се разбира: да се отречеш от майка си пияница и да я забравиш, от баща си крадец ще се откажеш, от брата си ще се откажеш, от жена си, от всички дрипели в света ще се откажеш, ще ги хвърлиш настрана. Няма да носиш дрипели. Крадците и престъпниците в света няма да ги считаш баща и майка, това е посмешище, това са илюзии, това са заблуждения, с които хората се заблуждават в света. Казваш: „От какво да се отрече човек?” Всички хора имат патологични неща. Какво са направили днешните хора за Бога? Милиони хора се избиват по бойните полета и не може да ги родят. Всичките убеждават, че това е Волята Божия. Правят едно престъпление, казват: „Трябваше да се направи.” Защо ще правиш престъпление? Защо ще трябва да грешиш? В света причината за всички прегрешения и престъпления е пожеланието. Много малка е тази причина, пожелалеш нещо, няма зло. В самата причина няма зло. Но тази причина – пожеланието ражда доброто и злото едновременно. Пожеланието, това е майката, но в дадения случай, тази майка има двама мъже. Следователно в света грехът е многомъжество. Когато една жена има двама мъжа, тя ражда доброто и злото. Искате да знаете произхода на злото. Една жена и двама мъжа раждат доброто и злото. Двамата мъже раждат доброто и злото. Двамата мъже не могат да родят доброто. Всичките спорове се раждат от двамата мъже и едната жена. Двама мъже винаги ще се бият за една жена. Всичките несрети в живота се дължат на едната жена и двамата мъже. Тогава имате двама бащи: когато някой пие, казвате: „Защо пие?” – За утеха. Жена му го накарала от голяма тъга. Отива да

пие, за да забрави скръбта и несретите. Защото има състезание между двамата, кого обича повече от двамата. Те са от различни цветове: единият чер, другият бял. Всякога жените обичат повече черните мъже, отколкото белите. Четете Халима – от „Хиляда и една нощ“, ще видите царкини са се влюбвали в негри. Един от тия царе в Халима, като видял, че жена му имала любовници черни, не искал да я убива, оставил я да живее, както иска, но тръгнал той да бяга. По едно време, след като вървял един месец, седи при едно плодно дърво, да кажем ябълка или круша, било близо до морето. Заспал и вижда, че из бездната излиза един змей и носи сандък. Като го видял, качил се на крушата. Змейт отворил сандъка. Излиза една красавица, хубаво облечена, със сапринени дрехи, диаманти по нея. Седнали и змейт заспал на скута ѝ. Като видяла на крушата царя, казала му: „Слез долу! Ако не слезеш, ще го събудя и ще ти свети маслото.“ Той слязъл. Тя знаела как да приспива змея, приспала го, оставила му главата настрана. Казва: „Видиш ли тия наниз, златни пръстени? Този глупак ме държи в този сандък и ме скрива. Аз вече съм имала 99 любовници, ти си стотния. Дай си пръстена.“ Турила го на врата си. Той спи. Този източен цар се спрял да мисли къде е злото. Казва: „Злото седи в двамата мъже.“ Връща се в царството си и казва: „Всяка жена ще има само по един мъж, не по два.“

Дотогава, докато слушате доброто и злото, това са двамата мъже в човека. Човешката душа, когато влиза в тия двамата, тя говори на единия, говори и на другия, казва: „Да се запознаем.“

Сега говоря за един свят, който е във вас. Вие се смущавате, недоволни сте от живота. Туй е за жените, ами за мъжете? Мъжете какви са? Едната жена, която има двама мъже, то е едно, но един мъж не може да има две жени. Няма ги жените. Едва за една жена двама мъже се намериха. Тя като преброди целия свят, едва намери двама мъже, за един не може да се ожени, тия двамата ед-

новременно вървят.

Сега жените трябва да се откажат от двамата си мъже. Как ще се откажете, аз бих отишъл малко по-дълбоко да ви кажа. Аз се спирам на първата степен на появяването на греха, но грехът им по-дълбок произход. Винаги сърцето на човека е причина за неговото падение. Човешката душа по причина на своето сърце страда. Сърцето и умът, то са двамата мъже, които вкарват човека в беда. Едно престъпление, ти ще го направиш, защо? За пример: една красива жена те привлича със своята красота, то е мъжът, умът те тласка към красотата ѝ. Да обясня умът де е в човека. Във вълка винаги действа сърцето. Вълкът винаги обича тлъстите овце. Като я намери, ще я изяде. Като намери изпоставяла овца, честолюбив е, само като лекар ще я бутне с муцуната по корема, казва: „Не бой се, такива болнички аз не ги искам. Паси си. Друг път, като мина, ще имам любовна среща. Имам топло сърце, то показва колко обичам овцете.” Тя се стегне, очаква го, развесели се. Той като дойде, положи я на земята, вземе я на гости в себе си, изяде я.

Питам сега: Какво ще ти донесе една красива жена? Или какво ще донесе една угоена овца на вълка? Сега противоречието къде е? В дадения случай овцата е доброто, вълкът е злото. Питам: Защо една овца иска да се срещне с един вълк. Защо сега човек иска да пийне ракийца, абсент, коняк, вермут? Туй казва за аперитив. Какво ще му донесе? Всичките тия напитки, които съвременната култура има, за в бъдеще ще имат много лоши последствия в раждането на бъдещите поколения. Има хора, които се израждат. Сегашният свят страда от пиенето на много вино. За бъдещите поколения ще бъде лошо. Защото човек трябва да знае как да пие виното. Казвам, ние разглеждаме един въпрос, не да съдим. Ние разглеждаме само закона. Законът има тежест само когато се приложи, да се знае. За пример: в химията трябва да

знаеш известни закони, по които да направиш известно съединение и разединение. Ти знаеш, че има закон да не пиеш. Ти търсиш по околени път как да пиеш. Пиеш, глобяват те, затварят те. Да кажем, като те хванат в кръчмата, за една година може да те затворят. Ако има закон, че за чаша вино има известна глоба, после една година затвор – тия закони още ги няма, но представете си, че ги има тия закони. Питам: Като лежиш една година в затвора, платиш глобата, мислиш ли, че в тебе този навик е изчезнал? Ще се увеличи. Американците прокараха един закон за пълно въздържание в Америка. След като воюваха, цялата полиция беше заета с контрабанди, които принасяха разни напитки, не можах да издържат. Съвсем други бяха причините на това въздържание. Като не можах да издържат, туриха стария ред. Наричат го мокрия режим. Въздържанието нарекоха сух режим, свободното го нарекоха мокър режим.

Тогава ние, съвременните хора, не съзнаваме. Има един закон, няма да се мине много, ще го опитате. Вие още не сте опитали закона. Ще дойде един ангел с меч си, ще похлопа, казва: „Арестуван си.” Речеш да се съпротивиш, забиеш ножа в гърдите. На сутринта казват: „Имал разрыв на сърцето.” Онзи дошъл от Невидимия свят и казва: „Ще дойдеш горе, викат те.” Хване те за косата или за врата. Или пък да ви го каже научно: след като го мушне, от тази дупка излиза душата, тури едно шише, човекът влезе в шишето, запуши го със запушалка, занесе го в оня свят. Като го занесе в оня свят казва: „Дръжте го!” И както химиците правят, ще го извадят от шишето, ще направят съединение, ще направят едно тяло, ще кажат: „Защо пи вино? Какви бяха причините да пиеш вино? Ние, казват, създадохме водата, най-хубавото, защо пихте от другото вино. Кой ви позволи? Закон има, че без вода не може; който се откаже от водата, умира. Ние турихме мокрия режим. Защото в духовния свят да се пие вода, е мокър режим. Да се пие

вино, е сух режим. След като пиеш вино, запаля се твоята жажда, ни най-малко не се утолява жаждата ти.”

Сега някои са ми казвали, че искат да идат при Господа, да Му се оплачат. Аз не зная от какво има да се оплачете? Ти още като идеш, ще миришеш на вино и на ракия. Още като идеш при Господа, миришеш на алчност, на блуд. Една жена блудствала с мъже, казва, че не е ходила. Тя колко нечисти мисли има! Съвременните мъже и жени колко нечисти мисли имат. Даже религиозните хора имат. То е заблуждение. Ето в какво седи блудът. Всяко нещо, което искаш да го обсебиш, то е блуд. Ти лъжеш един човек, то е блуд. Ти говориш това, което не е Истина, това е блуд. Ти казваш, че вярваш в Бога, то е лъжа, никаква вяра не е. Казваш: Господ е навсякъде и крадеш пред лицето Му. Казваш: Господ е навсякъде и отиваш да крадеш от касата. Като крадеш казваш: Няма Го. Значи, като крадеш, няма Господ, като не крадеш, има Господ. Когато касите са отворени, Господ го няма, когато касите са затворени, има Господ. Какво е това верую? Аз бих желал всички да имате една мисъл. Като видите една пеперуда като царска дъщеря облечена, не да имате желание да я пипнете, но само да ѝ се порадвате, да ѝ турите най-хубавите сокове и да я оставите пред вас. Вие искате изведнъж да я хванете, после да я пипнете, да я набиете на една игла и да я държите в някоя кутия вътре. Има такива музеи, събрани най-хубавите пеперуди за изучаване.

Казва: „Който има уши да слуша, нека слуша.” Всичките болести, всичките страдания, нещастия, произтичат от закона на нечистотата. Аз го намирам това лакомство. По-ясно казано: лакомството е причина за греха. Защо човек ще бъде лаком? Да яде малко хляб и нищо повече. Като яде, всякога да остава малко гладен. Да стане малко угоеничък, да има благоутробие. Защо му е? Достатъчно му е малкото благоутробие, което има. Не трябва да бъде изпъкнал стомахът. Според най-новите научни изследвания

кръстът трябва да има линия. Раменете да са широки, кръстът тесен. Когато Бог създал човека, той не го създал само да яде. Той го създал в света и за друго. Сърцето е създадено в света да се научи да обича. Умът е даден на човека да се научи да мисли. Понеже умът не е светъл, още не се е научил да мисли. Умът трябва да бъде учен, сърцето трябва да бъде добро. Всъщност, човешката душа е учителка на ума и на сърцето. Тя ги учи на Божественото знание. Ако вашата душа не може да възпитава вашето сърце и ако вашата душа не може да възпитава вашия ум, каква душа имате вие, кажете ми? Ако вие обичате някого, понеже ви дал повече Любов, или ако обичате някого понеже ви дал подаръци, Любов ли е това? Ако ви държи гладен, не е Любов. Онзи човек ви обича, който ви предлага храната за доброто. Онзи човек ви обича, който може да нахрани вашата душа, с храната на Любовта, че сърцето да стане добро. Онзи човек ви обича, който ви донася храната на Светлината във вашия ум и може да ви нахрани с храната на Светлината, че умът ви да добие знание. Този е човекът, който ви обича. Ако един човек не ви носи знание, с което умът да се развива; ако един човек не ви носи храната, която може да развива доброто във вашето сърце, той не ви обича, той е лош човек. Тъй седи материално.

Сега туй е закон. Трябва да знаете не е външен закон, механически да не пиете вино. Престъплението е там, че виното не е направено от Бога. То е изобретение на човека. Човек взел Божественото вино, направил го червено. Лъже и казва: „Аз го направих.“ Там е лъжата. Той сам нека направи вино, да не взима от Божественото вино да го продава за свое. Там е престъплението. Нямам нищо против да продава виното кръчмарят без вода, да продава само виното си. Вие като накарате един човек да ви работи за сто лева, не е ли престъпление? Ние, съвременните културни хора, като накараме един човек с подкуп да работи за сто лева, не е ли престъпление?

За 10 лева не работи, за 20 не работи, но за сто, за хиляда работи. Всички искат да работят с пари. Искат култура. Някоя жена не търси двесен /беден/ мъж, но търси да е богат. Казва: „Глупак да е, но да е богат, да го въртя. Умен да не е, но да е богатичък, да го въртя.” Питам: Вие жените, които завъртате мъжете, какво направихте в света? На жените говоря сега, какво направихте, кажете ми? Тия мъже защо ги народихте? Вие сте виновни. Първият мъж Бог го създаде, всичките други мъже, вие, жените ги създадохте, вие ги родихте. Вие раждахте досега тия мъже за престъпни работи. Те са ваши работи. Тия мъже са ваши деца родени. Бог направи първата жена, извади едно ребро от мъжа, направи я и тя съгреши. Направената от Бога жена съгреши и направеният от жената мъж и той съгреши. Какво ще направят сега и двамата, я ми кажете? Тогава както Бог постъпи, така ще постъпите и вие, жените: на вашите мъже ще им снемете царските облекла и ще ги облечете с кожени дрехи и ще ги изпъдите из вашия рай навън, ще им дадете по една жена. Господ не изпрати Ева навън, тя беше Негова дъщеря. Първият човек живя с дъщеря си. Не му беше жена, той нямаше жена. И там беше престъплението: бащата, който се ожени за дъщеря си. Морал в света. Първото престъпление се роди от това желание, което се роди в нея да яде от забранения плод.

Сега вие се считате нещастни. Че как ще бъдете щастливи? Вие с този ум какви светли мисли ще имате? Аз съм държал страната на жената. Казвам на вас къде е слабата страна. Защо ги раждате мъже? Тя роди двама мъже отвън и единият уби другия. След туй дойде трети. Сега вече и с по трима мъже има. Двамата останаха, с третия е сега. Или аз го наричам това е крайната лакомия в човека да има богатство, да се осигури. 120 години да яде и да пие, да каже: „Ще ям и ще пия, да се знае кога съм живял на Земята.” След като те заровят в земята, в гроба, Господ държи душата ти в тялото, усещаш как те хапят. Като седиш десет години в гроба, от

всяка страна те чоплят, изчоплят всичко, нищо не остане, останат само мертеците на твоята къща. И Господ ти покаже само мертеците. Казваш: „Господи, какво стана?“ – То е твоята лакомия. Туй с всинца ви ще стане. Какво спасение ще се проповядва на света? Аз бих желал всеки да каже: „Аз съм причината за тази работа, аз може да поправа света.“ Как? – Да стана добър, да стана умен, нищо повече. Да храня сърцето си с доброто, да храня ума си със светлината, да служа на Любовта. По този начин ще роди тия деца. Да не става майка на блуд, да блудства със своите синове. На бащата не е позволено да блудства с дъщерите си. На майката не е позволено да има блудство със своите синове. Това е морал. И конете знаят този морал. Един кон, който има дъщери, изпъжда ги навън, не блудства. Конете има, които познават този закон.

Този свят, както сега се проповядва, никога няма да се поправи. На този свят трябва да му се чете една упокойна молитва. За бъдеще какъвто и закон да се тури, по този начин не може да се поправи светът. Как ще се поправи? Толкоз много болести има. В Америка, като са кръщавали болестите, повече от 400 имена са турили само на нервните болести и най-после един германски лекар турил името американичи.

Сега какво трябва да ви говоря? Ако идете при някой хирург и той изкара, че имате тумор в стомаха, какво ще направи? При съвременната хирургия веднага ще те упои – има два начина: единият е с хлороформ, другият е с етер, който прави местата нечувствителни – тегли ножа и после зашие стомаха. Ако имате тумор в главата, ще започне с длетото, ще пробие главата, ще направи трепанация и ще извади тумора от главата, от мозъка ви. Ако остане да ви пробиват главата, и ти после човек да станеш, отиде то. Ако ти направят операция и да ти извадят тумор от стомаха, от тебе човек не става вече.

Казвам: Поне трябва да имате вярата на онзи българин от Тър-

ново, който имал болен крак. Лекарят казва, че трябва да се отреже крака над коляното, понеже има зараза. Той казва: „Господин докторе, не си давам крака. Ако Господ иска жертва от мене, цялото тяло му давам, но само крака не давам.” – „Ще умреш.” – „Нека умра. Куц не искам да бъда.” Излиза. След шест месеца се явява при лекаря. – „Добър ден! Аз съм онзи с болния крак.” – „Как оздравя?” – „Оздравях! Господ ми каза, че не иска крака ми. Казва, че това е заблуждение на лекарите. Господ ми казва, че добре трябва да живея. Започнах добре да живея за ума, за сърцето и оздравях. По-напред лъжах, крадах, после започнах да чета Евангелието и да се моля на Господа. Оздравях. Туй е моят цяр. Сега сърцето ми се храни с доброто, умът – със светлината. Не ми трябва вече операции отсега нататък.” И за в бъдеще цялата аптека на лекарите ще бъде: цяр за сърцето разни дози, доза с екстракт от картошки и турени две капки добро. Доза от череши, три капки от светлината, от сгъстената светлина, в тази течност турени. Туй ще бъде храна за мозъка. Този мозък, като се храни, той ще се учи добре. Казвам: Ако това не вярвате, като дойде един лекар, ще ви направи операция. Някои искат да живеят добре. По този начин, както сега живеят хората, не се живее добре. Има друг живот: човек не трябва да има никаква нечиста мисъл в ума си. Отвън може да има колкото иска кал, никаква кал не трябва да позволява в ума си да влиза.

Аз бях сега на Черни връх. Хареса ми. Заведоха ме приятелите ми, които ме придружаваха, схванали моите мисли за жената, че казват: „Нито една сестра с нас!” Съгласен съм. Аз чета в умовете им. Нито една сестра. Тръгнахме шест души, петима братя и аз. Да няма вече съблазнители. Отиваме на наблюдателницата, но ето там сестра Мария, доста възрастна, младолика на около 60 години, няма бръчки на лицето. Рекох да вляза в стаята, казва: „Не може с обща, ще си събуете общата. Който и да дойде тук, общата отвън ги оставя. И министър да е и директор да е, трябва

ва да си събуе обувката.” Гледам стаята, постлана с килим. И аз трябваше да се събуя. Едно кандило турила в стаята. Казвам: Тя е от новото учение. Двамата мъже изпъдила вън, има двама сина: единият е първокласен скиор, шампион, другият е наблюдател, метеоролог. Тя е македонка, може да проверите.

Злото е там, че много мъже има в света и много жени има. Жените в следното прераждане стават мъже, за да не са отговорни и много мъже стават жени, за да се избавят. Казваме: Жените ги развършават. Мъжете са слуги на жените. Мъжете, за да се освободят, стават жени. После се разбират. Единият носи името на доброто, другият носи името на злото. Но и двамата се спогаждат. Да не мислите, че където са доброто и злото, не се спогаждат? Знаят си интересите. Те са като банда разбойници, разделят се на две групи. Едните те обират, другите те защитават. То мяза на онзи турчин във Варненско, за който разправят един анекдот. Един евреин взема чантата си и носи две хиляди лева. Страх го да не го оберат разбойници. Вижда един турчин се моли, сяда, чака го да си свърши молитвата. Казва: „Ти си добър човек, набожен човек, нося пари в тая чанта, ще ти платя да ми помогнеш и да ме вардиш да отида до едно място.” Като вървели донякъде, турчинът казва: „Дай парите, тия пари не са за тебе, за мене са. Аз за парите се молах. Ти искаш да ме излъжеш, дай парите.” – „Ти си религиозен човек.” – „Да съм религиозен, това е мое задължение, да те оберат, това е моят занаят. Господ те прати, дай ми парите!” Връща се онзи във Варна. Не зная доколко е вярно, може да има малко преувеличение и още повече може да го преувеличим, не зная дали са били две хиляди. Може да са били повече, може да са били по-малко. Но работата е, че той се молил. Щом дойде до парите, вече няма молитва.

„Който има уши да слуша, нека слуша.” Ако човешкото сърце не се храни с храната на Любовта, ако човешкият ум не се храни с храната на светлината на Любовта, човек не може да се развива.

Умът и сърцето на човека трябва да служат на Любовта и да бъдат под ръководството на Божия Дух. Само то е избавлението на света! Тази идея трябва да стане плът и кръв и човек да го не е страх. По-добре човек да умре, отколкото да живее в сегашния живот да си трупа прегрешения. Всеки ден да се терзае, да страда. Като живееш, да бъдеш радостен и весел. Че те са чудни хората.

Ние отидохме да бягаме от жени. Ето идат един брат и една сестра. Като дойдоха, на другия ден развалиха времето. Този брат, който иде със сестрата, тя е жена с двама мъжа. Тя напуснала единия си мъж и намерила друг. Два дена ни държаха затворени, буря, мъгла. Питат ме къде е причината, кой е виновният, като Йона ще го хвърлим в морето. Аз си мълча. Благодарение, че дойдоха шест сестри и един брат – 7, та оправиха времето. Като дойдоха шест сестри с един мъж, времето беше отлично, много хубаво. После дойдоха шест сестри без брат, още по-девствено. Сестри с двама братя да не ходят. Един брат и една сестра, нищо повече. Шест сестри с един брат може. Един брат и една сестра, то е Бог с тях. Бог е началото в света. Един мъж подразбира, Бог е с тебе. Двама мъже на едно място, злото е с тебе. В света, който има числото две, който има два мъжа, той служи и на дявола. Щом имаш един мъж, ти имаш Бога. Един мъж и една жена, законът е един и същ – Бог е с тебе. Две жени и двама мъже, законът е точно обратен.

После говоря за една разумност. Законът е такъв в света. Този, който те обича, като дойде, ако сте на легло, вие ще станете, вие ще оживеете. Този закон няма изключение. Който ви обича, той ще ви донесе храна. Ако дойдат двама мъже и една жена, ако дойдат двама лекари и вие боледувате, вие ще умрете. Ако двама лекари лекуват един болен, той ще умре. Единият всякога носи доброто. Виждам законът на движението какъв е, в закона на движението всякога стъпваме на един крак. С един крак ходим. Другият е за почивка. Ту на единия стъпваме, ту на другия. И в работата е съ-

щото. Дясната ръка е, която работи, лявата е помощница. С двете ръце не работим. Сега всичките хора са започнали да работят с двете ръце. Опасна работа е. И с двата крака да ходиш е опасно. Ако те заведат при един съдия с един крак и кажат, че си се качил на черешата, съдията ще повярва ли? Ако има два крака, знае, че се е качил. Ако имаш една ръка и един крак, невъзможно е да се качиш горе на черешата. Човек, който обича, абсолютно е невъзможно да прави престъпление. Може да му дадат цялата Вселена, няма да направи. Аз се чудя как хората правят престъпление. Аз се чудя на тях. Голяма сила е да направиш престъпление.

Човешката душа трябва да се върне при Бога чиста, както е била в началото. Като се облякла в материята, човешката душа се е заблудила. Вие заблуждавате вашата душа с материята, в която тя живее. Давате неестествена храна на нея – неестествени мисли и чувства и тя страда. Страданието на душата е, че я лъжат отвън. Понеже умът служи за гледане, сърцето има друга функция. Та казвам: Сърцето и умът постоянно лъжат човешката душа. Трябва да престане лъжата на ума и лъжата на сърцето. За да не лъжат душата, тя трябва да започне един добър живот, да започне да живее тъй както трябва.

Христос казва: „Ако човек не се отрече от баща си, от майка си, от брата, от сестра си, от своя си живот и от себе си, не може да бъде мой ученик.” Туй е дълбок вътрешен смисъл. Ако искате, приемоте го; ако не искате, не го приемайте, то е ваша работа. Вие ще опъвате каиша за в бъдеще. Аз като мина там, ще си туря ухото там, чувам: „Няма ли някой да ми помогне”? – Ще кажа: Как си ти? Как е винцето? – „Много страдам.” – Как са двамата мъже? Как са двете жени? Живеят ли си добре? Как са червейчетата? И ще си замина, нищо повече! Няма да ви разравям в гроба. Ще идат във вечния огън. Хората мислят, че Бог ще направи един опит. Бог поругаем не бива. Лъгали са го ангелите, лъгали са го хората. Кой-

то го лъже, ще го тури на мястото. Лъжата никога не се прощава. С векове трябва да страда човек, за да изкупи лъжите. Съвременният свят е пълен само с лъжи, навсякъде лъжи. В очите лъжи, в ушите лъжи, в ръцете лъжи, в носа лъжи, в краката лъжи, навсякъде лъжи. Срещам бащата, обърне се към децата, намръщи се да ги заплаши. Страх го е от хората. Казва: „Представете се такива, каквито не сте.” Да каже: „Извинете, вижте какви съм ги родил.” Идеш в клас, дойде министърът. Учителят заповядва, всички да се изправят. Това е лъжа. Като е министър, да се покажат, че са добри. То е първата лъжа. Идем в черква ще се представим пред Господа, че сме добри. Казват много добри хора са тия. Щом излязат от черквата, тогава са други. Аз съм гледал тук сестри ме слушат, като излязат навън, една започне да мушка другата. След като са ме слушали, едната пита: „Защо ме мушкаш?” С години туй мушкане все става. Какви не съм ги виждал правоверни? Аз съм правил опити. Българският народ не ме интересува. Какво ще направи, не ме интересува вече. Да си живеят хората в този свят, както искат. Никакво благо заради тях не иде вече. По този начин, както живеят, никакво благо не иде. Ако се откажат, не от страх, но от приложение на Любовта. Геройство трябва да служат на Любовта. Не само да се усмихнат, да завъртят главата с пари, да го вземат приведен зет. Мъжът ще дойде, жената ще му измие краката. Мъжът, като дойде сам, да си мие краката и жената сама да си мие краката. Когато е болен, друго нещо. Като е здрав, всеки да си мие краката. Като е здрав, някой да му мие краката, то е лицепритие. Ето жената – лявата ръка. Ето мъжът – дясната ръка. Десният крак е мъжът, левият крак е жената, двата крака мъжът и жената вървят заедно. Двете очи, лявото око е жената, дясното е мъжът. Носът две ноздри има, лявата е жената, дясното е мъжът. Устата и тя има две отворстия, скрити са. Едното е за стомаха, другото е за дробовете. Сега жената прекарва хляба в стомаха, мъжът пре-

карва въздуха в дробовете. Две гърла има човек, задавя се. Мъжът прекарва и през носа.

Казва: Двойствеността в света е навсякъде. Имаме пет пръста, какво ще кажете? – Ръката е майката с пет дъщери, дясното е бащата с пет сина. Двете ръце, това са майката с петте дъщери и бащата с петима синове образуват едно семейство. Туй е в човешкия свят. На морала сега. Казвате: „Какво учи Христос?” Не представяйте учението на Христа като посмешище. Какво е учил Христос? Вътрешна чистота на сърцето се изисква. Абсолютно вътрешна чистота, възможностите на човешкото сърце и на ума за човека. Не сега да бягате. Един мъж трябва да носи живот за всички жени и една жена трябва да носи живот за всички мъже. Всички мъже живот да носят, не да крадат. Щедрост трябва, живот да дават. Не като влезе една жена в един дом да вдигне скандал, но да внесе мир. Не един мъж, като влезе в един дом да вдигне скандал, но мир да носи навсякъде. Туй е служение на Любовета, дето влезем да носим Божието благословение, че всички и болните да се радват. Не като излезеш да кажат: „Този котсуз откъде дойде, щяхме да се изпобием?” Съблазнил се. Не употребявайте Божия живот за ваше удоволствие. Не ви е пратил Господ в света да се удоволствате. Той е дал да разнасяте този живот не само за вас. Част от този живот е за вас. Ще имате толкоз, колкото ви трябва, другото ще го предадете. Бог ще ви държи отговорен, че не сте предали знанието дето трябва. Ще ви държат отговорни за доброто, което не сте предали. За всичко онова, за което сте пратени, ще ви държат отговорни. Лекар, който не може да лекува болните, заслужава ли да носи името лекар? Свещеник, който се моли и Господ не слуша молитвата му, заслужава ли да се нарече свещеник? Жена, която не може да обърне сърцето на един мъж, жена ли е? Един мъж, който не може да обърне сърцето на една жена в правата посока, мъж ли е? Аз така разбирам. Лекарят трябва да

знае да лекува. Онзи, който се моли на Бога, да го слуша. Някой казва: Аз се моля.

Като бяхме горе на Черни връх, вятърът духа, аз си мълча. Горе вятърът духа, със 70, 90 километра се движи. Тук в София няма буря, горе силна буря. Най-после вечерта седя и си казвам: Ако утре духа, ще си вървим надолу. Онази с двамата мъже ще я снемем долу, ще се освободим от нея, не искам да се караме. Та казах: Никой да не идва. Когато се качи човек на планината, трябва да се качи с чисто сърце, сам да ходи и да носи благословение навсякъде. Отиваме в един дом да извършим Волята Божия; отиваме на планината да извършим Волята Божия; отиваме в училище да извършим Волята Божия; отиваме на черква да извършим Волята Божия. Вземам една крачка да извършим Волята Божия. Прием вода да извършим Волята Божия. Четем да извършим Волята Божия. Да приложим Любовта навсякъде! Аз говоря за всички, не щадя и себе си. Аз виждам българите в себе си, виждам какви са. Едно време Христос каза на евреите: „Докога ще бъда с вас, да ви нося?“ Някой път си казвам: Кой ти е крив тебе, не те караха, сам дойде и искаше да помагаш. Свърши работата и няма какво да обвиняваш този и онзи.

Та ви казвам: Докато съм в света, слушайте ме! Аз като си замина мрак ще има, какъвто не е бил. Туй да го знаете! Христос казва: „Докато съм с вас, виделина ще бъде с вас.“ Докато ме слушате да ви говоря онова, което Бог ви казва, прав е пътят ви. Един ден, като престане Господ да ви говори, мрак ще има в света. Опитайте онова, което е вярно и го приложете. Което не е вярно, оставете го настрана. Опитайте да познаете нещата. Опитайте, не да се страхувате, но да се зарадвате, че сте се освободили. Всички мъже в света съставляват един мъж. Няма много мъже. Всички жени съставляват една жена. В Любовта се обединяват хората. Другото е само отражение. Една жена, ако има хиляда огледала,

ще има хиляда отражения в огледалата, но това не са жени, това са отражения на жени. Реално е туй, което носи живот в себе си, носи мисъл, носи сила, носи мощ, носи безсмъртие.

Или казвам тъй: Аз съм дошъл в света да ви покажа пътя към Бога, как трябва да служите, на Бога. Всинца сте пратени при мене да ви покажа пътя, по който Бог ще ви научи, няма да ви излъжа, ще ви покажа пътя, по който Бог ще ви научи. Няма да ви излъжа, ще ви покажа този път. Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от Господа.” Няма друг от времето на Христа, който да е показвал този път. Никой не е показвал пътя на хората досега. Той им го показва. Кой е пътят сега? За да служиш, трябва единство. Да съзнаеш, че Господ е навсякъде. Господ с милиони очи бди всеки ден. Той вижда най-малките побуждения, всичко туй вижда и мълчи. Той не иска да си заминеш. Мълчи, защото благата ще ти трябват. Той не се гневи и никого не съди. Той чува този зов на страдание и праща ангелите, казва: „Идете да кажете кои са причините.”

Аз ще ви покажа пътя да идете при Господа. Сега вие мислите да излезете из Земята навън, да намерите Господа. Вие трябва да научите онова, което е на Земята. Бог го е вложил и после да знаете как да минете към Слънцето, към Месечината. Ако вие не разбирате тия закони и от Земята от едно място на друго не можете да идете. С пари трябва да пътувате. Може да се пътува и по друг начин. Казвате: „Нямам пари сега да пътувам.” Обръщам се към вас: Аз съм вратата. Вратата, това е Любовта. „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.” За този, който изпратил Христа, Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Христос не го е изпратил; никой не може да иде при Отца, ако не му покажа пътя.” То е смисълът. Една майка трябва да роди детето. Като се роди детето, то отива при Бога. Роденото дете отива при Бога, което се ражда, отива при майка си. Разбирайте закона. Най-първо детето ще отиде при майка си. След като се роди,

отива при Бога. Той го учи какво нещо е да прилага Божия закон. Веднага да почувствате, че сте родени и да приложите закона на учението. Та казвам: Трябва да се родите от Бога. Тогава, ако дойде буря отвън, няма да се плашите. Тя, бурята, е за пречистване. Ако някой път дойдат облаци, това е да не ви изгори Слънцето. Ако някой път се яви тъмнина, то е за почивка. Ако някой път се яви светлина, то е за работа. Ако дойде изобилие всичко в света, което Бог е направил е благословение за онази душа, която се е родила. Всяка душа родена отива при Бога. Казвам: Вие родените души да не седите още. Ще се откажете от утробата на майка си, да излезете навън. Ще се откажете от едно ограничение, ще започнете сами да дишате въздуха, храната сами ще я вземате, ще живеете, ще мислите. Майка ви отвън ще бъде като външно условие. Баща ви, братята и сестрите ви, ще бъдат условие за живота ви. Това е добрият смисъл. Ще си турите раниците, ще тръгнете на екскурзия за Черни връх, ще намерите баба Мария, която ще ви каже: „Изуйте обувката си!” Нали на Мойсея, Господ казва: „Изуй обувката си, защото мястото, на което седиш, е свято.” И всички трябва да изуеете обувката си, защото мястото, на което живеете, е свято!

Само, когато Бог ви привлече със своята Любов, да намерите вашите майка, братя и сестри, да вършите Волята Божия, вие може да бъдете ученици на Христа!

Тайна Молитва.

1-ва беседа, държана на 28 септември 1941 г. 10 ч.
София - Изгрев.

БЛАГОСЛОВЕН

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Ще прочета няколко стиха от 9-тия до 11-тия стих от 12-та глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи.”

„Благословен, който иде в името Господне.” Ще си послужи с един анекдот из българския живот като встъпление. Пътува едно младо момче, качило се на едно магаре, върви и пее. Ето среща един дядо на 85 години и той тръгнал. Казва: „Синко, да поговорим за това, което може да бъде.” – „Да говорим дядо, как не?” – „Слез ти от магарето да се кача аз.” – „Да сляза”. Детето слиза, дядото се качва на магарето и пак вървят 10-15 километра. Детето казва: „Хайде, да говорим за това, което може да бъде. „Не може, синко.” Ще каже детето: „Слез, дядо, да се кача аз.” Ще говорим за туй, което не може, значи дядото трябва да седи на магарето, детето да върви. Две разбирания: младите, които са готови за всички жертви, и старите, които са много умни, те са с опитности. Казват: „Ние сме много преживели, нямаме вече капитал да правим нови опитности, нови опити.” Сега и двамата имат една погрешка: нито детето мисли за магарето, нито дядото мисли за магарето. Детето мисли, като слезе от магарето да си почине, но хич не мисли за магарето. Та казвам: Онези от вас, които трябва да създадете една нова поговорка, да разширят тази поговорка, да внесат новото, че детето и дядото да слязат, и магарето да си почине.

Туй магаре, за което става въпрос, то е нашата воля, на която всички, като се качат, все яздят, и умът язди и сърцето язди. Каквато погрешка стане, все магарето – волята виновата: той е упорит, той е такъв, той е такъв. Магарето може да носи дядото, но по-ле-

ко му е да носи детето. Дядото е тежък, с много тежки мисли е дядото, не е весел. Магарето, като носи някой дядо, не реве, започва да мисли сериозно. Когато носи едно дете, реве повече, радва се. Защото ревът е песен.

Сега всички искате да чуете какво ще ви говоря. Ще ви говоря за вашата глава. Имате едно богатство, което не оценявате. Носите главата, не знаете защо я носите. Някой път я държите наляво, надясно, нагоре, надолу, даже се чудите защо Господ ви е турил в такава глава толкова работи, не може ли повече. По някой път протестирайте за вашето сърце, че ви боли. Все хората страдат от сърдечни болести. Такива болести в света не съществуват. Сърцето е един такъв голям свят, че болест не го хваща. Всичко може да заболее, но сърцето не. Туй е невъзможно. От 8 хиляди години носи всичките болести, искат да го уморят, но то пет пари не дава. Много яко е това сърце, най-чудесната машина или помпа. Четете някой учен човек, говори за него, то 70, 120 години ден и нощ работи и само се монтира. Няма машина в света, която издържа толкоз труд, толкоз работа както човешкото сърце. Имайте вяра! Казва: Ще ми се пукне сърцето. Че то не е гърне да се пукне, вие имате смешни понятия за сърцето. Казвате: Ще се скъса. Не се скъсва. Единственото нещо, което не може да се скъса, то е сърцето. То е толкоз фино, че са го оцапали хората и макар да са го оцапали, Господ не казва: „Дай си ума”, но казва: „Дай ми сърцето си.” Богато нещо е сърцето, богата градина е. Раят е в човешкото сърце. Като съгрешиха хората, Господ тури ангел на вратата, затвори вратата на рая, че никого не пуща. Оцапах го. Осем хиляди години Господ го чисти от греховете на хората, които направиха в рая вътре и още не е позволено да се влиза в рая вътре, понеже не е очистен. Като се очисти в новата епоха, хората ще влязат пак в този рай, дето ще се развиват.

Сега да дойдем до същественото: всички от вас имате стремежи

хубави, някои искате да бъдете учени, някои искате да бъдете красиви, силни. Всички тия работи са красиви. Най-хубавото нещо аз бих ви го казал. Аз бих ви дал един съвет. Няма по-красиво нещо, по-достойно нещо – да съзнаваш благородството на духа; няма по-достойно нещо – да съзнаваш достойнството на душата; няма по-красиво нещо – да съзнаваш достойнството на ума и да съзнаваш достойнството на сърцето си. Най-после да съзнаваш, че си турен в една хижа, да съзнаваш, че тя струва повече от всички други хижи, които съществуват в света. То е твоето тяло. Да не гледаш с пренебрежение на него, да кажеш: „Кога ще се освободя от него.” Като идеш в другия свят и там ти трябва тяло. Без тяло никъде не приемат. Като идеш при Господа ти трябва тяло, очи, уши. На Господа не трябва слепи и глухи хора, но с отворени уши да чуват и с отворени очи да виждат. Някои цитират Писанието: „Бога никой не Го е видял”. За мене много ясна работа е. Съвременните хора са слепи, как ще го видят? Които имат очи, го виждат. Само слепите не виждат Господа. Учените Го виждат. Казват ми: „Покажи ми Господа къде е!” Аз отговарям: На слепи хора нищо не доказвам. Отива един, който бил здрав, имал да дава доста, имал пари, но се преструвал пред кредитора си. Турил въськ на очите си, превързва очите си и казва: „Ослепях, ще чакаш. Едно време очи имах, сега нямам.” Онзи бил сприхав, светски човек, казва: „Ослепа ли, че как? Ти спляп стана, за да не ми платиш.” Като започнал да го налага, да го бие, паднали люспите от очите му. Казва: „Чакай, не ме бий, прогледнах вече!”

Та когато дойде този бой, този бой са страданията. Всички хора сега ги бият на общо основание, хората седят и пет пари не дават за другите. Колко пари дават, когато иде на бойното поле във време на война? Удари го куршумът, падне, заровят го в земята, казват: „Бог да го прости. Отиде да се бие за отечеството.” Казвам: Ние не оценяваме живота, който Бог ни е дал. На съвременните хора

трябва друго нещо. Ние може да воюваме по друг начин. Защо съвременните хора да не бъдат толкоз умни? Сега имаме най-културните народи, които се бият. Не зная дали няма някой закон издаден, да не се говори за това? Мисля, че няма закон издаден да не се говори за войната. Ако има закон, ще го заобиколя, по-горе съм от закона. Закона хората го създават. Не съм против войната, за войната съм. Но как да се не убиват хора, да идат на война – да се борят нагоре-надолу, докато единият признае, че другият е по-силен. После да се хванат за ръката, да се ръкуват. На съвременните хора какво им липсва? Англичаните, които са толкова умни, англичаните са отлични търговци, германците са отлични индустриалци, русите са отлични земеделци. Какво липсва на тия народи? Интересите им не страдат. Русите да си изкарват хубавото жито и да го продават. Германците да изкарват хубава стока и да я продават. Англичаните да ходят по моретата и да я продават тази стока. Да си подадат ръка, за всинца има място. Защо ще се бият? От моето гледище, намирам, че тази работа е любовна работа. Войната е любовна работа. Два момъка делят една мома, нито единият я раждал, нито другият, те се борят, а майката я е родила. Единият казва: На мене принадлежи, и другият казва: На мене принадлежи. Бият се и момата ще отиде при едного. Не може ли да си кажат: Когото избере от двамата ни. Когото избере, пък другият да се подчини и да каже: Момата има право да избира един от тях. Има ли нещо лошо в това? Сега ще дойдем до въпроса. И ние правим същата погрешка, която направиха русите, англичаните, германците. Ние в живота правим същата погрешка. Трима души воюват в нас: то е нашият ум, нашето сърце и нашата воля или нашето тяло. Тогава хвърляме вината ту на ума, ту на сърцето, ту на тялото. Казваме: Не може ли другояче? Другояче е да уважаващ тялото си, то ти служи, ти чисто трябва да го държиш. Трябва да уважаващ сърцето си и трябва да уважаващ ума си. Не

покварявай ума си с нечисти мисли! Аз изхождам от едно принципиално гледище. Бог е създал хората и всички народи и на всеки народ определил правата им. Те са органи. Като защищават патриотизма, патриотизмът е едно чувство. Френолозите казват, че има едно чувство, което определя патриотизма. Също има чувство на чедолюбие. Някои майки имат силно развито това чувство, те са чедолюбиви, а у някои майки не е силно развито това чувство. После има чувство за самоуважение. У някои е по-силно, у други е по-слабо. Някой не уважава себе си, това чувство е слабо развито, у други това чувство е силно развито, той уважава себе си. Като говори, той претегля думите. Всяка дума трябва да има цена, мислите, желанията и постъпките му трябва да имат цена. Той трябва да бъде като градинар – да обработва най-хубавите плодове в своята градина.

Сега всички вие мислите какво ще стане с вас и какво ще стане с българите. Русите мислят какво ще стане с русите, германците мислят какво ще стане с германците, англичаните мислят какво ще стане с англичаните. Важно е какво ще стане със Земята. Тя е един параход, който пътува с хиляди години в пространството. Ако пътува добре, няма опасност, тя не трябва да се сблъсква с нищо, тогава и руската земя, и българската, и германската – всичко ще бъде добре. Ние ни най-малко трябва да се опасяваме, докато Земята върви добре. Ако Земята е наред и вие ще бъдете наред. Всеки ден като станете, осведомете се върви ли добре Земята. Като станете, попитайте как е Земята – върви ли добре. Скарат се двама души, не могат да се търпят. Попитайте капитана върви ли добре параходът. Веднага въпросът ще се разреши. Как върви Земята? Щом тя върви добре, вървите и вие добре.

„Благословен, който иде в името Господне.” Слънцето, което изгрява сутрин, иде от Господа, понеже носи всичкото благословение на хората, разпределя благата, търси отворени прозорци,

казва: „Добър ден, ставайте! Как е параходът, добре ли ви кара?” Ти се почешеш, казваш: „Изгря ли Слънцето,” и пак теглиш юргана си отгоре. Успите се. Тогава често мязате на един ленив американец, унаследил този навик и все закъснявал в търговската си кантора и губел милиони. Като закъснявал, започнал да хваща слуги. Казва на слугата си: „Ако ме събудиш, един долар ще ти дам, ако не ме събудиш, един долар ще дадеш.” Иде човекът, не може да го събуди. После бил здрав, че като хване слугата, набие го, после отивал в леглото, пак си лягал и вземал един долар от слугата. Никой не отивал при този господар вече за слуга. Най-после отива един бабачко. Казват му: „Бие.” – „Ако той бие, и аз зная да бия.” Казва му: „Слушай, на тебе дванадесет долара ще ти дам, ако ме събудиш и дванадесет ще ти взема, ако не ме събудиш.” – „Ще те събудя,” - казва. Отива рано сутринта, носи цяла стомна, от десет килограма вода, полива го отгоре. Онзи става и казва: „Ти с вода ли ме безпокоиш,” започва да го бие пехливански. Онзи го бие, но и слугата го съблякъл и го вмъкнал в банята в това време, окъпал го. „Разбудих се,” - казва- „Много ти благодаря.” Дава му дванадесет долара. „Ти си първият добър слуга, който знае как да къпе добре господаря си.”

На онзи, ленивия господар във вас, трябва вода в леглото, след туй да го занесете в банята, да го съблечете, че във ваната да го турите, българско корито, модерните са много дълбоки. Всички трябва да бъдем смели. Всички трябва да бъдем смели за доброто, което трябва да се прави. Да изберем добър метод. Ние са страхуваме какво ще кажат хората. Ни най-малко да се не страхуваме, искаме нещо да кажат хората заради нас. Туй което кажат, то е право, да не кажат нещо, което не е право, или пък да е нещо да е преувеличено, при това, за да ни похвалят хората, трябва да сме направили нещо. Там, в салона имаме един наш художник, изложил картините си. Аз само ги зърнах, не можах да си дам мнението.

Ходил човекът по Рила, не седял, рисувал, не седял само напразно да зяпа, но тук зяпнал, нарисувал нещо, там зяпнал, нарисувал нещо пак. Казваме, че този художник зяпа. Зяпа, но рисува нещо. Ние трябва да нарисуваме нещо в живота си. Художникът нарисувал някой беден човек на картината, колкото е по-беден, картината става по-интересна. Срещне една красива мома, нарисува я, за нея вземе пари. Ние искаме красиви работи да рисуваме. Злото, то е сбутаната мома, нарисувай я. Когато ние вършим злото, считаме, че е на място, когато на нас ни го вършат, считаме, че не е на място. Когато правят доброто върху нас, считаме го за добро, ние сме доволни. От злото сме доволни, когато го вършим на другите; когато другите го вършат върху нас, не сме доволни. Злото го харесваме, когато го правят на другите, но когато го правят на нас, не го харесваме. Бият се два народа, приятно ни е, защото не засяга нас. То е зло. Ако е добро, когато се свърши войната, започват да разделят земята. Ако на българите дадат повече земя, ще кажат. Много добре. Ако ги лишат, ще кажат - зле е. Та казвам: На всеки един народ е определено от Бога какво да му се даде. На всеки един от вас е определено какво да му се даде. Вие сте наследници на много големи работи. Не сте сиромаси хора. Срещам една мома, казва: Бедна съм, нямам баща, нямам пари, не мога да се ожения. Тя е царска дъщеря и казва, че не може да се ожени. Смешна работа. Казвам: Ти си царска дъщеря, как царска дъщеря да не може да се ожени. Може ли да съм царкиня, виж как съм окъсана? Има циганки, облечени в царски дрехи, има царски дъщери, облечени в цигански дрехи. То е актьорска работа. Вие мислите за Бога, проповядвате, че сте християни, че сте православни, а при това поддържате, че сте сиромаси. Как един християнин може да ми каже, че е сиромас, не разбирам. Един езичник, разбирам, но един християнин, който вярва в Бога, да каже, че е сиромас, това не разбирам, то е първата лъжа. Бог създаде всичко в света и ни го

даде без пари. Сега вие отивате в един театър, като дава концерт някой знаменит цигулар, колко плащате за един билет? Плащате сто или сто и двайсет лева. Сутрин, като ставате, за всичките хубости нищо не давате и сте недоволни. Вие градина имате и не посаджате нито едно дърво, чакате други да посадят или казвате: Ще си купим. Първото нещо: Не разчитайте да купувате нещата. То е невъзможно в съвременния свят. Имаш един двор, посеи едно плодно дръвче да имаш. Ако дворът е голям, посеи три, четири, то е благословение за дома. Ако имаш още по-голяма земя, обработи я, посеи и други неща.

Във вашия ум трябва да съществува една мисъл да работите. Аз бих желал вие, християните, които вярвате в Бога, да имате ваша земя. Брат имате, който има земя, идете при него и работете. Що да не идеш един-два часа да работиш, кажи: Може ли да ми дадеш един декар да обработя, че плода на половината да го делим?” Сега имаме един начин да се молим на Бога и той да уреди работите. По този начин, по който мислим, Господ никога не урежда света. Ако мислиш, Бог урежда живота; ако чувстваш, Бог урежда живота; ако работиш, Бог урежда живота; ако седиш нещата, Бог урежда живота; ако правиш добро, навсякъде Бог урежда нещата. Но ако чакаш да вземеш един лотариен билет и очакваш да ти се падне нещо, то знай, че лотариите никога не донасят едно благо. Има един анекдот за един манафин в Цариград. Той имал един билет от една лотария, на която се разигравал един параход. Паднал се параходът на манафина, че като влязъл в парахода и му казали, че е негов, той полудял. Благо, което не може да употребиш в своя ум; благо, което не може да употребиш за своето сърце; благо, което не може да употребиш за своето тяло, то не е благо.

Казвам: Първото нещо, за което ние сме пратени в света, е да създадем светли тела. Това е новата философия: тела трябва да се създадат. Сегашните хора малко по-други тела имат, отколкото

трябва. Материята, от която са направени, не е хубава. Един човек, който живее 120 години, трябва да пресъздаде тялото, лицето, главата, сърцето, всичко трябва да пресъздаде, че като погледнеш тялото, да кажеш: Този човек е живял по Бога. Когато хората се занимават със специални занятия, замязват на занаята. За пример, борците имат особени глави, ораторите имат особени глави, свещениците, учителите, разните занаятчии имат особени глави, земеделците имат особени глави. Всеки човек, какъвто занаят работи, по главата може да го познаеш. Вижте онези, които са се отнасяли с години много грубо на някаква служба, очертали са се ония груби линии на неговото лице, с този се срещне, с онзи се срещне и се кара. Питам: Мислите ли, че с хокане може да се оправи светът? Един скулптор, който е майстор, взема един камък, знае как да удря, отсам-оттам постоянно удря и извае една хубава глава, извае едно хубаво тяло, извае едни хубави рамене, хубави крака. След хилядите удари, които удря, изкарва нещо. Дойде друг и той удря, но разруши целия камък. Мислите ли, че ако разрушаваме нашия живот безпредметно, че ние сме от умните хора? Всичките болести, от които сега страдаме, говорят против нас. Нечистата кръв, с която хората са се покварили, говори против тях. Мътните очи говорят против нас, жълтият цвят, вишневият цвят, говори против хората, черният цвят говори против тях. Ако имаш черно под очите, не говори за твоя полза. Ако имаш сенки под очите, това показва едно тягостно състояние, едно душевно състояние, в което се намираш. Ако вратът е пълничък, хубаво е да имаш дебел врат, но ако ти си висок 165 сантиметра и имаш врат 42 или 44 сантиметра, няма да се мине една-две години и ще имаш апоплектичен удар. Вратът трябва да се намали. Този врат показва, че кръвообращението не е правилно. Тия мазнини спъват тия сили, които влизат в мозъка през нервната система. Много от болките, които усещате в крака, в гърба се дължат на това,

че енергиите, които минават от мозъка през дванадесетте нервни двойки на гръбначния стълб, тия канали, през които минава нервната енергия, се подпушват с известни мазнини, тогава не минава достатъчно енергия, не се изпраща достатъчно кръв и тази част, дето се подпушва, заболява. По някой път заболява коляното, по някой път гръбначният стълб, по някой път долната част на крака, или хълбокът, или слабините, раменете и т.н. Животните, които знаят този закон, често се излагат са слънце. Като станеш сутрин, трябва половин час да се попечеш, да се стопят тия мазнини от гърба ти. Животът трябва да се създаде малко по-другояче. И съвременният строй трябва да се измени. Майките трябва да внушават на децата. Жените са, които ще оправят света. Те досега биха го оправили, но не знаят какво правят. Майката може да създаде каквото иска дете. Майката може да създаде един гений, може да създаде един министър на България. Тя казва: „Ти, като станеш министър на България, аз те създавам за министър, ти като станеш, да създадеш такива и такива закони, да създадеш порядък.” Тя може да го създаде, учен човек да стане, ще му внуши какво да учи и как да учи, как да го предаде на хората. Сега майките може да създадат най-учените хора, най-добрите дипломати, държавници, лекари, всичко туй. Вие ще ме запитате как? Значи знаете как да се жените, не знаете как да раждате децата. Ако не знаете, ако сте готови ще ви дам един съвет. Жена, която иска да създаде един гений, един талантлив човек, не трябва да се жени за един мъж да я гледа. Щом се жени да я гледа, тя ще създаде един обикновен човек на Земята. Той като животните ще пасе трева като баща си и майка си. Ще създаде една птичка от клон на клон да скача като баща си и майка си. Оттук, оттам ще краде, ще взема оттук, оттам. Една жена никога не трябва да се жени за мъж, когото не обича. И цяла Земя да й дадат да каже: „Не може.” Това да ви не смущава. Ще кажете: Къде да ги намерим тия? Ако ги намерите, женете се,

ако не ги намерите, не се женете. Говоря за онези от вас, които искате да оправите света. Ако искате да върви както сега, нямам нищо против, но това казвам за онези, новите жени, които искат да оправят света, на тях казвам: Да се не женят за мъж, когото не обичат. Да се не женят за мъж, за когото не е готова всичко да пожертва и да се не жени за един мъж, който не е готов всичко да пожертва заради нея. Тя да пожертва всичко и той да пожертва всичко. Че този ще бъде българин, англичанин, той вече е роден от една майка и един баща, които може да създадат едно гениално дете. Тия гении чакат, от хиляди години ни чакат. И знаеш защо не идват. Понеже вие, Господа, който ви е създал, вие не Го обичате. Те казват: Не може ние да идем между хора, които не обичат нашия баща. Ти, като видиш този, който иска да се жени, ще му кажеш: „Никакво отношение не може да имаш, никакво приятелство, никакви близки отношение не може да имаш.”

Та казвам: Първото нещо е да се създаде безкористна и идейна Любов към Бога. Тогава ще дойдат тия мъже в света и тия гении ще дойдат, ще дойдат тия гениалните деца. От хиляди години гениалните деца чакат в Небето, от хиляди години гениалните мъже чакат и от хиляди години гениалните жени чакат в Небето. Те чакат да се преродят. Сега старите учени казват: „Аз вярвам в Бога.” Ще оставите това. Това са обикновени работи. „Аз ви обичам, то е обикновена работа.” „Аз ви обичам.” Какво обичаш, кого обичаш? Аз, ако обичам някого, какво ще направя? Няма да му направя дрехи да се облече, но като срещна един, когото обичам, виждам, че той носи дрехи малко окъсани, шапка окъсана, ще кажа: „Ела, братко в къщи! Съблечи своята дреха, ще се разменим, аз ще облека своята, ти ще облечеш моята.” Отвън той с хубавите дрехи, аз с неговите съдраните, ще си поприказваме двамата, ще се поразходим. Като се върнем вечерта казвам: „Ха дай ми /вземи/ съдраните дрехи, те са моите /твоите/, пък аз ще облека моите,

ти твоите ще облечеш.” Той ще си иде в къщи със своите, аз ще остана с хубавите. Сега това ще го разгадаете. Тия скъсаните дрехи са по-ценни от новите. Един светия, който носи своята дреха 20 години, тя е просмукана с неговите мисли, от светлината му, с най-хубавите вещества. Тази дреха, като туриш на някой болен, човекът оздравява. Ако туриш твоите нови дрехи, нищо няма да стане. Онази черната земя, от която вие се отвращавате, от нея излизат най-хубавите плодове. Ако останеше на вашите парфюми да ги турите, нищо няма да стане. Ако турите парфюм, нищо няма да стане, нищо не струва тази материя, нищо няма да излезе. Ако извадите всички парфюм на цветята, нищо няма да родят. Онази черната земя, която от хиляди години поглъща слънчевите лъчи, отвън е черна, но в себе си съдържа всичките богатства. Казвате: Какво може да излезе? По някой път по вашите обувки се налепва кал, като дойдете вкъщи, тази кал я изхвърляте, измийте си обувката и тази кал не я хвърляйте на пътя, но идете на някое дърво и я турете за тор. Вие, като се окаляте, да измиете обувката си и я хвърлете около корените на вашите цветя. Те ще прокопсат повече, отколкото ако я хвърлите на пътя.

Казвам: Трябва един нов начин за Любовта към Бога, не тъй както сме ходили досега. То е един опит, няма какво да се доказва. Аз казвам: Ще идем да видим Господа днес, ще се постареем. Не че сме много-много близо, но ще го видим ние. Казвате: „Отде ще познаем, че е Господ?” Аз казвам тъй: Ние двамата сме болни, той е хром, боли го кръста, мене ме болят рамената и двамата отиваме. Щом Го видим, болките изчезват – това е новото учение. Щом Го видим и изчезнат болките. Той е. Щом не изчезнат, не е Той. Виждал съм богове наредени, поглеждам едного, не мърда болестта, погледнем друг, не мърда болестта, като дойдем до Него болестта изчезне, всички болки се премахват. Погледнем се, ние сме вече подмладени. Казвам: Той е, Който ни подмладява,

при Когото всички болести изчезват, и здравето иде. Той е Онзи Господ, Който възкресява мъртвите, ще идем при Него. Казвате: Дали е Той? Щом имаме мир в душата си, Той е. Щом имаме сила, Той е. Щом сме търпеливи на Земята и се радваме, Той е. Щом си нетърпелив, колебаеш се, щом има безлюбие, не е Той. Напред ще вървиш, като дойдеш до Него, своята душа ще се разцъфти като хубав Божествен цвят във всичките цветове, които Бог е вложил вътре. Казвам: Двама по двама се хванете за ръка да идете да Го видите някой път. Не отивайте някой дъждовен ден, но като наближите до мястото, небето ще се изясни, цветовете ще цъфнат, плодовете ще узреят, небето ще бъде ясно, реките ще текат, снеговете ще се стопят, ако има война, всичко ще престане, всичко в света ще престане. Ще чуете в света една песен, която се разнася: Той е в света, който носи живота. По някой път казваме: „Господ иде.” Един свещеник се оплаква на своя слуга. Стоян му било името на слугата. Казва: „Стояне, какво ще правим, казва се в Евангелието, че ще има скърцане на зъби.” – „Твоите зъби, дядо попе, са опаднали, ти поне няма с какво да скърцаш.” То е неразбиране. Той подразбира, че той ще скрибуца. Белият цвят на зъбите представя Добродетелта на човека, те никога не отпадат. Като идеш в оня свят, ще кажеш: „Как тъй да не съм развивал своите добродетели?” Те са една арфа от 32 струни, на която ти свириш, те представят човешките добродетели. Вие имате зъби, животните са ги употребили да се борят. Зъбите имат друго предназначение. Ако разумно ги употребявате, щяха да ви помогнат. Дойдеш до някоя мъчнотия, ще стиснеш със зъби. Кажи: „Ще стане тъй, както зъбите стискат.” Като ядете, нали стискате храната? Храната, която не е стискана от зъбите, не е здравословна. Зъбите са магнетични центрове, затуй добре сдъвканата храна, Божествената сила минава направо, трябва да се дъвче. Дъвкането е мислене. Да мисли човек е същият процес, да чувстваш е същият процес, да вървиш е

същият процес. Във всяко нещо трябва да вложиш усилие. В себе си трябва да искаш да разбереш порядъка, в който живееш, който съществува в света.

„Благословен онзи, който иде в името Господне.” Щом дойде хубавата мисъл, кажи: „Благословен си ти, който идеш в името Господне.” Дойде ти хубаво чувство, кажи: „Благословен си ти, който идеш в името Божие, който носиш Божето благословение.” Направиш една хубава постъпка, кажи на волята си: „Благословен, който иде в името Божие.” Като извършим някоя хубава работа, краката някой път извършват нещо, ръцете извършват нещо хубаво, ушите извършват нещо хубаво, носът, очите извършват нещо хубаво, кажете: „Благословен!” Благославяйте и през целия живот, всичко да е благословено! Сега идеш някъде, не благославяш краката, видиш нещо с очите, не благославяш очите, чуеш нещо с ушите, не благославяш ушите. Всичко туй се покваря. Ядете ли, пиете ли, мислите ли, чувствате ли, каквото и да правите, казва Писанието, всичко вършете за славата Божия!

Искам правилно да ме разберете. Някой път може погрешно да схванете, като че искам да ви кажа, че вие не сте живели добре или че не живеете добре. Това ни най-малко не е моята мисъл. До сега вие сте разрешавали всички въпроси много добре, но не сте постигнали в разрешението. Всеки ден носи нови задачи. Тия задачи, които ще ги разрешим по правилата на миналото, по същия начин трябва да ги разрешим. Понеже сегашното време не може да се върне назад. Туй, което сега Бог ни дава, за бъдеще ще дойдат други работи. После, ако пропуснем времето, много мъчно се поправят грешките. Всякога човек не може да учи. Има определен период за мисъл, има определен период за сърцето, и за тялото. Да вършим всяко нещо на времето, да се не обленяваме. Да не кажем: „Аз зная това.” Човек щом каже: „Аз това го разреших, няма постижение.” Че то е плод, като завърже, има друга красота.

Този плод, след като го ядеш, по друг начин се проявява в твоите чувства, в твоите мисли.

Истината, която сега иде, Любовта и Божията Мъдрост по един особен начин ще се проявят, този особен начин да разберем сега!

Тайна Молитва.

2-ра беседа, държана на 5 октомври 1941 г., 10 ч
Изгрев – София

ИСТИНСКАТА ЛОЗА

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Някой път хората вървят по един отъпкан път, но отъпканите пътища на Земята са пълни с прах, особено ако пътувате лятно време, може да опитате какво нещо е прашен път, усещате някое задушаване на гърлото. Ако пътувате зимно време по прашните пътища, ще се намерите в друго противоречие. Кал може да газите до глезените, няма да кажа до колене. Казват: „Сняг до колене” – то е много преувеличено. Сняг мъчно се гази, но до глезените е друго.

Съвременните хора, които живеят на Земята, нямат една ясна представа за онзи великия порядък, който съществува, под който сме подчинени. Във всинца има желание да изменим този порядък, мислим, че разбираме нещата, всичките противоречия, които срещаме в живота, отдаваме на това, че причината е друга. Ние сме в противоречие с Битието. Искаш да ядеш повече, защо? В света искат да ядат повече. Допуснете, че ти носиш едно шише със съдържание от едно кило и искаш да налееш две кила. Възможно ли е? Самата форма не съдържа две кила, ти искаш да туреш две кила. Ти си в противоречие със сама Природа. Искаш да бъдеш учен човек, но мозъкът ти не е направен за учен човек, за малко учен може да бъдеш, но много учен не можеш. Не е работата в многото. Тази идея не знае откъде е дошла на света. Много, казва, ни трябва. Изобилието съдържа всичките нещастия, изобилната храна създава всичките болести. От недояждане хората страдат по-малко, отколкото от ядене. Почти всичките хора страдат от преяждане. Богатите хора мислят само какво да ядат. Сега дошла купонната система, по 400 грама хляб, вече се замислят и

казват как ще минем с 400 грама? Чудна работа! С колко минават пчелите? Ще кажете, че не сте пчели.

Сега да дойдем до реалното в света. Всичките хора с в много големи заблуждения. Заблудил си се, понеже щом остаряваш, отслабва умът ти и ти отслабваш, мислиш, че в онзи свят ще идеш. В онзи свят не си ходил, нито баща ти е ходил, нито майка ти е ходила и хората проповядват, че Христос едно време е дошъл. Едно време преди две хиляди години, ако вярно беше всичко, хората щяха да го приемат, те не го приеха. Взеха, че го изпъдиха. Ние вярваме в онова, което Христос е казал. Казва: „Аз вярвам в Христа, който е умрял.” Хубаво, пък аз вярвам в Христа, който не е умрял. Ти, който вярваш в умрелия Христос или аз, който вярвам в живия Христос, кой от нас е по-силен, ти или аз? Умрелите хора нямат съществуване, те не съществуват, живите съществуват. И досега искате да ни убедят за умрелите, които са умрели едно време, дали съществуват. Тогава, ако вие под думата „умрели” разбирате тия, които още живеят, съгласен съм, но умрелите, където отиват, там и ти ще бъдеш. Или питат: „Къде са умрелите?” – Там, където си и ти. Сега ние често се питаме: „Къде са умрелите?” След като човек съблече дрехата си, къде е той? Той носи дрехата и казва: „Иван Стоянов.” Но след като съблече дрехата Иван Стоянов ли е? Иван Стоянов, като съблече дрехата и е умрял, пак Иван Стоянов ли е? Колко е ценен този Иван Стоянов? Бихте ли го ангажирали за професор да ви преподава на някоя катедра, или бихте ли разчитали на някой Иван Стоянов? Ако тук има някой Иван Стоянов, аз не говоря за него, но говоря за първия Иван Стоянов, който е баща на всичките. Говоря за бащата, не за синовете. Сега нека те да слушат за баща си Иван Стоянов.

Питам: Ако ти вярваш в Христа, който е живял преди две хиляди години, а не вярваш в Христа, който живее сега, каква е реалността? Ако ти вярваш в Христа, който учил преди две хиляди

години, какво е казал, а не вярваш в това, което сега казва, каква валидност има вярата ти, защо именно? Защо евреите не повярваха в Христа, а вярваха в Моисея? Защото на Моисея Господ говорил, а на Христа не е говорил. Отде накъде, каква привилегия имал Моисей пред Христа? Сега ние разсъждаваме, гледаме, разглеждаме въпроса отблизо. Ние не разглеждаме имената на хората, Иван Стоянов, Драган Стоянов, те не се раждат с имена, имената после се турят. Като направят една дреха вапсана, отпосле може да турят боята. Пишат една книга, като се напише, турят едно заглавие, не се ражда книгата със заглавието. Някое заглавие ни най-малко не съответства на съдържанието. Казва: „Биология на човека.” Четеш биологията и най-после нищо не се разправя. Разправя се за една малка микроба, че от нея нещо ставало в Природата, че тя се увеличавала, увеличавала и тази малката микроба от нещо незнайно започнала да прави краката, ръцете, ушите, очите, създала мускулите, но тази клетка била глупава. Глупавата клетка направила едно умно същество. Съвременните хора ни убеждават, че от глупавото излязло умното. Съгласен съм, но думата глупав какво означава? Глупавият човек, като те хване, не те пуща, държи те. Като те хване, казва: „Сега съм те хванал”- не пуща. Умният може да те пусне, но не глупавият. Питам: Кой е по-умен, който те държи, или който те пуща? Ще кажете, че е глупав. Но държи те, силен е човекът да те натиска. Онзи, който няма сила, усети, че ти ще го гътнеш, казва: „Аз ще те пусна.” И за умен минава. Умният човек е всякога слаб, глупавият е всякога силен, здраво той държи. Казва: „От ръцете ми не можеш да се освободиш.” Пък никога не обяснява защо е силен. Казва: „Аз имам сила, дадена ми е, употребявам тази сила.”

Сега нека дойдем до разсъжденията. Казва: „Аз вярвам.” Вярата ти има отношение към сегашния ти живот. Ако една вяра, която сега имам, не може да ми послужи, защо ми е? Ако моята вяра,

че като вляза във водата, не може да ми послужи, защо ми е тази вяра? Ако с тази вяра се хвърля във водата и се удавя, вяра ли е това? Ако се хвърля във водата и с тази вяра плувам майсторски, благодаря на такава вяра. Вяра, която да ви прекара през всичките мъчнотии и да ни покаже истинския път на живота, е вяра. Вяра, в която се удавам, обезсърчавам, каква е тази вяра сега? И за Любовта е същото. Някои казват: „Любов.” Има Любов за пет пари, за един грош, има Любов за един ден, за два дни, за една седмица, за 4-5 години, за сто години рядко се случва хората да се обичат на Земята. Като се обикват, едно нещо става: хората, които се обикват, замязват си един на друг. Като влезеш в един дом и като си замязали, обичат се. Щом не си мязат, ще знаеш, че не се обичат. То е един факт. Любовта прави хората подобни един на други. В Любовта човек има нещо. В Любовта човек се отличава. Един човек, който носи Любовта, той се отличава. Даже животните котките – котките са късметлии. Ние се оплакваме от котките, но котките носят Любовта. Ако имате един болен и една котка дойде в дома ви, непременно болният ще оздравее. Ако някой се е разболял и котката напусне дома, непременно той ще умре. Дето котката си заминава и господарят си заминава; дето котката иде и господарят иде. Едно съвпадение може да е. Казвате: „Тя е котка.” Котка е, но виж, като дойде, болният оздравява. Като си заmine, тази глупавата котка и господарят и той си заминава. Няма случай, дето господарят да се е разболял и котката да си заmine, и господарят да не си заmine. Сега вие ще дойдете до суеверие.

Питам: Когато вие имате една златна монета в какво седи съдържанието? В ценността, която тя има, в съдържанието, което монетата има. Тя не е създадена отсега. Аз да ви кажа в какво седи това. Хората вярват в котките, затова оздравяват. Не че котката сама е причина, но хората вярват и затова оздравяват. Било е време, когато хората са се покланяли на котките, в Египет са се

покланяли. В Египет да убиеш една котка ще намериш затвора за 10-15 години. После почитани са били биковете. В Египет да обидиш един бик, наказание ще има. По този навик на миналото, като дойде една котка, понеже са се покланяли на тях, казват: „Тази котка иде, тя носи щастие.” Понеже вие вярвате в туй, то става. Като замине котката, вие казвате: „Замина котката, за нас има някое голямо зло.” Понеже така вярвате, нещастieto ще дойде. Понеже това е теория, обяснения на фактите: онова, което по същество човек вярва, то става. Който вярва, защото има два вида вяра: една вяра положителна, една вяра отрицателна. Вярваш, че ще се разболееш и то става. Вярваш, че ще оздравееш и то става. И двете стават. Положителната вяра товари човека, отрицателната вяра разтоварва човека. Затова Господ турил два вида вяра. Ти си много богат, започваш да се разтоварваш, ще осиромашееш. Сиромашията е необходима, човек ще станеш. Докато не осиромашееш, човек не може да станеш. Господ казва: „Вземете му всичкото, да го огрее Слънцето, да дойде цветът и плодът.” Сега всичките хора искат да се освободят от сиромашията. Сиромашията е плюс на богатството. Сиромашия и богатство са две неща като брат и сестра вървят. И здраве и болест вървят заедно. Ние разглеждаме работите по същество, тъй както са. Понеже първият човек, който вкуси от забранения плод на познание доброто и злото, не беше готов да разбере онази наука, която се криеше. Едно дете беше още. Той не трябваше да вкуси от тия плодове, не бяха заради него. Казва му: „От това дърво няма да ядеш, но като възмъжееш и станеш мъж, може да ядеш, сега няма да ядеш.”

Казвам: Всички страдате от преждевременни желания, които искате да постигнете. Ако дойде мисълта на някое дете на 10 години да се ожени, на някое момче или момиче на десет години дойде мисълта да се ожени, какво ще стане? Какъв баща и каква майка ще стане? Казват: „Тази работа не е за тебе.” Тебе ти тряб-

ват десет години още, да станеш на 21 година. Сега бързат да ги женят на 19 години. Не ги женете на 19 години: ако ги ожените на 19 години, ще се бият, на 18 години, ако ги жените е голямо нещастие, понеже числото 18 е число на Земята. Ако ги ожените на 17 години, от неврастения ще страдат. На 16 години повикат дявола на гости. На 15 години ще станат разточителни. Женитбата да става от 21 година нагоре: на 22, 23 може да го прескочите. Ние по някой път казваме, че числото 23 е неприятно число. Казвам: Ако числото 4 е материалистично число или число на несретите, тогава ако числото 1 представя пролетта, ако 2 представя лятото, 3 представя есента, и 4 представя зимата, ако ти си оставил работата на лятото за през зимата, ти няма ли да се намериш в неразумно положение? Зимно време няма никакви условия за една сполучлива външна работа. Като дойде числото 4, ти трябва да си въкъщи. Да запалиш собата, книги да имаш да четеш, да пишеш, поети философи, химикът в лабораторията може да прави опити. Но ако искаш в градината да ходиш с тънки дрехи, ти не разбираш естеството на числото 4.

Сега Христос казва: „Аз съм истинската лоза, Отец ми е земеледецът”. Може ли Христос да е лоза? Едно уподобение. Той казва, че всяка една пръчка на лозата, която не пребъдва в мене, на самата лоза, не може да даде плод. Така и с човека е същият закон. Отношение има. Ако човек не пребъдва в човечеството, човек е пръчка на човечеството, от него нищо не може да излезе. Под думата „човечество” ние разбираме първия човек, който се е проявил в света. Хората всички не се явиха всички наведнъж. Днес са два милиарда, но най-първо се яви един човек и той се размножи на милиард. Един ден тия всичките милиарди хора ще се съберат в едно и ще образуват един човек пак. Сега вие сте направени от множество клетки, които са все разумни души. Някои ги изчисляват на 30 милиарда, някои на 399 милиарда. Ако искате да напра-

вите една проверка, чудна работа е за измисляне. Грамадно число е 300 милиарда или 30 милиарда! Ако ви се даде един милиард да го прочетете, да направите една сметка, колко време ще ви трябва да прочетете един милиард? То са 1000 милиона да ги прочетете! Ако четете ден и нощ, ако четете по 12 часа на ден, колко време ще ви трябва да го прочетете? Вие може да мислите, че много лесна работа е. Чели ли сте една година да ти отмалее езикът да четеш: 1, 2, 3, 4, 5, 6.... Онези не ги четат, но ги теглят тия числа по някой път. Аз съм слушал мнозина да ми говорят за онзи свят, че е стъпил там. Няма случай някой, който да ми е разправял, че да е ходил. Те разправят за свят, който е подобен на Земята. Апостол Павел, който като се е намерил там, казва: „Око не е видяло и ухо не е чувало и на човека на ум не е дохождало това, което Бог е направил за човека.” Той описва онова, което на ум на хората не е идвало. Как ще го описва? Ако вземете една малка картина, да допуснем 10 сантиметра на дължина и 6 сантиметра широчина, ако тази картина се проектира на платното, тя се увеличава. Увеличава се по закона на развитието, става пречупване на светлината и предметите стават големи. Той е за далекогледите. Ако гледате през бинокъл от малкото към голямото огледало, предметите се увеличават. Ако гледате от голямото към малкото, предметите се намаляват. В човека има два процеса: единият намалява нещата, другият ги увеличава. Увеличението и намалението не представя самата реалност. То е отношение на пространството. Всеки предмет, който е далеч от вас, той е малък; всеки предмет, който е близо до вас, той е голям. Показва отношение на разстоянията, които съществуват. Следователно предметите могат да се увеличават и да се намаляват. Вие не сте в едно статическо положение да гледате само на едно място. Понеже някой път се приближавате, някой път се отдалечавате, виждаме Слънцето. Земята като се върти, като се обръща лятно време иди по-далеч, че лъчите падат по-от-

весно, голяма светлина имаме. Зимно време Слънцето се приближава, но лъчите падат наклонено, светлината намалява.

Този закон е верен: Вие се отдалечавате от Бога, дали вие го признавате или не, но вие се движите около Бога както Земята. Слънцето не иска да знае дали Земята ще вярва или не, но тя обикаля около него. Тя може да не признава, да каже, че тя по свое желание ходи около него, че се върти. Всеки човек се върти около Бога, нищо повече! Понеже се върти около Бога, ще се върти и около себе си, не всякога взема еднакво количество топлина и не всякога може да вземе еднакви блага от него. Без Любов от Бога ще вземеш най-малкото. Без Любов към Бога, вие материален живот може да придобиете много, но духовен съвсем малко ще придобиете. Един ден, ако вашето състояние се измени, че от материалист вие станете вярващ по убеждение, да вярвате в Бога, тогава ще искате да се освободите от вашето богатство. Понеже с богатството, като речете да умирате, богати хора в онзи свят не могат да влязат, държат ги на Земята.

Разправяше ми един свещеник от Варненско. Аз не съм проверил този факт, но на основание на други може да го проверя, но на основание на други факти, на които се основавам, че и този е верен. Този свещеник писал той поменик за умрелите, цяла една торба с хиляди имена, вземал им парите, не ги поменавал и в една торба ги турял. Умира свещеникът, не го пущат на онзи свят. Затворен седи в църквата. След смъртта му назначават друг свещеник и когато казва: „Да помене Господ Бог”, явява се старият свещеник на новия и му казва: „Торбата.” Той казва: „Опасна работа, ако иска да ме тури в торбата.” След две-три седмици дава си оставката, казва: „Не ми е приятно тук да служа.” Иде втори, трети свещеник, всички бягат. Най-после иде един смел свещеник. Като се явил и му показал торбата, той отива да види какво има в торбата. Гледа писани имена и чува в съзнанието си: „Моля, не ги

поменавах, сега ми е голяма тежест, много страдам, направи ми една услуга да започнеш да ги поменаваш умрелите.” Другояче не може да се освободи от църквата. Той започнал ден след ден да ги поменава, че му направил една услуга да се освободи. Казвам: Богатият, който е заминал за другия свят, трябва да изпразни торбата и да отива със свободни ръце, да не остане нищо. Щом умреш, ще държиш богатството. След като умреш, ще намериш кой да дойде да вземе тия пари, да ги изхарчи и да се освободиш. Сега бащите, като умират, не ги раздават, но ги разделят на синовете си. Връзват се със синовете. Баща, който отива на онзи свят, ще повика синовете си и ще каже: Ще ви кажа, както един българин е направил. Един български богаташ, чорбаджия, дава пари под лихва, пренася се в онзи свят и като се връща след десет деня от оня свят, казва: „Видях, че ние на Земята не живеем тъй, както иска Господ. И аз не съм живял. Я ми дайте тия тефтери, три тефтери пълни с длъжности”. Казва: „Запалете огъня с тях, турете ги в огъня и ги изгорете. Всичко туй трябва да се изгори. Трябва да се научите да служите на Бога. Бог ни е дал живота, не да го губим в празни работи, толкоз години съм мъчил тия хора! Бог не ме е пратил да мъча хората, но да ги обичам, да им правя добро. Че от моя живот, те да обикнат Господ.” Питам: Колко хора има днес, готови да изгорят своите тефтери като този българин? Ние сме толкоз дребнави, че като имаш да вземаш сто лева, казваш: „Имам да вземам сто лева от тебе.” – „Казах ти, че нямам сега да ти ги платя.” Аз съм за това, който има да даде, никаква лъжа. Да не казва, че няма, когато има. Който има да даде, да плати. Като каже, че има да плаща. Човек, който не седи на думата си, не е човек. Каже нещо, трябва да го направи. Когато говорите, трябва да си давате отчет. Сега всеки обещава, а с обещание работа не става. Всяко нещо, което обещаеш, трябва да го направиш. То е човекът. Щом го направиш, ще имаш известен кредит. Казвам: Духовният

живот не е само да направим, но като идете в живота, как ще ви гарантират? Вие искате да се подобри вашето положение на Земята. Този закон е за този и за онзи свят е верен. Всякога на човека се подобрява живота му, като изпълнява волята Божия. Аз не съм за вярата на хората. Аз не съм и за онези човешки добродетели, да забогатееш от кожата на животните, пък ще палиш свещи и ще помагаш на този, ще помагаш на онзи. Туй не го считам за добро, в света всяка една помощ, ако не правиш нещо от Любов. Като дойде един беден човек в дома ти да считащ, че Господ ти дошъл на гости. Аз ще ви приведа един пример из българския живот. Бях на гости на един български свещеник в Шуменско. Него ден ето иде един калугер на гости на свещеника, един доста добър свещеник. Калугерът обиколил света, иде от Ерусалим, през Света гора минал, навсякъде ходи и пари няма. Казва на свещеника: „Искам в София да ида, ако можеш да ми дадеш пари.”- „Нямам, не може да ти дам.” Калугерът тръгва, отива на гарата. Аз му казвам: „Знаеш ли, че този беше Христос?” Казва: „Не думай! Ако е Христос, сега ще го настигна да му дам пари, но ако не е Христос, на калугера не давам.” Ние, ако е Христос, сме готови да дадем, защото закон има. Ние очакваме нещо от Христа. Или аз можех да му кажа тъй: Този калугер знаеш ли едно време колко добрини ти е направил? Ти трябва да му се отплатиш за доброто. Той ме пита: „Вярно ли е, че е Христос, да не би да искаш да ме лъжеш?” Ако му кажа, че му е правил добро, ще пита как му е правил добро. Ние мислим, че веднъж сме били на Земята, друг път не сме били на Земята.

Сега не е време за спорове, за теории. Теориите отпосле са дошли. Ние ще се върнем в сегашното положение. Всяка пръчка, която не принася плод, отсича се. Той говори на своите ученици и близки. Тази 15-та глава от Йоана не е за обикновените християни. Тя е за онези, на които съзнанието е в последната фаза на самосъзнание и да премине вече в свръхсъзнанието. Ти като минеш

в свръхсъзнанието, в тебе ще се разтвори твоят поглед така, че всичко ще виждаш. Един човек, като погледне, всичко вижда, съкровища, диаманти, скъпоценности, вижда, че има реки да текат. Един човек на свръхсъзнанието разбира химия, физика, всичко разбира много добре. Този човек не може да бъде беден, понеже владее закона. Той, ако посее един декар земя, житото ще има класове повече от педя и то ще бъде едро. Един декар ще сее, а ще му даде за пет декара. Той не е лаком, този човек. Този човек, който носи свръхсъзнанието, ако му вземете една дреха, която я е носил, като я носи, става по-хубава, не избелява. Щом избеляват, дрехите показват, че твоето съзнание не е издигнато, а е много слабо. Бил съм в много домове, оплаква се господарката, че избелява дрехата. Аз зная защо е избеляла, но нищо не ѝ казвам. Той казва и моята избеляла, трябва да си направим нови. След една година пак избелява. Човешкото свръхсъзнание, като направи една дреха, колкото време минава, става по-хубава, устойчив е материалът. И тялото е устойчиво, и погледът е устойчив, и ушите са устойчиви, всичко е устойчиво в човека, който има туй свръхсъзнание. Или свръхсъзнанието е най-свободният вход, до който Любовта достига. Няма големи препятствия.

Та казвам: Ако вие добиете свръхсъзнание, тогава болестите ще бъдат едно добро упражнение и мъчните задачи ще ви бъдат приятни, да ги разрешавате. Няма да ви бъде трудно да ги разбирате. Затова трябва да се стремим да бъдем силни, не да придаваш силата си на ония материални работи, които държиш отвън, но силата е вътре в твоя ум, в твоето сърце и в твоето тяло. На един човек, който има свръхсъзнание, Невидимият свят обръща внимание. Казва: Господ винаги държи погледа си към него. Този човек е обърнат с лицето си към Него и той приема най-големите Божии благословения. Той е отзивчив и е добър проводник на Бога, той няма киселини до по десет пъти на ден да се мени. Казваш: „Ти

нямаш скърби.” Казвам: Аз не си създавам скърби. Вие нощно време ходите, набиете си краката на един гвоздей, имате скърб. Вечерно време не ходя да стъпвам на гвоздеи, не страдам. Няма защо да си създавам страдания. Защо ще кажа: Може да заболeya от чума. Що ще влезе този бръмбар? Чумата, като дойде, ще я нахраня с топла вода. Ако дойде чума, съберете се 10, 20 души, турете една харания с чиста вода, стоплете я и пийте от нея, и вижте дали ще ви хване чума? Ако нямате харания да топлите вода и да пиете, ще ви хване чумата и нито един от вас няма да остане. Философията седи в това: чумата като дойде, във вас има храна за тия бацили, те имат серум, като се размножават бацилите, като пиете топлата вода, разрежда се серумът на тия бацили и не може да се размножават. Българите казват, че чумата я е страх от топлата вода. Когато преди 70-80 години се явила чума, много българи избягали в Балкана, наклали огън, турили две-три харании с топла вода и казват: „От врялата вода чумата я е страх.”

Сега казвате: „Какво нещо е Бог да ме обича?” Аз да ви представя. Представете си, че вие сте беден музикант, бедно дете сте, свирите, никой не обръща внимание на вас. Ходите от едно място на друго, не ви върви. Един ден минава покрай вас един знаменит виртуоз, човекът пише по музиката, обърне ви внимание и казва: „Това дете е даровито.” Влезете под неговото покровителство и от него ден вашите работи тръгват напред.

Та казвам: Ако Божият поглед се спре един ден на вас, той има желание да свирите, да рисувате, да пеете, или да правите добро. Някои хора искат да станат добри. Но доброто е изкуство. Ти като си добър ще нарисуваш най-хубавите картини, на Небето. Като правиш добро на Земята, в духовния свят си художник, като умреш ще намериш картините горе. Като идеш, казват: „Този е знаменитият художник, който нарисува тия картини.” Ако си бил сладкодумен да утешаваш хората на Земята, ще бъдеш най-голе-

мият музикант на Небето. Като си говорил тук, цели симфонии си написал там. Сега може да ми кажете: „Това вярно ли е?” Ако вярвате, тъй е. Ако не вярвате, не е тъй. Аз може да ви представя същата Истина: човек е пратен на Земята по обратен път да придобие някакво изкуство. Ако ти, след като си живял 50-60 години, не придобиеш някакво изкуство, ти си прекарал напразно живота. Ако ти си живял 40-50 години на Земята и не може да поправиш носа на един човек, какъв човек си? Ти си живял 40-50 години и не може да поправиш ухото си, какъв човек си? Ако ти си живял 40-50 години и не може да поправиш устата си, какъв човек си тогава? Ако ти си живял 40-50 години и не може да поправиш ноктите на човека, на пръстите да можеш дебелите кости да направиш тънки, то е най-малкото изкуство. Ще видите, че някои хора имат тънки коси, брадата е остра. Какво показва? – Две естества: мисълта е мека, но в постъпките, във волята е твърд. Говори мекичко, но като дойде до брадата взема 25%. Затова съветвам младите моми, когато се женят за момците, да чакат да им израснат бради. Младата мома да попипа косата, ако е остра, да не се жени. Но и момъкът трябва да попипа косата на своята възлюбена, не само да я гледа как е накъдрена, но косъмът да не прилича на свинска четина. Една вяра в Бога, трябва да произведе цял един преврат в костите, и в мускулната система, и в главата, и в дробовете, и в ноктите, и навсякъде да стане преобразование. Изкуство трябва. Мускулите на човека трябва да станат пластични, че като го видиш, да ти е приятно да го гледаш, да има една подвижна походка. Той е на 20 години и с бастун ходи, на 35 години с бастун ходи. Тогава поддържаха едно време учените следната теория. Как се е явил бастунът? Когато хората минали от маймуни в хора, подпирали са се с бастун докато се научат да ходят. Сега хората с бастун се подпират, то е признак, че морално се повдигат. Бастунът показва, че минават в една по-висока форма на развитие, докато

укрепне гръбначният стълб, че и без бастун да ходят. Този третият бастун, какво е? Онзи, който носи бастун, той има 500-600 хиляди лева в банката, то е третият бастун. Имаш познати, то е третият бастун. Баща ти има ниви, то е третият бастун. Някои се уповават на хората, то е третият бастун. Онзи, който вече се е повдигнал, не му трябва бастун, той е сам господар. Казва: „Аз имам само един баща!“ Той признава Бога за баща. Всички тия хора на Земята са познати на мене, аз за тях имам всичкото уважение и почитание. Те изпълняват Волята на Моя баща, аз ги обичам всичките, понеже и аз като тях изпълнявам Волята Божия. И те всички ме обичат. Следователно, ако ние се обичаме един друг, показва, че ние изпълняваме Волята Божия. Щом не се обичат хората, показва, че не изпълняват Волята Божия. Щом има изпълнение на Волята Божия, има обич; щом няма изпълнения на Волята Божия, няма обич. Казват: „Отпосле се явява Любовта.“ Проявената Любов е Любов, не проявената Любов е една възможност. Сега нека да ви приведа един пример от съвременните оръжия, с които си служат военните. Един човек си служи с една пушка „Манлихер“ или едно чифте. Когато се прицели, той полека цели, целта е близка. Когато е далечна, дигне мерника - нагоре стърчи. Най-първо куршумът ходи нагоре, прави една траектория. Най-първо отива нагоре от вътрешно напрежение, но колкото отива от външните условия, става по-тежък, те изкривяват, налягането става по-силно и противодействието по-слабо, тогава се образува една крива линия. Значи всичките предмети, които се движат в света, не може да се движат по една права линия, понеже има две сили, които въздействат – едната отвън, другата отвътре. Те трябва да се урівновесят, ако външните условия и вътрешните възможности се урівновесят, ще има една права линия. Ако човек иска да бъде справедлив, в него условията и възможностите трябва да са в равновесие, тогава имаме права линия. Щом имаме условия по-сла-

би и възможности по-силни, образува се една изпъкнала линия. Щом имаме условия по-силни и възможности по-слаби, образува се една вгълбната линия. Тогава по първия закон са се образували планетите. Когато възможностите са по-слаби, образували са се високите планини. Когато условията били по-силни, се образуват долините, образуват се вгълбнатини, образуват се езера, морета. При възможностите се образуваха планините.

Та казвам: Ако вие не може да се справите с външните условия, ако те са силни, вие ще станете долини. Тогава във вас ще се събере вода, реки ще имате. Трябва да бъдете разумен човек, да знаете как да употребите реките и езерата. Та казвам: Как сте направени, как Господ е направил човека? Ти искаш да бъдеш силен човек, но силата на човека зависи от неговия ум, от неговото сърце. Човек, който няма силен ум и силно сърце, не може да бъде силен. Ето в какво седи силата: силният ум образува изобилна светлина, силното сърце образува изобилна топлина. Следователно, човек, който разполага с изобилна топлина и светлина, той е силен. Тогава се ражда в него волята му, която носи силата на светлината и силата на топлината, чрез която могат да се преодолеят всичките мъчнотии. Сега да ви обясня. Разправяше ми един: Гледам двама души се бият, но единият налага другия. Казвам: „Защо се бият, искам да зная.” Казва: „Хиляда лева съм му дал, все ме лъже, десет пъти ме лъже, ще го бия, дето ме лъже.” Онзи се оплаква. Казва: „Съгласен съм, но ако ти кажа нещо, ще ме послушаш ли?” – „Ако е умно.” – „Аз ще ти платя заради него. Аз ще ти платя заради него. Той има да ти дава, не го бий.” Дойде ми на ум по едно време, аз бях взел назаем от него. Дава му хиляда лева и пита: „Колко ти струват лихвите?” Като му плаща хиляда лева и лихвите, онзи веднага се смекчава, казва: „Мек отговор.” Мекият отговор е да извадиш и да платиш. Веднага се смекчава онзи. Казва: „Много ти благодаря, че дойде, че ме спаси от едно зло.” – „Ела сега с

мене.” Отиват в кръчмата да се почерпят. Казва: „Дайте едно кило вино.” Заключение е лошо. До тук примерът върви добре, но като отиват в кръчмата, не е добре. Умният човек, аз трябваше да го оставя до кръчмата. Там и двамата отиват да станат слуги на дявола. Като пийнат, друга беля има. Аз му давам моята философия, казвам: Втори път, като срещнеш някого да бият, не отивай в кръчмата! Понеже ти плати, покани го в дома си, нахрани го, дай му хубав обед. Поправям моята погрешка. Ако оставя, че са пили винце, не бива, затова казвам: Вкъщи ще ги поканиш, ще ги угостиш. Всякога, когато човек направи едно добро, той поканя целия Невидим свят на угощение. Защото Невидимият свят е крайно чувствителен към всяка добра постъпка, към всяко добро чувство. Една добра мисъл, едно добро чувство приличат на хубав цвят, цъфнал с най-хубавата краска. Една мисъл прилича на узрял плод в Невидимия свят. Следователно, нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки, това са плодове на райските дървета. Всеки от вас ще намери своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Като идете в оня свят, увиснали са върху райските дървета. Името ви е записано – Иван Драганов, Петко Стоянов. Сега ще ме питате: „Може ли да се пишат?” – Пишат се. Вие ще идете в оня свят. Една жена ще се жени, 4 - 5 мъже е имала тук, като иде там ще я питат: „Защо те пратиха на Земята, за четирима ли мъже? Затова ли те прати Господ? Или родила си 4-5 деца и всичките измрели, затова ли те прати Господ, да раждаш деца?” Или си съдия, 15-20 години стотина души си турил в затвора. Затова ли те прати Господ? Съдията, като съди, ще му даде един добър съвет, като го повика. Иде един, прекомандировал се, и му казвам: Няма да лъжеш, ти си един престъпник, дядо ти, прадыдо ти, братята ти са правили престъпления и тук ме лъжеш. Казва: „Аз ще се постарая да се подобря.” Казвам: Всичко наше минало е написано на нас, трябва да се оправи. Ако палецът прилича на боздуган, трябва да

се поправи. Един ден гледам една жена, много лошо са говорили заради нея и си казвам: Чакай да видя в какво седи злото? Като погледнах челото ѝ, видях три линии. Едната линия показва, че обръща внимание на дребните работи, пет пари, ако даде, ще ги иска, ако има да дава пет пари, ще ги върне. Но още и други две линии има – няма да ви ги кажа къде са. Показват една честност. Казвам: Ето една жена, която има заложиби, има добро желание, само ѝ трябва даващи условия да започне да работи за Господа.

Нас ни трябва добри хора. Срещайте се с добри хора! Слабите да се срещат с добри хора, силните да се срещат с лоши хора. Силните в доброто да срещнат лошите, слабите в доброто да срещат силните в доброто. Само по този начин светът може да се поправи!

Всичките велики хора на миналото сега са на Земята. Нищо в света не е умряло. Всичко е живо. Всички добри хора, всички велики хора са на Земята. Благодарение на тях светът върви добре, напред!

Тайна Молитва.

3-та беседа, държана на 12 октомври 1941 г., неделя, 10 ч.

Изгрев – София.

ОТ НЕГОВИТЕ УЧЕНИЦИ

Добрата молитва.

„Ще се развеселя.”

Ще прочета 2 стиха от 26-тата глава от Евангелието на Матей,

69 и 70 стихове.

„Духът Божи.”

Петър представя един от видните ученици Христови, най-умният между тях. Той е с един зрял ум, защото мисли, че разбира живота много. Казва: „Всички твои ученици да се отрекат, на мене разчитай.” Като Петър ти никога няма да намериш такъв. Интересно е, че се явява една слугиня и казва, и ти беше там. Изведнъж той, който преди няколко часа изповядваше Любовта си, че е готов на всички жертви... Като една приказка привеждам за един пример за един български юнак на име Стоян, който минавал за най-умния в селото. Влюбил се той в най-красивата мома и ѝ казва: „Драганке, разчитай на мене. Като мен друг няма да намериш.” Един ден извежда я на разходка, взема си и кавала, старовременна пушка с една цев, която се пълни от устата на цевта, отпред се пълни, не отзад. Разхождат се те и той се хвали, казва ѝ на него да разчита, че тя още не познава Стояна. От гората се задава една мечка, Стоян се качва на едно дърво. Неговата Драганка била по-умна и като не могла да се качи на дървото, престорила се на умряла. Мечката иде до дървото, доближава се до Драганка, помирисва и си заминава. А онзи от дървото казва: „Не бой се, Драганке, аз ще цъкам отгоре с кавала.” Петър и той цъка. Защото, ако каже, че той е от Неговите ученици, казва си, че и него ще пребият. Като ме пребият няма да мога да проповядвам учението.

Ще кажа, че не Го познавам, после пак ще проповядвам учението. Доста умен е. Временно ще се откаже, а после пак имал намерение да проповядва учението. Аз го наричам един човек, който не познава живота и не познава условията. Не искам да хвърлям петно на апостол Петър, но той не познава своята сила дали може да издържи. Двама борци може да се борят, и единият казва, ще го гътна, но той не знае силата на другия. Като почне борбата, като се хванат, този, на който не даваше никаква цена, не само че не може да го гътне, но той го гътна. Като го гътне на земята, какво ще стане? Като се завали на земята, все ще намери човек някакво извинение.

Тези примери са, за да се уясни сегашният живот. Някой път говорим за същественото в живота. Ще турим други думи за несъщественото. Аз може да заменя несъщественото с привидно – същественото е привидно. Защото несъществено, не добро, като турим една отрицателна частица, да направим доброто недобро. Това не е съгласно със законите на речта. Само в човешкия език може да има такова съчетание. Но в ангелския език отрицателни думи няма. Думата „не”, не съществува. Няма отрицателни работи. В ангелския свят думата „зло” не съществува. Всеки един човек, който не прави добро, той минава за лош човек. Всеки, който не учи, той минава за ленив. Няма да кажа, че е ленив. И в този свят ти никога няма да говориш за нещо, което ти не знаеш. Ти не можеш да говориш за яденето, ако не си ял. Не можеш да говориш за водата, която не си пил. Не може да говориш за Любовта, която не си опитал. Всякога може да говориш само за онова, което знаеш. Ние на Земята говорим за онова, което не знаем. Говорим за идеална Любов. Какво нещо е идеалната Любов? – Идея е гръцка дума. Значи красива форма. Външна форма, без съдържание. Идеен живот значи красив живот, без съдържание. Сегашните хора нямат ли идеал? Сегашната култура нали има за

идеал „свободата”. Къде е? – То е външна форма. Външна форма съдържание няма. Сега в живота има противоречия, има критика. Светът с критика няма да се оправи. Една критика може да е обективна. Че един писател не е писал право. Англичаните са имали един критик Ръскин, който критикувал. Какво ще те критикува. Често има богослови, които са писали цели съчинения. Само да разглеждат въпроса, защо апостол Павел определил неопределения член в гръцкия език. Защо го турил апостол Павел? Неопределеният член показва неопределена работа, понеже апостол Павел не знае какво ще стане, турил неопределения член. Казва: „Може да стане, защото не зная. Като зная, ще кажа ще стане. А ако не зная, ще каже, че може да не стане.” Тази работа малко разбирам. Положително тази работа разбирам или не разбирам, отчасти разбирам. Отчасти разбраните работи не носят Истина в себе си. Истината в дадения случай е понятна в своето най-малко изявление. Ако за пример ви разправам теории за Слънцето, какво ще ви ползват? Казвам, че там има интелигентни хора, добри хора, че Слънцето не е разтопено вещество, там има култура. Ако влезете там? Там е раят на Земята. Земният рай в Слънчевата система е на Слънцето. Как ще ви го докажа? Вие сами това един ден може да го видите. Вие може да си поставите гръбнака на Слънцето да се печете. И ако знаете как да си поставите гърба, ще имате един филм, ще знаете какво има на Слънцето, както на кино се представя на платното. Ще започнат картините от Слънцето. Това, което става на Слънцето, ще започне да го виждате. Сега казвате право ли говориш? Ходил ли е някой на Слънцето? Има хора, които са ходили. От Земята най-малко 4-5 души има, които са ходили на Слънцето. Исторически може да се докаже – ходили са и са се върнали. Най-първо Господ, Който направи света, казва: „Да бъде светлина.” После направи Господ Месеца и Слънцето. Той не знае ли какво има? Той направи човека по образ и подобие свое. Този,

Който го направи по образ и подобие, не знае ли Той какво има на Слънцето. Той направи Слънцето и Месечината. Ще кажете, че Господ знае какво има на Слънцето, че Той го направи. Не само че Го знае, но направи този свят. От какво го прави? Писанието казва: „Че Бог в началото направи Небето и Земята и Земята беше неустроена.” За Слънцето нищо не говори. По подобие на Небето, Бог устрои Месечината. Устрои и Слънцето и в тази система на устояване влязла и Земята вътре. В сегашното състояние на съзнанието на хората, те не могат да живеят на Слънцето. Човек, както е построен на Земята, невъзможно е да живее на Слънцето с такова устройство. Да кажем има известни метали, които се топят при известна температура. Калаят се топи при 100 градуса. Има други метали, които се топят при по-висока температура, при 300-400. Платината при 1200 градуса, а някои изискват още по-голяма температура. Големите страдания, които идват в човека, каква роля играят? Често в човека се събират такива вещества, такива материали, които трябва да се разтопят. Страданията са причинени от голям огън, който се образува вътре от човешката мисъл, в човешкото сърце и в човешкия организъм. Тия страдания са от съвсем друг характер. Някой път дойде някое голямо страдание, искате да се качите на някоя канара и да се хвърлите да се убие-те? – Защо? Богат човек сте. Всичко имате. При коронясването на кралица Виктория, връща се от Африка един богат англичанин, който имал 350 милиона английски лири стерлинги, и се хвърлил в морето да се удави, понеже имал идеята, че тия пари няма да му стигнат. Питам? Като имал 350 милиона лири стерлинги, и да се хвърли в морето да се удави, каква идея имал?

Често между хората има спор. Ти в какво вярваш? Какъв е Христос? Христос е един човек, изпратен от Небето, да покаже пътя на хората, как трябва да живеят по Любов. Той е Син Божи. Мене не ме интересува какво означава Син Божи. Всеки човек,

който носи Божията Любов е Син Божи, който не я носи, не е Син Божи. Понеже Христос е първият, Той се нарича Първороден. Първороден е между онези, които са донесли Любовта на Земята в тази форма, в която никой друг не е донесъл. За никой друг мъченик в историята не знаем да е претърпял такива големи страдания. Ако беше друг, щеше да се пръсне. При неговите мисли, при неговите чувства, да се бори при тези условия. Писанието казва, че кървава пот е излизала из порите му. Някои искат да бъдат като Христа. Може да бъдеш като Христа, но трябва да носиш Любовта на Христа и да издържаш страданията. Не само да бъдеш като Христа, но във всичко да бъдеш. Ако ти по Любов не можеш да бъдеш като Христа, ако в страданията не мязаш на Него, в какво ще мязаш? За славата, която сега му дават. Че слава на Христа още не е дадена. Християнските народи не живеят по Любов. Ако по Любов не могат да разрешават въпросите, с бой още по-малко. Сега се бият не езически народи, но християнски народи, които вярват в един Бог, за който Христос е казал, че е благ. При това тия хора, които вярват в Бога, не могат да разрешат един малък въпрос. Не може да го разрешат, защото русите направиха същата погрешка, която евреите направиха, за да ги избави Бог от страдания, прати Христа, за да им покаже как да живеят, да приемат учението на Любовта, да идат по целия свят да бъдат мисионери. Целият еврейски народ трябваше да бъдат мисионери, да покажат как трябва да се живее. Те отхвърлиха това. Римската империя разпъна Христа. И русите отхвърлиха Християнството. Отрекоха Христа и 20 години внесоха безверие към Бога и казват: „Ние каквото направим, това ще бъде.“ Питам какво спечелиха тези управници, които бяха толкоз умни. Защо трябваше да отворят една война? Искат да поправят света. Не с революция се поправя. На света трябва да се даде хляб. На света трябва да се даде въздух. На света трябва да се даде светлина, на света трябва да се даде

вода. Място за живеене. Не такива, социални думи направо. Какво право в света има? Щом си гладен, какво право имаш? Гладният човек какво право има? Няма никакво право.

Та казвам: Кой е виноват? Не е виноват руският народ. Виновати са управниците. И в еврейския народ бяха виновати свещениците, фарисеите, книжниците, които ръководеха народа. Заради тях страда целият еврейски народ. И в славянството, тъй наричаме ние управляващите в Русия – и те да знаят. Аз се чудя, които поддържаха болшевиките, поддържаха науката. В човека има религиозно чувство. Ако хората за 100 години възприемат безбожието по същество? Ако го приемат, главата ще се спити. След 200 години главата ще се повърне назад. Долната челюст ще изпъкне и ще замязат на животните. Единственото нещо, което облагородява хората, то е Божественото чувство. То повдига човека. Той е човекът, направен по образ и подобие на Бога. Онази религия, която не дава красота на човешкото лице, на човешкия череп, онази религия, която не дава красота на човешкото тяло, тя не е вярна. Животните нямат религия. Мене много пъти са ми правили възражения. Казват всичките тия заблуждения, съществуването на религиите, е погрешно схващане. Които казват: „Господ е създал религиите” - това е погрешно. Казвам: Блажени животните, които нямат никаква религия. Какъв е техният живот? По-добър ли е? Между тях има ли съгласие? Две кучета заедно месото дават ли си? По-голямото вземе месото от по-малкото. Дойде друго по-голямо, то натисне голямото куче и му вземе кокала. Каква идея имат? Кучето мисли като нас. Една кост ще направи нещо. Казвам: Ние сме в една епоха, в която този, недостъпният свят за нас става достъпен. Иде нещо ново в света, което нас ни смущава. То иде като страдание. Ние се плашим за бъдещето, което иде. Какво ще стане с нас? Хубаво, какво има да се плашим? Ако ние вярваме в Онзи, Който е създал Вселената, и че всичко е разумно и Този, Който е начертал пътищата на Земята,

на Слънцето, да се движат, Който предвидил условията за всеки един живот, приготвил храна и условия за всички. И ние сега мислим Той не е взел предвид нашето съществуване на Земята. Ние с Бога тепърва има да се опознаем. По същия закон, както детето се опознава с майка си. Едно дете, което се ражда от една майка, туй дете може да е родено от много благородна майка, може друга майка да го отгледа, и то да познава мащехата, в нея да вярва, а не в същинската си майка. Ние в света вярваме в мащехата, не вярваме в нашата майка, която ни е родила. Трябва да се върнем при онази майка, която ни е родила. Тя ни дала всичкото, което имаме. Тази мащеха е направила една услуга, но благодарение на ония качества, които първата майка е вложила. Писанието казва: „Направи Бог човека.“ Много добре е направен. Има един нас, който ни е направил. Защото отнякъде дал ни е тази свобода. Тогава в нас се явява противоречие, защо Господ ни е оставил да страдаме в света? Че страданието ние си го създаваме. Страданието е образувано от хората. От неразборията е образувано страданието. Един англичанин отива в Индия, чел много книги. В Индия има много големи змии, някой път през прозореца влизат. Качват се да спят и на леглото. Тази идея седи в ума му. Той отива в Индия и в един от първокласните хотели ляга. Носи като всички англичани дебел бастун и той по невнимание, оставил бастуна на кревата, забравил го, изгасва лампата и ляга да спи. По едно време пипа бастуна и казва: „Е, голяма змия.“ Изведнъж да го не ухапе, скача, хвърля юргана, надава вик. Идват хора отвън и намират бастуна му. И ние имаме все някой бастун, който ни плаши. Като го пипнем, считаме голямо нещастие. И в нашите ръце, Бог е дал властта да оправим света. От нас зависи да оправим света. Светът на Господа е прав, но ние ще оправим нашия свят. Ние досега чакаме Господ да оправя света. Още 2000 години да чакаме, няма да го оправя. Ние трябва да работим. Да извършим онова, което сме длъжни.

Бог изпрати Христа да ни покаже, че светът ще се оправи с Любов. Няма същество в света, което да не се подчинява на закона на Любовта. Кобрата, която е толкоз дива и отровна, лъвовете, леопардите, тигрите, и те се подчиняват. В Индия има хора, които са изучавали закона за Любовта и като обичат тия животни, не правят никаква пакост. Ако обичаш един лъв, той не може да те нападне. Лъвът или тигърът напада човека, който не го обича. Змията и тя гълта някой, който не я обича. Змия, която обичаш, по никой начин не те засяга. Ако ние в света имаме толкоз нещастия, показва в какво голямо безлюбие живеем. Вчера дойде един господин, българин, доста виден, с инициатива. Какво се оплаква? Разправя ми, че преди няколко години, идвал със своята възлюбена. Не е девица, тя имала друг едно, изоставила него и после този полудял. Захванала се с този, влюбила се в него. Казва: „Аз те обичам.” Казва: „Остави тази работа. Тъй да живеем.” – „Не искам, ти да се ожениш заради мене.” Обещава му: „Ти - заради мене, каквото ми кажеш, ще направя. Обещава му: „Ти каквото ми кажеш, ще го направя.”

За тебе всички жертви ще направя. Аз му казвам, подписа ли ти на книга? – „Не.” Трябваше на книга да се подпише. Казва: „Каквото ми кажеш, ще направя. Ако ми кажеш, че е бяло. Ако е черно, черно ще кажа. Да се ожена заради тебе” - но като се оженят, обръщат работата. Един ден с дъщеря си го набили. Ще кажат, невъзпитана жена. Това е жена, която няма Любов, тя не го е обичала. Пита ме: „Какво да правя?” Питам: Ти обичаш ли я? „Не я обичах”. Сега ти, щом не я обичаш и тя не те обича, какво да се прави? Вие сте чужденци. Деца имаш ли? - „От другия мъж има.” Щом не се обичате, остави ги свободно да живеят, не стой да те бият. В Природата има нещо като тази лъжливата жена, която ни лъже нас. Казва, че ни обича, че всичко ще направи заради нас, но щом влезем в контакт с него, веднага бой ще ядеш. Това

го наричаме зло. Аз го наричам свещен егоизъм на Земята, който съществува между хората. Това не е Любов към Бога. Аз вземам Първоначално Бог създаде Адама, от Адама създаде Ева. Какво има тия двамата хора да се спорят. Единият, направен от Бога, и другият направен. Трябва да се уважават, по единствената причина, че в Адама Бог вдъхна Божествено дихание, а в Ева не казва, че е вдъхнал, но само се подразбира. Понеже Адам ѝ даде от Духа, който Бог му даде, той даде на жена си. Но в нея се зароди желание да вземе всичкия дух, който имаше в Адама вътре. Туй е грехопадението, казва се само половиния дух да го има, не целият да го има. Адам роди едно дете момиче, не навреме, от което гледище. Защото, когато Бог прекара всички животни пред Адама, всичките две по две минаха. Казва Адам: „Господ на мене не дал като на тези другарчета”. Нямаше нужда. За Ева нямаше нужда. Тя преждевременно дойде. Преждевременно стана и Адам се огорчи, че няма другарка. Господ казва, понеже се огорчи, извади Ева порано. Ева се роди на седем месеца. Два месеца не достигнаха. И затуй Христовото учение 2000 години как се проповядва. 2000 са двата месеца, понеже Ева навреме не се роди. Тия двата месеца са 2000 години. Сега в света Господ създава един нов Адам и една нова Ева, която на девет месеца ще се роди. Адам няма да бъде създаден от пръст. Адам ще бъде роден и Ева ще бъде родена, у тях да се роди новото човечество, което няма да върви по стария път. Вие ще кажете: „Как ще го разбираме?” Че как, не знаете ли как се разбира това нещо. Когато човек има да дава, винаги не разбира това нещо. Казва: „Забравил съм.” Когато има да взема, хич не забравя. Когато има да дава, казва: „Забравих, памет.” Като имаме да даваме и като имаме да вземаме, еднакво трябва да бъде. Казва тъй Писанието, толкоз имам да ти давам, толкоз имам да вземам. Да имаме една равностойност. Мъже, жени това са проводници на Божествената Любов. Ако мъжът не може да даде

положителна енергия на Бога в света, той не е мъж, отрицателната страна на Любовта, тя не е жена. Аз ще ви обясня. Под думата „Любов”, разбирам обич. Да любиш, значи да даваш негативната страна на Любовта, да вземаш. Разумно е да вземаш. Тъй щото да го запазиш. Онзи, който ти е поверил, като дойде при тебе, да кажеш: „Туй което ми даде, аз го запазих.” То е обич. Мъжът и жената трябва да предадат Божията Любов в света, понеже света трябва да се създаде от нови хора. Ако една жена няма Божествена Любов, какво дете ще роди? Ако един мъж няма Божията Любов, какъв син ще роди? Или майката, която няма обич, каква дъщеря ще роди, то е невъзможно. В света трябва нова религия. Не за да се спасим, но трябва ни една нова религия, за да се създаде в нас новият Адам и новата Ева. Да дойде духът, трябва да минат в една нова форма. Ново разбиране трябва. Ще кажете сега: „Елате при нас, ние ще ви покажем пътя на Истината.” За мене факт е. От дъщерята зная каква е майката. От сина зная какъв е бащата. Писанието казва: „Така да просветнат вашите дела пред членовете, че като ги видят, да прославят Бога.” Само, ако съм роден от Бога, тогава могат да просветнат моите дела, тогава хората може да прославят Бога. Ако не съм роден по Бога, ще живея по човешки, ще живея по своите удоволствия, както разбирам. И най-малко няма да се слави името Божие. Мислите ли, че онзи Ирод, който уби 13 хиляди деца, според християнската история, че направи нещо добро? Между избитите деца да намери този пратеник от Небето. И него да убие, 13 хиляди деца изби.

Петър се намираше в голямо противоречие, понеже нямаше онази Любов. Всякога, човек, когато отслабва Любовта, става страховит. Любовта е съградена на два принципа. Божествената Любов на човека се намира отпред, към цялото. Няма да я показвам да се не заблудите. На повърхността е. Съзнанието на справедливостта е поставена върху страна. Върху този страх, който е силен у жи-

вотните, е турена човешката справедливост. За да може човек да пресъздаде страхът, който роди всичките нещастия. Щом човек е страхлив, той е готов за всички страдания. Писанието казва: Страхливите няма да наследят Царството Божие. Тебе те е страх да не умреш. Този страх е безпредметен. Ако изпълняваш волята Божия, никак няма да умреш. Ако грешиш, непременно ще умреш. Ако обичаш, всичко ще ти се оправи, ако не обичаш, по никой начин не може да се оправи живота ти. Ние очакваме на някой късмет. Да дойде някой да ни направи щастливи. В света човек по три начина може да бъде щастлив: като обича Истината, като прилага Любовта и като възприема Мъдростта. По този начин може да бъде щастлив. Може да опитате. Някой казва: „Да има някой да ме обича”. Ако обичате някой банкер, веднага ще се отвори сърцето му. Аз съм привеждал този пример и пак ще ви го приведа. Една американка, която се занимавала с тия новите деяния, аз я наричам тая американка от шестата раса. Мисля, че това се е случило в Ню Йорк. Отиват една комисия при един голям банкер, 10 големи важни дами да искат пари за помощ. Отиват те, дават им 100 долара. Те очаквали да им даде 10-20 хиляди. Дал им само сто долара. Тя казва: „Аз ще ида.” Отива при него, поглежда го в очите, фиксира му мил поглед, както тя знае, изведнъж той се разтопява и казва: „Какво обичате?” Тя казва: „Може ли да ми дадете 50 хиляди долара?” Казва: „На ваше разположение съм, заповядайте,” - дава й парите. „Друг път като имате нужда, пак елате, готов съм каквото кажете да изпълня.” Вие ще кажете, хипнотизирала го е. Този човек казва: „Онзи, който ме обича, аз /съм/ готов за него всичко да жертвам.” Понеже ти си единствената, която ми показва какво нещо е Любовта, за тебе всичко ще направя. Ако ние в света казваме: Той има кораво сърце и нашето сърце е кораво. Корава е неговата майка. Защото и нашата майка е корава. Той е посветен, защото и ние сме посветени. Той е невежа, защото и ние сме невежи.

Казвам: Един ден този, вашият баща, ще дойде, вашият брат и вашата сестра ще дойдат, един ден ще ви погледне, вие ще се разтопите, ще кажете: „Каквото искаш, на ваше разположение съм.” Туй ще стане с всинца ви. Няма да остане нито един от вас да не опита. Като го опитате, напишете една книга, пък аз ще я чета. Има една реалност, която няма нужда от доказателства. Тия съмнения, които хората имат, те са минали през мене, съмнения, съмнения, съмнения. Всяка вечер аз имам да се освобождавам от ред съмнения. Един ми говори, ти лъжеш хората, заблуждаваш ги. На какво мязат, те не са учени. Те са невежи, не живеят добре, лицемерстват, всяка вечер говорят. Казва: „Какво ще се прави?” Питаме: „Какво нещо е лицемерството? Те не са такива, каквито се представят.” Рекох: Такъв ли, каквото ми говориш? Може ли да ти зная името. Казва: „Аз съм псевдоним.” Този човек е на крив път. В какво седи кривият път? Кривият път е като идат хората, че по-нататък не може да идат. Една храна е лоша, която уморява хората. Една храна, която не уморява, но хората не оздравяват, лоша ли е? Знание, което покварява ума на хората, е лошо. Онова знание, което даде храна на ума и ги подмладява, лошо ли е? Ние говорим за реалните неща в света. Ще каже някой: „Аз не проповядвам себе си. Аз не съм направил всичко. Аз на Земята какво съм направил? Не направих аз света.” Вие ще кажете: „Той е Господ.” Този, Който направил света, вие трябва да идете при Него, да видите по какво се различава. Вие като идете при Него, вие никога няма да Го забравите? Никога няма да забравите Неговия поглед, той е най-красивият. И най-добрият, най-грандиозният, но в живота, като го видите, във вас ще се роди желание - така аз ще живея. Ще му служа от сега нататък, ти ще бъдеш с Него и Той ще бъде в тебе. Там, отдето минаваш, всичките мъчнотии и зверовете, змиите и кобрата, и пиявиците, и мравите всички ще станат културни, няма да има никакви лоши животни. Писанието казва, че

лъвът и агнето заедно ще пасат тревата. Вие питате кога ще бъде това? Днес. Покажете ни някой, казвате. Аз по някой път се чудя какво трябва да се покаже. Пита ме един за такъв един въпрос, хем учен човек беше той. Той беше закъсал. И след като беше закъсал, отивам на гости, обядваме двамата и той казва: „Сега се наобядвахме хубаво. Ами за утре?” Рекох: Защо мислиш за утре? Ти гладувал ли си? – „Ех, казва, много съм опитал.” Че как? За 24 часа като не яде човек, умира ли? Аз рекох поддържам човек и 10 да не яде и повече, не умира. Умира, ако се безпокои. Та казвам: Силата на човека седи в Любовта. Навсякъде гледам роптаене, че Господ направил този лош, онзи лош. Ако имате Любов да възлюбите, дърветата ще дават повече круши, повече ябълки. Възлюбете житото и житото ще дава повече. Възлюбете кравите и кравите повече мляко ще дават. Всичко, което възлюбите, ще дава повече. Възлюбете Слънцето и то ще ви дава повече светлина. Въздухът, навсякъде, всичко, което видите, ще даде своето благословение. Вие минавате и казвате: „Това глупаво, онова глупаво. Камъните глупави.” Не са глупави камъните. Как са глупави? Хората, които вярват, които имат скъпоценни камъни, вярват, че ще ги пазят от зло. Този, глупавият камък как ще го пази? Този скъпоценният камък знае. Има един диамант, може да те предпази от някоя болест. Сапфирът и смарагдът може да те пазят. Това е не само предположение. Както и виждате, и аз имам един диамант, поставил съм го като страж. Той сега се е скрил някъде. Всичко онова, което Бог създал, е свещено в света. На един скъпоценен камък гледам като на дело Божие, като Божествена енергия, разумно турена, оценявам Божественото, което е в камъка. Когато срещна един човек, погледна очите, оценявам очите. Тази светлина, която излезе из тия очи, оценявам ума от една мисъл, която излиза из тоя ум. То е Божественото в него, не привидността на нещата. Виждам, че от неговото сърце излиза една специфична топлина, която носи

радост и веселие. Виждам една сила, която излиза из тялото, в неговата воля. Това е Божественото. Това са Божествени неща. Когато говори силният човек, разбирам Бог, Който се проявява чрез Него. Когато говори добрият човек, разбирам Бог, Който се проявява чрез сърцето. Когато говори умен човек, разбирам Бог, Който се проявява в светлия ум. Когато и аз така се проявявам, и за себе си така разбирам. Казва някой: „Ти кой си?” Аз съм човекът, чрез ума на който Бог се проявява, чрез сърцето Бог се проявява и чрез тялото Бог се проявява. – „Ти кой си?” Аз съм Той. И Той е аз. Ако и ти разбираш, и ти... Аз искам и ти да бъдеш като мене. Ти се съмняваш. Защо се съмняваш? И за тебе има място, и ти можеш да бъдеш проводник на Божиите блага. И по-големи работи ще свършим в света. Този свят се нуждае от разумни работници. Политикани има много. Пред тебе ще говорят: „Ти си гениален”- а зад тебе казва: Да му намажем малко колата с масло. Той е един простак, невежа, той не разбира. Казва, от геология не разбира, от минерология не разбира, от биология не разбира. Простак е. Двеста, триста хиляди лева има, какво ще ми се пъчи?”

Ние сме за онова богатство, което не се поправя. Туй, което се поправя... Ние сме за богатства, които не са турени в никакви каси. Ние сме за онова богатство, което никой не може да вземе. Ние сме за богатство, както е светлината, както е топлината, както е човешката мисъл, никой не може да ограничи човешката мисъл. Ти може да мислиш, каквото искаш, ние се колебаем и казваме „Може ли да бъде”. Вие питате: „Отгде ще го позная дали това е Божественото или не”. Много ясна е тази работа. Представете си, че вие сте оковани, ръцете, краката са свързани, завързани сте /на/ едно дърво. Казваш нямам нищо - за добро е. Как за добро е? Как ще познае, че това е за добро, че ти не говориш Истината. Да бъдеш свободен, при това веригите ти са на краката ти. Те падат. Погледнеш, казвам: Свободен съм.

– Дали е вярно или не. Дали не е сън. После, побутвам веригите на краката, после на ръцете, и те падат. Побутвам въжетата и те падат. Гладен да не съм, някакъв кошмар. Мене да не са ме хипнотизирали? Казвам: В хипнозата всякога се губя. В реалността всякога печеля. Аз ще те претегля и ти ще тежиш 33 грама. Аз те освобождавам и като те претегля, ще тежиш 33 грама. Като живееш 200-300 години, по един грам на ден за 1000-2000 години постепенно до милиони. Туй е реалността. Вие не сте били толкоз големи, колкото сега. За бъдеще, като станете като един ангел, ще имате грамадна форма. Като един ангел ще имате една форма от 10 километра в пространството. Този ангел знае да се разширява и да се смялява. Може да се смали, колкото иска, може да се разшири, колкото иска. Вие не знаете ни едното, ни другото. Ще питате дали е вярно. Да оставим това. Нали има големи дървета. Има дървета по 150-200 метра. Как са станали? Кой ги е накарал да израснат така големи? Казвате: „Природата.“ Природата умна ли е? Първият човек в света не е бил така дребен, както сегашния, той е бил много висок. Понеже излязло непрактично и при сегашните условия се е смалил. Няма условия да живее. За бъдеще ще живеем в един свят при по-добри условия. Тази форма вие ще я напуснете. Красиви ще бъдете. Каква ще бъде бъдещата форма на човека? Няма да бъде 165 см. Ако ви кажа, че ще бъдете 10 метра, според мене това е Божествено число. Ако ви кажа, че ще е сто метра, ще бъде ангелско число. Ако ви кажа: 1000 метра, то е човешко число. Ако сте от 1000 метра, ще умрете. Ако сте от 100 метра, ще се мъчите. Ако сте от 10 метра, ще благувате. Нека направя противоречието достъпно. Ако имаш 10 см, е Божествено. Ако имаш 100, това е ангелско, а ако имаш 1000 см, то е човешко. Допуснете сега, че имаш 1 милион. – Божествено е. Десет милиона е ангелско, 1000 милиона. Колко са 1000 милиона? Туй отношение

не е математическо. Като кажем, че един човек е голям, ние разбираме, той съдържа в себе си по-голяма сила. По-малък на ръст, съдържа по-малко сила. И обратни резултати имаме. Някой път в малките форми, се съдържа повече сила, отколкото в големите. Шуплести са големите форми. Някоя форма е малка, но е сгъстена. Материята е организирана. Има атоми, които са организирани. Еволюция съществува в атомите. Има атоми, които са минали в първата степен, през физическото тяло. Има атоми, които са минали през физическото тяло и през духовното тяло, а има атоми, които са минали през физическото, духовното, Божественото тяло. Следователно еволюция има на самата материя и тя еволюира. Всичко в нас еволюира. Казвам: Когато ние възприемем Любовта, когато, ако тялото ни започва да чувства и краката, и краката ни трябва /да/ чувства, и пръстите, и ноктите. Всичко в нас трябва да чувства Любовта. То е Божествената Любов. В Божествената Любов целият човек от петите до пръстите трябва да чувства Любовта. В човешкия свят трябва да чувства Любовта само в слънчевия възел, вътрешно, за 1-2 месеца. След туй се изпразне, казва, беше едно време. Не зная. Една илюзия на човешкото чувство. Любовта е единствената сила. Тази Любов подмладява хората. Тя ги възкресява. Казвам: Всичките хора трябва да се учат. Училище трябва да има. Майката трябва да учи още като зачене децата си, да ги учи на Любовта. Така да казва: „Синко, ще любиш баща си, ще любиш Бога.” Тъй ще му проповядва. Майката ще проповядва: „Синко, ще любиш Господа Бога, Своего, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила.” Като зачене дъщеря си, ще ѝ каже: „Ще любиш Господа Бога Твоего, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.” И тия деца като се родят, ще кажат: „Благословена е майката, която ме е научила да любя Господа.” Каква е тази заповед: „Ще любите ближните

като себе си.” На първата заповед, като са в утробата, ще ги учи, а на втория закон, като се родят. Сега в първия закон не сме заченати. Вторият закон е Любов към ближните и третият – човек да обича себе си. Да обича себе си, значи Бог да ни обича. Ако Бог не ни обича, нашата работа е свършена. Ако Бог ни обича, всичко ще имаме на разположение. Човек се нуждае само от Любовта на Бога. Блажен онзи човек, когото Бог обича. Блажен е онзи човек, който служи на Бога, както Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но Волята на Онзи, Който ме е пратил.” Туй е Христовото учение. Да изявим Божествената Любов в нас или да остави Бог да се изяви в нас, както Той намери за добре. На колко места се казва: „Не бойте се.” Когато дойде да говорите, вие не сте, които ще говорите. Отец ваш, Който е във вас, Той ще говори. Аз ви говоря за вашия баща, който ви е говорил, тъй както можете ще го обичате, така ще го проявите. Ако аз мога да ви дам моето разбиране, аз трябва да вляза във вас, за да ви науча да свирите, трябва да свиря с вас заедно. Вие да свирите и постоянно да коригирам погрешките. Вие, за да проверите нещо, и вие трябва да извършите нещо, да покажете. Ако аз ви обичам и вие ще ме обичате. Когато някой обича, най-лесната работа е, поне ще напише 4 стиха от обич или като обичаш някого ще му ушийш някаква риза, или ще му вземеш някаква шапка, или ще му дадеш обяд, или все ще направиш нещо. Или един мил поглед ще хвърлите. Всеки ден Слънцето излиза. И с мил поглед Господ ви поглежда. Казвате: „Къде е Господ?” Господ чрез Слънцето ще те погледне. Той казва: „Всичко туй създадох за вас.” Дойде някой учен човек, Господ казва: „Аз го изпратих да ви говори за мене.” Казваш: „Той е учен човек, аз не съм като него.” Ти се радвай, че този ученият човек е дошъл да ти разправя за Божествените работи. Не в религиозна форма. Не ти разправя какво Бог е направил. Не ти разправя как е направил света, но ти разправя

как да отглеждаш цветята, как да отглеждаш житото, как да отглеждаш плодните дървета. Разправя ти за законите на здравето, как да дишаш, как да си изградиш къщата, прозорците си как да направиш. Какви стъкла да туриш, с какви дрехи да се облечеш. Този човек е изпратен от Бога, който и да е той, дали е вярващ или невярващ, за мене е безразлично. Не може един човек да направи добро, който не обича. Всеки човек, който говори добре, Любовта действа в него. Всеки човек, който е справедлив, Любовта действа в него. Всеки човек, който се учи, Любовта действа в него. Аз така разсъждавам и то е право.

И Петър казва: „Не зная какво казваш?“ – Тя казва: „И ти си от Неговите ученици.“ Петър казва: „Не съм от Неговите ученици.“ И аз да ви кажа какво мисли Петър. Слугинята не го е разбрала. „Не съм още като Него, не мога да страдам, не съм от Неговите ученици, бих желал да съм, но сега не съм.“ Като излезе вън, плака. Казва: „Господи, сега разбирам.“ Когато слугинята казва „И ти си от Неговите ученици“, той си отговори. Трябва да изтълкуваме хубаво. Преводът не е прав. Аз ще направя превод. „И ти ще бъдеш от Неговите ученици, но ти не си. Но в духовен смисъл, ти ще бъдеш от Неговите ученици.“ Петър, казва: „Не достига ми. Не зная какво казваш.“ Ще бъдеш от Неговите ученици. Като разбра Петър, че ще бъде от Неговите ученици, излезе отвън и плака. Защо плака? Поля онова, което слугинята пося. Казва: „Господи, дано бъде така, както тя ми каза. Дано да бъда от Твоите ученици, да нося Твоята Любов, да я проповядвам.“

Желая тази слугиня да ви поздрави тъй, че да бъдете от Неговите ученици, да поплачете и да полеете посятото. Да бъдете носители всички на Божественото учение в света.

Благословен Господ Бог Наш.

Сега да остане следното. Кажете: „Господи, посети ни, че ние да не допускаме една нечиста мисъл за Тебе. Посети ни, че ние да

не допускаме едно ниско чувство за Тебе в сърцето си. Господи, посети ни, за да не допускаме една ниска постъпка за Тебе, да не те опетняваме. Нека милостта Ти да бъде над нас, да се просвети умът ни, сърцето ни и волята ни и тъй ние да бъдем израз на Твоята Любов.”

Тайна Молитва.

**4-та беседа, държана на 19 октомври 1941 г., неделя, 10 ч.
Изгрев-София.**

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

Отче Наш.

Има две понятия за човека. Едното е старо вярване: „Бог създаде човека от пръст. Вдъхна му дихание и той стана жива душа.” Другото: „В начало бе Словото, и Словото бе Бог и всичко чрез Него стана.”

„Духът Божи.”

Темата на речта ми ще бъде ЧОВЕКЪТ. Що е Човекът? Няма да се спирам върху класическото изречение, какво са казали древните философи. Много добре са казали. Нито върху това, което са казали съвременните учени, ще се спирам. Понеже човек е незавършен процес, не може да се произнасяме какъв е той. Че е един незавършен процес, няма какво да доказвам. Един незавършен процес има отлично съдържание. Един незавършен процес сега придобива своето съдържание. На човека ние виждаме само външната форма. В древността всички древни философи са вярвали, че Бог е направил от пръст човека, т.е. тялото му е направено и в туй тяло вдъхнал дихание и той станал жива душа. Вдъхнал жива душа, движение да има, да диша, пулс да има, съзнание да има. Под думата „Жива душа”, разбираме да мисли. Три неща има, които отличават човека. Неговата форма, неговото съдържание и неговия смисъл. Самият човек остава невидим. Ако говорим, че човек има душа, трябва да се доказва. Някои вярват, че има душа, някои не вярват. Някои мислят, че душата е сбор от функции. Туй понятия що е функция? Функция значи да действа нещо в човека. Един часовник има функция да показва часа. Неговите стрелки

да обикалят, да показват времето. Ако този часовник не се навие навреме, няма да показва времето. Има часовници, които на всеки 24 часа се навиват. Има часовници, които веднъж в седмицата се навиват, а има часовници, които веднъж в годината се навиват. Имах приятел, американец, доктор, който се занимаваше с механика. Беше си доставил един часовник, който се навиваше веднъж в годината. Даде го в университета и направиха опит, за цяла година само две минути беше останал назад. За медицина му стигаше ума и за технически работи. Всички говорят, че човек има душа, а досега никой не е видял душата. Вечерно време, като легнете да спите, вие се виждате в друга форма, малко по-млада. Туй, което виждате в огледалото, не е нещо ново. Кое е то? Ще ви приведа един пример за един български писател, доста виден писател, който издава ред книги. Може би повече от преди 15 години дойде при мене и казва: „Ще ви кажа нещо, моля ви, никому да го не казвате.“ Казвам: Може ли да позволите някой път като пример да го дам? Може, казва, но името ми да остане неизвестно. Казвам: Може да разчитате на туй. – „Страхувам се, че съм се повредил, но боя се да се представя пред лекарите, ще кажат, че нещо ми липсва.“

Казвам: Какво ти дава повод да мислиш, че си обезумял. Казва: „Миналата седмица ходих да ям в една вегетарианска гостилница, идвам, връщам се вкъщи. Лягам си по обед и виждам тялото си на леглото да седи със затворени очи, аз съм вън от него, малко по-високо, гледам го. Някой ми казва: Това си ти. Аз си задавам въпроса: Ако аз съм това, ами, аз, който гледам, кой съм? Когато си зададох този въпрос, настана един смут /една суматоха/, не можах да разреша. Той и аз, кои сме? Не го виждам. Този, който беше зад мене, вдигна ме като перушинка, постави ме с лицето върху другия, започнах да хлътвам, събудих се. Не мислиш ли, че съм дурак.“ Не, казвам. Ти си имал изключителното явление,

което наричат, че двойникът излязъл из тялото. В сънно състояние човешкият двойник, на Земята човек има две тела. Двойникът излиза от него, за да си почине физическото тяло. Понеже онези работници, които остават в човека, в дробовете, в стомаха, в неговия мозък, човек трябва да излезе, за да пречистят тялото и сутрин, като се върнем, да може да започнат наново работа. Казва: „Знаете ли цяла седмица не съм спал, страх ме е да легна.” Казвам: Не бой се, ти друг пъти и да искаш, няма да се случи. Искат да ти покажат, че човек не е това, което виждаш, но онова, което излиза из тялото е човекът. Оттам насетне започна да спи. Казва: „Такава работа да не се случи.” Казвам: Надали ще се случи втори път. Вие, в сън излизате. Но да направите опит. Има хора, които имат опитност. Може да излизат из тялото по волята си. Може един човек да остави тялото, да се разхожда, да иде в Америка, да види какво става там и да се върне. Това са много напреднали хора, които разбират законите. Онези, които не разбират, ще кажат: „Това е 1001 нощ.” Което е в този свят, не е 1001 нощ. Аз питам: Къде е първият Адам, къде е първата Ева? Къде е Авраам? Къде са всичките велики хора? Ако е за осмеляване, аз питам. Казвате: „Отишъл в оня свят.” Къде е оня свят? Според мене оня свят е в главата. Раят къде е? Раят е в сърцето. Казвате: „Може ли раят да е толкоз малък?” Една малка картинка, турена микроскопическа на едно платно, хиляди пъти се увеличава. Слънцето, което е 1 милион и 500 хиляди пъти по-голямо, турил го е Господ надалече, намалил го е. Мислим, че може да го хванем. Как го е намалил? Учените хора казват, че пропорционално разстоянието се намалява. Не оспорвам. Ако се приближим към Слънцето, ще се увеличи. Ако някои работи, нас ни се виждат маловажни, ние сме далече от тях. Ако са важни, то сме се приближили. Мислите, че онова, което вие виждате, то е важното, най-реалното? Колко илюзии има в света! Виждате някаква илюзия. Един фо-

кусник мене ми представи, че държи ножа като залепен. Казва: „Как седи?“ Той го допрял до другия пръст и го държи, но така го държи, че не го виждаш. Фокус е. Какво е фокус? Фокус е, когато обясняват една реалност така, както не е. Нещата може да стават по един естествен път, пък може да стават и по един неестествен път. Тъй, че може да залепи ножа, да му тури туткал и без пръста може да го държи. Може лепилото да е толкоз силно, да го залепи. Как седи? Лепило има. Или може да е намагнетизирал така ръката, щото да претегля, тъй както един магнит притегля желязото, така да притегля ножа. Туй са второстепенни работи. Казваме, човек има душа. Ще опитате душата. Единственото нещо, което съвременните хора вярват, че той има ум и сърце. Понеже има едно малко сърце, което бие 72 удара в минута, има и един мозък, който е равносилен на неговия ум. Но казвам: У човека имаме още 5 сетива, с които боравим. Имаме още седем, които са в спящо състояние. И сега в шестата раса предполагат, ще се роди новото сетиво, 6 сетива ще има. Когато човек завърши своята еволюция, всичките негови сетива ще бъдат събудени, той ще напусне Земята, понеже тия сетива изискват нова област. Сега няма какво да ви казвам, понеже искате всичките неща да се доказват, пък аз нямам време да докажа. Да твърдя нещо, да ви карам вие да вярвате, то е насилие. Че кому не сте вярвали? Аз не искам да играя ролята на онзи адепт, който убедил парижките аристократи, че той знаел такива Истини в Природата, че можел да се качи на трена и както се движи експресът с най-голямото скорост, да го спре моментално. Но казва: „Затова ми трябват златни огърлици, диаманти, пръстени, скъпоценности, за да може тази сила да прекарам през скъпоценните камъни.“ Качил се с 10 видни, знатни хора, дошъл до вратата на трена, но вместо да спре трена, той скочил и завлякъл скъпоценностите. Ония хора, които прекарват своята сила чрез скъпоценните камъни, чрез парите, те нищо не правят в све-

та. Учен човек е онзи, който създава парите. Учен човек е онзи, който създава скъпоценните камъни. Учен човек е онзи, който създава книгите. Учен човек, е онзи, който разбира какво нещо е човешката душа. Учен човек е онзи, който разбира какво нещо е човешкият дух. Човешката душа не е нещо фиктивно, тя има закони, по които трябва да се проучва. Човешкият дух не е нещо фиктивно, има закони, по които трябва да се проучва. Човешкият ум и той има закони, и човешкото сърце също. Под думата „сърце” разбирам онази чувствителност, на която е обоснована човешката интуиция. Човек някой път може далечното бъдеще да предвижда. Има хора, които в миналото са предсказали нещата, които сега се сбъдват. Има неща, които Христос е казал и сега се сбъдват. Ние може да вярваме и да не вярваме, то е друг въпрос. Вярата показва един отличен ум. Безверието показва един слаб ум. Всеки човек, който не може да обясни явленията, които стават в Природата, той е готов да се съмнява. Бедните хора във всичко се съмняват. Човек, който във всичко вярва, е лековерен. Който в нищо не вярва, е безверник. Човек, който вярва във всичко, аз го наричам силен, понеже, вярва в туй, което не е. То е силна вяра да вярваш в туй, което не е.

Иди-дойде е да вярваш в туй, което е. Казвам: Те са силни хора на отрицанието, считам ги на отрицателната страна на живота. По някой път и вие изпадате в такова състояние. Дето ти може да се усъмниш в когото и да е. Има такива състояния, дето човек може да изгуби своята радост. Достатъчно е да забият една игла 2 см. в един весел човек и той да изгуби своето веселие. Или може да му направят някакъв абсцес, да потече кръв и да изгуби своето разположение. Достатъчно е да му турят един бръмбар в ума на един учен човек. Ако той е вложил 10 милиона лева в една банка и му кажат, че банка „Гердап” /е фалирала/ и веднага той ще пожълтее. Вие тук, които сте се събрали, аз ви считам от верующите. Каз-

вам: По някой път човек трябва да вярва. Ето аз какво разбирам. Аз наричам вяра това, което спомага за подобрене на човешкото тяло. Вяра е това, което спомага за подобрене на човешкото сърце. Вяра е това, което спомага за подобрието на човешкия ум. Всяко нещо, което не спомага на тялото, не е вяра. А пък под думата „наука“, аз разбирам туй, което може да се приложи в даден случай. Може да се подобри, но методите и начините, по които може да стане, то е наука. Науката иде чрез вярата. То е практическата страна на вярата. Вяра без наука няма приложение. Вярата с науката има вече приложение. Някои казват: „Вяра.“ Искат да турят спор между науката и вярата, но те са две същини, които вървят заедно. Едната е широкият свят, другата малкият свят, в който ние трябва да направим опит. Тялото на човека е направено от пръст, а диханието, то е животът, вложен в тази форма. И той започва да диша, може да попитате кое е онова, което е заставило всичките живи същества да дишат. Кое в света е реално? Аз считам този салон, в който сме ние сега, не е реален. Знаете ли защо? Понеже всичкият свят не може да се побере в него. Нито Св.Петър в Рим е реален, понеже и там не може да се съберат всичките хора.

Единствената реалност е Земята, понеже събира всичко. Земята е единствената реалност, понеже всичко в себе си съдържа. И още за мнозина остава да дойдат. Реално е Слънцето, понеже, като дава топлина на Земята, остава още топлина и светлина, да останат и за другите. Туй е реално. Реалното в света е туй, от което ние черпим сила. Може да направите един опит, психологически. Казвате: „Как да познаем дали има Господ в света или не?“ Този въпрос дали има Господ в света или не, аз го изключвам. Защото аз считам всеки човек, който иска да разбере дали има Господ, той е умопобъркан. Само умопобърканите хора може да отричат. Да обясня въпроса. Един от психолозите в Бостънския университет, д-р Браун, като обяснявал на студентите какво нещо е човекът,

започнал да мисли дали той е или не е той. Аз Браун ли съм, който говоря на хората или някой друг говори. Отива да пита жена си дали е той или не е. Той се усъмнил в своето съществуване. Вярва, че жена му като /каже/: „Ти си“, и той ще повярва. Той е половината от реалността, жена му втората половина, понеже, тя излязла от него. Той ще каже: „Ти от мене излезе. Аз ли те родих?“ Като каже: „ти си Браун“ - значи от него е излязла, авторитет е вече тя. Ти си професор Браун. Вие по някой път, които сте жени, да питате: „Тя ли е.“ А, който е мъж да пита жена си: „Той ли е?“ Във вярата трябва да има нещо мощно в света. Тя не трябва да служи като принцип за разрушение. Вярата не трябва да смущава хората. Досега са злоупотребявали. Ти не вярваш както трябва. Щом ям сладко и не ме заболи стомахът, вярвам, че яденето е на място. Щом дишам, и дробовете ми са добре, дишането е на място. Щом мислим, и светли мисли идват, мисленето е на място. Казва: „Твоята мисъл не е права.“ Как, светлина имам в мисълта си. Ти нямаш ясна представа за Бога. Че и ти нямаш ясна представа. По-ясно представа може да имаш за Слънцето. Казвам: Може ли да обгърнеш Слънцето? Той ми разправя за Слънцето, не може да го обгърне. Какво ще ми разправят учените хора? – Ако аз му кажа, аз съм ходил на Слънцето. Какво ще ми кажат? Турците казват: „И да видиш, не вярвай.“ Като казвам, че съм ходил, не е доказателство, че съм ходил. Всеки може да каже, че е ходил на Слънцето. Всяко твърдение има една реалност. Реалността се отличава по следното: Щом си в една реална мисъл, щом си в едно реално чувство, щом си в една реална постъпка, тя се отличава. Ако имам една теглилка, с която претеглям количеството материя, която тежи, или силите, с какво напрежение са вършили, ще забележим, че всякога при реалността, при една реална мисъл, при едно реално чувство и при една реална постъпка, най-малко си добил една десета от грама. А щом е нереално, изгубил си една

десета. Туй, от което губиш, е нереално. Туй, от което печелиш, е реално. Следователно в мисълта си, когато губим своята мисъл, някой път хората забравят. Казва: „Започнах да забравям.” От какво произтича забравянето? От големи тревоги. Онзи, човек, който вярва, че всички разумни хора в света са негови братя и който вярва, че всички разумни жени са негови сестри, това е реално. Всички трябва тъй да считате, че ти си техен брат или тяхна сестра, то е реалното.

Следователно, онази разумна сила в нас, която ни обединява, да имаме туй отношение, то е Божественото в нас. То е хубавото, то е реалността. Реалността е Божественото в нас, което ни обновява. Мислите в целия свят, Божественото е в нас, което обновява чувствата на всичките хора в света, не само на хората, но на всички други. Божественото е, всичко, което обновява и постъпките. Следователно, Божественото в нас е онова, което ни възкресява и избавя от смъртта. То е Божественото. Онова, което донася смъртта, не е Божествено. Кое не внася живота, не е Божествено. Отрицателното в света, то е друга реалност. Всяка една отрицателна мисъл принадлежи към друг свят. Всяка положителна мисъл съдържа три качества. Съдържа: Добро, справедливост, и разумност. И постъпките съдържат тия качества, и чувствата съдържат тия качества, и мислите съдържат тия качества. Под думата „доброта”, какво се разбира? Когато един човек има доброта в себе си, той е силен човек, нищо не може да го разклати. Има здрава основа. Когато е справедлив, той е тъй хубаво съграден, че никога болест не може да разруши туй, което е съградено. Когато съдържа разумност, той всичко може да направи, което иска. Вие ще кажете, той може да извърши някое престъпление. То не е реално. Престъплението не е реално. Доброто, което човек може да направи, то е реалното в света. Престъпленията спадат към друг един свят, преходен свят. Казвам: Всички трябва да имате ясна представа. Туй, което ви смущава

в даден случай, то не е Божествено. То е едно.....Потребно е то. В Природата, ако нещата не са необходими, не би ги търпяла. Щом смущенията идат, те си имат основание. Не туряйте вашето упование в смущението. Да кажем, аз през целия си живот, добро няма да видя, не знаеш какво говориш. Считайте, че след всяко смущение, което имаш, ще дойде нещо по-добро. Ще дойде друго изпитание, но след него ще дойде по-добро. И той, животът на Земята от началото, докато завършиш доброто ще бъде във възходяща степен, то никога няма да престане. Туй е добро. Доброто, което никога не престава. Правдата никога не престава, разумността никога не престава. Над всичко онова седи, което наричаме извор на живота, самият живот, който съдържа 2 страни – радост и страдания. Страданията това е материал, от който се гради човешкото щастие. Без страдание не може да се гради. Страданията, това са боите на един художник. Без бои какво ще нарисува? Красивото в живота е, че страданието ще се яви. Ако погледнем цялата Природа, вие мислите, че всичко е радостно и весело. Само наблюдавайте да видите. Аз колко пъти съм наблюдавал по зелената тревичка как се ядат насекомите. Едно насекомо хване друго, дави го. Аз един ден правих наблюдение. Преди повече от 20 години в Търново. Събираха се много оси, те бяха станали гости. Знаеха сутрин, когато ще си правим закуската, всичките надойдат, понеже имаше захар. Обед като дойде и вечер ги няма. Гледам един ден дошъл голям золник. При него една оса. Събраха се. Той като кавалер искаше да се покаже. По едно време тази оса, като се нахвърли, оскуба крилата, краката на този золник, и този големият золник го задигна, занесе го и туй в половин минута го направи. Казвам: Не прави това. Тя е специалист. Золникът искаше да се покаже. Казва: „Не ме бутай, ти нямаш работа.” Искаше да каже: „Какво искаш да кажеш? – какво искам да кажа, аз съм военен, разбираш ли ти? Вижте една змия хване една жаба, цяла я гълта. Аз съм виждал една глътне, че като изяде

още една, трета, като изяде, ще нагълта и по-малки. Какъв е този живот, дето едни други се гълтат. Какво щастие може да има в такъв един свят? Какво щастие може да има между хора, като ходиш, подозират те. Подозират те за шпионин, като някой разрушител на народа. Навсякъде, дето идеш, ще кажат най-лошите работи, даже и на ум не ти е минавало. Но позират те. В миналата война една вечер вървах, дойде един господин и ме попита за брадата, дали е действителна. Казва: „Хубава брада имате, но я потегли да видя дали е истинска.” Казвам: Изкарваш ли си добре прехраната? Втори път няма да пипаш такава брада като моята.

Няма по-велико нещо в света, човек да има доверие. Няма в света по-велико нещо, да имаш доверие в добрите хора. Няма по-велико нещо в света, да имаш доверие в справедливите хора. Няма по-хубаво нещо в света, да имаш доверие в разумните хора. Няма по-велико нещо в света, да имаш доверие в разумните хора. Няма по-велико нещо в света, да имаш доверие в любещите хора, които съдържат всичко в себе си. Тия хора, които жертват себе си, не в този смисъл да се жертват както овцете, но туря в услуга ума си, сърцето си, волята си, всичко туря в услуга. То е жертва. Казва Писанието: „Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу.”

Та казвам: „В началото бе Словото.” Ние, съвременните хора се нуждаем от почивка. Такова голямо напрежение има, че ако хората вярват, цялата бяла раса е изложена на голяма опасност, хората да станат неврастеници, да се изгуби всичко хубаво, което сега съществува. Но благодарение, че в света влиза една нова сила, която наричаме Любов. Любовта е, която ще подобри всичко, форми на хората, която внася лек за тях. Ще го обнови и ще ги възкреси. Туй всичко, което става, ще извади една добра поука, ще научи тия хора в един къс период, няма да бъде дълъг период, няма да бъде по-дълъг от 45 години. Защото един човек, за да се схуми в земята, 45

години са достатъчни, за да се освободи от всичките противоречия, които съществуват вътре. Та казвам: Всички, които ме слушате, вие искате да имате отличен ум, имате го. Вие искате да имате отлично сърце, имате го. Вие искате да имате отлична душа, имате я. Вие искате да имате отличен дух, имате го. Какво ви не достига? Всичко имате. Не сте се научили да обичате, нищо повече. Това е, което ви липсва. Вие треперите, когато давате пари. Ние имаме един наш приятел, който казваше: „Човек не трябва да дава много, но от сърце да дава.” Аз съм забелязал по 5 стотинка, по 10 стотинка ще даде, но казва, от сърце го давам. Аз влизам в положението, разбирам го, че не дава много. Казвам: Не туряйте в ума си, да правите малки работи, но онова, което ще направите, да бъде ценно, да остане през цялата вечност, да върви с вас. Ако ще направиш една постъпка, тази постъпка с теб ще трябва да върви. Ако ще покаже едно любовно чувство, през цялата вечност с тебе да върви. Това са реалните работи. Ако твоята мисъл, която имаш, не те следва, ако твоите чувства, които имаш, не те следват, ако твоите постъпки, които имаш, не те следват, ти не си в реалния свят на нещата. Каквато религия и да имаш, каквато и свобода да имаш, каквото и учение да имаш, те са безпредметни. Народът, той е едно учреждение, един възпитателен дом. Народите са училища. Българският народ е училище, английският народ е училище, германският народ е училище. Всичките народи, това са училища, в които се възпитават хората. Вие ще минете през всичките народи, няма да остане народ, през който да не минете. Човек е минал през всичките форми, на всичките ония животински форми, които съществуват. Сегашните учени хора са изнамерили, че човек, като се зачене в утробата на майка си, минава през 400 хиляди форми. Той минава от най-долната степен до най-високата, в това време мяза на рибите, на глистите и постепенно взема все по-горна степен, докато дойде до най-последната животинска форма и взема най-после формата на човек. Значи тия

форми са били възпитателни учреждения, през които човешкият дух е минал, за да се подготви. Сега няма да се спра. Има хиляди и хиляди форми, през които човек трябва да мине. Някои от вас казват, да си поживеем на Земята. Няма по-хубаво нещо да си поживееш. Ако един учител, който преподава, се тревожи от учениците, ако една майка се тревожи с децата си, питам, какво се постига с тревогата в света? Семейството е едно социално учреждение, чрез което Бог се проявява. Чрез бащите ни, чрез нашите майки, Бог се проявява в света, в своите две качества, като разумност и като Любов. Майка ти, която за теб се грижи, то е Бог вътре. Бог показва своята Любов чрез майка ти. Утре Бог, като се оттегли, какво става? Гледам по някой път птичката седи, защитава своите пиленца, но като пораснат, кълве ги. Казва: „Всяко да си търси само храна.” Докато е Господ, птичката ги поддържа, закриля ги под крилата си. Щом Бог се оттегли, започва да ги кълве. Ражда се едно пристрастие. Някои пиленца обича повече. Кокошката 12 пилета излюпи, всички не обича еднакво. Онези, които обича, тя ги държи при себе си, а онези, които не ги обича, тя ги кълве. Като дойдат вечерно време, се нареждат според Любовта. Онова, което е най-обичано, стои до нея. А всичките други се нареждат по закона на обичта. От двете си страни под крилцата си, тя има тези, които тя най ги обича. Те са най-близко до нея, а другите, необичаните от нея са по-далече. Казва: „Да знаете, че заради тези двете, които обичам и вас обичам.” Тия двете пиленца в нас знаете ли кои са, то е нашият ум и нашето сърце, нашият дух и нашата душа. Заради тях ние търпим другите. Ако ти обичаш душата си и духа си, ако ти обичаш ума и сърцето си, ти ще търпиш и другите. Ти не може да обичаш другите хора, които са извън тебе. Всеки един трябва да има някого да обича. Ще бъдете уверени, да обичате, но Любовта ви да не умира за 3 месеца.

Любовта ви да не умира за една година, Любовта ви да не умира за 10 години, за 100 години, 10 000 години. За един милион, за 10

милиона, за 10 милиарда, за 100 милиарда, Любовта ви да не умира за цялата вечност. Това е реалност в света. Като посетите цялата Вселена, ще видите ония грандиозните работи, които Бог е създал като училище. Ще срещнете ония, напредналите същества, каква щедрост, какво изобилие на Любов те имат. Казвам: Един ден, като обиколите цялата Слънчева система или като влезете в Млечния път и го обиколите и докато свършите обиколката, ще минат толкоз години, колкото е числото 10 с 15 нули. Толкоз години ще минат. Тогава, като се срещнем, ще кажете: „Едно време бях спял, а сега виждам.” Сега да оставим това. Тук на Земята колко богатства има, с които може да се занимава човек. Дето ще се кара с хората. Намес-то да се занимава с хората, да ги ругае, защо да не седне с четката да ги нарисува? Защо да не свири на пианото? Защо да не бъде един скулптор, да вземе да извае? Защо да не направи една градина? / Нещо става вън/. Няма нищо, вятър духа. Ако падаха тия гранати, тия съвременни кокоши яйца, бихте ли седели тука да ме слушате? Само че ако дойдат тия кокошки да снесат тия яйца, да пуснат на 10 км. яйца, като свърша може да дойдат, но докато говоря, не може. Понеже ние заповядваме да не снасят. Кокошките нямат право да снасят яйца без нашата воля, дето искат ще си турят траповете. Ня-кой път те избират мястото и ще изберат да е най-безопасно място за техните яйца. Та казвам: Вие сте в един свят, дето Бог изпитва степента на вашата Любов, доколко вие сте признателни, за всичко онова, което той е сторил за вас. Изпитва ви ума. Всичко онова, което той ви е дал, колко дарби има там. Един учен прави такова сравнение. Ако вземете разликата между един учен човек, даро-вит и един, който не е даровит. Ако направим 50 дупки на черепа с малък свредел, даровитият човек като почне да мисли, мозъкът ще изпраща рокове през дупките. Дето мисли, рокове излизат. Щом утихне дейността, всичият мозък се прибира. Като започне да мисли, пак тия рокове изскачат из дупките. Българите казват: „Рога

ли ще ти изникнат?” Който има рога, мисъл има. Без рога не се мисли. Само че Природата е била много умна. Турила мозъка в здрава черупка, не се показват рогата. Рогата да бъдат скрити в човешкия череп, а при онази, слабата умствена деятелност, малки рогчета се показват, а когато умствената деятелност е силна от 5-10 см. излизат. Какво би станало, ако Природата би ни оставила като охлюви-те, щяхме да бъдем изложени на големи противоречия в този свят. Първото нещо, всички за в бъдеще трябва да почитате вашите глави. Не трябва да правите погрешката, която кочовете правят. Кочовете, като се съберат, блъскат си главите, да се покаже кой е по-умен. Кавалерство показват. Наредят се 4-5 коча на едната страна и другият коч започне по ред да удря. Удари единият, другият удари и погледнеш единият надвил всичките. Овцете страдат от своето дебелоглавие. Ако не беше главата толкоз дебела, щяха да направят по-голям прогрес, но с тази дебела глава. И сега вълкът е дошъл да я яде, че той ѝ предава ново учение. Доказано е следното: Между овцете и човек има голямо подобие. Много са ми говорили и донякъде съм проверил. Едно стадо от 200-300 овце, и 1000 овце, ако овчарят е честен и добър, не пие, целомъдрен е, никога вълк не иде да напада стадото му. Много смела е овцата. Тя, като види вълка, не бяга. Като дойде вълкът, тропне с крака, казва: „Какво търсиш?” Той се уплаши и избяга. Всички тропат и като започнат да тропат, избяга вълкът. Когато овчарят не е на място, овцете губят тази сила и вълкът ги напада. Казвам: Когато един човек е добър и честен, стадото, това са неговите мисли. Стадото са и неговите чувства и постъпки. Вълк не може да дойде и да му напада стадото. Щом малко не върви в този път, тогава вълкът дави човешките мисли и човешките чувства. Затова казвам, човек трябва да бъде много добър овчар на себе си.

„В Начало бе Словото.” И казва: „Всичко чрез него стана.” Казвам: Всеки един /е/ добър човек. Сега вие сте носители. Няма как-

во да се обезсърчавате. Вие ще кажете: „Аз имам една душа и каквото Бог е вложил в моята душа, то ще бъде. Бог е вложил в мене своя дух, и всичко, което е вложил в този дух, всичко ще бъде. Бог е вложил в мене разумността. Ума ми. Всичко каквото е вложил Бог, ще бъде. Дал ми е едно сърце и всичко, което е вложил, то ще бъде.” Следователно всичко, което Бог е вложил в нашето сърце, всичко, което Бог е вложил в нашия ум, всичко, каквото Бог е вложил в нашата душа, всичко каквото Бог е вложил в нашия дух, всичко туй ще бъде. И когато бъде, ние всички ще бъдем в света свободни. Сега ни остава да вярваме и да Го обичаме. Както е заповядал от началото.

„Благословен Господ Бог Наш.”

Когато Слънцето изгрява и залязва, какво става? Когато изгрява Слънцето, светлината иде. Когато залязва, тъмнината иде. Но идването на светлината показва, че Земята се движи около Слънцето. Когато дойде пролет, лято, есен, зима, показва, че Земята обиколила веднъж около Слънцето, и по причина на туй обикаляне, иде пролетта, лятото, есента и зимата. Да се радваме, че Земята се върти около своята ос, и че се върти около Слънцето.

Добрата Молитва.

**5-та неделна беседа, държана на 26 октомври 1941 г.
неделя, 10 ч
Изгрев-София**

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА РАБОТА

Отче Наш. „В Начало бе Словото.“

Ще взема два стиха – 19 и 20 стихове от 15-та глава от Евангелието на Матей: „Защото от сърцето излизат помисли лукави. Това е, което осквернява сърцето.“

„Духът Божи.“

Функции на човешкото сърце. Външна и вътрешна страна на сърцето. Външна и вътрешна работа.

Дадено е, от отрицателната страна на сърцето излизат лукави помисли, но от сърцето излизат и добри помисли. Че ако една река минава през една почва, която е чернозем, непременно ще измени своята чистота и бистрота. От бреговете ще вземе кал, водата ще се смеси с калта. Казва: „Колко водата се е развалила!“ Това е неразбиране. Тази вода е потребна за тор, за наторяване. Сега злото е там, че хората мислят, че когато имат една лукава мисъл, че им е потребна, че тя е едно богатство за тях. В дадения случай, богатството една /проказа/. За туй богатство ще те претрепят хората. За няколко милиона ще те претрепят, ще те очистят. Не че те мразят, но искат да вземат богатството, понеже знаят, че не си готов да се жертваш. Ако си умен човек, два месеца преди да те утрепят да кажеш: „Братя, елате да ви дам, ще ви направя наследници. Аз ще взема вашето място.“ Вие ще възразите: „Нали има закон?“ Че и законът не може да ги хване. Сега закон съществува, след като се направи престъплението. Нямаме закон, който да предотврати престъплението. Като направи някой престъпление, разтичат се стражари, търсят го детективи. Някой път го търсят с години. Онези крадци са много учени хора. Които имат тоя за-

наят, да не говорим така, той е доста сложен занаят. Когато един иска да освободи една каса, тя е натоварена, оплаква се касата и той мисли по кой начин да ѝ помогне. Тя е като красива мома, която не я дават, той ще ходи, разсъждава как да влезе. След като освободи касата, него го посрещат. Че много естествено, ако вие отидете да освободите един затворник, държавата ще ви хване. Казва: „На какво основание вие се месите в работите на държавата, защо освободихте този разбойник? Той утре ще направи друго престъпление.“ Аз вземам тия неща, като религия създавам. Често ние туряме всичките препятствия в живота, несретите, несполуките ги туряме във външните условия, че тъй не е. Че има външни условия, то е така, но най-големите виновници, това сме ние. Че какво липсваше на първата жена? Тя беше красавица, облечена с най-хубавите дрехи, направени от слънчевите лъчи, от най-хубав материал носеше дрехи. Като яде от плода, оголя. Видя, че дрехите ги няма. Нали знаете някой път майките като наказват децата, събличат ги голи, снемат им дрехите и ги изпъждат. Като видите дете, на което дрехите са снети, да знаете, че е правило някаква погрешка. Като не е направило погрешка, облечено е хубаво, има обуца, шапка, бяло има около врата. Щом направи погрешка, ни бяло има около врата, ни шапка има, ни обуца, ни дрехи.

Та казвам: Съвременните хора са дошли до едно механическо обяснение, казват: „Да се оправи този свят!“ Че как ще се оправи? Никой не е в състояние да го оправи. Ако можеше един цар да оправи света, досега толкоз царе е имало, щяха да го оправят, но не можаха да го оправят. Най-добри царе съществуваха, не можаха да оправят света. Причината не е в оправянето. Погрешката е, че ние предпоставихме една мисъл, която не е философска. Светът няма какво да го оправяме, той си е оправен. Когато един математик направи една погрешка, тази погрешка не е в числата. Той не ги е написал по ред, който седят. Има знаци, които математиката изис-

ква. Направи някои изчисления, казва: „Има нещо крива.” Но той ги създаде в задачата, а пък цялата Природа, понеже онези, които създадоха света го създадоха по формули, тия формули турили за нас. Напече те Слънцето, но то е една задача. Защо те пече Слънцето повече? Защото имаш черен пигмент, затова те грее. Негрите имат черен цвят. Казват: „Какво да се прави черният пигмент?” В негрите черният пигмент е отвън, а в белите, черният пигмент е отвътре. Черният пигмент служи да го не гори Слънцето. Казвам: По някой път не е лошо да има малко лошавина в себе си, то е пигмент. Какво има, че малко е сприхав човек или че е малко чувствителен. Няма нищо. По някой път искате идеалния човек да го представим като статуя да седи. Тогава да си направим статуи. Ако искаме идеални хора, идеални хора не могат да бъдат статуи. Те са нещо подвижно, живо. Ти да се радваш, когато един човек ти говори малко живо. Аз съм дошъл до едно заключение. Чел съм много книги по възпитанието и казвам: Ако хората престанат да се възпитават, ще бъде по-добре. Ако отучите котката да лови мишки, тя ще добие друг навик, по-лош от ловенето на мишки. Една котка никога не може да хване една мишка, която не обича. Тя понеже е майстор да лови мишки, като седне на дупката като млад момък. Нали знаете тия работи, обхожда се така. Аз имам само един пример. Една млада госпожа на 45 години казва, че един млад момък се разхожда по улицата, но има един прозорец, в който е вторачил очи. Казвам: Живот носи, като фар, турен на брега на морето, търси пристанището. Този прозорец е фар, турен /да/ търси пристанището. Без фар може да се блъсне да потъне някъде. С фар ще намери пристанището. Казва: „Много ми скърцат обувката.” Честен човек си, да знаят, че минаваш, не си разбойник. Другояче, ако не скърцат, ще мислят, че иска да вземе , разхожда се. Казва: „Ти особено гледаш на работата.” Казвам: Не особено, но както са. Ако ви скърцат обувката, няма нищо, не се смуца-

вайте. Че ви свети някой прозорец, какво лошо има? Казва: „Той се влюбил.” Какво лошо има да се влюби човек? Целият цвят е влюбен. Нашата Земя е влюбена в Слънцето, постоянно се върти, Месечината се върти, Юпитер се върти около Слънцето от Любов по Венера, търси я. В Слънчевата система има две жени: Венера и нашата Месечина. Има и други, които са известни на астролозите.

Сега говоря за Любовта, не по вашето гледище. Аз говоря за Любовта като един велик подтик в Природата, който ражда Вселени, създава Вселени. Туй, което създава, е Любовта. Когато започне да се строи тази Вселена, тогава се създават другите работи. Най-първо се създава материалният свят, не са създадени първо хората, материята е създадена първо. После са родени другите неща. Обичта в света е влязла, от която се ражда човекът. Обикнал Бог човека и го направил. Аз, ако бих писал Библията, не бих писал тъй: „И направи Бог човека по образ и подобие свое.” Аз щях да пиша тъй: „Обикна Бог човека и го направи по образ и подобие свое.” Обичта е подтик, за да го направи. Се казва: „Направи Бог човека по образ и подобие свое.” Аз щях да туря: „Обикна Бог човека и го направи по образ и подобие свое.” Ти не може да направиш някого по образ и подобие, ако не го обичаш. После Любовта навсякъде работи. Една домакиня не може да сготви сладко яденето, ако не обича. Трябва да обича някого. Дали своя възлюбен или децата, или бащата, който и да е. Аз вземам в най-чистата форма една жена, ако не обича баща си, майка си, сестра си, ако не обича своята приятелка, ако не обича своя възлюбен, тя не може да сготви. Поне одного от тях да обича и яденето може да го сготви, дреха може да ушие, хубаво може да се учи, добре може да свири. Като има само одного да обича, виртуоз става. Като не обича, никакъв виртуоз не може да стане в света. Сега питам: По кой начин човек може да стане гениален? Без Любов гениалност в света не може да съществува. Аз говоря за Любовта, понеже

човек, за да стане гениален, под думата „гениалност” разбирам свободата на човека. Трябва да се разбират всичките закони, елементите, от които светът е създаден. Трябва да разбираме законите на нашия дух. Трябва да разбираме законите на нашата душа. Трябва да разбираме законите на нашия ум и сърце, всичко туй да го знаем. Всичко туй, че не знаем, не е погрешка. Трябва да учим. Колкото малко знаем, трябва да правим опити, макар и малки. За пример, вие казвате тъй: „Този човек говори много сладко.” Аз съм забелязал в своите изследвания, ако отивам в някое село някъде или някой град, знай има ли някой добър човек, някой напреднал човек или не. Много проста е работата: ако денят не е ясен, отивам за пръв път наскоро небето на 45 градуса към изток. Ще има отворено пространство, ясно. Някой път небето ще бъде ясно, никакво облаче няма да има. Казвам: Добър човек има. Щом има добър човек, небето е ясно. Ако се заоблачи, пак ще остане един прозорец, понеже неговите мисли постоянно го свързват с другия свят. Там, дето мислите текат, небето е ясно, парите се отдалечават. Туй, което говоря, може да го наблюдава всеки. Направете някой път опит. Като отивате в някое село за пръв път, ако над селото седи мрак, няма ясно небе, там са обикновени хората, няма добри. Ако има светло, то има един гениален, един талантлив, един добър обикновен човек. Има един добър талантлив, добър гениален и добър любящ човек, веднага ще видите, като се приближавате в туй село, отдалече още на 10, 15 километра, радост има в сърцето ви. Цялата местност трепти, усеща се някакво ухание, из въздуха се носи. Знаете какво влияние ние, хората, имаме върху растенията. Ако човек е с покварена мисъл в себе си, тури гърба си на едно дърво, изсъхва дървото.

Някой път ние съвременните хора мислим за Бога нещо отвлечено. Ти мислиш за Бога, понеже, ако не мислиш, ти може да закъсаш. Какво мислиш заради него? Да държиш в ума си, че всич-

ко в света е наука, и светлина, и топлина, и изобилие, и благо, и разнообразие, което съществува, и красота, всичко се дължи на него. Той е, който подтиква. Той е направил ангелите, Той е направил хората, всичко в света е направил Той. Ако погледнеш в света и видиш някои изопачени същества, те отпосле са се изопачили. Змията, като съгреши, изгуби ръцете, краката, изгуби главата си. По-напред змията носеше човешка глава, най-разумната от всичките животни беше, но като направи греха, нейната глава, челото ѝ се срасна с гръбначния стълб. Сега змията почти няма тази интелигентност, доста жестока е. Едно време била много умна. Сега из губила своя ум.

Законът е същият: ако човек сгреши, изгубва своята интелигентност, изгубва своята доброта. Добротата е свързана със сърцето, тогава сърцето става лукаво. Започва да му хлопа сърцето, някой казва: „Разхлопало се сърцето му.” От какво се разхлопало? Сърцето само от грях може да хлопа. Сега всички търсят цар при някой лекар. За сърце никакъв лекар. Остане ли с лекарства да лекувате вашето сърце, вашата работа е свършена. Това не е обида за лекарите. Лекарите да лекуват човешкото сърце с церове. Човешкият мозък с церове не може да се лекува. Човешкото сърце се лекува с обич, с Любов, с доброта, с кротост, с въздържание, лекува се със специална храна, отлична храна ще дадеш на сърцето си. Сега външното сърце е подтик. Извън физичното сърце има ред ганглии, жлези, наричам ги стомашен мозък, някои ги наричат слънчев възел. Той направо е свързан със Слънцето. Направо черпи енергии от Слънцето. Мозъкът е свързан с Луната. В моите изследвания съм дошъл до едно заключение. Казват, че Земята е 56 пъти по-голяма от Луната. Мозъкът, който има човек, трябва да бъде пропорционален на теглото му. Ако мозъкът е 1200 грама, неговият ръст не трябва да бъде по-висок от 165 сантиметра, не трябва раменете му да бъдат по-широки от 64 сантиметра. То

са научни данни. Сега онези, които изучават анатомия, спорят, и в Природата има една мярка първоначално човек не е бил така, както е сега. Първият човек е бил грамаден. Хората са били 15 метра високи, преди него имало същества високи 25 метра. Старите хора са били по 4 метра високи. Туй е физическата страна. Мозъкът действа, сърцето е, чрез което животът минава. Мозъкът лекува човека. Мозъкът е едно динамо, електрическо динамо е. Затуй, ако човек остане само на своя мозък, изсъхва. Онези хора, които остават много интелигентни, изгубват мекотата на сърцето, добротата. Всеки човек, който изгубва мекотата на сърцето, добротата, съхне, сух става. Казва: „Какво трябва да правя, много изсъхнах.“ За да не изсъхне човек, трябва да възстанови добротата, веднага започва да се изпълва, лицето става красиво, линии има.

Та казвам: Трябва да се пази туй равновесие между ума и сърцето. Някой път мислите едно, чувствате друго. Вие сте в разногласие в себе си, искаш да направиш нещо, страхуваш се. Имаш желанието на сърцето, страхът произтича от ума, казва: „Последиствията ще бъдат лоши.“ Никога не трябва да има раздор между ума и сърцето.

Та казвам: При сегашното самовъзпитание, искам да се самовъзпитавате. Четете Библията – то са се правила! Казва: „Да обичаш“ - че то е цяла наука да знаеш как да обичаш. Ако обичаш едно малко дете, ако обичаш един възрастен човек, ако обичаш един стар човек, няма да ги обичаш по един и същ начин. Любова между всички неща е крайно разнообразна. Ти една круша не може да обичаш като една ябълка. Не може да обичаш една слива, както обичаш една ябълка. Обичат се ония неща, които носят живот в себе си. Привличаме се от нещо. Златото ни привлича, но ние не може да обичаме парите. Всеки, който е обикнал парите, той свършил със смъртта. Така един англичанин, богаташ, мили-

онер, влиза да преглежда своето богатство. Влиза вътре в скривалището, но забравил ключовете отвън. Щом влиза, затваря се вратата и умира там гладен. Писал: „Ако имаше някой да ми даде едно парче хляб, щях да му дам половината си богатство.” Умира гладен, но не дава всичкото си богатство. Гладен умира и с желание половината да му остане за бъдеще. Природата всичко дава и всичко взема. Не можеш да кажеш половината сърце давам. По някой път цитирате Стария завет: „Сине мой, дай си сърцето.” Но тя е стара идея.

Като дойде Христос на Земята, не каза: „Хора, дайте си сърцето”, но каза: „Аз дойдох да дам живот, всичко и плътта дойдох да дам.” Старите разбраха: „Сине мой, дай си сърцето.” „Сине мой, отвори една стаица, един храм, да дойда и да живея при тебе.” Туй се разбира. Да живее с тебе, да те научи Господ как да живееш. Имаме външни църкви, в себе си църква нямаме. Външни много хубаво и храмове имаме. Вътрешни храмове много малко имаме направени. Външни свещеници имаме. Кой е вътрешният свещеник? - Вътрешният свещеник е твоят дух. Душата ще бъде царица там, сърцето ще бъде прислужник, ти ще бъдеш поклонник. Ти, когато ще служиш, ще коленичиш, ще се молиш. Туй разбирам храм: Духът ми свещеник, който служи на Бога, душата и тя с него. Умът и сърцето ми ще слугуват. Аз ще седна да се уча от тях.

Сега ние имаме една силна борба. Казваме: „Дано Бог да е милостив към нас.” Не е било време, когато Бог да не е бил милостив към нас. Няма в света друго същество, което да е по-милостиво от Него. Гневът на Бога е моментен, за една минута. Доброто му разположение е по 25 хиляди години. Като се разгневи за една минута, за един миг. Знаете ли, колко е един Божествен миг? – Един миг е една секунда от 25 хиляди години. Вие ще си направите изчисленията. Сега тия работи аз ги казвам да не се плашите. Сега проповядват за Господа. Ние нарушаваме оная вечна хармония

на Любовта, която носи всичките блага за нас. Ние се опълчваме против себе си, против своето благо. Всичко в света работи за единното и едното работи за всички. Такъв е законът. Бог работи за всички и всичко работи за Него. Пък Той досега е работил и всичко е дал. И за бъдеще пак ще има. Но ние трябва да работим! Ние искаме да придобием това благо. Че ако влезем в един университет, слушате лекциите на един професор, но нищо не учите, казвате: „Много добре говори, много учен човек, добър.” Че ако ти не се научиш на неговото знание, какво те ползва то? Трябва да станеш едно с него. Ако неговото знание не може да влезе в тебе, ти не можеш да се подигнеш. Твоят мозък не може да се просвети. Мозъкът и той се нуждае от храна. Казвате: „Защо човек трябва да учи?” Ако не учиш, мозъкът ще изпосталее, ще започне да се разрушава. Знанието носи живот за мозъка. Чувствата носят живот за сърцето, тъй наречения симпатичен мозък. Казва: „Защо трябва да обичам?” Ако не обичаш, няма да храниш сърцето си. Сърцето ти ще стане лукаво. Щом стане лукаво, смъртта крачи зад тебе. Това са новите вярвания. Казвам практически. Сега това са новите Божествени проекти. Да хванем пътя на Любовта, както тя е отредила с ума си да я разберем. Да възприемем обичта със сърцето си, тъй както сърцето я разбира. Аз вярвам, всички както ви гледам, схващам, че все сте имали някаква опитност с Любовта. Отпечатащи има. Сега каквото и да ми кажете, виждам и зная че сте обичали. Радвам се. Дошли сте до едно място, казвате: „Не трябва да се обича, илюзия е, да хванем другия път!” – Дошли сте до пътя. По-напред сте казвали: „Без Любов не може.” Сега казвате – без нея може. Без нея смъртта може, с нея животът може. С Любовта животът може, без Любовта смъртта носи. Не че аз искам да умират хората. Казвам: Ако един човек не диша, ако един човек не се храни, ако не гледа както трябва, той причинява вреда на себе си. Дава един лош пример. Това показва, че вие сте попаднали под

влиянието на миналото. Още вашата ос не се е изменила. Вашата ос, както виждам, е наклонена на 23 градуса. На всичките хора оста не е права. Даже светиите, тези напредналите, гениалните хора, оста им не е изправена. За да станеш светия, оста ти трябва да е права. Между тебе и Бога не трябва да има наклонена линия. И така едно мнение. Когато човек прави престъпление, Бог си затваря очите, да не ви гледа. След като направим престъплението, той праша един ангел, пак благото, което той мисли, че има, ангелът му сипва с чашата горчивина, че като изпие чашата до дъното, започва да повръща, повръща всичко назад. Ако не му даде да повръща, той ще изчезне. Ева преди да излезе извън рая, повърна, благодарение на това повръщане се спаси цялото човечество. Всичко, което хората ядоха, извадиха го навън. Очистително им даде Господ и ги изпрати навън. Казвам: Когато дойдат страданията в света, то е то очистителното, което ви се дава, за да излезе отровата навън. Щом се яде една храна с отрова, трябва да излезе навън. Ако излезе, спасен си, ако не излезе, трябва медикаменти.

Трябва да се учите. Сега искате да бъдете щастливи. Щастието, то е вашето предназначение. Дошли сте на Земята и колко същества чакат. Обявяват, че хората са 60 милиарда в пространството. На Земята има само два милиарда /души/, другите чакат да дойдат на Земята да се въплътят. Трябват хиляди години да дойдат, всичките да се въплътят. 60 милиарда да дойдат на Земята по 25 години да живеят, трябва хиляди години. Сега вие сте дошли на Земята. Че то е една привилегия. Ако не живеете добре, може да те държат в пространството сто години; 200 години, 400, 500, 600, 1000, 1500 години. Какъв ще ти бъде халът, 1500 години да се скиташ немил недраг, насам - нататък? На Земята ще гледаш хората ядат, ти не може да ядеш. Хората пият, ти не може да пиеш. Хората са хубаво облечени, шапки носят, жилища имат, деца имат, пък ти нищо нямаш. Туй, за което ви говоря, то са болезнени състояния, то е про-

каза на човечеството. Грехът е една духовна проказа. Проказата се явява навсякъде. Във времето на Моисея как лекуваха проказата? Щом проказата се яви, започват да я лекуват. Щом обхване цялото тяло, тя е нелечима. Проказата трябва да се локализира, тя трябва да се лекува. Ние, които сме дошли на Земята, по никой начин да не оставяме греха в нас. Не оставяйте едно лошо желание да се загнезди. Мъчно се лекува едно лошо желание. Но казвам: Вие трябва да бъдете по-силни в Любовта си. Да кажем, ако някой те е обидил, той се е разкалял и ти не му прощаваш. Де седи силата? Човекът веднъж, два пъти, три пъти, десет пъти, иде, ти не искаш да му простиш. Казва в „Отче наш”: „И прости нашите грехове, както и ние прощаваме на другите.” Ако вие не простите прегрешенията на онези, които се разкайват пред вас, и Той няма да прости вашите.

Та казвам: Всички съвременни хора, които вървят по новото учение, трябва да имат разположението на Любовта. Сега да обусловим прощението. Този човек, който ти е направил пакост, причината си ти, заради това. Да ви кажа защо. Има един мит в миналото. Един виден лекар, който бил много красив, ходил да лекува хората. Дошъл при една царска дъщеря, доста грозничка, но сляпа. Казва той: „Ако я излекувам, ще стане нещастна, няма да разбере света.” Бащата казва: „Отвори й очите, аз ще поправа работата.” Той й отваря очите и тя като го вижда, се влюбва в него и той изчезва. Тя ходи да го търси навсякъде. Слепотата е било мъчно, но тя казва: „По-добре да не бях го виждала, да не бяха ми се отворили очите да го видя. По-напред с тях, сега не мога да спя. Той е в ума ми навсякъде.” Сега какво трябва да се прави? – От вашето гледище ще кажете да се оженят. Женитбата не е попара за хората. Сближаването на две души, то е най-свещеният акт, който съществува в Природата. Ние не отричаме женитбата. Ти се приближаваш до един човек, за да видиш лицето на Бога, да видиш Божественото в него. И той се приближава да види Божест-

веното в тебе. Тогава да обикнеш Него, както никога не си обичал и Той да те обикне, както никога не сте обичали. Тогава може да се каже: „Обичам.” Обикне те човекът, пък утре те наругай, това никаква Любов не е. Сега аз като говоря, вие ще кажете: „Ние се намираме в нашия стар порядък на нашите дрипели.” Защо ни са старите? Бог твори нещо ново в света. Тогова ние, съвременните хора, как ще посрещнем новото? Казват: „Нова Европа!” Как ще посрещнеш новото в Любовта? Че ще дойде по-голяма катастрофа от сегашната. Всичките хора и по ум, и по сърце, и по воля да я приемат. Аз говорих за тия трите: „хикс”, „игрек” и „зет”. „Хикс” е това, което привлича, „игрек” е това, което дава простор, отдалява да бъдеш свободен, „зет” е това, което те движи в света, освобождава. „Зет” е, което освобождава неизвестното. Сега няма да се спирам на това.

Който изучава физиката, чете съвременните теории за образуването на материята, какво нещо е трептението. То се отнася до физическия свят. Трептенията на Любовта, то са синоними. Трептението е външната страна на Любовта; вътрешната страна на Любовта е животът. Животът е, който организира трептенията. Тегля нещо, с разумното го тегля. Туриш грамове, теглиш едно кило захар. Ако натисна с ръка везните, какво ще тегля? Всякога човек със своето желание може да претегли нещо. Любовта привлича. Тази Любов може да се превърне на едно благородно чувство. Ако не те превърне, ще влезеш в един замотан, затворен кръг. Като някой кон ще се въртиш около хармана, няма да разбираш живота. Съвременните хора не знаят какво нещо е Любовта. Казват: „Обичахме се едно време.” Ако своята възлюбена остарява, ти не си я обичал. Ако ти остаряваш, тя не те е обичала. Ако и двамата остарявате, децата не са ви обичали, нищо повече. Тъй седи въпросът. Ние боледуваме от безлюбие, остаряваме от безлюбие. Вземам старостта, както вие мислите, не онази разумна старост.

Старият човек има свежест, светлина, той е най-работлив, той не седи да го занимават. Той е работлив човек. Децата се занимават с игри, старият с работа се занимава. Старият трябва да се радва на децата, да се упражняват. Те опитват него, взема от тях пример как работи и за какво работи.

Казвам: Ако ние не може да възпитахме нашия ум, ако не можем да възпитахме нашето сърце, в какво седи науката? На френски има един израз: „Fait accomoli.” Всеки един народ си има начини на произношение. Англичаните изговарят „а”-то като „о”, някъде го изговарят като „ае”, някъде като „ей”, някъде като „ю”. Защо една и съща буква я изговарят по разни начини? То е един недъг. Трябва да имат символи за тия произношения на „а”-то. Показва състоянието им. Когато произнасяш меко някои букви, ти си мек. Когато ги произнасяш твърдо, ти си твърд. Когато ги произнасяш енергично, ти си енергичен. Снощи слушах един оратор, говореше на пресекулки, запъва се, удря като с чук. Казвам: Този гвоздеи забива. Така не се говори. В материалния свят другояче се говори. Най-първо трябва да се измени нашето състояние. Ние всички мислим, че светът със строгост ще се оправи. Строгостта досега е съществувала. То е нещо ужасно! Изучавали ли с те историята? Било е време, когато синовете са опичали бащите и майките си. Не са ги погребвали. Преди да умре бащата, опече го, изяде го. Майката ще изяде. Йосиф Флавий разправя за обсадата на Йерусалим, майки са пекли своите деца и са ги яли. Какво ли не е ставало? Казвам: Атавистически, постоянно се връщаме към ония състояния, които сме изживели. Казвам: И хиляди векове да ги повтаряме, нищо няма да се постигне. Казвам: Настава една епоха, дето погрешките трябва да се поправят. Досега Любовта не сме изучавали. Ние живеем в един негативен свят на отблъскване, на движение. Любовта отсега ще влезе в света. Нещо 400, 500 години преди Христа започна да влиза в сила. Старите хора, които разправят за Любовта, то не е Любов.

Като дойде Христос каза: „Като ти ударят едната страна, обърни и другата. Ако ти вземат горната дреха, дай и долната.” Какво разбира само един човек, който има Любовта, може да изпълни този закон. Който има Любовта, прощава, някой от страх прощава. Като даде, казва: „Да си плати.” Дадеш му, плати си. Като дойде едно дете, казва: „Дай ми толкова пари.” Законът е такъв, че не трябва да отказваш. Питам сега: Едно дете какво ще поиска от мене? Един милион ще поиска ли? – Никога! Едно дете на 7-8 години би поискало 500 лева. Колко ще поиска? – То ще поиска толкоз пари, колкото му трябва да си купи хляб, ябълки, круши, някое конче. Ако е момиче, ще поиска да си купи кукла. Много малко ще поиска. Щом стане човек възрастен, той се самозаблуждава. В тия самозаблуждения ние вече имаме наследствени неща. Всички ония хора, които в миналото работили с разрушителната енергия в света, главите им станали широки при ушите. Ламбозо изучавал тия престъпни типове, широки са главите им. Широчината може да е: 16 и $\frac{1}{2}$, 17 до 18 сантиметра. Обикновената широчина е 14, 15 см., у децата е 12. Като дойдем до възрастните, у нормалния човек широчината е 15 сантиметра, широка 19 сантиметра, 19 сантиметра трябва да има височина от ухото нагоре.

Та казвам: В света има ценности, които са поставени. Хиляди са ценностите, които са поставени. Онези, които са вървели по правия път на закона на привличането, добре са го разбрали и са образували правите линии. Онези, които са вървели по закона на разширението, имат кривите линии. Онези на движението – зигзагообразните линии. Ако дойде правата линия, ти искаш в сегашния живот да си пробиеш път. Сегашните условия са причината. Онази птица, която минава по въздуха отгоре и ти, който се движиш по земята, не може да вземаш този правия път на птицата. Когато искаме да уредим нашия живот, трябва да знаем на каква почва се намираме, какви условия ни заобикалят, как да постъпим. Или се плашим от

наслоените черти. Няма какво да се плашим, понеже равномерно нашите прадеди са предали на нас и добрите, и лошите черти. У нас лошите черти не са повече от добрите. Добрите хора в света са повече от лошите. Някой казва, че не са добрите повече. Навсякъде добрите форми са повече от лошите. Тъй седи законът. Ние мислим, че малко са добрите хора. В Библията е казано, че целият свят в грях лежи. То е цял неразумен свят в грях лежи. А целият разумен свят в Любовта лежи. Щом е грях, неразумен свят е, свят на безлюбие. Целият разумен свят в Любовта лежи. Ти не можеш да бъдеш разумен, ако в твоето сърце не пламти огъня на Любовта. Ти не можеш да бъдеш силен човек, нищо в света не можеш да реализираш без разумната Любов. Любовта е най-разумното, най-великото в света. Като дойде, като влезе в дома, само като си тури малкия пръст, всичко потече в дома ви. Любовта, като влезе във вашата къща, всичко ще се промени. Там дето Слънцето изгрява, всичко расте, дето Слънцето не грее, мъчно растат нещата. Казвам: Такива трябва да бъдат новите схващания. Вие мислите, че ако обикнете, може да страдате. Не говоря за тази Любов, която гори, защото Любовта гори. Да ви приведа един научен факт. Той е следният: ако прекарате две хиляди волта през един организъм, вие ще го умъртвите. В Ню Йорк, там дето екзекутират престъпниците, с две хиляди волта ги умъртвяват. Но ако прекарате 50 хиляди волта или 60 хиляди волта, нищо не му става, но се пречиства, свеж става. Ако прекарате 150 хиляди волта, каквото има от тази материя се пречиства и се подмладява. На това ето какво обяснение дава някой си учен Кокта, някой си славянин. Той казва, че при две хиляди волта материалните частици, които плават в електричната течност, са едри и като минават през тъканите, поразяват ги и затова човек умира. Онези при 150 хиляди, 200 хиляди волта, частиците са така дребни, че като минават, пречистват всичко. Любовта носи една ценна материя. Като минава един ток на Любовта, вие ще се под-

младите в 24 часа. Ако мине токът на Любовта, никой няма да те познае. Тялото може да се измени. Казвате: „Колко хубаво ще бъде да мине този ток на Любовта!“ Какво ще направите, ако мине токът през вас? Ето какви са признаците на Любовта. Хората на Любовта ядат и благодарят. Пият и благодарят. Всичко в тях става и те благодарят. Сега има един ропот вътре: това ми липсва, онова ми липсва. Онзи, когото посети Любовта, той в себе си е доволен и дето мине, носи туй доволство в себе си, дето мине, носи благодарност в себе си. Този човек като дойде, Природата го слуша, като дойде благословение има. Ако е един светия, не тия светици, които вие знаете, ако мине един светец през София, който вие не знаете, плодородие ще има. Казвам: Светецът е минал, плодородие има. Когато е минал някой, който не е светец, всичките прокоби от лъжесветията идат. Казвам: Когато в дома потече хубаво, светията е стъпил в дома. Когато всичко ви тръгне назад, дошъл е някой, който не е светия. Та казвам: Блажен е светът, когато се тъпче от непознати светии и светици. Блажен е светът, когато се тъпче от ангели непознати. Има ангели, които минават в света и те носят благословение. Казвам: Радвайте се на тия непознатите. Вие искате да знаете кои са те. Вие ще мязате на царската дъщеря. Като се влюбите, ще изгубите вашия мир. На Земята трябва да имате мир и радост, да ядете, да пеете, да свирите, да се веселите. Тази Любов, която описвам, тя е последна. Вие сте започнали с тази Любов преждевременно. Една мома на 15 години иска да се ожени. Че какво знае тази мома? Каква ще бъде тя на 15 години? Имаме следния закон. Защо Сара беше бездетна и мисля беше на 80 години, когато дойде Господ на гости, донесе Божието благословение. Понеже Господ ги посети, каза: „Идната година като дойда, Сара ще има дете.“ Тя каза: „Не можа ли в младина, а в старини.“ Засмя се как тази старуха ще роди дете. Тя беше на 80 години, пречисти се, имаше зряла мисъл. Авраам беше по-стар, те имаха хубави качества. Господ ги държа бездетни да обра-

ботят хубавото в тях, да добият качества, че онова дете, което ще се роди, да има хубави качества. Ако тя беше 19-годишна, когато роди, тя щеше да бъде захласната.

Сега говоря за новия порядък, аз не говоря за стария порядък. Вие още по старому ще си живеете, както знаете. В новия порядък как трябва да се живее? Как трябва да живеем, кажете? По старому така живеем: който има да плаща, да си плати, който е гладен, да яде. По новия порядък ще бъде другояче. Сега няма да вземате буквално. По новия порядък ще бъде: Аз си имам пръчица, аз пътувам някъде, няма да ви кажа от какво е направена, ще избира най-хубавия камък, ще се обърна на изток, Слънцето ще грее, гладен съм, ще тропна с пръчицата на камъка, веднага ще имам една хубава трапеза, ядене, хляб ще дойде. Жаден съм, ще тропна, водата ще дойде. Нямам пари, ще тропна, ще тръгна по пътя. Вечерно време, Слънцето залязло, няма хотели, няма нищо, хлопна, веднага една хижа хубава, с всички мебели, с меко легло, с всичко необходимо. Как мислите, ще има ли страдание?

Това е новият порядък. В стария порядък, както сега живеем, в новия, както сега ви казвам. – Възможно ли е? – Щом е допустимо до ума, възможно е. „Ола белир.” Възможно е, не е голямо страдание това. Ами че американците за един ден съграждат една къща, която изисква два, три месеца да се съгради. В бързите условия на градежа е. Когато ти си във връзка с Невидимия свят, разумните същества всичко имат наготово и като тропнете, веднага сглобяват. Индусите правят следните опити: посадят една семка и в четири часа израства, голямо дърво става. Наричат ги факири, адепти, концентрират ума си и за четири часа имате плод, опитвате го. След това дървото пак изчезва. Как ще кажете? Те разбират законите на растенето в света. Че ние имаме този порядък 4-5 години се изискват или две години, докато даде плод. Кой хора са по-разумни? Този срок се е намалил, когато видя една светла

звезда, зная, че светлината показва степента на интелигентността на този свят. Нашето Слънце е населено от много разумни същества, не като нас с такива тела. Тия пертурбации, които стават, тия петна, индусите ги обясняват така. Когато излизат тия, разумните същества, да помагат из Слънчевата система, то са врати, които се отварят и излизат. Отиват, като се връщат, пак се отварят. А пък като не отиват, петната не се явяват. Сега за нас са петна, за разумните същества, това са отворени врати за отиване на работа. Казвам: 150 хиляди километра се изхвърля един огнен стълб. Ако един човек влезе в една къща и намери нагорещена соба, какво ще каже? Ще каже, че разумни същества направиха да гори тази соба. Когато онези, които работят в своите лаборатории произвеждат една температура 3-4 хиляди градуса, от себе си ли дойде тази температура? Тя се дължи на разумните същества. Слънцето е нагорещено 10, 20, 30, 40 милиона градуса, както казват, показва, че в Слънцето живеят толкова разумни същества. Те подробно знаят всичко каквото става на Земята, знаят кой колко от слънчевата енергия иждивил, къде енергията е иждивена, колко е иждивена, колко правилно е иждивена. Знаят как се учат хората, способни ли са, знаят. От тяхно гледище за волята Божия всичко знаят. Сега това е теория. Вие може да не вярвате. Като повярвате тогава. Вярвайте сега само като една хипотеза, както вярвате в една хипотеза. Какво има ако повярвате? От Слънцето има кредит за българите, някой път повече, някой път по-малко. Когато българите са по-добри, пращат повече, когато станат по-лоши, пращат по-малко. Колкото един народ е по-добър, толкова повече му пращат, не живеят ли добре, намалява се кредитът.

Та казвам: Ние живеем в един разумен свят, ние сами определяме своята съдба. Ако изпълняваш закона, както се предвижда, отгоре, всичко тече по мед и масло. Ако не внимаваме, въпросите се усложняват. Тогава ще кажем: „Наследствени черти. Дядо ми

беше като мене.” При същите условия не е. „Дядо ми не е живял добре, но аз трябва да живея добре.” Това е пътят сега. Сега не смесвайте стария живот с новия. Направете един опит. Някой от вас, които имате земя, посейте една слива цяла, без да изядете плода, че кокичката да посявате. Посейте една праскова, без да изядете месото. После изяжте една слива и костилката посейте, да видите каква ще бъде разликата. Направете опит. Ние предаваме нашето користолюбие на растенията. Ние изядем един плод и посеем семето. Христос казва така: „Посейте Моето учение в себе си, изяжте го и ще видите добрите резултати.”

За бъдеще Любовта ще бъде подтик. Майката трябва да научи дъщеря си с Любов, бащата – сина, учителите – учениците. Всички да кажат, че този закон е за учениците, за учителите, за всички. Ако учителят преподава с Любов, учениците ще отговарят с Любов. Ако учениците учат с Любов, учителите ще преподават с Любов. Казвам: Ако в целия обществен строй влезе Любовта да привлече хората, знанието ще им дава широта, Истината да ги движи, тогава ще имаме един нов порядък. Сега няма какво да се матахараме. Сега вас ви е страх с 400 грама хляб. Вземете пръчицата: боб нямате. Няма да искате повече. Колкото за едно вариво. Бобът ще дойде сварен. Трябва ви ориз, оризът ще дойде. Всичко туй трябва да го знаете, без знание на другите. Ако държавата го знае, ще тури монопол. Всички трябва да имате за бъдеще едно отношение искрено. Любовта трябва да има отношение. Хората любовни отношения трябва да имат. Всеки да знае доброто на другите. Само така държавата може да се повдигне, семейството, домът, всичките народи. Само Любовта е, която ще издигне света. Сега всички критикуваме, че туй не било право, че не учим право. Как ще учат, какво ни учат? Иде някой, ще иска от мене туй, което нямам.

Та казвам: Любовта сега влиза в света, вече вярващите, ако я

приемете, станете най-първо нейни слуги, после станете нейни любимци. Тогава всичко ще се оправи. Туй ви желая сега: новата Любов в света, която иде, да приемете. Старата любов е неразбраната Любов. Новата Любов е Любовта, която хората ще приемат. Тогава , когато дойде новата Любов, кашлици няма да има, ревматизъм няма да има, коремоболие няма да има. Тогава училищата ще бъдат идеални, църквите идеални, домът ще бъде идеален. Плодородие ще има, изобщо Земята ще бъде свежа, въздухът свеж, птиците ще пеят, няма да има убийства. Всеки ще бъде доволен. Хората ще ходят да се опознават в света и да изучават Природата. Ще има връзка между Слънцето и Земята. От Слънцето ще слизат и от онзи свят ще слизат. В новата епоха от Слънцето няколко пъти ще слизат, от Месечината, от Марс, от Венера, от Меркурий, от Юпитер, от Сатурн, от Уран, от други по-далечни звезди. Туй всичко ще го видите и когато го видите, ще повярвате!

Сега иде зима, след зимата иде лято. Лятото носи по-големи благословения, отколкото зимата.

Тайна Молитва.

6-та неделна беседа, държана на 2 ноември 1941г,

неделя, 10 ч.

Изгрев – София.

ДА МЕ ОЧИСТИШ

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Ще ви прочета един стих от първата глава от Евангелието на Марко: „И идва при Него един прокажен и Му се молеше и коленичеше при Него и казваше: Ако искаш, може да ме очистиш.”

„Духът Божи.”

Днес ще говоря върху прости и сложни процеси в Природата и върху добрите и лоши процеси в Природата. Цялото съвременно човечество с малко изключения страда от едно неразбиране. Ако влезете в едно моралско общество, ще видите, че те не мислят за никого друго, освен за себе си, за моралите. Ако попитате тия морали нещо за човешкото общество, те ще кажат: „Това нас не ни интересува.” А пък моралите трябва да знаят за хората, защото всички моралници зависят от хората. От тях зависи да бъдат на това място или да не бъдат. Та казвам: Един прост процес е индивидуално за човека, а сложните процеси са за народите, за цялото човечество. Прост процес е например за човека да знае как да диша, как да яде. Същият процес е и за царя, и за владиката. Прост процес е дишането и за човека, и за животните, също и за яденето. Разликата е само в бързината. Човек яде по-бавно, а животните бързо ядат. Същото е и за дишането. Разумности има и в движенията. В човека те са по-ритмични. Дишането в Бога е медлено, Той прави в една вечност само една вдишка. Като издиша, създава целия свят. После с едно вдишване поглъща в себе си света. Но туй едно число от единица с 15 цифри след нея. Една вдишка прави Господ само. Няма друг като Него. Учените хора знаят кое е това число. То не е нито квадрилон, нито сексталион,

но едно много голямо число. Казвам: Ако искате да бъдете силен човек, трябва да дишате много бавно. Да задържате въздуха една секунда, две секунди, десет секунди и постепенно увеличавайте. Индуските йоги задържат въздуха до 20 минути. Това значи да станеш йога или светия. Ако вие задържате въздуха 20 минути, това значи да изчезнете или да припаднете. Това е сложен процес. Казвате: „Какво ще придобия от въздуха?“ Че най-ценните неща се придобиват от въздуха. – „Какво ще придобия от водата?“ – Ценни неща ще придобиете от водата. – „Какво ще придобия от хляба?“ – Ценни неща ще придобиете от хляба. Ако ти не знаеш как да ядеш, ако не знаеш как да дишаш, ако не знаеш как да възприемаш светлината, ти нищо не може да направиш. Най-ценните неща се придобиват от водата, от светлината, от въздуха. Материалите, с които трябва да работиш, ще ги вземеш от светлината, от въздуха, от храната. После ще почнеш да мислиш, да чувстваш, да ходиш, да търпиш. От това търпение ще изкараш нещо, но трябва да имаш съответни материали. Всички хора се разправят все за сурови, за необработени материали. Гледам, всички учени, религиозни хора все се запитват защо Господ не направи света другояче. Аз не зная как искате да бъде направен светът. Бог, като е мислил дълго време върху една вдишка с милиарди векове, след като е мислил, създал този свят. А вие не сте мислили даже десет години и давате идея на Господа как да направи света. Той е мислил милиарди години върху този въпрос и най-после е създал света, а не го е измислил. И така ще видите, че Той е предвидил всички възможности. Ако светът е създаден другояче. Ако се съединят всички хора по един или по друг начин, пак няма да създадат това, което Бог е създал, като мисли в продължение на години, равни на едно число от единица с 15 нули. Така Бог е създал всичките бръмбарчета, най-малките мушици, до най-малките частици – атомите. Той е взел всичко това предвид. Всичките промени, кои-

то могат да станат, всичко това Бог е предвидил. И днес всичко става според това, което Бог предварително е изчислил. Като не знаете това, казвате: „Защо трябва да бъде така.“ – А как трябва да бъде другояче? Бог е създал всички хора, дал им е различни работи, едни е направил земеделци, градинари, учители, лекари – всеки да работи своята работа. Трябва ли земеделецът, градинарят и керемидчията да имат предвид само своите интереси. Дошъл керемидчията, искал хубаво време, градинарят – влажно време. Те трябва да се съгласят помежду си. Господ има предвид нуждите на всички и всеки ще задоволи на своето време. Времето не може да бъде едновременно и дъждовно, и сухо. Ако е само дъждовно, керемидите ще се развалят. Та питам: По кой начин искате да се създаде светът? – Да се сушат керемидите, значи по керемидчийски начин ли, или по градинарски? Нито по керемидчийски, нито по градинарски. Та казвам: Като има предвид Бог керемидчиите, това е един прост процес. Това е да знаеш как да ядеш. Ще събереш малко материя да изсъхнат керемидите. Градинарството е малко по-сложен процес. А земеделието е още по-сложен процес. Трябва да знаеш на каква почва какво да садиш, да облагородяваш растенията. Макар че сегашното земеделие няма предвид това. Сегашните земеделци имат предвид само това: да извадят колкото се може повече храна от почвата, да продават повече. Това е земеделие. При това земеделие ти си натрупваш само лоши навици, понеже като продаваш на този на онзи, късаш и продаваш и здрави, и гнили плодове. Ти мислиш дано спечелиш повече да си купиш волове, да си направиш къщичка, но един ден те държат отговорен, питат те на какво основание направи всичко това. Ти не може да правиш каквото искаш. Като ореш, ти разваляш жилищата на разни червейчета, на разни бръмбари, мислиш, че са влезли в твоето място. Но ако той е на своето място, а ти взимаш неговото място? И бръмбарите си имат свои места. Казвате: „Това

ли остана с бръмбари да се занимаваме.” Че вие се занимавате с по-долни работи от бръмбарите. Че когато една кокона, хайде да я кажем английска лейди, на турски ханъмка, на френски дама, на български госпожа, мисли само къде с какъв парцал да се накичи, каква панделка, каква връзка да си тури и то дали отпред или отзад. Това не е ли по-долно занимание от онова да се занимаваш с бръмбарите? – „Ама да бъде учтив.” Казвам, както и да е постъпил човекът, благодари му. Ама той не е застанал от дясната страна. Какво се разбира от дясната страна? Това значи от дясната страна ще влезеш, защото, дето е връзката, това е отворената врата. Шапката и това е отворената врата. Значи отдясно ще влезеш – правилно ще разсъждаваш. Като влезеш отдясно, отляво ще излезеш. Значи в твоя ум седи идеята за влизане и излизане, но откъде влизаш и откъде излизаш, не знаеш. Хората трябваше да излизат отляво, а да влизат отдясно.

И тъй съществената мисъл: това са ония сложни процеси, които съграждат човешкото тяло. Те строят човешките чувства, човешките мисли. Строежът у нас трябва да бъде правилен. Всеки час, всеки ден стават процеси, но те трябва да се извършват правилно. Понеже не разбират тези процеси, хората попадат в крива посока и се противопоставят на Божествените закони. Тази е причината за техните големи страдания. Докато човек е дете, разбира нещата по един начин. После расте, става жена, мъж, и постепенно остарява. Казваш: „Всичко отиде.” Оженил си се, не знаеш защо си се оженил. Казваш: „Ожених се, за да бъдат старините ни по-леки.” Вие не знаете какво ви очаква на старини. Остаряваш, заболяваш и не можеш да се освободиш от болестите и мъчнотиите. Казваш: „Студено ми е.” Като се стоплиш, ще разрешиш ли въпросите? Казваш: „Трябва да се освободя от болестта.” Как ще се освободиш? – „Да дам нещо.” Добре е да даваш, за да се изплатиш. Трябва да знаеш какво дължиш и какво ти дължат. Казваш: „Дълга

нещо около сто хиляди лева.” Можеш ли да ги платиш? Трябва да знаеш твой дълг ли е този. Ти си ограбил Божествената каса като един разбойник и днес не знаеш как да изплатиш дълга си. Днес всички хора са откраднали от Господа. По отношение на Божествената държава всички сте длъжници. Защото всичко, което имат хората, е взето все от касата на Любовта. Всичко, което хората са взели, все е от Земята. Крадеш и криеш, но къде ще го скриеш? Можеш ли да го скриеш под шапката си? Ето защо човек трябва да знае колко да вземе. Ще взимаш толкова, колкото ти трябва. Какво означава „кради”? Основният тон „ра” е по-добре, но туй „к” е виновато. „Ра”-то е по-добре. „Ди” е добро. „Ке” и „ди”- „кеди” значи котка. Какво означава? Крадецът иска да живее. Като хване мишката, нагълта я. Крадецът казва: „Аз имам право да живея.” Значи казва: „Всички на мене трябва да служат.” Всеки човек, който мисли така, той е крадец. На какво основание другите хора не трябва да живеят като тебе? Ти искаш да бъдеш щастлив. Вложи закона: Всички хора искат да бъдат разумни и щастливи. Щастие то не седи в богатството. Ако ти имаш богатство, а си болен и слаб, защо ти е това богатство? Ако ти имаш едно болно сърце, защо ти е това богатство? Ако ти имаш болен мозък, защо ти е богатство? Защо ти е да си богат? Ако ти имаш един отличен ум, че знаеш как да употребиш своето богатство, дръж се за своя ум. Дръж се за славата Божия. Дръж се за онзи, който ти е изпратил живота, заради него ще пееш. Много певци пеят, но не пеят с Любав. Казвам: Някой пее, но пита колко ще му платят. Казвам: Ти ми пей, аз ще ти платя. Затуй с Любав ще пееш. Един добър човек, американец, не пее даже за хиляда долара. Той за хиляда долара едва си отваря устата. Хубаво, ако дойде един човек, и каже: „Я ми попей за хиляда долара!” Ще пее ли? Питам какво съм спечелил аз, че той донесъл хиляда долара, че ми дал хиляда долара. На какво ще мязам, ако някой ме накара за хиляда долара да пея. На

калта не пея. А на хиляда долара пея. За калта мълча и мисля защо е станала кал. За да пея. Тази кал трябва да я извадя от нейното чисто положение, да я пречистя и да направя една хубава ваза, да туря в нея едно хубаво цвете и да му пея.

Ако нашата музика не може да ни издигне до вечното, да разберем Бога, ако пеенето и музиката не могат да ни приближат към истинската наука, ако не може да внесат в нас истинския живот, каква е тази музика? Защо ни е тази музика? Защо ни са парите, които не ни приближават към Бога? Защо ни е мисълта, която не ни приближава към Бога? Аз съм за онова, което ни приближава към Бога. Какво аз разбирам под думата „Бог”? Под думата „Бог” разбирам най-хубавото, най-красивото в света, най-великото в живота. Затова всеки, който не се приближава към това великото, той губи. А който губи, е осъден на големи страдания. Тогава питаме някой: „Какво трябва да правя?” Ще се приближаваш към великото. „Но как?” Аз като изгрее Слънцето, не си обръщам гърба на Слънцето, но погледна го, приказвам малко. Щом обръщаш гърба на Слънцето, ти си от друг свят. Ти мислиш, че Слънцето е невежа. Аз не поддържам тази теория. Туй, което свети. Една свещ, която грее и свети, тя не е слуга /на/ света. Но тази свещ е разумна. Зад свещта седи нещо разумно, ти не разбираш това. Ти, като запалиш свещта, ще се обърнеш към нея, и ще ѝ изпееш една песен. Ще кажеш на свещта: „Много ти благодаря за светлината, която ми изпращаш, да бъде благословен онзи, който те е изпратил да ми слугуваш тази вечер. Предай моята благодарност на онзи, който те е изпратил.” А ти казваш, че това се отнася за светлината на свещта. Не е така. Така не се мисли. Ще кажете, че тя е създадена от Бога. Не е създадена от Бога. Всеки един атом, носи Божието благословение в себе си. Йонът и електронът са носители на вечните блага. Ако един атом влиза в тебе, той влиза чрез Любовта на онзи, когото Господ е изпратил. Ако въздухът

ни търси, търси ни от Любов. Казва: „Изпрати ни Господ и цял ден хлопа.” Казва: „Добър ден, отвори, имам да донеса нещо.” Ти кажи: „Дал ти Бог добро.” Ти вдъхнеш бързо. Не става така. Ще го приемеш, ще седиш поне три минути, да се разговаряш с него. А пък някой от вас не го държите нито минута, едва три секунди задържате вашите гости от въздуха. А някой по-бързо, две секунди. Експедитивно. Така животът не се придобива. Ние, съвременните хора, не знаем какво нещо е търпението. Като приемеш въздуха, почни да четеш „Отче Наш”. „Отче Наш, който си на небесата, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти”, / ти все приемаш/. До края на „Отче Наш” все вдишваш. След това започваш да издишваш. Все с „Отче Наш” докрай. И като дойдеш до края на молитвата, ще издишаш напълно. Вие ще кажете: „С такива прости работи да се занимавам.” Това е най-великото, което може да направиш. Като четеш „Отче Наш” да вдъхнеш и с „Отче Наш” да издишаш. При вдишването и издишването ще четеш „Отче Наш”.

Вие сега ще кажете: „Какво ще бъде нашето бъдеще.” Аз лесно показвам бъдещето. Най-лесната работа е да предскажеш. Щом видя една здрава и красива мома, с красиви уста, очи, червенички устни, ръце мекички, подвижна, казвам: „Добро бъдеще имаш.” Тя има капитал. А пък другата е хилава, нервна, тъничка, тънички уста, очи мътни, вежди разчорлени. Тя казва: „Какво е моето бъдеще?” Казвам й: „На пирустия ще те пека.” Тя казва: „Как го знаеш?” То се чете по очите ти. Сега мислят, че е нещо тайно това. Всеки носи написано какво ще му тегли главата. Господ като го направил казва: „Гледай му челото какво е разумно, гледай му носа колко е интелигентен, гледай му устата, колко е щедра. Гледай му брадата дали е правдив към другите. Гледай му ръцете дали е сръчен в работата си. Гледай му краката да видиш как ходи.” Човек, който не знае как да ходи, не знае и да работи. И на него не

разчитам. Всеки човек, който не знае да ходи, не му вярвам. Той не знае и да работи, на него не разчитам. Цялото Небе знае какъв съм. А пък глупавият нищо не знае. Всички трябва да знаем, че се намираме в един свят, в който ни изучават така, както изучават мравките, както изучават дърветата, както изучават животните в нашия свят. И за тях най-глупавият е интересен. Изучават мозъка му. Изучават очите му как са направени. Изучават ръцете му как са направени. Тези разумни същества казват: „Една сложна машина е това” - и разглеждат ръцете как са направени. От преди толкоз хиляди години. Някои от вас носите много стари форми наследени. За пример, скулите у вас са много силно развити. Това е от атлантската раса. Бялата раса не е така. Силно развитите скули означават следното: хора, които са много консервативни, мъчно възприемат знанието и като го възприемат мъчно го прилагат. Като научат нещо не искат да се мърдат. Консервативният човек, докато го накараш да седне, ти казваш заповядайте, той ще се отрича, че има работа и като седне, не иска да стане вече.

Сега аз ви говоря общо, не индивидуално. Когато разглеждам едно дърво, разглеждам го общо. Листата, клончетата не са дървото. Нито цветът му, а целокупното дърво, дървото с неговите корени, клони, листа, цветове и плодове. Плюс нещо друго, което не виждаме. И когато говоря за човека, аз разбирам целокупния човек. За неща, които са проявени, напълно проявени, а пък човек не е проявен още. Човешката душа не се е въплътила напълно в човешкото тяло. Тялото не е свършено, част от нашата душа седи вън и чака апартамент за нея. И духът също. Тепърва в нас се гради един храм, в който ще дойде Бог да живее. Някой казва: „Аз съм Син Божи.” Не зная какво разбирате под думите „Син Божи”? Знаете ли какво нещо е Синът Божи? За Сина Божи няма нищо невъзможно. Ти плачеш за сто лева и мислиш, че си Син Божи. Ти се тревожиш за пет лева и казваш, че си Син Божи. Чудни сте?

Синът Божи за нищо не се тревожи. Той има всичко, той е най-справедливият, най-умният, най-добрият, най-богатият. Във всяко едно отношение, Той е Син Божи. Казваш: „Аз съм Син Божи.” Той за пет лева ще окряка орталъка, а пък бил Син Божи. Тогава ние идваме до едно положение, което не е вярно. Някой ще мине за царски син. Защо? Защото баща му бил цар. Ако съм царски син, добре, но ако не съм? Сега аз като Син Божи ще кажа за себе си: Просветнаха ли моите дела пред човеците, че като ги видят да прославят Бога Отца, Който е на небесата? Пред мен само казвам това. Мене не ме интересуват другите хора. Моите отношения към хората трябва да бъдат така добри, както са отношенията на Бога към хората. Това е Син Божи. Но да бъде като него. Не да вървя по кривите пътища. Хората гледат какво ще им се даде най-първо. Най-първо ще трябва да посее нивата, после ще искам да даде нещо нивата. Най-първо аз като срещна човека, търся да му дам нещо. Ако може да ме обича, то е негова работа. Както аз мога да го обичам, така и той може да ме обича. Общият закон е: Ако аз намеря добро в някой човек и той ще намери добро в мене. Ако аз не намеря добро в него и той няма да намери добро в мене.

Този прокаженият идва при Христа и Христос напълно го изцери. Той имаше правилна връзка с Бога на Любовта. Казва му: „Ако ме обича този, нека ме изцери.” Христос тогава щеше ли да го изцери? Трябваше прокаженият да дойде и да коленичи. Какво означава думата „коленичи”? Под думата „коленичи”, аз разбирам следното: все едно е, че онзи казва: „Учителю, от днес обещавам, няма да нарушавам Божия закон. Ще изпълня Божията Любов. Пред тебе давам честна дума.” Коленичи значи: „Обещавам да изпълня Волята Божия.” Това е коленичене. Не че трябва да коленичи, но той дава обещание, че туй, което Бог е казал, ще го изпълни, ще изпълни Неговата воля. Кое коленичене е такова? Ако ти с колениченето не подписваш, че ще изпълниш Волята Божия, това

е една лъжа, която ще има лоши последствия. Ти като коленичиш, ще подпишеш, че ще изпълниш Волята Божия. И веднага ще те кредитира. В себе си ще коленичиш и ще кажеш: „Господи, от сега нататък, аз ще служа на Тебе.” Кои са онези същества в себе си, пред които можем да коленичим. Откъде приемаме тази сила, която ние търсим?

Всички хора, които ние обичаме, и които седят над човека, са били хора, които са обичали Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила и са коленичили пред Бога. Ако вървите по тези стъпки, всички ще бъдете обичани. Там е казано: „Всеки, който се разкрива, ще бъде благословен. Под думите, „който се разкрива”, какво разбираме? Разбираме да служим вече на Любовта. По-рано сме работили без Любов, онеправдани сме, а в Любовта е изпълнението на Божия закон. Често ни обиждат. Ти казваш: „Аз да коленича?” Ако ти коленичиш и изгубиш своята свобода, разбирам, аз съм против това коленичене, но ако с това коленичене, придобиваш своята свобода! Когато ще дигнеш някой товар, нали се навеждаш да го дигнеш? Значи колениченето, ако става като едно растение, за да добиеш по-голяма сила, тогава заслужава да коленичиш.

Житното зърно ще се откаже от своята свобода в хамбара и ще влезе в почвата, в условията на ограниченията, но после ще добие по-голяма свобода, двойно по-голяма свобода. Всеки човек, който минава през страдания, свободата му всякога се увеличава. Ако стои в хамбара, имаме друго едно положение. Ако нашата свобода не се удвоява, ние седим в хамбара и /пак/ може да бъде щастлив, но твоето щастие ще бъде нещастие. Ако си един скъпоценен камък, затворен в касата, какво ще добиеш? Този камък ще го продават от човек на човек и ще го държат затворен. А пък всеки камък иска да бъде отворен, на отворено да го виждат всички. А пък ако един скъпоценен камък го затварят в касата, това не е свобода.

Ако ви дават цена и ви държат в касата, вие се ограничавате, това не е свобода. Свободата на едно растение седи по-горе, отгоре на един затворен диамант. Ако нашият ум, сърце и тяло са затворени, каква свобода имаме?

От чисто музикално гледище, аз считам, че има затворени интервали, те са отрицателни интервали. Има отворени интервали или положителни интервали. Законът е такъв. Под думата „отрицателен интервал“, разбирам: като скърбите, вие сте един затворен интервал. А радостта е отворен интервал. Двете съединени заедно образуват хроматични интервали. Ако ти не може да скърбиш, не може и да се радваш. Защо скръбта е затворен интервал, а радостта е отворен интервал? Кога? Когато Христос се роди, дойдоха онези певци отгоре и пяха като небесен хор. Ако в тебе се роди нещо, ще дойдат тези певци отгоре и ще запеят: „Слава вишних Богу“. Ще запеят тихо и тогава триста милиарда клетки в тебе ще кажат: „Благословен е Духът, който идва да ни организира.“ Духът е капелмайсторът. Това са новите възрения. Аз ви давам тези разсъждения. Казваш: „Как ще живея?“ Ще пееш. Ти казваш: „Не мога.“ Някой път ще ви давам проповед само с песен. Трябва да пеете. Бих желал всички да пропеете. Някой казва: „Какво да правя?“ Пей! Съпоставям този проказения със съвременното човечество. То трябва да се лекува. Новата религия трябва да дойде. Да го излекува. Някой казва: „Как да работя за Господа?“ Всеки един от вас знае как да работи за Господ. Аз съм виждал и съм се учудвал на младите моми, на влюбените млади моми, какъв мек език имат, какъв мек поглед, подвижни пръсти, така нежно постъпват. Как се обръщат към него. Казвам: Цели ангели. Аз бих желал съвременното човечество да бъде такива влюбени моми. Как са се научили те? Щом се прекъсне Любовта, виждаш грубиянки. Аз искам да говоря за нещата така, както са.

Веднъж се разхождах и разглеждах философски един въпрос

във Варна край морето. Няма никой човек около мене, но една мисъл се яви вътре в мене, по радиото дойде. Искях да зная дали аз създадох тази мисъл и да видя откъде иде. Гледам една мома и един момък си гугуцат. Те ми казват с мисълта: „Ела да видите, че по Бога живеем.“ Казах им: „Хайде, Божието благословение да бъде с вас.“ И тази мисъл, която аз решавам, те ще изпълнят в живота си. Често някоя мисъл иде във вас. Вижте откъде иде, не отхвърляйте нещата. Като отхвърлиш някое желание, то е както когато хвърлиш камък. Като хвърлиш някоя лоша мисъл, може да удариш някого. Тази мисъл ще хванеш и нежно ще се разговаряш с нея. Всяко нещо в света си има свое предназначение. За мене може да не важи, но за другите важи. Аз искам да се освободя от страданието, но това страдание е една необходимост, за да се повдигнат другите. И днес е потребно пак страдание. Тези страдания, през които съвременното човечество минава, са необходими за цялото човечество. Христос казва: „Не плачете за мене, но плачете за себе си, понеже иде ден на скръб.“ Няма да остане нито един, който да не страда като Христа. Цялото човечество ще пострада като Христа и когато цялото човечество пострада като Христа, ще се спаси човечеството. Но това страдание трябва да бъде съпроводено с Любов. И тогава ще дойде възкресението. Защо трябва да страда някой, за да се избавим от робството, от злото и да дойде свободата. Та и като те мъчат, да пееш. И на кладата като си, да пееш. Да пееш на печената кокошка, разбирам, но като те печат, да пееш, това е важното. Та пейте, когато ви мъчат, /когато/ ви пекат на пирустия. Аз говоря за печенето и когато ви пекат на огъня на Любовта, радвайте се, какво лошо има в това. Аз не говоря за този обикновения огън, но има един огън на Любовта, на който се пекат човешкият ум, сърце и воля. И на този Божествен огън, всички трябва да се радват и в тази радост човек расте и се облагородява и всички блага идват. И само чрез печенето на този Бо-

жествен огън, всичко ще ни се даде. Та казвам сега: Остава ни да благодарим. Ядете ли, пиете ли, мислите ли, каквото и да правите, вършете го за слава Божия.

Идва при Него един прокажен и Му казва, коленичил: „Ако искаш, можеш да ме изчисти.“ Христос се смилил, прострял ръката си над него, и му казал: „Искам.“

Благословен Господ Наш.

Тайна Молитва.

Радвайте се на Божествения огън на Любовта, който превръща страданията в радост и радостите в блаженство, и аз се радвам, че Словото Божие пада на добра почва.

**7-ма беседа, държана от Учителя на 9 ноември 1941 г.,
неделя, 10 ч
Изгрев – София.**

ЕДИН МАЛЪК ОПИТ

Добрата Молитва. „Ще се развеселя.“

Ще прочета само един стих от 16 глава от Евангелието на Йона – 21 стих.

„Духът Божи.“

Днес ще направя един малък опит. Ще ви чета една беседа, която е държана на Рила през 32 година на 2200 метра височина. Рекох да я сменя наравно.

Сутрин на Рила. На Рила е говорена, на камъните, такива столове нямаше, но все таки имах една аудитория. Казват, че за философските въпроси трябва една хубава стая. Казва: „Жена, която ражда“. Не знам дали на планината може да се роди. Обикновено вкъщи раждат.

Едно правило в живота гласи: „Стой на краката си, работи с ръцете си....“ /Учителят чете беседата „Ще и не ще“. На стр. 121 из тома „Ценното из книгата на великия живот“. Беседи от Учителя, държани на Рила през 1932 година./

Казва Христос в един стих: „Както Отец ви е възлюбил, тъй и аз ви възлюбих“. Както ти живееш, Бог те е възлюбил. Този живот, който Бог ти е дал, прояви го спрямо другите. Пожелай на другите хора животът да бъде такъв, както е твоят живот.

БЛАГОСЛОВЕН ГОСПОД БОГ НАШ.

Тайна Молитва.

8-ма беседа, държана на 16 ноември 1941 г., неделя 10 ч
Изгрев – София.

БЛАЖЕНИ КРОТКИТЕ

Отче наш. „В Начало бе Словото.“

*Ще прочета 5-та глава от Евангелието на Матей,
отначало до 17 стих.*

Сега мнозина си задават въпроса, какъв е смисълът на човешкия живот. Може да се отговори много лесно, може да се отговори много мъчно. Може да ни се покаже, че е един обикновен въпрос, може да ни се покаже, че е много философски въпрос. Някой път казваме някои неща, реални ли са или не са реални. Реално е, което е реално, не е реално, което не е реално. Дали е на място или не е на място. За пример, в съвременната наука има хора, които вярват в някои работи, някои не вярват. Какво значи да вярваш в нещо? Може да вярваш в туй, което виждаш, или което слушаш, или което помирисваш, или което попипваш. Туй, до което мисълта ти може да бъде в съприкосновение, може да вярваш, това, до което мисълта ти не може да дойде до съприкосновение, не може да вярваш в него. Та казвам: Положителните и отрицателните неща, които ние поддържаме, те са верни. Казваш, че Иван е вкъщи. Идеш там, видиш, че е вкъщи. Казваш: „Няма го вкъщи.“ Идеш, видиш, че не е вкъщи. Ако кажеш, че Иван е вкъщи или че не е в къщи, на друго място е. Щом не съществува вкъщи, той съществува на друго място. Ако на друго място не съществува, той съществува вкъщи. Вземете идеята „съществува“. За мене идеята „съществува“ е движение, т.е. вяра и безверие показва две точки на нашата мисъл. Когато един предмет се премести от едно място на друго, туй място, което остава, е безверие. Мястото, на което отива, е вяра. Сега все спорят, че някой е безверник. При безверието, няма го, отиде някъде. Друг е станал вярващ, на мястото до-

шъл вече. Всички пишат цели томове, оспорват въпроса за вярата и безверието. А то има преместване от едно място на друго. После се явил въпросът, кой е вярващ и кой е не вярващ. В Природата тия работи не се разглеждат така. Тя щом види безверника, казва: „Ти си гладен.” Дава му да яде. Щом види вярващия, казва: „Ти си се наял.” Дава му работа. Гладните нахранва, а на ситите дава работа.

Та казвам: Имаме нов начин на разсъждение. Искат някои хора да примирят нещата. Турете всеки човек да носи своя си товар, не човек да товари другите хора. Тогава не може да се примирят. Дотогава, докато сме спомагателни средства да ни пренасят животни и хората, ние не може да се примирим. Като остане да носим това, което сами можем, тогава ще се примирим. Сега казвам: Какво учените хора са открили? За нас е важно онова, което учените хора са открили и което е полезно за нас, и което в даден случай може да използваме. Нещата са полезни заради нас дотолкоз, доколкото може да ги използваме. Не в дадения случай всичко трябва да използваме. Нашата философия не е потребна за моралите. Пък нашата култура, нашите училища, нашите църкви, зданията ни, жилищата ни, всички тия неща не са потребни за тях. Нашата култура не могат да вземат тия морали, нито пък тяхната култура е потребна за нас. За пример, много мъчно е да разглеждаш една моравя, тя е като сфинкс, отколкото един йога. Като я разглеждаш, никакво движение не може да видиш, никакъв мускул не се движи, виждаш общо движение, но какво става вътре в нейния живот, това е затворен кръг.

Сега нали питат какъв е смисълът на живота. Смисълът е да излезеш от една къща и да идеш на нивата да работиш. Какъв е смисълът на нивата? Да се върнеш от нивата, да се наядеш, да си легнеш и да си починеш. Или казано другояче: когато човек работи, неговото съзнание е будно, е в положителен смисъл; когато си

почива, то е отрицателната страна. Казваме: „Какъв е смисълът на минуса?“ Какво показва в алгебрата – 5? – Има да даваш, или имаш плюс 5 – има да вземаш. Имате другия знак на умножение-то, значи туй семе, което сееш, трябва да се размножи. Туриш две точки, знака на делението, няколко души са работили една работа, трябва да се раздели, по колко ще им се падне. Един човек, който не разбира какво нещо е плюсьт, минусът, знакът на умножение-то и делението, какво разбира? За пример, вие имате една глава. Питам: Защо главата е турена горе на най-неустойчивото място? Много по-умно щеше да бъде да се тури главата долу при краката. От гледището на хората, главата трябва да се тури при краката, защото там е по-устойчиво. Главата е турена на най-неустойчивото място и човек с милиони години се е учил как да задържа главата си. Като ходи, мисли най-първо как да държи главата си. Защото при най-малкото нарушение на равновесието, може да се простре на земята. Един оратор, който не знае как да говори, може да се простре на земята. Щом се простре на земята, той не може да говори вече. На нас, съвременните хора, казват: „Мисълта трябва да бъде устойчива.“ Тази мисъл отгоре излиза. Мисълта е поставена на много неустойчиво място. Сърцето е малко по-устойчиво, турено, то подкрепя човешкия ум. После на сърцето и на главата са турени два крака. Те са много неустойчиви. Двата крака и те са много неустойчиви. Човек е една машина, но неустойчива машина. Подвижна машина е, но неустойчива машина. Подвижна машина е, но най-неустойчивата машина. Дотогава докато човек мисли, той е устойчив. Докато чувства, той е устойчив. Щом престане да мисли, той става неустойчив. Щом престане да чувства, той става неустойчив. Щом престане да работи, той е неустойчив. Следователно, щом престанеш да мислиш, ти умираш; щом престанеш да чувстваш, ти умираш; щом престанеш да работиш, ти умираш. Нищо повече! Някой казва: „Не искам да работя.“ Смър-

тта ще дойде тогава, ще напуснеш човешкия свят. Ако искаш да живееш, трябва да мислиш; ако искаш да живееш трябва да чувстваш, да приемеш чувствения свят такъв, какъвто е. Не ти да го кроиш.

Казваш, че светът е лош. То е психологическо наше схващане. Какво разбираме под думите „лош свят“? Щом само пострадаш, мислиш, че този свят те е нарочил. Пък този свят не те е нарочил. Има известна съобразителност. Ако ти турят сто килограма злато и те турят отгоре на водата, мислиш ли, че ще останеш отгоре на повърхността? – Ти ще се намериш на дъното. Казваш: „Златото е необходимо за моя живот.“ Като си на Земята, то е потребно, но като си на водата, не ти е потребно. За този свят, златото е потребно, без него не може, но в оня свят със златото ще те изгонят. Не само ще те изгонят, но ще те арестуват – що си се осмелил да занесеш златото в оня свят. Сега аз изваждам следното заключение: вие имате известни навици, които са потребни на Земята, но тия навици ни най-малко не са потребни за света, в който отивате.

Постепенно ние във възпитанието трябва да преобразим нашия характер, да преобразим нашата мисъл, нашите чувства, нашите постъпки и постепенно трябва да преобразуваме тялото си. Мислите ли, че вие може да бъдете благоугодни комуто и да е, ако сте сляп, ако сте глух, ако езикът ви е свързан, ням сте, устата ви издават най-лошото ухание. Че никъде няма да ви приемат. От устата ви трябва да излиза най-хубавото ухание, като от някой цвят. После очите ви да бъдат като някой фар, да издават светлина. Не само човек трябва да гледа, но трябва да гледа хубаво. Хората не искат да гледаш, както гледа един вълк, една лисица, но от твоите очи трябва да излиза една приятна светлина. Всичките хора са създадени, за да изпращат най-хубавата светлина, не войнствена, но прекрасна червена светлина, която е емблема на живота. Виждам някои очи, които изпращат портокален цвят, най-хубавият портокален цвят. В

други очи виждам да изпращат зелена светлина, други – синя, ясно синя, тъмно синя, виолетова и още много други цветове. Червеният цвят за мене показва състояние на човека, показва в какво състояние се намира неговото сърце. Като видя тоя цвят, знаей, че сърцето е в нормално състояние. Този човек е отличен по сърце. Щом видя хубав жълт цвят, знаей че неговият мозък е в нормално състояние, диагноза е това. Щом видя този хубавия ясен син цвят, виждам, че неговите вярвания, неговата вяра към Бога е отлична. Този човек тук и там не се колебае – той вярва. Той не се колебае между вяра и безверие. Той не вярва във всички неща, които не са на място. В тия, които са на място, той вярва в тях. Той е вярващ и безверник едновременно. Дойде някъде, казва: „Няма го.” Вярва, че го няма. Като иде на друго място става вярващ, понеже е там. Ние искаме да докажем, че той е живял тук, то е безпредметно. За мене в дадения случай реално е сега който живее. Реалността е в дадения момент, че той е живял някъде, то е друг въпрос. Реалността тогава е била. Сега вече не живее. Туй, което е минало, то е било реално. Тогава защо ще сменим една реалност с друга нереалност? Казва: „Едно време аз бях отличен вярващ, християнин.” Казва: „Сега вече не вярвам.” Казвам: Ти ли напусна Господа или Господ те напусна? На младата мома казвам: Ти ли го напусна или той те напусна? Ако той я е напуснал, той не може вече да я търпи. Значи има си основание. Ако момъкът я е напуснал, той е по-умен, ако момата го е напуснала, тя е по-умна. Ако и двамата са се напуснали и двамата са умни. Защо са умни? Виждат, че ако седят още половин час, ще се скарат, ще си кажат такива любезни думи, които с години няма да ги забравят – половин час се разделят по-рано. Нали са умни? Единият, който напуска по-рано, той е по-умен, другият не е по-умен, бият се двамата и после се разправят кой имал право. Той ще доказва, че имал право да го набие, другият ще доказва, че той не може да издържи този бой.

Сега това са външни наброски. Туй постоянно става в нас – ние се борим със себе си. Питаме: „Защо съм дошъл на Земята?“ Дошъл си на Земята да мислиш. „Защо съм дошъл на Земята?“ Дошъл си на Земята да чувстваш, да обичаш хората. „Как да ги обичам?“ – Ти това знаеш. Че той казва: „Не зная как да ги обичам.“ Това е политика. Всеки знае как да обича. Туй е 100% вярно. Някой път понеже нас ни засяга, казваме, че не обичаме, защото трябва да дадем нещо. Българите имат един глагол „втелява се“, казват в такъв случай. Втелява се, произлиза от теле, значи не мисли. Ако вземем английската дума „тел“, значи говори. Втелява се, значи опитва дали другият е умен. Казва: „Не зная дали имам да давам, или имам да вземам?“ Той много добре, знае но опитва дали другият помни. Щом другият помни, казва: „Доиде ми на ум, припомних си.“ Втелява се. Тя е хубава дума – втелява се. В тил значи. Сега много тълкувания може да се дадат. Както и да е забравил, не му иде на ум. Казва: „Много работа имам, не съм записал, не мога да си спомня, чакайте малко да помисля.“ То е политика това.

Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да оставим политиката. Понеже политиката е само за мъдрите хора. Ние, хората, които не сме толкова мъдри, без политика. Каква политика ще имаш да управляваш 100-200 милиона хора. Мислите ли, че е лесна работа? Ние, съвременните хора, не сме се научили да управляваме себе си. Изисква се още няколко хиляди години да се научим да държим главата си, да знаем откъде излиза всяка мисъл, всяко чувство. Казваме: „Паметта“, но не знаем мястото на паметта къде е. Ние философстваме, но откъде иде философията, не знаем. На Бога да служим, но не знаем откъде иде това чувство – набожността. То е на главата, има си място, турено е. Един умен човек, който иска да те оскърби, ще ти каже тъй: „Братко, слушай тази слабост, която ти имаш и аз я имах, знаеш какво ми пати гла-

вата! Аз намерих един начин, приложих го, освободих се и на тебе ти го препоръчвам.” Това е едно здравословно състояние. Той се говори. Казва: „Ти си безверник.” А пък той е вярващ. Той е по-голям безверник от него. Сега нас често ни убождат, казват: „Ти сега ще умреш.” И ти се плашиш. Какво разбираме ние сега под думите – „ще умреш”. Ако сега кажа на един затворник, че той ще умре, по два начина може да го разбере. Той може да умре в затвора, ще го изкарат и ще го занесат да го погребат в земята. Или подразбирам, че ще го пуснат от затвора. По два начина може да се умре за затвора: може да умреш физически, може да умреш и духовно, да излезеш из затвора.

Та сега безверието в света ние го разбираме много материалистически. Ние говорим за Бога като за едно материално същество, дали е тук, дали е там, дали е в България Господ, или е в Англия, или в Америка. Казваме, че хората се обезверили. Господа Го няма. Щом хората се обезверят, Господа Го няма там. Щом един народ се обезвери, Господа Го няма там. В Русия 20 години Господа Го няма. Държавата отрича присъствието на Бога, 20 години отричаше присъствието на Бога. Ако ти 20 години не ядеш, какво ще стане с тебе? Един народ, който не е в контакт с Бога, той изгубва своята права мисъл, той изгубва своите прави чувства, изгубва и правите си постъпки, изгубва своята смелост, изгубва своята предвидливост, изгубва способността да се приспособява. Сега вземам общи положения. Общите закони са за всички. Вие като наблюдавате отвън това, което става в света, извадете си поука. Това, което става, то не е за пръв път. В света всички ние, хората, трябва да възстановим онази Истина, която съществува. Животът без положителна и отрицателна Любов не може да се прояви. Любов, която не дава, и Любов, която не взема, не е Любов. Животът не може да се прояви, ако няма Любов, която да дава и която да взема. Животът е проявление на Любовта. Сега казват: „Този жи-

вот не е такъв, какъвто вие го очаквате.” Тогава, разбира се, вие не проявявате Любовта такава, каквата трябва да бъде. Щом страдате, страданията произтичат от две неща: или че не си дал толкоз, колкото Любовта изисква или че не си взел толкоз, колкото Любовта изисква да вземеш. Нищо повече! Казва: „Аз съм нещастен.” Две неща има за нещастieto: или че не си дал или че не си взел толкоз, колкото трябва. Ако дойдеш до това положение да даваш и да вземаш, колкото трябва, твоето положение веднага ще се измени. Ти не дишаш, както трябва. Ще започнеш да дишаш, както трябва. Или пък заболяят ти очите. Не приемаш светлината, както трябва. Или пък да приемаш тази светлина, както трябва, защото ако постоянно ти си разтревожен, твоята тревога е едно препятствие, за да можеш да приемеш онази здравословната светлина да просвети ума ти. Умът страда от липса на храна. Светлината е потребна за човешката мисъл. Така се разбира, не само да вижда човек е потребна светлината. Ти виждаш, но едновременно твоята мисъл се храни с онова, което виждаш. При виждането онова, което виждаш, те радва. Когато човек хубаво се нахрани, е винаги радостен. Когато не се нахрани хубаво, е недоволен. Казвам: В новото разбиране на човека трябва не само храна, но трябва и дишане. Под думата „дишане”, аз разбирам мисъл. Човек, който не мисли правилно, не диша правилно; който не чувства правилно, не се храни правилно; човек, който не постъпва правилно, той не може да бъде здрав. Обосновано е здравето на неговата мисъл, която е свързана с процеса на дишането. Неговото здраве е обосновано на процеса на чувстването, което пък е свързано с храненето. Ако той не се храни правилно, неговите чувства не могат да се проявят правилно. Ако той не ходи да работи, не може да постъпва добре. Всеки, който не работи, не постъпва добре.

Ние, съвременните хора, всички очакваме да дойде Христос и да оправи света. Че преди две хиляди години, Той дойде ,защо

не Го приеха хората? Историята показва, че християните само в инквизицията, не зная до колко е вярно, предполагат, че сто милиона хора са опърлени. Всяка година по колко се опърлят други? Ние търсим причините тогава. Всичко произтича от закона на безлюбието. Любовта не действа по правилен начин, Мъдростта не действа по правилен начин и Истината не е приета по правилен начин. Туй показва, че ние сме изоставени. Сега някой ще каже, че ние толкоз виновати ли сме? Човек, който боледува, трябва да се освободи от болестта. Защото болестта е аномално състояние. Всяка болест в човека е причина на прегрешението, което човек е направил против законите на Любовта, което човек е направил против законите на Мъдростта, което човек е направил против законите на Истината. Щом човек дойде в съгласие с Любовта, с Божественото знание, с Божествената Истина, веднага болезненото състояние се премахва. Мене ми е приятно, че съвременните физиолози, биолози /са/ навлезли в тази област, макар и от чисто материалистическо гледище. Те като разглеждат каква функция има кръвта, за пример, кръвта е един проводник на човешкия живот. С нейното увеличение и с нейното намаление се увеличава или се намалява и животът. Кръвта има две съставни части: една течна плазма и другата е от телца, червени и бели телца и някои други. Кръвта разнася тия телца по тялото. Кръвта носи на организма кислород, който е потребен за живота, взема от тялото въглероден двуокис, който се е образувал. Той е отрова и чрез венозната кръв изважда го навън, постоянно става това изчистване. Когато нашата мисъл е нечиста, увеличава се въглеродният двуокис. Когато нашата чиста мисъл се увеличава, увеличава се и кислородът, намалява се въглеродът. Когато нашето сърце е чисто, увеличава се кислородът, намалява се въглеродът. Когато се увеличават нечистите мисли, увеличава се въглеродът. Когато се увеличават нечистите мисли, увеличава се въглеродният двуокис, а той е отрова.

Ако са прави постъпките, пак се увеличава кислородът, намалява се въглеродът. Правите постъпки увеличават кислорода в тялото. Правите чувства увеличават кислорода в сърцето и правите мисли увеличават кислорода в човешката мисъл. Сега учените са турили толкова много нови думи, човек трябва да има особен речник да ги помни. Някои от тези имена са много хубави, на място са. Та казвам: Ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв с вашата мисъл, ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв във вашето сърце с чувствата, ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв във вашето тяло с постъпките, питам, кой може да ви помогне? Вие ще започнете да се задушавате. Щом човек почне да мисли лошо, той се задушава, дишането не става правилно.

Често против задушаването турят инжекции. С инжекции тази работа не става. Аз съм за инжекциите, не съм против инжекциите. Аз съм за инжекции от Любов, аз съм за инжекции от знание, от Божествено знание, аз съм за инжекции от Истина. Като се тури една инжекция, да е на място. Може да допуснем, че ти си се обезсърчил, станал си съвсем песимист. За мене тази работа е съвсем ясна. Песимизмът е едно състояние на човешкото сърце. Сърцето става песимистично. Отчаянието иде в сърцето. Тази работа е на чувствата. Значи чувствата трябва да се нахранят с нещо положително. Имате един търговец, който се е отчаял, навел глава, изгубил стоката, парите, казва: „Не ми се живее вече, няма какво да правя, аз се наситих вече на живота!” Аз му зная къде му е слабото място. Само да го пипна на пъпа, ще възкръсне. Давам му една кесия с две-три хиляди турски лири или английски лири. Като ги погледне, казва: „Живее ми се вече.” Сега аз привеждам този пример. Парите имат тази мощна сила при сегашния порядък на нещата. Ще ви приведа друг пример, дето тия пари не биха имали същата мощна сила. Той е следният пример. Един от американските гангстери или апаши, преследвал един американски богаташ, за да му вземе

парите. Той носил злато в една торба. Най-после този апаш успял да задигне торбата от богатия, взема я и се качва на един параход. Върви доволен, мисли, че си е уредил живота. Мисли да излезе на първото пристанище, животът му е вече уреден. Среща капитана и му казва: „Много хубав е днешният ден, спечелих.“ Капитанът му казва: „Параходът потъва!“ Той слага торбата на страна и се умислил вече. Друг е порядъкът! Ако имаш пари и твоят параход потъва, защо ти са? Ако не потъва параходът, тогава на място са парите. Но ако си на парахода, по-добре без пари. Когато казваме без пари не може, трябва да разбираме порядъка, в който живеем. В този порядък тези пари, те са ценни, имат смисъл. Но ако ние излезем от този порядък и влезем в друг, трябва да знаем, че ценното в един порядък не е ценно в друг порядък. Този порядък на този параход е добър, но един ден този порядък ще се замени с нещо друго. Хората още не са дошли да го заменят. Аз искам да ви кажа, че един ден разменната монета ще бъде целувката. Идеш на бакалина ще му целунеш ръката, веднага той ще ти претегли едно кило захар. Идеш при някой дрехар, за да ти даде дрехи, понеже е повече, ще го целунеш по устата. Вас ви се вижда това смешно. Че нашето положение, когато двама души спорят за пари, ако мравите биха видели и разбрали защо спорят, ще кажат, че тия хора не са с ума си. Казват: „В нашия порядък ние за пари не спорим.“ Те спорят пък за клечици. Виждал съм мрави като хване едната от едната страна клечката, другата хване от другата страна и теглят. Наблюдавах веднъж един такъв случай – и едната тегли, и другата тегли. Извадих ножчето, прерязах клечицата по средата и двете задигнаха по половина. Аз разсъждавам: Те не знаят, че аз разразях клечката, всяко помисли, че взе цялата. И ние в света, когато все спорим, по-разумни същества разделят предмета, за който спорим и всеки задига по половина, всеки казва: „Уредих работата!“

Та казвам: В нас преди всичко трябва да има едно ново поня-

тие. Ние по някой път произнасяме името на Бога. Името на Бога човек трябва да го произнася много рядко, и то с всичкото уважение и Любов, която имаме, не да Го търсим някъде. Аз виждам Господа тук във вас. Той ме слуша сега. Слуша ме, аз как говоря. Щом като говоря нещо, което не е вярно, веднага виждам. Той няма нищо да каже, аз забелязвам по облаците. Когато аз говоря, гледам, че около Бога всичко е ясно, Слънцето грее, няма облаци, вятър духа, но няма буря. Щом има облаци, щом има буря, вятър, зная, че има нещо, което куца, аз търся причините. Така разглеждам. Казва: „Той може да говори, каквото иска.” Не е така. Как ще говориш каквото искаш, Господ е там! Ако не е там, говори. Ако всеки би говорил, каквото Господ иска, светът ще бъде рай. Ако учителят говори туй, което Любовта изисква, ако учениците учат туй, което Любовта изисква, рай ще бъде. Отношение ще има. Във всяко общество може да се тури този закон. Вие искате всички да постъпват добре с вас, пък вие да постъпвате, както вие намерите за добре. Най-първо, аз казвам тъй: Аз трябва да постъпвам най-добре. За мене е това, пък тогава от себе си да наблюдавам как другите хора постъпват. Казвам: Ако вие постъпвате по същия начини, животът ви ще се уреди много по-лесно. Мислите ли, че Слънцето, което изгрява, няма да ви даде това, което вие искате? – Ще ви даде. Всеки ден Слънцето носи известни блага. Вие минавате някъде в света в дадения случай и вие имате някакво неразположение в дадения случай в душата си. Туй неразположение може да не е ваше. Често ние приемаме мрачни мисли, които са или на миналото, или някой страда някъде и понеже ние сме във връзка, в симпатия с него и ние ставаме тъжни. Същевременно може да му помогнем. Ние седим на по-високо ниво, ще му пратим една насърчителна мисъл. Писанието казва: „Никой не живее за себе си, всеки живее за общото, за цялото в света.” Сегашните хора разглеждат живота много индивидуално. Всеки иска да бъде

щастлив. Аз се чудя по някой път. Какво ми пречатства аз да бъда щастлив? Ако ти си при един извор, може ли да се считащ нещастен човек, че нямаш едно шишенце да си туриш вода в него? Всеки ден може да ходиш и да си вземаш вода. Казваш: „Много далеч е изворот.” Ако се прекара тази вода вкъщи, ще имаш известни удобства, но ще изгубиш известни блага. Нещата някой път не трябва да бъдат много близо до нас. Има фокус на нещата. Ако предмета туриш много близо, очите ти са късогледни, ако го гледаш отдалече, ти си далекоглед, виждаш отдалече. Нещата са поставени винаги на фокуса. Щом човек обича правилно, люби правилно, фокусът му е на място. Тогава всичките неща са на своя фокус.

Щом не любиш правилно, не обичаш правилно, фокусът се мени. Следствие на това ще имаш изопачени понятия в света, болестите ще дойдат. Болестите в света идват, когато нямаме фокуса на Любовта. Пречупването трябва да стане на своето време. Да ти дадат яденето, когато си най-гладен, да не си прегладнял. Защото в прегладняването се заражда състоянието на неудоволствие. Когато прегладнее, той се отравя. Когато дойде на върха на глада, усеща едно приятно чувство. Когато човек дойде на върха на глада, да дойдеш при него, да му занесеш, тогава ще ти благодари, че си му услужил. След като прегладнее, закъснял си. Не си бил достатъчно предвидлив, за да му услужиш. Всички ние на Земята сме от тези, които сме прегладнели. Стариат ми казва: „Защо не дойде преди, когато бях млад? Хубаво е учението, но остарях.” Веднъж ми казва: „Колко бели направих, какво ще правя с тия хора?” Той разсъждава по старому. Тогава аз говорих с един български дядо, в алегория ще туря. Казва: „Много добро е учението ти, защо не в младини, но сега на стари години, знаеш какво съм направил. Аз имах една възлюбена, че я излъгах.” Казвам: Аз бях тази възлюбена, прощавам ти, отново започни. Казва: „Ти ли си?” – Аз съм рекох. Казва: „Не мязаш.” – Тептил съм, приличам. Че във всички

неща, които правим, Той е Бог, на Когото го правим. Той е нашият баща. Всички непочтени неща по мисъл, по сърце, по воля, ние ги правим на Бога. Ще съжаляваме, разбира се. Направили сме най-неблагоприятната обхода, с едно същество, което е било най-разположено, то ни е дало всичките блага и към него ние сме се обходили зле. Казва: „Заслужава това.” Има Един, Който не заслужава това. Трябва да престанем със злото в света. Да турим на мястото на злото доброто. Ако един човек, който прави зло, че те опитва, какво трябва да направиш? Какво казваше Йов на жена си, когато тя му казваше: „Кажи една лоша дума, защо тия страдания ти дават?” Той казва: „Когато Господ ни даваше хубавите работи, благодаряхме, хубаво беше. Защо да не му благодарим, когато ни дава лошите работи?” Счита го за лошо, но то е за добро. Ако Господ вземе твоите пари и ги даде на друг, то е негово право. Той ти е дал един подарък, вземе си подаръка, какво има? Дал ти някоя огърлица, вземе я, утре ще ти даде нещо по-хубаво. Той ти опитва ума, както майката, която дава една ябълка на детето, после я взема. Защо ще се безпокои детето, тя ще му даде после още по-хубава, може да му даде 2, 3, 4, 5, 10, 15.

Казвам: В новото учение трябва да се схваща новата наука. Разумното начало, което се опитва в тебе – Бог застанал далеч от ума ти, казва: „Как разрешаваш този въпрос?” Искат да види готов ли си да се откажеш от нещо. Почнеш да философстваш, казваш: „Господи, да си поживея, сега съм млад, като остарея ще върша волята Ти.” Младите не вършат Волята Божия, понеже са млади. Старите не вършат Волята Божия, понеже са стари. Младите казват: „Сега ще си поживеем, че като остареем, ще вършим Волята Божия.” Старите казват: „Ако сме млади, ще вършим Волята Божия” - и така се извиняват и млади, и стари, политиканстват. И старите политиканстват.

Блаженствата, които ви четох, те са отрицателната страна на

живота. Всичките тия блаженства ни показват по кой начин ние може да приемем Божествените блага и да ги обработим. „Блажени кротките, защото те ще наследят земята”. Трябва да дойде положителната страна. То е един порядък, когато добрите хора трябва да бъдат възпитани от лошите. Един учител, който е лош, лошо не учи. Както она кон, който рита, хапе, но тегли 1000, 2000 килограма, пренася ги. Имаш някой, който е много кротък, но сто кила не може да носи и 50 кила не носи, едва себе си носи. Ние искаме да станем такива добри хора, че да не можем пет кила да не пренесем, или едно кило да не пренесем. Това не е доброта. Она хапе, рита, но тегли. Казвам: Нас ни трябва някой закон да се тури насила. Новият порядък, който иде в света, той е порядък на съзнанието. Всеки човек иска свободно сам да разреши въпроса. Нали във време на матура турят комисия да изпитват учениците? Онези, които знаят, преминават, изпитват ги в комисията. Които не знаят, оставят да повтарят. Казват: „Изпит в живота има.” Изпитва се онзи, който е вече учил, турят го на изпит, да видят знае ли предмета или не знае. Какво нещо е самообладанието. За пример, да видиш една мечка, като дойде при тебе, да я погалиш, да не ти трепне нито един косъм. Че в тази мечка има нещо разумно! Мислите ли, че тази мечка ще се нахвърли отгоре ти? Че тя е дегизирана. Често има мечки по-добри от хората. Тя ще дойде, ще те помирише, ще те погледне нагоре и ще каже; ти ще я погалиш и тя ще си замине. Вие ще разразите: „А, ще си замине!” Какъвто е човек, такъв е външният свят спрямо него. Ние, съвременните хора, сме станали причина всичките животни да се ожесточават спрямо нас. Дето вълкът е лош, причината сме ние. Дето тигърът е лош, причината сме ние. Дето змията е лоша, причината сме ние. Дето мухите хапят, причината сме ние. Ако вие бихте станали един светия, мухите няма да ви хапят. Мухата никога не хапе един светия. Сега трябва да ви заведем при един светия да видите, че е така. Има хора казват: „Мене дър-

веници не ме хапят.” В неговата кръв има неща, които са отровни за дървениците. Щом кръвта е сладка, тия дървеници награват. В дървениците аз намирам една хубава страна. Аз, ако бих избирал жилище за живеене, бих избрал жилище, дето има дървеници. Дето дървениците не живеят, няма да стъпя в къщата. Дето те живеят и аз ще живея, дето те не живеят и аз няма да живея. Дървениците, като живеят във вашата къща, зарадвайте се, че жилището е хигиенично. Ако дървениците не се спират в жилището, излезте и вие. Те са наблюдения. Вие ще кажете: „Дървениците да ги няма.” Ако има дървеници, показва, че това жилище е хигиенично. Защо ще ги съдиш, събери дървениците в едно шишенце и ги изведи на разходка.

Казвам: Ние, съвременните хора, трябва да имаме учени хора от новия порядък на нещата. Не само да пишат книги, но да знаят как да направят баници, като направят една баница или като сварят ориз с мляко, или като сварят едно кафе, на свят да е. Някой свари кафе, подправено с ечемик половината, или половината изгорен хляб. Ако ще ми прави кафе от хляб, от хляб да го направи, ако ще прави от кафе, от кафе да го направи. Сега вие ще кажете: „То така се говори!” Аз говоря вече за неща реални, които съм опитал, виждам как светът може да се поправи. Всякога съм проверявал това, няма изключение. Щом човек не постъпва, както Природата иска, много изключения има. Сега ни най-малко искам да ви подбудя да се надпреварвате. Вие като мене ще започнете.

Най-първо дойде ви някой гост. Някой път падне един косъм от главата му. Вие не обичате косъма, защото не обичате човека. Като вземете косъма, в огъня го изгорите. Вие не постъпвате правилно. Вземете този косъм, направете една кутийка, турете го. Тогава всяка сутрин гледайте косъма на този човек, който не обичате. Един ден, като се отнасяте добре с косъма, като гладите косъма, и той ще бъде добре разположен към вас. Сега не искам да ви уча да вярвате. Това са факти. Характерът на един човек може да се познае по един

косъм. Щом имаш един косъм от един човек, като го вземе този, който разбира, може да опише характера на човека, чийто е косъмът. Може да опише къде е роден, бащата, майката какви са, колко деца има. От косъма може да се познае това. Всичко туй е написано на косъма. Мислиш, че косъмът е нищо. Всичката история на човека е написана на косъма. Този косъм е важен, вземи го като нещо Божествено. Ти го вземаш, изгаряш го. Вземи този косъм, тури го в кутийка. Колко косми имате? Вие, които сте женени, колко косми имате от вашите жени? Вие, жените, колко косми имате от вашите мъже? Майките колко косми имате от синовете, от дъщерите? Колко косми имате от слугите, които сте имали? Имали сте учители, свещеници, колко косми имате? – Нямаме нито един косъм. Някой имат. Писанието казва: „Нито един косъм не пада от главата ви, без волята на Отца Вашего”. Толкоз са важни, че Господ ги е турил там. Около 250 хиляди косми има на главата. Всички тия косми са турени под номер и не е хубаво да падат от главата, понеже добрините започват да окапват. Ако ви се каже, вие ще се изпоплашите сега. Образува се млечна киселина от вашия мозък. И когато започне да пада, то е от тревоги – мислите как ще прекарате живота си. Господ ви е пратил на Земята на разходка, дал ви е билет да се разхождате. Трябва да имате тефтерче, да си вземате бележки от вашето пътешествие. Като се върнете ще ви попита как беше пътешествието. Колко години сте прекарвали като една разходка. Вие какво сте ходили, как сте ходили, хич не обръщате внимание. Вечерно време не излизате да погледате небето, къде пътува вашият параход, не го знаете. Даже мнозина от вас, когато Слънцето на 22 декември се спре в южното полушарие и отива към север, не мислите какво става със Земята. Или когато на 22 юни Слънцето се спре в северното полушарие, пак не мислите. Слънцето отива ту в южното, ту в северното полушарие. Едното полушарие показва състоянието на човешкото сърце, другото полушарие е на високо положение, по-

казва състоянието на човешкия ум. Понеже оста на Земята е наклонена 23 градуса към нейната орбита, туй показва, че има някакво отклонение, станало в човешката мисъл, и следствие на това Земята показва само отклонението. Един ден, когато се намести отклонението в ума, ще се оправи и оста. Всинца не ходите изправени, навеждате се. По някой път сте прегърбени на 23 градуса. 23 – е скандално число, 2 е майката, 3 е синът или дъщерята. Скандалът е в това, че дъщерята, като се ожени, зетят на майката може да е неприятен и скандалът може да се яви. Ако детето е мъжко, ще дойде снаха, може тя да не й допада и пак ще дойде скандалът. Числото 23, за да го примириш, майката трябва да има голямо самоотричане, че тя да вземе първа инициативата, тя да го обича, не да очаква зетят или снахата да я обичат. Да бъде толкоз разумна, че никога да не се допира наблизно да иде.

Казвам: Настава една епоха, в която трябва да се изправи нашата ос. Нашата мисъл трябва да стане правилна. За пример, вие се намирате в едно възбудено състояние. Допуснете, че отивате при някой богаташ, той ви изругае – това често става – вие сте неразположен. Вие излезете отвън, какво трябва да кажете? Ще си кажете: „Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя?“ Вие ще кажете: „Ако аз съм на неговото място, тъй ще направя, тъй ще направя.“ До вас седи един от ангелите, които хроникират всичко. Запише вие какво кажете, че тъй ще направите. Идеш на второ място, на трето и навсякъде кажеш какво ще направиш. Та – десетина, той върви с тебе и записва. Господ каже: „Дайте му пари, да видим какво ще направи?“ Като ти даде пари, ти затвориш книгата, в която си писал, какво ще направиш и ще започнеш да постъпваш точно тъй, както са постъпвали другите. Тогава те викат и те питат защо така си постъпил, с тебе постъпиха така, но ти с опитността, която има, кои бяха съображенията, че така постъпи? Че някой свири криво, не е извинение заради мене. Аз като чуя не-

говия фалшив тон, трябва да взема верен тон, че другите вземат неверни тонове, то е за тях на сметка. Аз трябва да вземам ясен тон, то е за моя сметка. Всеки трябва да вземе верен тон, да мисли вярно, да чувства вярно и да постъпва вярно. Съвременните хора, ние, се извиняваме. Това не е наука.

Тогава казвам: Ако сърцето ти е здраво, очите ти ще изпращат тази червената светлина. Ако умът ти е здрав, очите ти ще изпращат тази жълтата светлина, а пък ако животът ти е уреден, както трябва, очите ти ще изпращат най-хубавата бяла светлина. Това показва, че вашите цветове са в нормално състояние. Тогава има едно художествено преплитане с цветовете, работене с цветовете.

Сега остава мисълта: Да видим нещата. Виждането е закон на съзнанието. Първото нещо, когато космите ви падат от главата, събирайте ги, не ги горете! Аз съм горял от моите коси и знам резултатите. Хвърлял съм космите си и знам резултатите какви са. Казвам ви сега: Събирайте космите си и ги проучвайте. Вижте дали от добро е паднал косъмът или от зло. Ако е паднал от добро, ще дойде едно приятно чувство, щом го вземеш. Ако е паднал от зло, щом го пипнеш, ти искаш да го изгориш, че да няма свидетел. Този косъм свидетелства против тебе, че от зло е паднал. Тогава го изгаряш, че да няма кой да свидетелства. Не допускайте тази лъжа. Задръжте този косъм. Един ден ще дойде да свидетелства за това, което сте направили. За бъдеще, когато идете някъде, няма да търсите свидетели, но ще изтеглите един косъм и ще кажете: „Господине, изпитайте косъма от Любов ли е паднал.” Ако вашите косми на главата не могат да свидетелстват за вашата добрина, ако вашата кръв не може да свидетелства за вашата добрина, какви са те? В чистата кръв трябва да има достатъчно кислород, токсини няма. Кислородът на човешката мисъл, на човешкото сърце и на човешката воля прави кръвта чиста. Кръвта носи всичките блага. С нашата мисъл, ние създаваме една хубава течност, еликсира на

живота! Някои търсят безсмъртието. Безсмъртието произтича от три фактора: от абсолютната права мисъл, от абсолютното право чувство и от абсолютната права постъпка. Те са важни за безсмъртието. Затова трябва да се научим да мислим. Мисълта ни да бъде чиста. Може ли това да стане? – Може, още днес. Някои от вас може още днес да възкръснат. Не само възкресението да се зарадват, да тропате и след един час да има реакция. Възкресението е светлина. Вече иде най-приятната светлина, най-приятната топлина, най-приятната сила, която човек в дадения случай може да приеме, че той се усеща като господар в света, понеже чувства, че живее в Бога и Бог живее в него. Трябва да почувстваме, че Онзи, Който е създал света, че ние живеем в Него и Той живее в нас. Туй ще стане когато се научим да мислим правилно, да чувстваме правилно и да постъпваме правилно.

В името на моя дух, в името на моята душа, която Бог ми е дал, с която служа на Него, аз ще следвам да изпълня Волята Божия.

Добрата Молитва.

9-та беседа, държана на 23 ноември 1941 г., неделя, 10 ч
Изгрев – София.

РОДЕНИЯТ

Отче Наш. „В Начало бе Словото.“

3-та глава от Евангелие на Йоана от началото до 22-ри стих.

Ще говоря върху раждането на човека. Всички се радват, когато се роди някой. Нещата, които се раждат, трябва да бъдат добре организирани. Често се ражда някаква идея в нашия ум, която не е добре организирана, причинява едно болезнено състояние. При някои чувства се раждат, изпъкват. Тогава човек към туй чувство е тъй свързан, както една майка с детето си. Има нещо вложено от себе си в него, от своята кръв. Човек, за да живее на Земята, трябва да се е родил, който не се е родил, не може да живее. Някои искат, без да са родени духовно, да живеят, това е невъзможно. Едно пясъчно зърно не може да има онази радост, която зърното има. Зърното има страдания, но има и радости. Пясъчното зърно няма тия страдания, но няма и тия радости. Някои искат да бъдат като пясъчни зрънца. – Могат. Някои искат да бъдат като диамант, но диамантът има органически произход. Диамантът по някой път страда от болки. Той има треска. Щом диамантът страда от треска, не може да отразява слънчевите лъчи, потъмнява. Ако вие носите един диамант и той изгуби своя блясък, вие сте болен. Диамантът не може да ви помогне и той се зарази от вас. Камъните се заразяват от хората.

Всичките хора казват: „Кой го е видял.“ Има три вида виждане. Има едно виждане, външността на нещата, има виждане, при което виждаш съдържанието на нещата, и друго виждане, при което виждаш вътрешния смисъл на нещата. Преди време ходих да гледам картините на художници, които рисуват, че искат моето мнение. Какво е моето мнение за художниците. Казвам: Три

неща виждам в художеството. Ако в картината на един художник има изобилно светлина, изобилно топлина и изобилно сила, той е художник. Щом няма светлина, той не е художник; щом няма топлина, той не е художник; щом няма сила, той не е художник. Туй е моето определение. Под думата „светлина” разбирам простор да има в картината, дълбочина и външна красота. Под думата „топлина” разбирам съдържание да има картината, а под думата „сила” – изразение да има картината. Значи, ако нямам в себе си простор, широта и съдържание – съдържанието зависи всеки предмет да е поставен на своето място – аз не съм художник, критиката на художниците може да не е Божествена. Аз казвам тъй: Ако един художник има повече неприятели в картината, защото в картината предметите се бунтуват, някои предмети не са поставени на място и се бунтуват, трябва да ги постави на друго място. Някои са привилегировани, турил ги на първо място. Този не е художник. Ако в картината има толкоз, колкото да му се сърдят, колкото и да му се радват, той е обикновен художник. Ако от 50 нагоре се радват и останали само 25% да му се сърдят, приближава към талантливите, като останат само 10% да му се сърдят, той е пълен талант, когато няма нито един да му се сърди, той е вече гениален, турил всяко нещо на мястото, всички са доволни от него, всички го хвалят.

Та казвам: В родения трябва да има светлина, организъмът му да има светлина. Роденият трябва да носи топлина, роденият трябва да носи и сила. Ако не носи, той не е роден. Направили са го обикновени художници. То е болезненост в художника. Сърдят му се някои предмети. Преди година един художник ми донесе една картина, с два вола. В началото не обърнах внимание, но след време като разглеждах картината, гледам единият вол има четири крака, но другият има три. Въртя насам-нататък картината, няма четвъртия крак. Дойдоха художници от Академията, питам ги къде е четвъртия крак. И те гледаха, и те не можах да го на-

мерят. Търся да има някаква сянка, няма. Досещане трябва, че е някъде. В бързането така направил, художникът картината. Този художник иска да каже, че човек има една теория, че човек като животните, като ходил на четири крака, като започнал да се повдига, вземал една тояга да се подпира. То е третият крак. Та и този вол е с три крака, взел е да се повдига. Доста умно е направил този художник. Един вол да е еволюирал малко, иска да стане човек с три крака, подпира се.

Казвам: Животът е наука, в която човек трябва да създаде най-благоприятните условия за себе си. Най-първо човек трябва да вярва в това, което другите носят заради него. Някой казва: „Вътрешен живот.“ Ние преди да дойдем на Земята бяхме отвън. Щом дойдохме на Земята, сме отвътре. Сега някой ще каже, че вътрешният живот е най-важен. Относително е така, но във външните условия животът не може да се прояви. Без въздух не може да се прояви, без топлина не може, без храна не може, без окръжаващите хора не може. Един философ, за да философства, трябва да има някаква среда, която да се интересува от неговата философия. В какво седи философията на нещата? – Да намериш отде излязла водата, щом като намериш, каква философия става? Далеч си от извора, може да философстваш, но дойдеш до извора, каква философия ще имаш? От извора повече не може да идеш, какво философия ще имаш. Значи преди философията има друга наука, с която хората са запознати. Всичките науки в света, каквито и да са, помагат на човека, те са пътища да се домогне човек до Божествената Любов. Ако си поет, поезията е път за Любовта, философията е път за Любовта. Та казвам: Всичките науки са път за Любовта. Някой ще каже: „Аз зная Любовта.“ Как знаеш Любовта, когато не знаеш другите науки?

Да ви обясня сега. Един обикновен цигулар може да знае гамата как да свири, знае 7-те тона, взема ги вярно и полутоновете

и повишенията и пониженията. Те са елементи, които ако знаеш, как да ги съединяваш, ще образуваш една песен. За пример, как в музиката на една песен ще дадеш съдържание? Сегашните музиканти не знаят кой тон в музиката дава съдържание. Правят разни опити, експерименти. Значи има неща, които схващат. Тоновите и те растат. Според моето схващане, според както аз съм изучавал музиката, тоновете се раждат, цъфтят, зреят и се ядат. Щом, който не може да яде тоновете, не ги знае. Като ядеш един тон, ще го знаеш: „ре”, ли е; „ми”, ли е; „фа”, ли е; „сол”, ли е. Като го изядеш, ще знаеш повишен ли е, понижен ли е. Сега да вземем една от сегашните музикални гами: „До мажор.” На „до”-то има повишение, няма понижение. Започва без повишение. Основният тон, не е цял тон, половин тон, не може да го понижиш, има повишение. „Ре” е взело половината тон от „до”. Основният тон минава за „до”. Основният тон показва, че той се намира в света на топлината. Защото в музиката нещата без топлина не може да растат и не може да се проявят. Тези тонове, които се повишават, са студени, тези, които се понижават, са топли. Следователно, като ги изпееш, трябва да дадат сила. Светлината, топлината в музиката дават израз, красота на тона. То е сега философия. Как ще изядеш един тон? – Че Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот.” Как ще Го ядеш? Жив човек яде ли се? Там е изкуството, да знаеш как да ядеш! Вълкът още не се е научил да яде, овцете още не са се научили как да ядат и хората още не са се научили да ядат. В пълното, в хубавото ядене, няма никакъв излишък. Дотогава, докато имате излишъци в себе си, вие не знаете да ядете. Щом ядеш и няма излишъци, ти си се научил да ядеш, то е безсмъртието. Там дето има излишъци, хората умират. Дето няма излишъци, хората живеят. Как да го разберем? То е друг въпрос. Определено, какво нещо е безсмъртието. Сега аз не искам да ви турям в противоречие, понеже целият свят и всичките хора сме в

противоречие със законите на Природата. Нашата мисъл е в противоречие, нашите чувства са в противоречие, нашите постъпки са в противоречие. Според мене, аз сравнявам хората така: когато противоречията са големи в сърцето, този човек не знае да чувства. Когато противоречията са големи в ума, този човек не знае да мисли. Когато противоречията са големи в постъпките, този човек не знае да постъпва. То е като художеството. Противоречията в мислите трябва да започнат да се намаляват постепенно, докато дойде да имаш една - две погрешки – тогава наближава да бъдеш гениален в мисълта. Ако човек не стане гениален в мислите, той в Царството Божие не може да влезе. Има гениални обикновени хора, има гениални талантиливи хора. Гениалният какъв трябва да бъде? Гениалният трябва да бъде безсмъртен. Безсмъртието показва, че човек има всичките условия, с които може да поправи всичките свои погрешки. Значи, някои идат в света да поправят. Ако вие сте от гениалните безсмъртни, като дойдете на Земята, ще поправите всичките погрешки, всичко ще бъде лесно. Ако не сте, ще се намерите в голямо затруднение, от незнание.

Та казвам: Ако вие се родите от една овца, ще научите толкоз, колкото овцата знае. Ако вие се родите от една невежа майка, ще знаете толкоз, което тя знае. Ако се родите от Бога, тогава ще знаете, което Бог знае. Сега знанието няма да дойде отведнъж. Вие искате да имате знание да уредите вашите работи и да подчините всичките хора да ви се покланят, като божество да бъдете. Родееният от човек е човек, който обича всичките хора и като изправи всичките погрешки постепенно, помага на всичките други и те да изправят погрешките си, показва им пътя, по кой начин да поправят погрешките си. Показва им пътя, по кой начин да мислят добре; показва им пътя, по кой начин да чувстват право; показва им пътя, по кой начин да постъпват право. Защото, ако ние не знаем да мислим, в картините ни няма да има простор. Ако не знаем да чувстваме,

чувстването е да придобиеш топлина. Има една органическа топлина, която е необходима. Без тази топлина никакво чувство хубаво в човека не може да се роди и не може да се развие и не може плод да даде. Има една естествена Божествена светлина, само чрез нея може да се намери Любовта. Да кажем един художник вижда това, което другите не виждат. Хиляди работи вижда. Хиляди работи има нахвърлени в картината, колко остър поглед трябва да има той, за да види всичко това! Обикновеният човек гледа, но много малко вижда. Художникът вижда много работи едновременно. Казва някой: „Аз не искам да бъда художник.” Ако ти не си художник, в Царството Божие не може да влезеш. Ако ти не може да виждаш хубавите и лошите работи, ти не си художник. Лошото, то е сянка на живота. Сенките може да ги туриш много светли или може да ги туриш много тъмни. Никаква лъжа не се допуска. Ще туриш сенките толкова, колкото трябва. Ако туриш повече сянка, лъжа е; ако намалиш сенките, пак е лъжа. Ще туриш сенките толкова, че да покажат човека такъв, какъвто е. Някой път аз гледам черни сенки турени под очите отдолу и отгоре. Казва: „Потъмнели очите.” Аз виждам светът какъв е. Турил повече сенки, то е лъжливо състояние на човека. Или ти си песимист, ти си турил повече сенки. Казва: „Не си струва да се живее.” Ти си нарисувал една лъжлива картина. Казваш: „Аз съм в Царството Божие.” Не си там. Пак е лъжлива картина. Ти трябва да идеш там дето си, не там дето не си. Казва: „Аз имам Божията Любов.” След половин час го гледам, рукнали сълзи, плаче. В Царството Божие няма плач. Сега с тия промени, които стават във вас, вие приличате на Природата, защото промените във вас, са промени в цялото човечество. Трябва да знаеш една промяна щом стане, откъде иде: от Америка ли иде, от Африка ли иде, от Азия ли, от Европа, от Австралия, от някои острови, от България, от Германия, от Русия, откъде иде? Имате един анализ, който показва състоянието на хората, какво е в света.

Роденият дошъл да се учи. Вие искате да станете богати. Питам: Знаете ли защо ви е богатството? Всичките хора се раждат сиромаси, нищо не носи със себе си. Богатите и всички първоначално се раждат сиромаси. Като израснат, станат богати. Защото другояче да се принесе през пространството, трябва да е беден, да няма никаква тежест. С такова тяло ангелите през пространството не могат да го принесат. Една 25 милионна част от милиметъра в диаметър да бъдеш в тялото, че така ангелите да те пренесат. Туй, дребното същество, е една 25 милионна част от милиметъра, туй същество почва постепенно да расте и погледнеш - станало голям човек. Като заминеш за другия свят, пак ще се смениш по същия начин, ще идеш в Царството Божие. Сега вас ви е страх от тия промени. Ако житното зърно не падне и не умре, то само остава, няма живот; ако умре, има живот. Та казвам: Ако човек не мине през смъртта, той не може да влезе в живота. При сегашните условия, при които се ражда, той трябва да умре. То са две състояния – едното смаяване отгоре, от Невидимия свят. И ангелите, големите същества, когато искат да се възплътят, и те се смаяват. А пък когато един човек иска да влезе в Небето и той трябва да се смали. В онзи свят ще растеш и там има растение. Като идеш в оня свят, ще растеш. Кой от вас помни 9-тых месеца, когато сте били в утробата на майка си? Нищо не помнят децата. Макар че съществува това нещо, може ли да го докажеш. Да докажеш на детето, че е било в утробата на майка си? – Не можеш. Ако не вярваш на другите хора, как ще ти докажат? Казвам: Сега ние сме в утробата на Природата, на Земята, тя е майка ни сега. Трябва да ни роди, едва сега сме се събудили. Някой пъськ още не се е събудил, някои животни постепенно се събуждат. Човек се събудил и е дошъл до самосъзнанието, разбира страданията и радостите. Остава му още една степен, дето да влезе и да живее без страдание. Сега ние се плашим от голямата работа. Казва: „Труд трябва.” Духовният чо-

век трябва да работи, светският трябва да се труди, лошият трябва да се мъчи. Мъчението е едно училище, трудът е едно училище и работата е едно училище. Това са степени. В какво седи мъчението? При мъчението материята е гъста, при труда е по-рядка, при работата имате най-добрите условия, при които може да се развивате. Казвам: Вие може в кръвта си да носите мъчението. В какво седи? Ако кръвта ви е много гъста, ще се мъчите. Ако кръвта ви е по-рядка, ще се трудите, ако е така нормална, кръвта ви, както Природата я е създала, без примеси, вие ще работите. Само в една чиста кръв – под думата „чиста кръв” разбирам кръв, в която човек може да работи и всяка работа му е приятна. Щом се мъчиш, щом се трудиш, трябва да поправиш кръвта си. Сега например как се поправя кръвта? Вземете всеки от тия цветове, то са сенки. Червеният цвят е сянка на една реалност, портокаловият цвят е сянка на една реалност, зеленият цвят е сянка на една реалност, жълтият цвят е сянка на една реалност, синият цвят, ясно синият, тъмносиният, виолетовият, това са все сенки. От сенките ще намериш реалността. Реалността на един червен цвят в какво седи? Каква трябва да бъде кръвта. Вечерно време вземете една от тези електрическите лампи, отворете лампата и турете под ръката. Ще видите тъмно в средата, но наоколо ще видите един червен цвят, който приблизително показва, какво е състоянието на кръвта. Препоръчвам ви да си имате една лампичка и всяка вечер да наблюдавате има ли промяна в кръвта, в цвета. Някой художник като гледам картините му, виждам колко е успял. Някои са с много сенки са, неверни са. Някои са много светли, и те са неверни. Щом погледнеш един естествен цвят, донася радост, погледнеш естествения цвят, той те интересува. Всичко онова, което нас ни интересува, то е естествено. Ето аз какво разбирам да ме интересува моето сърце, което интересува тялото ми, то е реално. Светлината, която събужда мисълта в мене, топлината, която събужда моите

чувства, силата, която събужда моята дейтелност, те са реални, аз съм вече заинтересуван от тях. Казвам: Червеният цвят трябва да ви доведе до чувствата, чувствата трябва да ви доведат до Любовта. Но вас ви трябва знание. Някои мислят, че без знание може. Най-първо ще се запознаеш със знанието, ще се запознаеш с Истината и тогава ще влезеш в света на Любовта. Някои мислят, че като имат Любов, наука не им трябва. Хубаво, не знаеш как да се обхождаш с хората, не знаеш как да се обхождаш със себе си. Ако си грубиян и постоянно удряш крака, изпочупиш го, ръцете, всичко туй, лицето погрознее, на нищо стане човек. Трябва да имаш обхода с очите си, трябва да имаш обхода с носа си. Някой хване носа и го разтърси.

Най-първо всичките хора, които са родени по този начин, те имат обхода към себе си, към ръцете си. Че за тях са работили разумни същества. Като развалиш ръката, никой не може да я поправи на Земята. Няма фабрика, дето трябва да се поправи ръката. За да поправиш ръката, трябва да вземе участие Любовта, трябва да вземе участие знанието, Божията Мъдрост, да вземе участие Истината и тогава да се поправи ръката. За да се поправи stomaxът, те пак трябва да вземат участие. Сега вие си изпоплашите, вземете някой цяр. Всичките церове са отрови. Как ще ви лекува една отрова? Когато човек се задушава, показва, че има въглена киселина много. Ако увеличи киселината, ще се задуши, трябва му кислород. Ще отвори кислород да влезе.

Някои казват: „Не ме обичат.“ Не те обичат, защото и ти не обичаш. Няма добро мнение заради тебе, защото и ти не разбираш. Свобода не ти дават, че и ти свобода не си даваш, на себе си. Дай свобода на онова, което Бог ти е дал. Ти не уважаващ Господа, Който е вътре в тебе и постоянно правиш скандал в себе си, искаш другите да те считат за гениален. Така не се възпитава човек. Казвам: Тия, неверните работи, които съществуват в религията, в

науката, всичко туй трябва да се оправи. Не че е лошо, може да е потребно така, но новото, което иде, ще измени това. Иде време, когато въздухът на Земята ще стане по-рядък и всичките хора, които са свикнали да дишат гъстия въздух, ще се задушат. Рядък ще стане въздухът, ще започнат да дишат бързо, после светлината и топлината ще се увеличи. Твоите очи, ако не са привикнали при ярка светлина, ще започнат да мижат и тя ще ги ослепи тази светлина. Топлината, която ще се увеличи, ако вашето сърце не се приспособи към топлината, какво ще стане? Толкоз хиляди проповедници има в света и проповядват повече неверни работи. Свирят: „Цвете мило, цвете красно.” Не се свири така: „Цвете мило, цвете красно.” Когато има слана, ще цъфнат ли цветята? – Когато няма никаква слана, ще цъфнат, но когато има слана, не ще цъфнат. Ако те опали сланата, не можеш да бъдеш цвете мило, цвете красно, едно цвете нещастно ще бъдеш.

Някои, като дойдат да четат Библията, и казват: „Ти чел ли си Библията?” Аз съм чел тази Библия и по-голяма съм чел от тази, не помага това. Може да четеш, колкото искаш. Казва: „Аз разбирам от музика.” Я вземи основния тон! Тук имаме един лимон и от много знание го осакатиха. Казвам веднъж да се тури малко тор на лимона. Един брат донесе тор от овце, но който още не е изгорял и като тури на лимона, щеше да умре. Казват: „Отиде лимонът!” Казвам: Ще го съживя. Цяла година седя така и един ден аз му изпах основния тон и се показа една малка пъпка. Тая година вече даде два плода. Ако не бях пъл, щеше да се свърши с него.

Казвам: Трябва да имате вяра. И светията може да направи погрешки. Щом влезе съмнение в душата, вярата не е от изключителната. Всяка силна вяра изключва съмнението. Когато работиш с вярата, лимонът ще оживее. Казва лимонът: „Осакатиха ме!” Аз трябваше да му повърна живота, но знание трябва. Тия, отровните торове, ги изхвърлихме навън, турихме нов тор. Лимонът се беше

уплашил, оплаква ми се. Казвам му. „Върни се.“ Казвам: Извадете всичките отровни торове навън. Всяка отровна мисъл навън. Всяко отровно чувство - навън, всяка отровна постъпка - навън. Турете най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. Колкото хубави мисли имате, турете ги тях вътре! Та казвам: Роденият от Бога грях не прави. Не прави грях, понеже умът му е изпълнен с онази Божествена мисъл. Грехът всякога се заражда при един недоимък. Злото е свят на лишение, то е свят на недоимък. Сиромашията ражда всичките престъпления, богатството ражда всичките блага. Богатството престъпление не може да направи. Богатият не може да краде. Онзи, който не е богат, може да открадне. При едно шише вода можеш да направиш престъпление, но ако си при едно езеро, престъпление не може да стане. Вода има преизобилно, кой, как дойде, може да пие и да си налее колкото иска. Никога никой няма да каже, че той е изпил водата. Приятно ти е, че той е пил от езерото. Ако е шише, не ти е приятно. Ако обичаш някого като себе си, ти може да пожертваш водата, но ако не о обичаш, може да го попиташ защо е изпил водата. Та щом сме сиромаси, ние сме в лишение, ние сме в света на недоимъка. Ще влезеш в света, дето има изобилие! Ако онзи художник няма достатъчно светлина, той не може да рисува, ако художникът няма достатъчно топлина, пак не може да рисува, ако времето е бурно, пак не може да рисува. Трябва да има най-хубавите условия: светлина, топлина, тишина, да има активност, но тиха активност, тогава схваща всичките неща. Ако предметите се движат много бързо, не може да ги рисува. Казвам: Вие, които искате да работите върху себе си като художник, трябва да избирате хубавото време. Трябва да тонираш очите си. Прегрешение е да ходиш целия ден и да не можеш да видиш нито един красив човек. То е престъпление - да не можеш да видиш един топъл човек, да почувстваш неговата топлина. Прегрешение е да не можеш

да видиш един човек с една отлична, хубава постъпка! Всеки ден трябва да видиш едно хубаво лице. Лицето трябва да изразява Божествената светлина, сърце, което отразява Божествената топлина и постъпки, които изразяват Божествената деятелност. Сега цитират Евангелието, казват: Знаеш какво е казал Христос. Той ми цитира. Казвам: Аз зная какво е казал Христос. Казва: „Ти какво мислиш за Христа?“ – „Ами ти какво мислиш?“ Христос е дал едно определение: „Никой не познава Сина, тъкмо Отец и никой не познава Отца, тъкмо Сина“. Никой не може да иде при Сина, ако Отец не го привлече и никой не може да иде при Отца, ако Синът не му покаже пътя. Някои търсят Сина, но ти най-първо ще намериш бащата и майката и тогава ще се запознаеш с детето. Майката ще те привлече с Любовта си към своето дете. Казва: „Виждате ли моето дете?“ Един градинар, за да се изяви какъв е, ще трябва да видиш неговата градина, неговите дървета. То е неговото свидетелство. Ти виждаш плодовете и си съставяш едно понятие, че този човек знае как да работи, кое е това, което може да ни препоръча? Нашите деца може да ни препоръчат, нашите мисли може да ни препоръчат, нашите чувства може да ни препоръчат. Кое е онова, което може да ни препоръча? – Нашите постъпки може да ни препоръчат, работата, която сме свършили.

Та сега казвам: Цялата Природа е един голям художник. Няма от Природата по-голям художник. Тя е гениална. Тя е създала работа за всичките художници. По-добър философ от Природата няма, от Земята по-добър философ няма. Каквото и да кажете, Земята си има такава философия, че хиляди години хората трябва да учат философията на Земята.

Казвам: Трябва да започнете с пречистването на вашата кръв. В Природата да търсите най-хубавите предмети, които произвеждат приятно впечатление. Трябва да различавате сенките на светлината. В туй отношение разни хора имат разни стремежи: едни оби-

чат череша, други обичат сливи, други обичат круши, едни обичат жълт цвят, друг син, червен, разни цветове. Туй, което обичаш, от него има нужда. Туй, от което имаш изобилно, от него трябва да даваш. Трябва да дойде изобилието в нас.

Казва Христос: „От вода и Дух.“ Духът е същественото. Водата е материалът, от който Духът създаде човека. От тази материя е създаден човекът. Водата е носителка на живота. През нея минава животът. Духът е, който работи във въздуха. Духът работи в светлината, във видимата светлина, заради нас. Топлина е туй, което може да почувстваме, а постъпки е това, което може да оценим в даден случай. Казвам: Ако във вашата кръв вашите червени кръвни телца се намаляват, в един кубически милиметър станат четири милиона или три, или два, то е нездравословно състояние. Онези хора, които живеят на чист въздух, имат до осем хиляди в един кубически милиметър. Не само това, но трябва да знаете как да храните тия червени кръвни телца. Имате смущение, имате безпокойство на мисълта, имате безпокойство на чувствата, на постъпките. Животът на червените кръвни телца е кратък – за два-три месеца умират, та трябва да се продължи животът на 4, 5, 6, 10 месеца, на година, 2, 3. Сега в два, три месеца умират. Човек не може да бъде здрав, тогава той се изтощава, понеже в него се развива деятелност. От половата деятелност се размножават клетките и от половата деятелност човек се изтощава. Значи един човек може да се научи да прави къщи, трябва да се научи да живее в тия къщи. Направи някой хиляди къщи, да има приходи. Каквото остане в неговата мисъл, каквото остане в неговите чувства, в неговото тяло, това е придобит капитал. За бъдеще всичките богатства ще бъдат на разположение на гениалните хора. Гениални хора наричам тия, които мислят добре, чувстват добре и постъпват добре. Вие, когато се срещате, се наблюдавате, казвате: „Той говори едно, а друго прави.“ Ако аз говоря едно, а правя друго,

пакостя на себе си. Хората може да лъжеш, но три души не може да лъжеш: Природата ти никога не може да излъжеш; себе си ти никога не може да излъжеш. Никога една крива постъпка в себе си не може да скриеш и най-после – Онзи, който е създал всичко и Него не можеш да излъжеш. Вие седите и мигате пред Бога, лъжете Го, искате, като гледате, да Го смилите. Нямайте понятие заради Него. Господ не съди никого. Като идеш при Господа, кажи: „Това направих, каквото наказание ми се даде, ще го понеса.” Вие ще започнете да гледате да ви се намали наказанието. То е хитрина. Децата плачат, жените плачат и мъжете плачат. Някой мъж като заплаче, жената казва: „Заплака!” – Смилява се. Докато не види да плаче, кораво е сърцето ѝ, като заплаче, смекчи се сърцето. И без плача тя трябва да знае, че той има правата мисъл. Ни най-малко не правя упрек. Плачът е едно благословение. Човек да плаче и никой да го не знае. Мъжът да има свещена кърпа, като заплаче, никой да го не вижда. Жената, като заплаче, и нея никой да не вижда. И детето, като заплаче, и него никой да го не вижда. В тайно да плачат, на затворена стая. Сега като заплачат хората, сълзите отиват в калната земя. Такива свещени работи, не ги ценим и повреждаме само очите си така. Аз и друг път съм казвал да си носите кърпа в джоба, с която да събирате сълзите, като плачете. Очите се повреждат, когато сълзите падат на земята и когато сълзите падат на нечисто място. Между сълзите и вас има вътрешна връзка, вие не можете да се освободите. Та казвам: Не само между сълзите, но ти кажеш една дума, има връзка между тебе и тази дума. Ти разправяш и казваш: „Вятър” - този вятър те държи. Направиш една постъпка и ти си свързан с тази постъпка.

Казват сега: Новото учение седи в това, че като видиш някой да плаче, да извадиш своята кърпа, да кажеш: „Сестро, позволи ми да си взема една от твоите сълзи за спомен.” Ти казваш: „Разплакала се.” Това е Божи извор, който тече, вземи от него! А пък сега,

ето къде е погрешката. Сълзите трябва да падат на място. Сега казват, че сълзите били огън, който гори. Не говоря за сълзите, които горят. Аз говоря за онези сълзи, които оплодяват живота. Ако плаче човек, трябва да бъде за оплодяване на неговата мисъл, това трябва да бъде оплодяването на неговото сърце и ако плаче, това е за оплодяване на неговото тяло. Сълзите са едно благословение. Ние плачем и не знаем защо плачем. Плачем за ума си, да дойде тази влага в ума. Сега ще кажете: „Как да стане това?“ Сега вземете по една саксия – това поне сестрите могат да го направят, да направите един биологически опит. – Вземете една саксия с цвете и щом заплачете, сълзите ви да падат върху цветето, за да определите какви са качествата на сълзите ви. Ако това цвете изсъхне, сълзите не са на място. Ако след като плачете, расте хубаво, вие да се радвате. Цветето цъфне хубаво, казва: „Много благодаря, че ме поляхте с вашите сълзи.“ Направете един опит да видите горят ли сълзите, светят ли или сила имат. Сълзите имат светлина, имат топлина, имат и сила. Толкоз хиляди години са минали, без да поливаме цветята! Небето отгоре ги полива. Някои от вас, когато плачете, идете в гората и там да падат. Гледайте на сухата земя да не падат. Казвам: Никога не плачете на сухата земя! Христос заплака и какво стана от Йерусалим? Има един плач, който е за несретите в живота. Младата мома плаче, понеже е разлюбена; мъжът плаче, понеже е разлюбен; детето плаче, понеже е разлюбено, чиновникът плаче, понеже са го уволнили. Тези сълзи не са на място. Като те назначат чиновник, да си поплачеш; като се родиш, да си поплачеш; като прочетеш хубава книга да си поплачеш; като четеш една книга, да дойде умиление, че две-три сълзи да капнат, тури ги в кърпата, да седят. Туй, което си прочел, тия неща ще пораснат. Четеш книга, не я поливаш, казваш: „Празна работа!“ Човек ще остарее, ще умре. От обикновените картини никой не се нуждае от тях, но от една гениална картина и ангелите се ин-

тересуват от нея. Един човек, който внася Божествената светлина в ума си, ангелите се интересуват от него. Един човек, който внася Божествената топлина в себе си, напредналите същества се интересуват от него. Щом те се интересуват, домът ще тръгне напред: жената, децата, слугите, всички ще бъдат добре. Ние, съвременните хора, трябва да приемем Божествената Любов, трябва да приемем Божественото знание, и Божествената сила, ако искаме да бъдем щастливи. Ние сме отлични критици: Този не живее добре и онзи не живее добре. Как трябва да се живее? Някой път аз виждам какви разположения имат хората. Като дойде някой човек при мене, заражда се в мене желание да го бия. Защо в мене се заражда желание да му ударя една плесница? Като се приближи до мене, дойде ми тази мисъл. Казвам му: „Ти обичаш да потупваш децата си.” – „Така е”, казва. Той ми предава своето разположение. Дойде друг човек до мене и в мене се зароди желание да зная. Това не е мое. Дойда при гениалния художник, роди се желание да рисувам. Дойда при някой музикант, роди се желание да свиря. Зная, че това състояние е негово. Като дойда до един, който не знае да свири, не върви. Казват: „С какъвто дружиш, такъв и ставаш.” Не че ще станеш като него, но ще се обвържеш, няма да имаш подтик, като дойдеш до песимиста, казва: „Животът няма смисъл.” И ти казваш: „Няма смисъл!”

Роденият най-първо трябва да се учи от баща си, от майка си, да се учи от своя учител, от своите окръжаващи приятели, да се учи от Природата. Казвам: На всички ви е потребно знание, светлина, която да ви доведе до Любовта, топлина, която да дава смисъл, защото красотата трябва да дойде отпосле. Най-първо трябва да се внесе съдържание в един предмет и неговият израз отпосле ще дойде. Без Любов не може да придобиете красота и свобода. Тъй турете: „Без Любов красота и деятелност не могат да дойдат в човека.” Казвам: Тъй ще поставите: Любовта е път за постижение

на всичко онова, което човешката душа желае. Всеки ден по този път ще вървите и тогава ще имате всичките постижения. Роденият ще направи това. Любовта е път за постижение на всичко онова, което човешката душа желае и което Бог е определил. Цялата Вселена е създадена като предметно учение. И в цялата вечност има за какво да се учи.

Та сега ви желая: Топлина на сърцето ви, с която да дойде съдържанието на живота!

На Земята трябва да зачитаме и сенките, понеже онези, великите хора в света, които са достигнали своето съвършенство, ако човек дойде в сянката му, този човек оздравява. Цялата Земя е създадена от сенките на съвършените същества и ако дойдем в съприкосновение със сенките им, пак ще се повдигнем.

Добрата Молитва.

10-та беседа, държана на 30 ноември 1941 г, неделя, 10 ч
Изгрев – София.

МНОЗИНА ЗВАНИ

Добрата Молитва. „Благост.“

Ще прочета от 22-та глава от Евангелието на Матей от 1-15 стих.

„Духът Божи.“

Мнозина са звани. Животът е едно благо, което трябва да се изучава. Често ние се спираме и мислим, че сме оценили живота. Ако идете в Индия, ще видите една философия, че животът не е от големите блага, но животът носи най-големите нещастия на човека. Искат да се освободят от живота. Не зная какво може да се добие въвн от живота? Индусите са прави, но то е едно състояние на живота. Когато водата заледенее, стане лед, ледът е замръзнала вода. Следователно, ако ние не искаме леда, не разбираме, че не искаме водата. Щом се стопи, този лед става много приятен. Казвам: Животът има едно състояние ледено, което хората искат да го отхвърлят, да го няма този лед, да изчезне. Трябва да се разтопи този лед. Често правят сравнения с Любовта. И в Любовта има такова отношение на Земята. Ние разбираме Любовта, която се отнася само да нас. То е отчасти вярно. Ще бъде голямо нещастие, ако Слънцето свети само за един човек. То свети за всички. Всички може да се ползват от него. Сега, ако разгледаме човека, както сега е създаден, съзнанието на човека се намира в предната част на главата, в голата част на челото, там се проявява съзнанието. Навсякъде по главата другаде се проявяват човешките чувства. Онази част от мозъка, която мисли, е голата част на челото, тя мисли. Тази част, която е под косите, тя не мисли, там са чувствата, човек само чувства. Горната част от главата, задната част и от страни на главата, с тази част човек чувства. С една много малка

част човек мисли. Краката не мислят, ръцете не мислят, чувстват. Сега не може да турим едно противоречие между ума и сърцето, между мислещата материя и тази, която чувства. Има различие, но нас ни трябва повече мисли /чувства/, отколкото мисли. То е рохкият материал, от който трябва да се създаде нещо. Ти може с мисълта си да направиш един много хубав хляб външно, но този хляб с мисъл не става. Ти ще го омесиш, ще го направиш и този хляб е произлязъл от чувствата, от сърцето на Земята. Умът го прекарал през хромела, направил го на брашно, после турил вода, омесил го, турил сместа в пещта. Този хляб, докато стане такъв, изгубил доста от своята хранителност. Умът мисли, че е много умен. Голямото благо изчезва, остават само триците. Ние, умните хора в света, ядем сам отричен хляб. Двама души може да са учени, но не живеят добре. Казва: „Да имаме просветен ум.” Съгласен съм, но просветен ум без просветено сърце не върви и без просветена воля не върви, и без просветена душа не върви, и без просветен дух не върви. Казва: „Просветен ум”, като че умът е автор. Да са всички просветени, съгласен съм. Духът трябва да бъде просветен, душата да е просветена, умът да е просветен, сърцето да е просветено и тялото да е просветено. Аз някой път вземам тялото в по-друг смисъл. Туй, което хората носят, не е тяло. То е една обвивка, пицимал. Отиваш на банята, дават ти пицимал. Този пицимал е за банята, щом излезеш от банята, ще захвърлиш пицимала, ще облечеш дрехите. Не може да кажем, че тялото е пицимал, но пицималът е за банята. Когато децата се раждат, майките им турят пицимал. Пелените са пицимал на банята. На банята много дълго не трябва. Светът мяза на баня. 120 години най-много ще стоиш, после трябва да напуснеш банята. Та ние тук сме на банята, трябва да излезем из банята. Казва някой: „Как мислиш, живея ли добре?” Казвам: Ти си в банята, още не си започнал живота. В банята вода има, търкат кир, мият те, като излезеш

из банята и хвърлиш пищимала, като хвърлиш пелените, облечеш се, вземеш пособията на живота, може да живееш и да разбереш в какво седи новото.

Съвременното човечество е дошло до една фаза, дето трябва да се учи да се храни. Когато Бог създаде света, внесе първия закон за храненето. Създаде Господ Адама и му каза какво да яде, и какво да не яде. За месо и дума не можеше да става. От вегетарианските плодове и там Господ направи различие. Заведе Адама и каза: „От това дърво няма да ядеш!“ Не едно дърво, такива дървета много имаше из рая, то е като общество, заедно се свързва. Ние представяме държавата като един човек, но държавата седи от милиони хора. Някои от тях вземат разни положения в държавата. Сега туй дърво на познание доброто и злото и дървото на живота. Най-първо в храненето малко хора има, които знаят как да се хранят. Този, който знае как да се храни, живее дълъг живот: 80, 90, 100, 120, 130, 140, 200, 250 години. Адам, който знаеше закона, живя до 900 години. Подир Адама започна да се съкращава животът на хората, те употребиха месната храна. Авел беше овчар. От рая още като излязоха, научи се да коли и да принася жертва. Каин беше земеделец, той принесе жертва от житните си произведения и така се появи понятие за религия. Тази религия - на кого димът отишъл направо като комин към Господа, той е праведен. Благоприятна е жертвата, на която димът не пъпли по земята, но върви направо нагоре. Като принесоха жертва, димът от жертвата на Авела отивала нагоре, а тоя на Каина пъплел. И димът става причина за едно убийство. Ние мислим, че някои работи са малки. Малки са, но последствията са големи. Проникне в тебе едно малко желание, но трябва да знаеш естеството какво е.

За пример, ние се радваме на кислорода, който дишаме, но ако ни дадат течен кислород, може ли да се диша? Знаеш каква гъстота и какъв студ съдържа в себе си. Какво понижение на тем-

пературата може да произведе. Най-хубавите работи в света, ако се съгъстиха, какво ще стане? Ние искаме да съгъстим Любовта, да съгъстим знанието, но те стават опасни. Консервите стават опасни в живота. Всичките неща трябва да се вземат в своя естествен вид, както те съществуват. Не трябва да ги сравняваме. Трябва да правим едно различие. Някои път някой е прав. Нашите деди, които са живели преди нас, са били прави и нашите деди и прадеди са били прави в своите разбирания и ние за бъдеще ще бъдем прави и бъдещите поколения ще бъдат прави. Но тия поколения, ако се сравнят с онова, което съществува в разумната Природа, има едно различие. Следователно, ако нашият живот е кратковременен, причината сме ние и ако е дълговечен, причината сме ние, ние не нарушаваме Божиите закони. Ако има изменение, причината сме ние, ние нарушаваме законите. За пример, една майка ражда едно дете, ражда го, за да я гледа на старини. То е погрешна идея, която майката има. Тя трябва да роди дете, което да иде да служи на Бога. Тя ражда една идея, на която трябва да се кланя. Да кажем, че не я гледа, че не се обхожда. Да остави тази работа на нейния син. Майката родила детето, без то да ѝ заповяда. Детето не ѝ казало, тя да го ражда, тя го родила, без то да ѝ заповяда. Сега тя да остави това дете, то да се отнесе с майка си, без тя да му заповядва. Тя иска то да я гледа със заповед, ето погрешката, която първите хора правят. Казва: „Това дете ще ме гледа ли?“ Ще те гледа, разбира се, има две очи. Въпрос не може да става за гледане, много пъти ще те гледа. Ако под гледане ти разбираш друго нещо, то е друг въпрос. Ако ти раждаш едно дете, в което после Бог ще се всели, да живее Неговият Дух, аз ти казвам: Ти няма какво да се съмняваш. Остави Господ, който живее в сина ти, в дъщеря ти, Той да свърши своята работа, както Той разбира. Ти не Го учи. Не учи Господа как трябва да се отнася към тебе! Ти се учи как ти трябва да се обхождаш. Майката, като роди едно дете,

никога не трябва да му каже нито една бяла лъжа. Това да го знаете! Бащата, като роди един син, никога не трябва да му каже нито една бяла лъжа. Туй значи баща. Като кажеш ти една бяла лъжа, синът казва: „Баща ми като полъгва и аз ще полъгвам.” Възпитание може ли да има? Мислите ли, че ние, съвременните хора, как разглеждаме философията на съвременните хора, които са много умни. Има една приказка за трима души, които са занимавали с месоядство. Дали им една печена, мазна кокошка – вие знаете какво е мазна опечена кокошка, много хубаво. Те не могли да дойдат до едно споразумение как да я разделят. Всеки искал най-добрата част и най-после решили да легнат да спят и който сънува най-чуден сън, той да изяде кокошката. Речено-казано, легат тримата души да спят. Единият като заспива, сънува, че отива към центъра на Слънцето. Издига се и се уплашил, че не може да се върне. Вторият пък сънувал, че отива към центъра на Земята и той потъвал, потъвал и мислил, че няма да може да се върне. Третият, понеже бил по-умен, остава буден, да види какво правят двамата. След един час, като се събуждат, започнал първият да разказва как отишъл на Слънцето и се уплашил, че не може да се върне. Вторият разправил как отишъл в центъра на Земята и как едва се освободил. Третият казва: „Аз като видях, че единият отиде на Слънцето, другият отиде в центъра на Земята, помислих, че няма да дойдете и изядох кокошката.” Онзи, който изял кокошката, какво спечелил? – Нищо. Той е работил. Поне на тия двамата стомахът е почивал, зъбите са били свободни, а пък онзи отеготил стомаха си. Та казвам: Често ние се поставяме като тия тримата души, кой да изяде кокошката. Оставете тази кокошка да бъде свободна, не я яжте. Онези, които са яли много кокошки, какво са добили? Кокошката не държи тайна. Дай ѝ една крина жито, всичкото ще изхвърли. Много е щедра, всичко изхвърля навън. Като снесе едно яйце, окряква орталъка, всички знаят, че е снесла яйце. По селата

даже съм гледал, свраките знаят, като снесе яйцето, свраката влиза и изпива яйцето, ако не идат да го вземат преди нея.

Та казвам: В съвременния живот трябва едно ново кардинално, вътрешно разбиране. Ние знаем доста работи, но ние се намираме в едно преходно положение. Търсим щастие в света и не знаем как да го постигнем. Щастието на човек, от гледището на тялото, се обосновава на онова хармонично съчетание на всички органи, които човек има под своята власт. Щастлив е онзи, който има отлични очи да вижда, щастлив е онзи, който има отлични уши да чува; щастлив е онзи, който има отличен нос да схваща всичките ухания в Природата. Всички предмети в света имат уханье. Светлината и тя има уханье, музиката и тя има уханье, всеки един тон има уханье. Някой път аз различавам един тон, преди да го чуя. Чул съм един тон, значи има уханье на „до”. Те са отвлечени работи. Няма какво да спорим, който е проверил, знае. Вие ще го приемете като приказките на „Хиляда и една нощ”. Ще кажете: „Това дали е вярно?” Мене ми е чудно, когато говорят за верни и неверни неща. Кои неща в този свят се верни? – Вярно ли е, че Слънцето е толкоз малко? Вярно ли е, че Месечината е толкоз малка? – Вярно ли е, че звездите са толкоз малки? – Вярно ли е, че Земята е по-голяма от Слънцето? – Не е вярно. Вярно ли е, че Слънцето изгрява и залязва? Повече ние сме заобиколени с неверни работи. Вярно ли е, че баща ви, ви е родил? Вярно ли е, че Земята ражда ябълки? – Не е вярно, но тъй се приема. Че кой е мъжът на Земята, нали в брака трябва да има един мъж? Кой е мъжът на Земята? От едно гледище, Земята не е никаква майка. Господ казва на Земята да прорастват и тя прораства. Вън от Земята, туй, което ние виждаме, има нещо, което ражда, от туй, което виждаме, но има нещо, което ражда, от което ние не виждаме. Кое е човекът? Човекът не е онова, което виждаме, има нещо, което ражда, от туй, което виждаме, но има нещо, което не виждаме,

но онова, което не виждаме, е човекът, той е, който мисли. Това, което виждаме, е резултат на онова, което не виждаме, на невидимото вътре. Невидимото е много хубаво. Невидимо, наведи, веде, значи знание. Неведи, значи, което ние не може да схванем. Туй, което ти знаеш, то не те интересува. Всякога те интересува това, което не знаеш. То ни най-малко не подразбира, че то не е реално. Ведимо, значи, незнайно, недовидял човек. Не, че не видял, но същевременно неговото съзнание било раздвоено, той не е обърнал внимание на светлината, която му давала тия сигнали и е направил погрешка. Казвам: Всичкият въпрос седи в съзнанието на хората. Ние се мъчим за неща, които нямат никакво общо със самия живот. Ние мислим, че нещата, които виждаме, те са реални. Човешката мисъл виждали ли сте? Човешките чувства, виждали ли сте? Любовта не се вижда, знанието не се вижда, но резултатите на знанието и резултатите на Любовта се виждат. Самите неща остават невидими, понеже човек няма очи да ги види, тия очи не са създадени. Ние, хората, на Земята имаме тази мрежа, която разлага тази светлина, за да бъде онзи свят видим. Питам: Когато видите една мечка, защо се страхувате от мечката? Има хора, които се страхуват от мечката, има хора, които не се страхуват. Разправят един анекдот: То било в България в Карнобатско, дето било център за укротяване на мечки. Един тогавашен карнобатчанин дал едно съвсем малко мече на една жена да го подойва. Колко време го подойвала не зная, но като станало голяма мечка, един ден, като я разигравали, тя идва при краката на жената и започва да ѝ лиже краката. Значи тази мечка познала, че тази жена е единствената, която ѝ давала мляко. Казва мечката: „Ти ми показва човеколюбие, но тези ни най-малко не показват.” Започнала да лиже краката на жената. Една мечка за една направена услуга съзнава. Казвам: Съвременните хора не помнят, по някой път мечките ще ни засрамят. Не само тази мечка, но и в древността има един разказ, дето някои

от животните имат една признателност за едно добро, което е направено на тях.

Та казвам: Ние живеем на Земята, но не може да живееш на Земята, ако не обичаш никого. Ти не може да живееш, ако не обичаш въздуха; не може да живееш, ако не обичаш храната; не може да живееш, ако не обичаш водата; не може да живееш, ако не обичаш Земята. Всичко наоколо, ако не обичаш, не може да живееш, невъзможно е. Онзи човек, който обича, накъдето иде, познават Любовта. Ако влезеш да живееш в една гора дълго време, дърветата, които чувстват Любовта, дават повече плод. Казвам: Чрез Любовта се подобряват окръжаващите условия. Хората в света се поправят. По същия закон, ако Слънцето не дава светлина и топлина достатъчно на Земята, може ли да има тия хранителни продукти, които сега имаме. Земята не може да ги роди. Ако Любовта в нас не дойде, и в нас не може да се роди нещо.

Някой казва: „Възпитанието.” Възпитанието е второстепенно. Любовта трябва да проникне в човешкото естество. Любовта трябва да проникне ума, сърцето и тялото. Здравето на човека зависи от ума, умът зависи от добрите чувства, и неговите добри чувства зависят от живота. Всичкото благосъстояние на човечеството зависи от Любовта. Хората търсят своето щастие вън от Любовта. То е погрешно схващане. Хиляди години тия хора търсят, търсят щастието и не са го намерили, защото пътят на щастието не е този. Пътят на щастието е в Любовта. Вие всички знаете какво нещо е Любовта. Щом познаеш Любовта, целият свят става осмислен в ума и в сърцето. Щом изгубиш Любовта, всичко е обезсмислено, от нищо не си доволен. Казвам: Ние, съвременните хора, противодействаме на Любовта. Ние не се радваме, когато хората се обичат, когато народите се обичат, когато обществата се обичат. Гледал съм българите, един мъж като обича жена си, хас не струват, казват: „Не му стига умът, не струва да я обича, малко

строг да е, да покаже дървото. Другояче жена не се управлява.” Или пък жена кога обича мъжа си, пак не става хас. Казва: „Ти не му вярвай” - че на мъжа си ако не вярва, кому да вярва? Ако не вярваш на приятеля си, на брата си, на сестра си, на баща си, на майка си ако не вярваш, кому ще вярваш? Тебе, след като те обичат, казваш: „Дали за бъдеще ще ме обичат?” Питам: Слънцето ще ме гледа ли за в бъдеще или няма, какво си намислило? Никакъв отговор не дава. Казва: „За днес те обичам, за утре не зная.” Утре, ако аз се скрия под някое подземие, ни най-малко Слънцето няма да ми изпрати своята дажба. Ние сме хора на моменти. Постоянно хиляди смени стават. Сутрин ставаш, доволен си, после ставаш, недоволен си, и най-после смутиш се в себе си и търсиш причината къде е, недоволен си. Туй разногласие просто седи в количеството на Любовта. Ние количествено разглеждаме Любовта. Ние искаме един човек, когото обичаме, да е постоянно пред очите ни. Съгласен съм. Но онзи, когото обичаш, да не иде близо до очите ти, защото няма нищо да видиш. Слънцето го поставили на 92 милиона мили. Направили го тъй, че някой път да залезе, че да виждаме звездите и другите работи, не целия ден да гледаме само него. Денем, като изгрее Слънцето, може да виждаме онова, което Бог е създал. Ако Слънцето дойде близо до очите, нищо няма да видим. Някои от вас, ние искаме Любовта да дойде толкоз близо до вас, че да ви заслепи. Казвате: „Сляпа Любов.” Когато обичаш някого, като влезеш в къщата му, ще си изуеш обувката, ще си измиеш ръцете, ще направиш баня, ще си туриш чисти дрехи и тогава ще отидеш. Не отивай да ми разправяш какво си чувствал, колко си страдал. Всичкото достойнство седи в страданието; ако не си страдал, никакво достойнство нямаш. Ако Христос има достойнство, то седи в Неговото страдание. Ако Той не беше страдал за човечеството, никой не щеше да го знае за големите страдания, които понесе и от Любов се пожертва за хората, всички го уважа-

ват и почитат. Как мислите, без да дадем нещо, да ни почитат и да ни обичат. Мнозина искат да идат на Небето да живеят между ангелите. Ангелите са дали нещо. Знаете ли каква е историята на ангелите? Ние нямаме в нашите библиотеки, но има една библиотека, няма да ви дадат книги от нея да четете, в тия книги е описано какво са минали ангелите, какво геройство. Някои са устояли, някои не са устояли. Сега и вие минавате през същия изпит. Всеки ден за малки радости иде съмнението, съмнения, които не са правдоподобни за човешкия ум и човешкото сърце. Някой път обичаш някого, после не го обичаш, първо го хвалиш, после го укоряваш. Питам: Защо го хвалиш? Доброто зло не може да стане. Единственото нещо в света, което не се мени, то е Любовта. Човек може да се измени, понеже има една материална страна в себе си. Човек трябва да поддържа равновесие в себе си, при този душевен живот и материален живот. Цяла една наука сега има, с която трябва да се занимава.

Ако във вас кислородът преодолява, вие ще бъдете много активен и много сприхав. Ако разбирате законите на кислорода, ще бъдете деятелен, работлив, прилежен и ще учите. Ако не разбирате законите на кислорода, ще станете сприхав човек, ще се увеличи горенето. Какво да правим? Без кислород не може. Няма кой да осмисли живота. Вземете водорода в света. Той е проводник на живота. Без него той е изложен на замръзване. Ако го сгъстите, става опасен за живота. Ако е в естествено положение, става проводник, жаждата утолява. Кислородът ви избавя от замръзването, от противоречията в живота. Вземете въглерода, той образува твърдите тела, сгъстява. Ако не знаете неговите закони, може да ви задуши. Ако разбирате законите, най-хубавите плодове са облечени във въглерод. Ако го разбирате, ще ви даде най-хубавите плодове; ако не го разбирате, все гнили плодове ще ви даде.

По някой път се спират хората, имат хигиена. Трябва да се на-

прави една нова хигиена. Не може да имаш хигиена без чистота. Ако Любовта не влезе като правило. Ти не можеш да бъдеш чист без Любов. Ако Любовта не влезе, не можеш да бъдеш здрав. В дишането, ако Любовта не влезе, не може да бъдеш здрав, и не може да дишаш. В яденето, ако Любовта не влезе, не може да ядеш правилно. Във всяка една мисъл, ако не присъства Любовта, ти не можеш да мислиш правилно. Всяка една деятелност на човека без Любов е анормална деятелност. Сега в хигиената аз поставям Любовта, не искам да изяснявам. Единственото нещо, за което много говоря и не искам да изясня същината му, какво е Любовта. Какво нещо е същината на Любовта? – Същината на Любовта е: щастие, блаженството, което ще придобием. Какво нещо е Любовта? – Тя носи блаженството, щастие. С нея като живееш, ще бъдеш щастлив и блажен, ще имаш всичките блага. Щом я напуснеш, ще дойдат най-големите страдания, нещастия. Оплакваш се: „Нещастен съм.” Казвам: Отдалечил си се. Ако идеш на север, дето лъчите падат наклонено, топлината постоянно се намалява. Ако идеш на северния полюс, всичко е заледено, и в живота е така. Там, дето царува Любовта, е екватор. Аз говоря за туй, което още не е на Земята. Нашата Земя още се оформява, не е още оформена, както трябва, защото трябва да стане преустройство на цялата Земя, на цялото вещество. Много малко знае съвременната наука за устройството на Земята, какво е състоянието. Но в това, което учените хора казват, има нещо вярно. Сега какво ще ми разправят за Слънцето разтопено. Някой път, аз само ще се поусмихна само. Ни най-малко не е цялото Слънце разтопено. На Слънцето се живее десет пъти по-добре, отколкото на Земята. Портокалите там са като нашите дини големи. Казвате: „Това е анекдот.” Няма защо да вярват хората. Ако повярват, че портокалите на Слънцето са големи като дини, какво ще им допринесе? Казвам: Слънцето има свой живот. Светлината, която иде от Слънцето, е резултат на

интензивната мисъл на тия същества, които живеят. Топлината, която иде, тя е онази Любов, която те имат. Казвам: Слънчевите лъчи ни носят подаръците на Любовта, подаръците на знанието, на Мъдростта и подаръците на свободата, на Истината. Благодарение на слънчевите лъчи, постоянно ние възприемаме по този начин. Казва: Що ще се грея на Слънцето? – Ще получиш Любовта, ще получиш знанието. Сега онези, които са религиозни, казват: „Да се не покланяме на Слънцето.” Няма какво да се покланяш. Като обичаш един човек, покланяш ли се? Любовта изключва поклонение. Който не люби, той да се кланя, който люби, няма какво да се покланя. Покланят се хората в съвсем друго състояние. То е въпрос на сила. Когато двама души дойдат, онзи, който е по-силен, не се покланя, но слабият се покланя. В Любовта няма големи и малки. Там са всичките равни. Ако искаме, ще се покланяме, ако не искаме, няма да се покланяме. Радваме се, че се покланяме. Радваме се, че не се покланяме. Да не мислим, че сме направили нещо повече. Радвам се, че представям Любовта такава, каквата е. В Любовта аз се представям такъв, какъвто съм, не такъв какъвто не съм. Сега туй разбиране е в стълкновение със сегашните наши разбирания на Земята.

Аз имам един случай. Един млад момък беше решил да живее по новия начин. Имаше доста слабости и докато замина, не можа да се освободи от една своя слабост, не можа да се откаже да пуши. От всички слабости се отказа, но от тютюна не можа. Казвам: За бъдеще ще се оправиш. Най-после живееше по-чист живот, но пуши. По някой път аз го насърчавах. Казвам: Всяка къща има малко дим. Задимяла къщата, горенето не е пълно. Един ден горенето ще бъде пълно и няма да има пушек. Влюби се една мома в него. Казвам й: „Слушай, той е много добър брат, но не е за тебе.” – „Защо не е?” Имаш един обективен ум, значи разбираш материалния живот. Тя мисли, че с него ще живее добре. Аз зная,

че никога не може да живее с него. Той си има съвсем други схващания, беше свободен, да угажда на жени го нямаше. Тя мисли, че може да го възпита, ще го измени. На нея дадох следния пример да ѝ покажа, че не ще може да го измени. Казвам: Не зная дали ще можеш да го измениш. Примерът е следният: В един манастир живял един игумен, неговият слуга бил Стоян. Да му турим името Стоян. От вас, ако има някой Стоян, не е за вас. Но каквото каже на слугата, той правел обратното. Ако игуменът му каже: Стояне, отвори вратата - той я затварял. Донеси вода, той я изливал. Запали огъня, той ще го загаси. Нахрани коня, той ще го удари да иде в гората. Пък искал да постъпва по християнските закони. Дошла му една светла идея. Когато иска да му каже да затвори вратата, ще му каже да я отвори, пък той ще я затвори. Ако му каже: Загаси огъня, той ще го запали. Иди пусни магарето, той ще го свърже. 20 години така му слугувал. Казва си: „Намерих му цаката.” Един ден ги поканили на гости да идат на друг манастир. Натоварили магарето, вървят по пътя, но дошли до едно място, дето било много стръмно. Игуменът мислил да му каже да вземе грижи за магарето, но да не го тикне надолу, му казва: „Стояне, я тикни надолу магарето.” Стоян взел, че се прекръстил и казва: „Ваше преподобие, за 20 години нищо не съм изпълнил, каквото сте ми казали, но днес ще изпълня волята ви.” Тя ми казва: „Няма ли изключение? Искам да се ожения, че ако ще и три дни да живея.” След като се ожени, ме срещна и ми каза: „Да бях те послушала!” Та казвам: Той беше добър и тя беше добра, но той имаше особено разбиране, особена философия. Нямаше да се кара, но особен, каквото си е намислил, ще го направи. Онова, което тя искаше да получи от него, не можа да получи. Ние по някой път мислим, че със своя си живот можем да изменим Божиите закони. Това не може да стане. Законите на Природата не се изменят. Онова, което Бог е създал в нас, ние трябва да се съобразяваме с Волята Божия.

Понеже той има всичките опитности, трябва да се съобразяваме. Когато дойдем до съвършенството да разбираме нещата, както трябва. Сега още не сме научили правилно да пеем, не сме се научили правилно да рисуваме, не сме се научили правилно да говорим. Вземете сега българската дума „лута“. Знаеш колко думи се излезли от „лута“? „Бя“-то е излязло, като се измени „у“-то, като замениш „у“-то с – „б“. На български вземете думата „стягам“, на английски имате същата дума „стегнейшен“, което значи „ограничавам“, на български „стягам“. Мисля, че е българска. Има глагол на български, от който са произлезли. Тогава англичаните са взели тази дума от българите – „стегнейшен“.

Всички ние, които сме взели думите на Природата, трябва да им дадем онова значение, което те имат. Не трябва да туряме онова качество, което Любовта няма. Любовта най-първо внася разбирателство. Щом обичаш някого, ти го разбираш; щом някой те обича, той те разбира. Щом той те люби, става щедър. Щом те обикне, ти вече оценяваш неговата Любов. Щом ти обичаш, имате пълно разбирателство, разбирате се. За да функционира умът правилно, трябва да има някой да те обича или на Земята някъде трябва да има някой да те обича. Без Любов не можеш да мислиш добре. За да чувстваш добре, трябва да има някой да те обича тук, на Земята, или на Небето, но трябва да има един, който те обича. Когато няма кой да те обича, тогава ще влезе една отрицателна мисъл, че не искаш да живееш. Накъде ще заминеш и ти не знаеш. Може да заминеш само при онзи, който те обича. Тук няма кой да те обича, не искаш да живееш. И действително, старите хора, като няма кой да ги обича на Земята, заминават при тия, които ги обичат. Когато онези горе, които ви обичат, са повече, заминават горе. Когато тук има повече да ви обичат, вие слизате тук, на Земята. Ако искате един човек да остане по-дълго време тук при вас, обичайте го. Ако искате сега да заминете, разлюбете го,

сега ще си заmine. Мнозина са звани от Любовта, но тази Любов остава неразбрана. Сега в какво седи неразбирането на Любовта? Ние мислим, че като залюбим някого, ще се ограничим. Единственото нещо, което не ограничава, това е Любовта. Ако сам се ограничаваш, тази Любов не е крива. Ако онзи, когото обичаш, се ограничава и ако ти, който обичаш, се ограничаваш, не е крива Любовта. В Любовта нещата трябва да станат по най-разумния начин. Сега аз говоря за истинската Любов на онези, които ние не виждаме. Аз говоря, не за нашата Любов, която е кратковременна. Щом говориш някому, че го обичаш, нали Христос запита Петра: „Петре, обичаш ли ме?“. Най-първо Христос го попита как се казва. Казва Петър: „Ти на мене разчитай, аз Петър докато съм, за теб живота си ще положа.“ Първият път, като се изпита, видя колко го обича. Като се намери натясно, казва, че не го познава, че няма нищо общо с него. После плака. Пита го Христос: „Обичаш ли ме?“ Казва: „Знаеш Господи, че те обичам.“ - „Паси овцете ми.“ Пак го пита: „Петре, обичаш ли ме?“ И като го попита трети път, огорчи се Петър. Как тъй Господ да няма доверие! Пита го: Да не би пак да се отрече. Питам: Колко пъти имаш право да питаш дали те обичат? Вие имате право три пъти да попитате. Гледаш някои питат повече от Христа. Всеки ден питат: „Обичаш ли ме?“ На другия ден пак питат. Попитах три пъти и ще свършиш. Паси овцете ми, свърши работата. Ако жената пита мъжа си: „Обичаш ли ме? - Паси овцете ми!“ Давам ти кесията да я пазиш. Пак да попита: „Обичаш ли ме? – Паси овцете ми.“ Вземи кесията да ми я пазиш. Три пъти да попита. След като пасе, започват тия овце да изчезват. Тогава какво ще каже? И мъжът да попита жена си: „Обичаш ли ме? – Паси овцете ми.“ И той да даде кесията си. Три пъти така. Ако изчезват овцете, тогава какъв овчар е тя? Овчар, на когото овцете изчезват, той не е добър овчар. Мене ми разправяше един овчар, казва: „От 20 години нито един вълк не ми е изял

овца.” Казва ми, че вино не пие, месо не яде, сутрин като стане и с кавала си свири, зло не мисли. 20 години вълк не влизал, не го посещавал.

Та казвам: Ако ние не сме ония добрите овчари, да пасем своите мисли и чувства, своите постъпки. Господ пита Петра: „Обичаш ли ме?” – Дръж постъпките си чисти, туй се подразбира. Мислите си, чувствата си, постъпките си, в името на Любовта ще ги държиш чисти. Сега считаме ограничение. Някои хора намират повече Любов в месната храна, затуй ядат месо. Някои намират повече Любов във вегетарианската храна, затуй са вегетарианци. Любовта към месото е създала месния режим. Любовта към вегетарианската храна е създала вегетарианския режим. Човек е свободен. Цял свят сега вегетарианци ли са? Дърветата са повече вегетарианци, отколкото месоядци. От млекопитаещите кои ни принасят повече полза: месоядците или вегетарианците? – Вегетарианците. Тези, които не са вегетарианци, от тях нямаме полза. И те принасят, но онези, вегетарианците, принасят по-голяма полза. Та казвам: В нас има месоядци, има и вегетарианци. Тези фагоцитите, белите кръвни телца, като влезе някоя микроба, някой неприятел, нахвърлят се, заобикалят го и го изядат. Всички неприятели ги изядат. Ако те бяха вегетарианци, положението ни щеше да се влоши. Благодарение на тия фагоцити, че те гълтат нашите неприятели. Добре те пазят от неприятели и ние, като ядем кокошките, кого пазим? Те ядат нашите неприятели, ние, като ядем, кого пазим? Ако имаш неприятел, изяж го. Ако имаш неприятел, изяж го, ако имаш приятел, посади го. Ние плодните дървета ги посаждаме, лозето, сливите, крушите посаждаме, от тях се храним. Житото посаждаме. Сега думата „изяждам”, „изяждане” какво значи? Да изядеш нещо, трябва да знаеш законите, как да се чистиш. Под думата „ям”, всякога се разбира една храна, която представя изобилен материал за съграждане на тялото. За

изграждане на тялото много материал е потребен, но понеже ние харчим чрезмерно много енергия, затова ядем много. Да кажем един слон, който изяжда на ден 70 килограма ориз, ако човек би изял по 70 килограма ориз, отде ще го намери, не е икономично, не е съобразено със самия живот. Едно кило ориз за колко време може да го изяде човек? Сто грама ориз за един ден, за десет дена - едно кило; 70 кила за колко време ще го изядете вие? Значи от гледището на Природата трябва да влезе икономическият живот. Трябва да се икономисат Божествените енергии, понеже с хиляди години Природата е работила, за да ни достави тази храна. Тя има особена дажба. Тези, които много ядат, не обичат живота. Ядеш малко, сладко ядеш. Ядеш много, не си доволен, без Любов е. Здравословното състояние е, като седнеш /пред/ една храна, не бързай да я изядеш, но бъди доволен. Намери храна, от която да си доволен. Най-първо влез във връзка с хляба, който е жив. Хлябът не е умрял. Влез във връзка с хляба вътре. Тогава ще придобиеш тази енергия. Има много индуски адепти, които прекарват на ден с по 100 грама ориз и са здрави. Дъвчат дълго време, той здрави зъби има. Ние имаме 400 грама хляб и пак не можем да извадим тази енергия. Та казвам: Ако ние от въздуха не можем да извадим тази енергия, която е потребна на нашата мисъл; ако ние от хляба не можем да извадим тази енергия, която е потребна за чувствата и ако не можем да извадим материал и за тялото, тогава в какво седи знанието ни?

После сме влезли в един свят, дето някой път възприемаш мислите на хората и мислиш, че са Божествени мисли. Пазете се от това! Не, че е опасно. Опасност има да считаш човешките мисли за Божествени. Божествената мисъл и човешката мисъл крайно се различават. Една мисъл, щом влезе в тебе, ако ти си болен и мисълта е Божествена, веднага ще станеш на краката си, ще оздравееш. Но ако влезе човешка мисъл, тя само ще те насърчи, че ти ще оздраве-

еш, но ти си пак болен, тогава от човешките мисли се подвеждаме под едно заблуждение. Казва ти мисълта, че ще оздравееш, но не оздравяваш. Дойде Божествената мисъл и ти оздравееш. Та казвам: В тяхното казване, като дойде Божествената мисъл, тя извършва. Някой път влезе човешката мисъл, блъска главата. Дойде Божествената мисъл и дойде светлината. Въпросът веднага се разрешава. В човешката мисъл има насърчение, тя е спомагателна. Щом дойде Божествената мисъл, тя разрешава. Да знаете диагнозата. Божествената мисъл винаги разрешава, човешката само насърчава. Божествената Любов разрешава въпросите, човешката ги насърчава. Туй, което само насърчава, е човешко; туй, което разрешава, е Божествено. Вие винаги се обърквате. Казвате: „Мене ми казаха.“ – То е човешко. Човешкото казва: „След една година.“ Божественото казва: „Днес!“ Писанието казва: „Днес, ако чуете гласа Ми, не отлагайте.“ Не отлагайте за утре. Днешният ден е Божествен, утре е човешки ден. Днешният ден, щом извършиш една мисъл, е Божествена, каквато и да е тя. Божественото днес ти дава хляб, колкото ти трябва. Човешкото дава двеста хляба за година. Ако чакаш двеста хляба, няма да ги дочакаш. Единият хляб днес свършва по-голяма работа, отколкото двестате за бъдеще. В дадения случай Любовта не е продължителна. Казва: „Ти ще ме обичаш ли?“ Вие не питайте ще ме обичаш ли? Щом сега те обича и за бъдеще ще те обича. Щом питаш дали ще те обича, влизаш в човешкия порядък. Любовта, която се мени, е човешка Любов, която остава неизменна, е Божествената Любов. Ако някой път Божията Любов престане да се проявява, причината сме ние. Ние не сме добри приятели на Божията Любов, Бог ни оставя да опитаме, че с нашата Любов нищо не можем да направим. Христос казва: „Без мене нищо не може да направите.“ Той казва: „Тъй както ме е Отец възлюбил, тъй и аз ви възлюбих. Без тази Любов, която Отец ми има към мене и без Любовта, която аз имам към вас, вие нищо не може да направите.“ Тъй

трябва да разбирате. Казва: „Както ме е Отец възлюбил, тъй и аз ви възлюбих.” Казва: „Без тази Любов, която Отец ми има към мене и тази Любов, която аз имам към вас, вие нищо не можете да направите.” Та като разберем Любовта, която Бог има към Христа и която Христос има към нас, тогава ще можем да направим всичко. Казва: „Кой е Христос?” – Христос е Онзи, Който съзнава, че Бог има Любов към Него и Той проявява тази Любов напълно, както Бог към Него. Той проявява Любов към хората и иска хората да възприемат и да проявят тази Любов към другите. Ако ние бихме проявил Любовта, която Бог има към нас, всичко ще се оправи. Светът и домът в един ден може да се оправят. Но в туй не трябва да има никакво съмнение. Сега съмнението е на вратата.

Сега аз разглеждам Любовта. Казвате: „Да обичаме!” – По човешки разглеждате. Аз разглеждам Любовта като един източник, от който Любовта тече в нас. Ние чрез знанието, което имаме, чрез чувствата, чрез силата, която Бог ни дава постоянно, той работи и ни учи как да работим. Значи възпитаваме ума си. Целият мозък е на работа. Някой мисли, че е музикант, но музиката не се изразява само с двата центъра на челото, отстрани. Ако искаш да дадеш красота на тона, има един център на красотата в ума. Трябва да събудиш този център. Някой път искаш да дадеш съдържание. Има център, който може да даде съдържание. В един музикален тон може да се събудят 4-5 центъра. При това може да дадеш на музиката религиозна Любов, да събудиш чувството Любов към Бога, Божествената Любов. Може да внесеш милосърдие. Милосърдието е чувство, то не е способност. Може да направиш музиката много устойчива. През целия ден като пееш, ще посещаваш мозъка, ще го обработваш. Така и лицето се оформява. Сега хората никак не работят върху мозъка. Туй е вярно. Ако разгледате един човешки череп, ще видите, че там, дето човек е работил със способността или с религиозното чувство или със семейните чувства,

или ако е бил естественик, като турите една свещ в черепа, ще видите, че дето е работил със способността, или с чувството, костта е тънка. Там, дето не е работил, е дебела. Дебелата кост показва, че умът не е бил развит. Тънката кост, прозрачните места показват центровете, дето умът е работил. Ако ти имаш Любов, Божествената Любов, горе, на средата на темето, костта е тънка. Ако имаш Божествено милосърдие, там костта е тънка. Ако центърът Любов към децата е развит, или Любов към другарката, или Любов към приятелите, или Любов към обществото, или Любов към народа, особени места има за всяка Любов, ако човек е имал развит този център. Костта там е тънка, ако не е имал Любов, костта е дебела. Често приказват за Любов, а нямат тази Любов. Всичко е написано вътре в човешката глава, няма нищо покрито. След като умират хората, черепът ще остане като написана книга, кой каква Любов е имал. Най-после, когато хората достигнат да владеят своя мозък, те няма да умират. Сега, понеже не са господари на тялото, под кирия живеят. Човешките тела, в които живеем, са под наем заети. Бащата и майката турят детето под наем в една къщица, после дойдат господарите след 30-40 години и го изпъдят. Ние се нуждаем от бащи, които да ни оставят наследство, едно безсмъртно тяло, в което да живеем.

Христос казва: „Роденият от Бога.” Апостол Павел казва: „Ако се разруши естественото тяло, има дом неръководен.” Родените от Бога живеят в този дом и няма нужда те да умират. Живеят в едно безсмъртно жилище. Животът придобива друг смисъл. Казвам: Трябва да минем от смъртта в живота, от временното, от ограниченото, в безсмъртието. Не хората да ти са господари, нито пък ти да си господар, но всичките хора да са като слуги. И ти да не бъдеш господар, но слуга на хората. Или другояче казано: Всички да бъдем братя един на друг, защото братът може да бъде най-добрият слуга. За да бъдем братя, трябва да бъдем родени от

Бога и всички да живеем в тела, не като сегашните. Да се извиняваш, че си нервен, неразположен, че баща ти е бил такъв, но да кажеш, че ти си роден от баща благороден, майка ти е благородна и ти си като тях. Имаш една отлична къща и най-голямото уважение. Сега се извиняваш със своя баща, че хората на Земята така живеят. Мнозина сега цитират Писанието: казват – чада Божи.

Сега по някой път, като говоря за желязото, което е в огъня, то гори, но то не е виновно. След 5-10 часа като изстине, огънят не е в него, не гори. Често и ние сме като желязото. Като ни нагорещат, направим пакост на другите хора. Ние сега поне трябва да станем като сегашните електрически чайници, в които се вари вода. Случва се да забравиш и като заври водата, има приспособление, че се прекъсне токът, разваля се. И ние да имаме един предпазител, че като дойдем до крайния предел, да се прекъсне токът. Сега всичката вода като изври, токът не се прекъсва и тогава вдигаме голяма врява. Трябва да има предпазител, да се прекъсне токът. Възбудиш се някой път, казваш: „Знаеш ли какво може да направя?“ – Нищо не можеш да направиш. Времето е студено, нямаш въглища, няма да се смени времето. Ако ти си добър човек и се помолиш на Господа и ако Господ е с тебе, веднага времето ще омекне. Бедните хора какво ще просят? Ако всичките бедни хора се обединят и се обърнат към Господа да се помолят, ще им даде мека зима. Ако им трябва два тона въглища, ще минат с четвърт тон. Те ще ходят на десет места да се молят на този, на онзи, докато им дадат.

Сега всички трябва да се върнем към онази вяра и да не търсим вяра, която няма, но днешният ден както е хубав, в светлината Господ ни говори и във въздуха ни говори. Онова, което аз ви говоря, Той ви говори и онова, което имате в себе си, Той ви говори. Вие тела имате, всинца сте здрави доста. Днес благодарете Му. Как ще Му благодарите? Ето аз ще ви дам един пример. Днес

направете един опит. Днес намерете някой, комуто да кажете една утешителна дума, най-мощната дума, утешете го тъй, че той да се зарадва. Вие ще кажете, че Господ ни обича. Понеже ви е обикнал и вие трябва да обичате някого. Сега някои идват при мене и ми разправят на колко души са помогнали. Няма да ми говорите за това. Няма някой от вас, който да е помагал толкоз, колкото аз съм помагал и аз считам, че нищо не съм направил. Ако аз, който толкова съм помагал, нищо не съм направил. Дойде някой при мене ми и казва, че много е помагал. Така не се мисли. Това, което си направил, какъв плод ще даде? Аз се радвам на онова, което днес съм направил. Аз се радвам на себе си, че изпълнявам Волята Божия. Понеже Господ с мене малко се занимава, той има такава важна работа и от своето време отделя и за мене, едно дребно същество, да се позанимае с мене, защо и аз да се не позанимая с някого? Казва, че той ми отнемал времето, може да е професор или съдия, нищо не значи, то са временни работи. Ти, като направиш едно добро дело, седиш по-горе от един съдия, по-горе от един професор, по-горе от един владика, по-горе от един княз, по-горе от един цар, по-горе от един светия. Ако направиш едно добро, по-горе си от един светия. Ти в дадения случай като слугуваш на Бога, си по-горе от всички, пък като правиш, той ти слугува, ти си по-долу от всички. Тъй гледам на нещата. Туй е добрият възглед за нещата. Бог ни дава хубав пример. Ще бъдем радостни и весели. Накъдето ходим, Той ще е с нас. И през огъня да минем, през страдания, през война, през смърт, навсякъде, Той е с нас. Той е Единственият, който навсякъде нас може да ни придружава. Другите остават тук. Той през всичкия път с нас ще бъде. Онези оттук до края на пътя ще бъдат с нас. Щом Той е с нас, всичко е благополучно в живота. То е смисълът на живота. Пожелавам ви да направите едно добро, с което Бог да бъде с вас през целия път!

Аз давам пример на /за/ плодните дървета. Те нямат апартамен-

ти, нямат въглища, нямат обуща, а плод дават. Научете се от тях и никога не роптайте. Поддържам Любовта на плодните дървета, които и при най-лошите условия, никога не роптаят!

Отче Наш.

11-та беседа, държана на 7 декември 1941 г., неделя, 10 ч
Изгрев-София

ОТВАЛИ КАМЪКА

Добрата Молитва. „Иде, иде.“

Ще прочета 16-та глава от Евангелието на Марко.

Всеки човек си има по една мъчнотия в живота. По някой път се пита как ще я преодолее. По три начина могат да се преодолеят мъчнотиите. От човешко гледище има два порядъка: единият порядък наричам Божествен, другият – на живите същества, т.е. порядък на ангелите, и порядъка на хората и на животните. Тия два порядъка съвършено се различават. Единият е вечен порядък, във всичко е съвършен, няма никакво изключение; другият порядък – ангелският, има по-малко изключения. Човешкият порядък има повече изключения и животинският порядък е почти от изключения, 99% са изключения и 1% е вярно. Когато някой човек ти говори от порядъка на животните, само едно е вярно; когато ти говори от порядъка на хората, 50% е вярно; когато ти говори от порядъка на ангелите, 75% е вярно; а когато ти говори от Божествения порядък, 101% е вярно.

Сега нека се разберем добре. За съвременните хора имам особено мнение. За пример, ние живеем на Земята, но ние тук сме пратени на заточение. Ние сме изоставени от целия Космос и нямаме съобщение нито от Слънцето, нито от Месечината, нито от Марс, нито от Венера, нито от Юпитер, нито от другите звезди. С милиони години ние се возим и не знаем защо сме дошли на заточение. – За изправление. Тия, заточените хора, тук разрешават важните въпроси в света, как е създаден светът. Та казвам: Когато човек е затворен, той трябва да очаква да го пуснат от затвора, да влезе в свободния свят. В затвора вътре е ограничен. Ние търсим свободата, но не сме свободни. За пример, цялата Земя принадле-

жи на Господа. В човешкия порядък България има малка земица, тя седи, защитава я, турили граници. Всичките народи разделили Божественото, всеки го окупира и казва: „Това е мое.” Питам: Ако един ден Земята влезе в Слънцето, къде ще остане България? Като влезе Земята в Слънцето, България ще се разтопи. Всички държави къде ще бъдат? Това са ред разсъждения. Земята е излязла от Слънцето и не иска да се върне. Тя е дъщеря, която е зле третирана в Слънцето, гледа по-далеч да е от бащиния си дом. Тя излязла в пространството и търси своето щастие. Всичките тия хора на Земята са нейни деца. Тя се учудила какво да прави с тях. Сега аз ви приказвам във вид на роман. Казва: „Това е строго научно.” Кое е строго научно? 1111 в какво седи науката? Значи, ако са 1111 златни зрънца, значи има една единица има десет златни и единицата съдържа една златна. Имате цяла една система. В аритметиката имате: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, какво означава това? Ако е в едно статистическо положение, разбираме количествени числа, част от материята, но ако представят някаква органическа проява в движението, тогава под „едно” аз разбирам друго. Под „нула”, аз разбирам яйце, което не е снесено. Да изясня това. Под „едно” разбирам - яйцето е снесено. Под „две” разбирам, яйцето се мъти, под „три” е измътено, под „четири” – ходи, под „пет” – търси си храна, под „шест” – си почива, под „седем” – пее, под „осем” – търси майка си, под „девет” – се връща вкъщи, а под 10 – пак се връща откъдето е излязло. Туй означава цял процес. Казва: „Той е един човек.” Значи снесен е. Казва: „Той е двоен човек.” Оженил се. Като се оженил, какво го очаква? – Ще му се родят деца. Щом се родят деца, майката и бащата започват да работят, четирима стават, храна ще носят за децата. „Пет” – ще израснат, трябва да ги обличат, да ги възпитават. Най-после вие питате: „Какъв е смисълът на живота.” Тогава смисълът на живота от порядъка на животните не може да се избегне, от порядъка на хората

не може да се избавите, от порядъка на ангелите не може да се избавите. Животните могат да се избавят от Божествения порядък, който е вечен. Тия три порядъка са в нас. Представител на Божествения порядък в нас е главата. Представител на ангелския порядък е сърцето и представител на човешкия порядък е тялото, а на животинския – стомахът и доста други системи, за които не искам да говоря. Може да четете някоя физиология, анатомия. Аз казвам в общи черти. Имате един порядък. Знаете ли колко сложно е устроен човешкият мозък? Няма по-сложна организация от човешкия мозък. Всичко е предвидено. Ако е за памет, има център за /на/ паметта. Ако е за тегло, има център за /на/ тежестта. Ако е да определиш колко е голям предметът, пак има особен център. Ако е за броя на предметите, пак има особен център, който се занимава с броя. За да узнаеш дали някой предмет е музикален или не, има особен център. За да познаеш дали някой предмет е красив или не, пак има център. Дали някой предмет е разумен, има център, с който може да познаеш това и т.н. Това са способности, пък има и ред чувства, които определят, има центрове за тях, казва някой: „Аз съм религиозен човек.” Религиозността не е способност, тя е чувство. Да мислиш, е способност. Чувстваш нещо, с което определяш вътрешното съдържание на нещата. Вкусваш, че един предмет е сладък, ти чувстваш това, после изваждаш какво нещо е сладчината.

Та казвам: Всичките тия порядъци трябва да дойдат в едно. Ако човешкият порядък се подчини на ангелския, ако ангелският се подчини на Божествения, тогава животът има смисъл, защото в човешкия порядък има две неща, с които човек е свързан - той се ражда, за да умре, а в ангелския порядък се ражда, за да живее. В Божествения порядък влиза, за да благува. Благото на живота, това е Божественото. Всеки търси благото на живота. Докато не минем човешкия порядък и ангелския порядък, ние не може да

имаме вечното благо. Някои мислят, че трябва да умрат, за да идат в оня свят. В оня свят ще останеш да живееш със сърцето си в света на чувствата. От това гледище, вие търсите вашите умрели. Те са във вашите сърца и са толкоз дребни! Баща ви, който е умрял, е толкоз дребен, че даже е по-малък от една 25 милионна част от милиметъра. Такова пространство завзема. Казва: „Къде е баща ми?” – В сърцето. Той завзема една 25-милионна част от милиметъра в тебе. Този твой баща на туй място е доволен и мисли добре. Той ти казва: „Синко” - и ти дава наставления, дава си мнението.

Сега аз не искам вие да вярвате в тия работи. Аз, който виждам, вярвам в това. „Веди” – значи да знаеш. Кое не виждаш, нищо не знаеш. Там, дето има светлина, има знание. Дето няма светлина, малко знание има. Казвам: Ако ти се намираш в противоречие в живота, светлината ти е малка. Ако започнеш разумно да се примиряваш, светлината ще започне да се увеличава. Ако се увеличава топлината, увеличава се ходът; ако се намалява топлината, намалява се ходът, движението се намалява. Казвам: Светлината, топлината и силата на Земята са необходими за човека. Не говоря сега за механическата светлина, не говоря и за тази светлина, която имаме. За мене физическата светлина е сянка на реалността. За мене физическата топлина е сянка на топлината. После и силата, която хората имат, пак е сянка. Казват: „Много силен човек!” – То е една сянка. Оная сила, за която аз говоря, е друга. Щом имаш тази сила, аз мога да дигна Земята и да я хвърля в пространството, като една топка. То е една сила. От гледището на човешката сила е абсолютно невъзможно. От гледището на Божествената сила Земята е една топка, с която може да се играе. Даже и тия, напредналите същества, са толкова своенравни, имат толкоз голямо честолюбие и такава гордост! Като предвидел тия работи Бог, турил ги в едно пространство, че да не би един ден да се скарат и да си направят пакост. Ако Месечината беше близо до Земята, щяха да

се скарат, но тя е турена на 400 хиляди километра, да не може да се скарат. Слънцето е турено на 92 милиона мили, другите са още по-далеч, че да няма караница между тях. Всякога хората, щом се намерят в един човешки порядък, карат се. Щом има кавга някъде, то е човешки порядък. Ако цялата Земя е на двама души, за какво ще се карат? Единият на единия, другият на другия край на Земята, за какво ще се карат? Ще се обичат. Седят в една стая, четири метра на дължина и четири на широчина и три на височина, тази стая след време ще им стане тясна. Сега всичките хора разсъждават така: „Да имаме пари!“ Какво ще направите с парите, кажете ми? От хиляди години колко хора има, които са възкръснали с пари? Може да ви наброя велики хора и философи, които са говорили, но къде са? Де е Платон, де е Сократ, де са пророците? В нас пророкът е вътре. Пророка го виждам аз, но аз съм по-голям пророк всъщност, но благодарение на тях, в тях има безкористие, те са една мярка, но са по-умни, отколкото аз. Те може да минат там, дето аз не мога да мина. Аз със своята големина през малката дупка не мога да мина, те през малката дупка могат да минат. Те от мене до Слънцето могат да ходят и да се върнат. Те отиват на Слънцето и пак се връщат. Аз съм жилище, връщат се и нищо не казват. Казвам: „Какво има на Слънцето?“ Казват: „То не е за тебе. Като дойдеш в нашето положение да завземеш една 25-милионна част от милиметъра, тогава може някои неща да ти съобщим.“ Аз може това да го обусловя научно. Кой създаде науката? Науката ли създаде човека или човек създаде науката. Кой е по-голям? Човек или науката. Човек е по-голям от науката. Той създаде науката. Тази наука той постоянно коригира, защото неговите възгледи за света се изменят. Какво ли не мислят астрономите. Хората мислят, че са филмували Марс, когато е бил на три милиона километра, и ако дойде в България, ще бъде умно да видите филма. На Марс доста хубаво се виждат каналите. Едно време разрешаваха има

ли живот на Марс или не. Та ние, съвременните хора, говорим за неща, които нямат никаква реалност, сенки са. Този живот е вътрешен дотолкоз, доколкото може да минем в ангелския порядък и в Божествения порядък, дотолкоз ние разбираме. Ако ти не си във връзка с Божествения порядък, ако на тебе от Божествения порядък не ти говорят, и ако от ангелския порядък не ти говорят, не на сън. Ако е за сънища, вие сте ясновидци. Сънищата, това е едно отражение. В реалността на нещата, сиромашия няма. В реалността на нещата, болест няма. В реалността на нещата, смърт няма. В реалността на нещата има един постепенен възход на нещата. Някой ще каже: „Вечно да живеем.” Като живее човек няколко милиона години, какво ще направи? Той не разбира, ако ти мислиш, че след няколко милиона години, ти мислиш по физически начин. Значи в Божествения порядък всичко, каквото желаеш, може да постигнеш. Казва: „След като го постигна?” Ти по човешки мислиш, ти казваш: „След това каква ще придобия?” Значи нещо не ти достига. В Божествения порядък ще бъдеш свършено задоволен. Тогава Господ ще те прати да създадеш цяла Вселена. След като научиш всичко, Господ ще ти каже: „Искам да създадеш една Слънчева система.” Като учен, ще си дадеш програмата. Ще ви дадат бюджет, материал, сила да създадете тази Вселена и ще дойдат всичките да видят доколко ти си умен. Ако създадеш една Слънчева вселена, в която хората да се карат, ще видят, че не си от много учените хора. Вие сега, които седите пред мене, вие сами сте си създали вашите тела. Като сте били в онзи свят, Господ ви пита: „Какви тела искате?” Вие сте си дали вашата програма. Очите, които имаме, веждите, косата, брадата, носът какъв да бъде, очите ни черни ли да са или сини, всичко туй направихте вие. Сега гледам всички сте недоволни от вашия проект. Какво трябва да има в главата, вие дадохте проект. И за сърцето си дадохте проект. Сега сърцето ви хлопа. Какъв беше вашият план, че хлопа

сърцето? Вие туряте погрешката в другите, казвате: „Други го направиха така.” Адам даде своя план на Господа, каза: „Господи, искам да ми направиш едно тяло от кал, хубава кал да намериш. Искам от тази кал да ми вдъхнеш от твоето дихание. Пък да ми направиш райска градина, пък да ми дадеш другарка, животни.” И Господ направи точно това, което искаше. Вие ще направите едно възражение. Вярно ли е това, което говориш? – Питам: Туй, което вие вярвате, вярно ли е? Колкото вашето е вярно, толкова и моето е вярно. По човешки разсъждавам. Тогава вие ще кажете: „Не е вярно.” По човешки е относително, но след 200 години няма да живеете на Земята. Къде ще бъда? Ще бъда някъде, ще завземам някое пространство, в някое сърце една 25-милионна част от милиметъра, ще си давам мнението, ще ходя на Слънцето, на Месечината, на Марс, на Юпитер, на Венера. Ще си създам каквото тяло искам. Като тръгна за Земята, пак ще стана малък, понеже Земята е най-долното място в Слънчевата система. Тук са пратени всичките хора на изправление. Кой откъдето направи някаква погрешка, пращат го тук. Ако някой е направил някоя си система, че е направил някакво опущение, пращат го на Земята да се учи. Ако някой дал крив съвет, пращат го на Земята. От цялата Вселена, тук са все екземпляри, учени хора. Това е теория само като един роман. Чели сте толкоз романи, нали сте чели „Клетниците”, романа на Виктор Юго? Тъй както Виктор Юго описва Жан Валжан, не е такъв герой, малко го преиначил. Има нещо вярно, но има и нещо преувеличено. Жан Валжан започва с човешкото, отива в ангелското и после в Божественото. Казва: „Не трябва така да се живее, за един хляб да се седи в затвора.” Най-първо той открадна хляба и седя в затвора, не зная колко години. Той е седял толкоз години, колкото е лежал, ни повече, ни по-малко. Понеже вие знаете, може да ми кажете колко години е седял. В края, като дойде Божествения порядък, дойде имаше една Козета, той се влюби, искаше да

я повдига, искаше да ѝ даде Божествен порядък – втори изпит. За хляба лежа в затвора, сега Козета искаше да вземе. Казва: „Ще вляза пак в затвора”, не се позволява да крадеш. Знаете ли този човек колко страда, докато се отдели, друг да вземе Козета, не той. То беше най-голямото изпитание. Ако Жан Валжан беше взел Козета, какво щеше да спечели? Като се отказа, даде ѝ свобода.

Та казвам: Ние хората, сме гениални само тогава, когато се отказваме от някои наши пожелания. Закон има за пожеланието. Пожеланието се осъжда, да не пожелаеш. Някой ще пожелае да стане пръв министър в България. Това е престъпление, защото има пръв министър. Някой ще пожелае да стане цар. Друг цар има, ти нямаш право да пожелаеш, ако хората имат нужда от тебе, да те повикат или да те хванат и насила да те турят да оправиш реда на нещата. Ние, съвременните хора, имаме една по-важна задача, отколкото временно я разбираме. Вие искате да станете министър в България, това е нищо. Вие сте пратен на Земята да се учите, да бъдете архитект на една нова Вселена. Бог прави цяла една нова Вселена и ще ви тури там. Вие, най-способните, ще създадете нов свят. Нали сега говорят за нов ред? В порядъка на хората един нов ред да турят в Европа. Какъв ще бъде новият ред на нещата? Ако хората живеят в тъмнина, то е старият ред на нещата. Ако започнат да живеят в топлина и светлина, то е новият ред на нещата. Ако са живели в един порядък на гладория, то е старият ред. Ако живеят в един порядък, дето всеки е доволен в ежедневната храна, както казват в Господнята молитва: „Хляб наш насущний дай нам днес”. После казва: „Не ни въвеждай в изкушение”. Някой казва, че ние сме турени в изкушение. Значи: „Господи, да не ме туряш в изкушение, да създавам една вселена, докато стана учен. Че като създам нещо и ти да си доволен и аз да съм доволен.” Ние сме дошли на Земята, че като живеем Бог, да е доволен от нас и ние да сме доволни заедно с Господа. Ние да работим.

Та казвам: Този камък, който е турен на гроба, да се отвали от гроба. Христос имаше приятели, дойде един юноша и отвали камъка. Какво разбирате под думата „юноша“? Един юноша на колко години го считате? – На 21 години. Този юноша беше по-стар от всичките хора, които са живели на Земята, като им турите всичките години от паметивека досега, той беше по-стар от всичките. Имаше толкоз знание, че дойде да извърши една мисия на въздигане. Знание имаше. Казва: „Кого търсите, Христос го няма тук, възкръсна? Аз дойдох да ви бъда свидетел, да ви кажа. Той има по-важна работа. От обич към него, дойдох и отвалих този камък.“ Значи, не хванаха хората да отвалят, но дойде едно разумно същество да отвали камъка. Питам: Кой ще отвали онзи камък на вашето сърце? Само такова същество трябва да дойде. Кой ще премахне едно препятствие във вашия ум? – Само едно такова същество трябва да дойде. Ние се занимаваме да разрешаваме много малки задачи.

За пример, ако на вас ви дадат една задача да се откажете от себе си. Да кажем, имате къща и имот, и от Невидимия свят ви кажат: „Откажете се!“ Ще кажете: „Как да се откажа? Защо да се откажа? Толкоз години се мъчих.“ Мислиш, че като не се откажеш, няма да я вземат? Човек трябва да се откаже. Нас ни питат доброволно ще се откажем ли. Ако не се откажем доброволно, насила ще се откажем. Като умира човек не му ли вземат всичко-то? Не е въпросът да бъдем собственици, когато сме на Земята, но трябва да бъдем господари на този порядък. След като заминем от този свят, пак да сме господари на положението. Ако ти, след като умреш, не може да останеш в човешкия порядък да помагаш, ако ти в ангелския порядък не можеш да останеш да помагаш и ако в Божествения свят не може да помагаш, ти тогава нищо не си разбрал в живота. Смъртта е страшна за ония, които не се отказват от себе си. Но смъртта е благо за всички онези, които се отказват от

себе си. Христос, дето казва: „Ако не се откажете от баща си, от майка си, от всичко, не може да бъдете мои ученици.” Ако тебе те съблазнява най-малкото нещо, ако тебе те съблазнява едно дете, един слуга, ако тебе те съблазняват няколко звонкови монети, ако тебе те съблазнява една дреха, един плод, ти не си свободен. Сега не мислете, че престъплението седи в големите неща. Ева направи една детинска погрешка. Един малък плод, една малка ябълка я съблазни – това е според разказа. Малка е повидимому. Онази кибритена клечка е малка, главичката ѝ е съвсем малка, но може да произведе цял пожар. Малките пожелания, колкото и да са малки, водят след себе си големи последствия. Отказването от малките пожелания - добиваме голяма Добродетел. Не само да се отказва човек, да се бори, не само да драснеш кибритената клечка, да запалиш плевнята, но да вземеш семката, да пробиеш дупката в земята и да я посадиш. Сега някой казва: „Да не грешим!” Не е въпросът да не грешим, но добро трябва да правим. Ако се бориш със себе си да не грешаш, ти трябва да имаш предвид доброто. Най-малките добри мисли, които дойдат, желанията, които дойдат, условията, които се дават, да се не противиш да изпълниш Волята Божия. Ние, съвременните хора, се съдим, казваме: „Ти не постъпваш добре.” Кога постъпката е добра? В музиката някой път ми казват: „Не пееш добре.” Казвам: Много добре, кажи ми как. Ако дойде той да пее и той не може да пее, колкото аз пея. Казвам: Не само да ми кажеш, че не пея, но да ми кажеш как да пея. Според мене правилната музика е другояче. Прав съм аз. Не само постоянно да пея. Казвам: Всичките растения, които растат, растат при известни тонове. Ако тия тонове в Природата не се вземат вярно, има безплодие; ако тоновете се вземат вярно в Природата, има изобилие. Ако тоновете за знанието за доброто се пеят в света, има знание, има добро. Зависи от музиката. Ако хората музикално пеят, добре ще мислят. Ако пеят добре, плодородие ще

има. Ако пеят добре, живот ще има. То е практическата, външна страна. Казвам: Вземам аз „до”. Като пея „до”, житото, видя, че то е израснало. Щом пея „до”, житото расте; не пея „до”, не расте. Някой човек е болен, трябва да му пея. Ако взема основния тон „до”, веднага болестта изчезва, стопява се. Пея на човек, не оздравява, не пея добре. Това е правият смисъл. Мисълта е най-хубавата музика. И чувствата в човешкото сърце са най-хубавата музика. Не сте ли усещали едно чувство, въодушевява те, ти си готов да пожертваш всичко. Усещаш една приятност, никой не те вижда, ти за това, което чувстваш, си готов всичко да жертваш. В туй Божественото, човек никога не се измамва. В Божествения порядък няма никаква лъжа. Ако аз дойда във вашия дом и всичко ви тръгне напред – хайде да не турям аз – ако един човек дойде във вашия дом и всичко ви тръгне наред, мислите ли, че този човек е лош? Ако някой дойде в дома ви и всичко ви тръгне назад, има нещо, в което може да се съмнявате. Но най-после, то е един вид разсъждение. Аз разсъждавам другояче. Мислите ли, че когато Слънцето стопи всичкия сняг на повърхността, че Слънцето е извършило престъпление? – То е превърнало бялата материя във вода, да напоява всичките растения. Тия блага Слънцето със своята топлина ги раздава навсякъде и всяко растение приема толкоз, колкото му трябва. Казвам: В нас ония блага, които са наслоени като лед и сняг, всички тия блага трябва да се стопят от Божествената Любов и да се раздадат на всички живи същества от тия Божествени блага. Ние ще складираме нашите богатства като ледници, като наше и някъде ще го продаваме. Житото продаваме, дрехите продаваме, това продаваме, онова подаваме, докато и нас продадат някъде. Аз поддържам в света новото. Новото иде без продажба. Новото иде без лъжа. Новото иде без насилие. Новото в света, което иде, силните ще станат слуги на слабите, слабите ще станат ученици на силните. Туй е новото, което иде в света! Ум-

ните ще станат бащи и майки на слабите, пък слабите ще станат техни синове и дъщери. Онези майки, които раждат децата си, и чакат на стари години да ги гледат, то е старото. Ако една майка ражда детето си да я гледа, оставете се от заблуждения. Майката трябва да роди детето си да го гледа, да покаже, че го знае. Ако не може да отгледа едно дете, да се не жени. Майка, която не знае да гледа едно дете, да се не жени. Майка, която не знае да гледа деца, да се не жени. Нека чака да слугува, да се не жени. Момък, който не знае как да отгледа деца, да се не жени. Слуга, който не знае да слугува, да не се хваща слуга.

Казвам: Какво е новото, което иде в света? – То е Божественият порядък, който се разкрива зад тази светлина, която сега имаме. Сега често се раждат кризи, хората измират повече, отколкото трябва. Защо измират? – Някъде се родили повече. Едно дърво не може да отхрани 10, 20 хиляди плода. Едно плодно дърво може би, може да отхрани хиляда плода, но 15-20 хиляди ако са, ще бъдат недоразвити. Та казвам: В сегашния живот трябва да имаме добри плодове. Хората, които се раждат, трябва да имат отлични умове, добри сърца и после здраве трябва да имат. Всеки човек, който се ражда, трябва да има условия заради него. Когато Бог създаде първия човек, направи му райска градина, прекара пред него всичките животни, казва: „Всичко туй е за тебе.” После му каза, че ще стане господар на всичко на Земята. И тогава Господ постави първия човек на изпит, ще може ли да управлява, или не. Даде му един от малките изпити. Казва: „От едно дърво няма да ядеш, няма да буташ!” Като не послуша, изпъди го из рая. Казва: „Няма да може да управляваш.” После втория човек, който дойде, Христос като дойде, казва: „Ти готов ли си да понесеш всичките прегрешения на хората от паметивека?”- Казва: „Готов съм.” Като дойде първият човек, не можа да издържи един малък изпит, съблазни се в жена си, да не ѝ прекърши хатъра. Ева пък, като дойде

този адепт, да не го обиди, каквото ѝ каза, повярва. Значи в него вярва, а в онова, което Бог ѝ каза, не повярва, остави го на заден план. Ние сега какво говори Господ не вярваме, а какво говорят хората, вярваме и затова сме прокопсали.

Най-първо ще вярваш какво Бог говори. Второ ще вярваш какво ангелите говорят, те са нашите ближни. И най-после какво ти говориш. Оттам навсякъде ще вярваш каквото животните говорят, растенията. В тази йерархия, ти ще имаш ясна представа, какво нещо е животът.

Та казвам: Само Любовта е в сила да премахне онзи техния камък на безлюбието, под който всичките хора са мъртви под удара на своите престъпления. Ако в един дом хората не могат да живеят братски, ако пред лицето на бащата и майката се карат и всеки ден има побоища, питам: Това дом ли е? Този баща ли е? Синовете имат ли дом? – Не. Сега аз отивам по-далече. Ако една мисъл, която съм родил в моя ум, ме безпокои, на място ли е? Ако едно чувство ме мъчи в моето сърце, на място ли е? – Не е на място. Тази мисъл, която се ражда в моя ум, трябва да поддържа моята идея, да бъде едно с мене. Ако тази мисъл ме тури в противоречие с Битието, не е на място. Ако едно чувство ме тури в противоречие с Битието, не е на място. Ако моята постъпка ме тури в противоречие с Битието, с Бога, не е на място. Казвам: Правилото е: Нашите мисли не трябва да ни отклоняват от онзи път на знанието. Не трябва и нашите постъпки да ни отдалечават от Истината. Всяка мисъл трябва да ни приближава по-близо до Любовта. Всяко чувство в нас трябва да ни приближава по-близо до Божията Мъдрост и всяка постъпка трябва да ни приближава до Истината. То е пътят, то е новото, което иде! Всяка мисъл, която ни приближава до Любовта, тя принадлежи към Божествения свят. Всяко чувство, което ни приближава към Мъдростта, иде от Божествения порядък. Всяка постъпка, която ни приближава до Истината,

иде от Божествения порядък. Следователно Божественият порядък трябва да бъде мярка за човешкия порядък, за ангелския порядък и за всички порядъци в света. Ако очакваме по човешки вие да постъпите добре, то е старото в света. Две неща има, от които зависи човешкият живот. Ако не знаеш как да приемеш нещата – аз говоря много конкретно – ако храната, която приемаш, ти не я сдъвчеш добре и не я оценяваш, ти ще страдаш. Ако след като влезе онази храна, няма къде да я туриш, ако този излишък, не го изхвърлиш от себе си, какво ще стане с тебе? Попитал един цар в древността един мъдрец кое е най-голямото благо. Казва: „Да се освободиш от ненужното.“ Царят казва: „Как така?“ Задръства го десет дена да не може да излезе. След това казва, че е право това, което казва. Ако човек се задъне, че онова, което яде не може да излезе, ако /от/ онова, което не ни трябва, не може да се освободим, ние ще страдаме. Не трябва да бъдем задънени. Умовете ни трябва да вземат правилно и да дават правилно. Да дадеш всичко нечисто. Сърцето трябва да възприема и онова, което не влиза в работа, свободно да дава. Тялото ни по същия закон. Трябва да бъдем свободни. Не трябва да задържахме излишни желания, които ни създават хиляди страдания.

Та казвам: Ние търсим щастието там, дето няма да го намерим. За предпочитане е човек, който ви обича и люби, отколкото цял свят да ви хвали. Аз бих предпочел един да ме обича и да ме люби, отколкото целия свят да ми пише статии. В тия хвалби има раздвижване на въздуха, нищо няма. Любовта дава изобилно. Да те хвалят хората, не зная какво могат да ти дадат. Казва: „Ти говори много хубаво, отлично.“ Чудна работа! Че ако остане на неговите думи да вярвам, дали е хубава беседата, аз другояче разсъждавам, когато говоря, гледам семената никнат ли, ако никнат беседата е отлична. Ако не никнат, какво ще ми разправя, че беседата е хубава? След като говоря, ако дърветата не цъфтят – казва

ми: „Отлично говори.” Ако след като говоря, Слънцето не изгрява, облаците не се размърдат, беседата не е така хубава. Като говоря и в най-мрачния ден небето малко да се изясни. Някой път е съвсем тъмно. Или казано ясно: Ако ти говориш без Любов, своята реч нищо не струва. Ако ти чувстваш без Любов, твоите постъпки нищо не струват. То е един закон навсякъде. Освен, че нищо не струва, но ти понасяш най-голямото страдание. Защото всеки човек от нас, когото срещаш, той очаква да му предадеш една хубава мисъл. Всеки човек, който те срещне, съзнателно или несъзнателно очаква да му предадеш едно хубаво чувство или пък да види една хубава постъпка. Един ден минавам и гледам един стар дядо и едно момиченце много красивичко, седнало, че му връзва обувката на дядото. След като му върза, дядото я поглади, детето тича. Казвам: Ето една любовна постъпка. Дядото нищо не плати, поблагодари и после слушам как дядото благодари. „Господ да те благослови, защото щях да изгубя обувката си!” Туй дете може да мине аристократически, да остави друг да му връже обувката. Защо да се навежда да си окаля рокличката? Туй дете с обич го направи. То казва: „Дядо, много се радвам, че имам чест да завързва обувката на тебе, учен дядо. За бъдеще искам твоето благословение да дойде върху мене.” Казвам: Ето едно дете, в което работи Божественият порядък и ето един дядо, в който Божественият порядък работи.

Казвам: Между нас онзи, който обича и онзи, който люби, да има съответствие. Всякога да бъдем благодарни на Любовта, която ни дава и на Обичта, която взема. Защото в нас единственото реално нещо е Любовта, която ни дава живот и Обичта е, която възприема живота. Не сме ние, които приемаме живота. Божествената Любов ни дава живота и Божествената Обич го възприема. Следователно, трябва да сме под тия двата порядъка: Любовта е, която носи Божиите блага, а Обичта е, която възприема Божиите

блага. Ако живеем между тия двата полюса или ако живеем в този дом, защото Любовта аз считам баща, Обичта е майката, аз, който се уча, съм техен син. Ако съм възприел добре Любовта, послушал съм баща си; ако съм приел благого на Обичта, послушал съм майка си. Тогава аз съм добрият син, който е добре погледнат от Бога.

В древността, една царска дъщеря тръгнала да иде при своя възлюбен, без да приеме благословението на баща си. Дошла до един извор и видяла своя възлюбен, който се прострял на земята. Започва да плаче. Три дена седяла. Минава един светия и казва: „Защо плачеш?“ – „Излязох от дома на своя баща без благословение и моят възлюбен умря. Аз съм готова да изправа своята погрешка.“ Той поставил ръката си на умрелия и той оживял. Казва им: „Върнете се и вземете благословението на баща си, тогава тръгнете в живота!“

Отче Наш.

12-та беседа, държана на 14 декември 1941 г., неделя, 10 ч
Изгрев-София.

ПОСЛУШНИ И НЕПОСЛУШНИ

Добрата Молитва. „Ще се развеселя.”

Ще взема само няколко стиха от 21 глава от Евангелието на Матей от 28 стих до 33 стих.

Двамата послушни и непослушни синове. Единият казва: Няма да ида, другият казва: Ще ида. И двамата послушни и двамата непослушни.

Неразбраният живот е комедия, разбраният живот е драма, приложеният живот е трагедия. Ще кажете: „Че как тъй?” Драма е, когато някой човек те обича както баща ти, върши всичко заради тебе и ти го подозираш. Като си замине за другия свят, ти разбираш, че той те е обичал. Това една драма в живота. Представете си, че вие разбирате живота, да идеш и да се биеш за отечеството си. То е трагедия. Очаква те смърт. Щом съзнаваш дълга си, трагедията ще дойде. Щом съзнаваш, че не си изпълнил нещо, както трябва, то е драма. То е едната страна на живота. Всичките хора на Земята са от тия два вида синове. Всички имат много големи претенции. Най-първо човек обича да му служат, да го уважават, да го почитат. Той обича да бъде господар, каквото каже да стане. Колцина хора са постигнали това? Искаш да заповядваш. Можеш ли да заповядаш на Земята да спре, да не върви? Може ли да заповядаш на Слънцето да не залязва? На една муха може ли да заповядаш не хапе? Като намери, че си се захласнал някъде, забие жилото. Казва: „Какво си се захласнал?” Един стражар е тя, казва: „Не трябва да се захласваш.”

Съвременните хора трябва имат една правилна философия. За пример, всички сте все учени, философи, свършили сте гимназия, запознати сте с „x”, „y”, „z”. Три неизвестни какво означават. Има-

те ред процеси, с които може да се намери на какво е равно „х”, на какво е равно „у” и на какво е равно „z”. След като разрешим, ние пак не знаем какво значи „хикс”. Някой път намериш, че „хикс” е равно на единица, някой път – на нула. Според мене „хикс” е едно неизвестно число, което сега се заражда. Яйцето, което се заражда във вътрешността на една кокошка, е „хикс”. То зависи от вътрешните условия. Най-първо това яйце е много малко, невидимо. Като храним кокошката, това яйце се увеличава, увеличава, стане голямо, снесе се. „Хикс” е равно на яйце. Тогава търсим по кое време ще се снесе яйцето. „Игрек”, това е яйцето, което е поставено под кокошката да се мъти. След като се излюпи, то е „игрек”. „Зет”, това е пилето, което търси своята храна. Къде ще я намери?

Та казвам: Ако човек не впрегне своя ум на работа, ако не впрегне своето сърце на работа и своята воля на работа, той не може да разреши неизвестните „хикс”, „игрек”, и „зет”. Всеки от вас има известни желания, той трябва да ги постигне. Ако не постигнете едно ваше желание, страдате. Но трябва да знаете, като снесете яйцето къде ще го снесете. Ако го снесете зимно време при 35 градуса под нулата, какво ще стане? Ще се пръсне. Това яйце ще замръзне. Значи, трябва да снесете там, дето не замръзва. Ако го снесете лятно време при една температура от сто градуса, туй яйце ще се опече и пак няма да постигне своята цел. Чудят се някои защо желанията така не си постигат. Чудни са хората в своите разбирания. Те не създали света, пък искат да бъдат господари на света. Най-първо имаме един млад момък, много красив, отличен, роден от добър баща и една мома, родена от добър баща и благородна майка. Един ден момата само като го зърне, сърцето ѝ е радостно, весело, че го е видяла. Целият ден работи с една идея, отдалече е зърнала гърба му само и не иска повече. Но после с това не се задоволява. Тя иска не само с очите си да го зърне, но тя иска да чуе гласа му, как говори – втората фаза. Щом чуе гласа

му и там не се задоволява, иска да го пипне за ръката, да го поздрави и най-после пожелае да се запознае с него и после пожелае да му тури един юлар на главата. Стане му господар: „Ти вечерно време ще се връщаш рано.”

Може да четете живота на Йоан Веслей, един прочут английски проповедник, който мислил да реформира света, започнал да проповядва. Даже в България има последователи на неговото учение. Методистите са последователи на Йоан Веслей. Един ден като Адама в рая казва: „Не си струва сам да живее човек.” Да проповядва свободен е човек навсякъде, но един ден му се поискало да има една Ева. Казва: „Ще бъде по-добре, ако дойде Ева в моя рай. Ще бъде нещо отлично.” Намира той една Ева. След три дни казва на един свой приятел: „Не си струва човек да се жени.” Тази Ева казва: „Ти досега ходеше с братя, със сестри, сега да ги няма такива сестри. Да получаваши писма от тях, не може тъй. В семейния живот такава евангелска свобода не може.” Той я убеждава, но тя казва, че не е разбрал Христа. Такъв Христос, казва, не го искам. Ти тук ще се подчиняваш на закона. В Англия има закон, хваща го за косата, че му разтърсва главата. И тогава Йоан Веслей, като среща един свой приятел, казва: „Преди да бях се оженил, не мислех, сега започнах да мисля, жена ми като ми разтърси главата.” Сега се оставя това, което е било по-нататък, вие ще си го представите. Той не е отстъпил, но през целия си живот е разрешавал един въпрос. Тя казва: „Как ти се струва, ти може да обичаш хубаво онези, които те обичат, но жена ти, която ти разтърсва главата, нея да обичаш, да видим как ще приложиш Христовото учение.” Изпитва го. Та казвам: Лошите условия, като дойдат в живота, те забраняват, казват: „Ти така няма да постъпваш.” Сега лошите условия, за пример, вие не можете да си направите баница, при сегашните условия с масло може ли да разполагате. После не можете да викате гости, когато имате 300 гр. хляб. Как

ще викаш, за тебе няма? Като дойде гост, по германски ще постъпиш. Германците, като седнат да се угощават, всеки плаща за себе си. Българинът няма това, той е щедър, като седнат, иска да плати за всичките, да мине за много щедър. Германецът плаща само за себе си. Казвам: Трябва едно вътрешно разбиране.

Какво е нашето минало, ние не го знаем. Какво ще бъде бъдещето и него не знаем. Знаем сегашното, настоящето, сегашното положение. Страдаме някой път, защо сме в това положение. Когато един цигулар вземе цигулката и свири, пита, защо свири цигуларят. Той свири от Любов, понеже обича музиката. Може да свири от принуждение, че е гладен, трябва да свири, да си изкара прехраната, да му дадат нещо. Някой оре земята, земеделец е, защо? Заставен е да си изкара прехраната, оре земята. Казвам: Всички ние сме заставени да работим каквото и да е. Философстваме външно, но има нещо вън от нашата философия, което ни заставя насила, една необходимост има. Казва: „Аз не искам да работя.” Ще работиш целия ден като някой железар. Нали сте виждали онези железари, които целия ден надуват меха, нагорещават желязото, разгорещават огъня, турят желязото, удрят с чука. Всеки от вас надувате онзи мех, който постоянно разпалва огъня. Вас ви се вижда смешно, но целия ден изпълнявате тази служба. Казваш: „Аз ще му кажа.” Ще разпали огъня, човекът ще изчука гвоздеите, ще направи ралото. Вечерта ще загаси огъня, мехът ще спре. Преставането на този мех, това е смъртта. Смъртта е една почивка за меха. Завърти се Земята, играе Слънцето, дойде железарят, запали огъня, пак започва да надува меха. Нали сте виждали онези локомотиви - излиза пара, като живи. Загасят огъня, турят машината на почивка, като че умира. На другия ден пак турят огън, пак е жива. Питате: „Какво ще стане с нас?” ще си почивате, после пак ще турят огън, пак ще работите, после пак ще почивате, пак ще работите. Къде ще му иде краят? Да ви кажа

къде му е краят. Понеже всички хора искат да знаят какъв ще бъде краят. В древността имало един цар, който искал да знае какъв е краят на живота, какъв е смисълът на живота. Разните философи му разправят, никой не може да го убеди. Няма /ни/ едно разрешение. Най-после се явява един мъдрец, който му казва: „Аз ще ти кажа какъв е краят на живота.” – „Ако ми кажеш какъв е краят на живота, ще ти дам едно от най-големите възнаграждения.” Той казва: „В древността имаше един цар, много умен и богат. Направил си три големи житници, всяка житница по един километър, напълнил ги с жито. В първия хамбар зидарите оставили една малка дупчица. Ето иде един шурец и влиза вътре, извадил едно зърно навън и го занесъл. Не се задоволил, пак се върнал, пак взел едно и го изнесъл. Целия ден така.” Казва: „Какъв е краят?” – „Чакай да извади всичките зърна.” Колко милиарда години ти трябват, докато се изтеглят всичките зърна, докато видиш какъв ще бъде резултатът. Доброто край няма, злото има край. Туй да се знае. Който иска край, край има злото. Безкрайни неща са добрите. Безлюбивото е с край, Любовта е безкрай. Глупостта е с край, Мъдростта е без край. Жестокосърдечиято е с край, милосърдиято е без край. Всичките добродетели в света са без край. Казва: „Какъв е краят.” Ти злото ще търсиш в света. Всеки човек, който страда, това е краят вече на неговия живот. Който умира, това е краят. Който се ражда, какъв ще бъде краят. Неговият живот няма край. Доброто има начало, край няма. Злото няма начало, има край. Като ги събереш двете: Доброто има начало, злото няма начало; доброто има начало, край няма, злото няма начало, край има.

Това са ред разсъждения. Вие искате да знаете, какъв ще бъде краят. След като се ожените, какъв ще бъде краят. Питам ви: Защо ви трябва женитбата. Какво разбирате под думата „женитба”? Ако разбирате под думата „женитба” двама души да се събират да се обичат, то е начало. Като се бият двамата, това ще бъде краят. Като

се обидят, това ще бъде краят, като се намръщят, ще бъде краят. Искате да знаете края. Според новата философия, когато хората искат да знаят какъв ще бъде краят на войната. Краят на войната, ще се избият хората, ще се заровят в земята, това ще бъде краят. Началото какво ще бъде? Ние не се нуждаем, какъв е краят на войната, ние се нуждаем какъв е новият порядък, който ще бъде без край. Ще има начало, няма да има край. Сега начало няма, има край. Добре, че краят е дошъл. Трябва да се радваме, че е дошъл краят на злото. Като изтече калната вода, ще започне началото на чистата вода, от която може да пием. Тъй разсъждавам. Какъв ще бъде краят? Краят ще бъде изтичане на мътната вода, ще дойде бистрата вода. Това е началото на живота. Това е новият живот. Казвам: Ползвайте се от края на вашия живот. Всичките ваши страдания са краят. Всички ваши съмнения, това е краят. Всички ваши недоразумения между хората, това е краят на нещата. Има един случай, ти правиш разлика, обичаш едного, не обичаш друг. Ако един незрял плод не обичаш, какво значи. Ти не разбиха процеса в Природата. Казва: „Аз зелени плодове не обичам.“ Ти не говори право. Не е време този плод да се яде, начало няма. Този плод трябва да чакаш да узрее. Казва: „Аз не го обичам.“ Така не се говори, така не се разсъждава. Този човек като малко дете нищо не знае, но като стане на 21 година момче или момиче, ти вече не гледаш така това същество, което по-рано ти се виждаше маловажно, глупаво, виждаш разсъждава, знае, философия има, разбира те, как ще постъпиш, не можеш да го лъжеш.

Един случай тук ми разправяха, в България е станало през Великите пости. Опичат си кокошка към средата на постите, но си сваряват и коприва, сготвена с малко брашънце. Тъкмо турят кокошката отгоре, копривата отдолу, иде един господин отвън. Те веднага скриват кокошката отдолу, копривата отгоре. Той вижда, че се безпокоят, искат той да си излезе, за да излезе кокошката

отгоре. Той седи, да седи копривата отвън. Смущават се, казват: „Не може да ви угостим от нашето ядене – коприва. Казва: „Аз ще ви дойда на гости подир Великден, тогава ще има печена кокошка.“ Той помирихва кокошката. Той си отива и кокошката излиза отгоре. Питам: Защо седи копривата отгоре, а кокошката отдолу? Човешки съображения. Ние искаме да ядем кокошка, безпокоят ни хората, като заминат хората, туряме копривата отдолу, кокошката отгоре и започваме работа и разрешаваме живота. Казваме: „Какъв ще бъде животът в оня свят?“ Казва: „Кой е този свят?“ Казвам: Този свят е с край, без начало. Оня свят е с начало, без край. Тук ти ще научиш нещата, които са без начало, с край. В оня свят ще научиш нещата, които имат начало, нямат край. Ако тук не научиш нещата, които имат край, ти не можеш да научиш нещата без край. Трябва да има човек един контраст. То е все едно да нарисува един художник една картина без сенки. Що е сянка? Сенките са да изпъкнат светлите места. Страданията в живота са сенки да изпъкне онази велика реалност, която съществува в битието. Ако разбираш живота, страданията ще бъдат сенки на твоята картина. Ти ще се радваш, че имаш сенки. Мислите ли, че ако един ви каже, че не ви обича, не ви обича. Мислите ли, че лисицата не обича кокошките? Обича ги, от Любов ги изяжда. Минава котката покрай жабата, бутне я, не я обича, не я яде. Дайте на котката мишка, веднага я хване, изяжда я. Така я обича, че с козината я изяжда. Всичко, каквото има в мишката, го изяжда, нищо не остава. Котката всичко изяжда от Любов. Често котките страдат от тази Любов. Като яде такава мишка, котките страдат от тази Любов. Котката живее така хигиенично, сутрин излиза да се пече като някоя дама се изглажда, но не знае да яде. Не че не знае, но от Любов. Тя мисли, като изяде мишката, всичко ще ѝ донесе тази мишка. Тази мишка със своите нечистотии разстройва нейното здраве.

Следователно, вашите желания, те си имат своите нечистотии. Поне ще имате това разбиране, което има тюленът. Ако хвърлите една риба на един тюлен, той със зъба си отваря рибата и изважда червата, и тогава я нагълтва. Той изважда нещата, които са непотребни. Ние съвременните хора, нагълтваме желанията и нашите мисли цели. Четеш някой автор, писал някоя книга, дава някаква философия, като че е разрешил въпросите. Казва: Всичко е тягостно в живота. Той нито на Слънцето е ходил, нито на Юпитер е ходил, нито на Месечината е ходил, никъде не е ходил, пък седнал и написал авторът една книга, разрешава един от великите въпроси, че всичко било бошлаф в света. Това е философия. Аз бих го поздравил, ако той бе посетил цялата Вселена, всичките слънца и тогава да даде едно съчинение. Той без да е ходил, пише ред книги, казва, че е чел Кант. Той разбира ли Кант? Казва, чистия разум на Кант чел. Кой е чистият разум? Критикувам философията на чистия разум. Чист разум е онзи, който вижда какво има на Слънцето. Чистият разум е онзи, който вижда какво има на Сириус, който вижда какво има на Месечината, на Юпитер, на Меркурий, на Венера, на Сатурн, на Уран, на Нептун, като погледне, навсякъде вижда. Той нищо не вижда и казва, че Господ му говорил. Виж го ти, той друга манджа не яде. /Една сестра изсмя се високо/. Казвам: Често певците не вземат вярно тоновете. Тази сестра, която вика, ако беше в един оркестър, ще я изпъдят навън. Тук не е място за смях. Всеки тон трябва да се вземе вярно. Ние разсъждаваме. Ако вие не можете да пеете, трябва да излезете навън, разбирате ли? Ти си музикална, ще се въздържаши. Нищо повече. Трябва да се вземат вярно тоновете в живота. Живот без музика, той няма смисъл. Той е неорганизиран живот. На съвременните хора им трябва музика. Ти, който се гневиш, не си музикален. Който не можеш да се въздържаши, не си музикален, не знаеш да се въздържаши, не си музикален. Ще знаеш как да чувстваш, да се

проявиш. Музиката, това е Божествена организация, която слиза да организира света. Та казвам: В съвременната музика нищо не дават, само разклащат въздуха. Не е така. Чрез музиката се доставя най-мощната енергия, най-хубавото в света, което човек пожелае. И в музиката, като вземете някой път, спорят все за основния тон. Някои поддържат, че има 16 трептения, някои поддържат, че има 32 трептения. Ако има 16 трептения основният тон, 8 са положителни, мъжки трептения, те имат повече електричество, 8-те имат повече магнетизъм в тях. Като се съединяват заедно трептенията, образуват правилни съчетания. Когато правилно се съединява електричеството с магнетизма, дава правилно форми, тонът е правилен. Щом не се съединяват всичките в едно, тогава има дисонанс, тонът не е верен. Ако има 32 трептения, 16 са положителни, 16 са отрицателни.

Сега някой може да каже: „Що ни интересува на музиката.“ Че вие ядете, това е музика. Вие имате 32 зъба, всеки зъб има особен тон. Една арфа са зъбите. По някой път хората изгубват си зъбите, ражда се един дисонанс. Неправилният живот разрушава костите и зъбите на хората.

Неправилните мисли разрушават зъбите. Ред поколения, на които половината деятелност не е била правилна, разрушава зъбите. Ако идете в Америка, ще видите малко хора със здрави зъби. Защото в тях има чрезмерна деятелност. Американецът тръгнал, като че му горят четири къщи тича. Като бяга, не върви. Всички бягат там, чрезмерно де движат. Хубава е тази активност, но тя изтощава хората. Ти може да вземеш един тон, ако се напругнеш, че да повредиш гърлото си, може да повредиш струните на гърлото си. Какво те ползва? Пеенето, като пееш, трябва да усили гърлото, да внесе здраве. Хване ви треска, ако знаете да пеете, треската ще си иде, ще се намали температурата. Ако имате разстроен стомах, ако знаете да пеете, ще поправите стомаха си. Иска се съзнание.

Как? Най-първо има един строеж в мозъка. Ако ти искаш да излюпиш хубави яйца, трябва да пееш „до” много добре, за да се излюпят яйцата. Който и да е от вас, ако тури 12 яйца и ако се излюпят 6, а 6 не се излюпят, знай, че тона „до” не вземате вярно. Този неправиленият тон осакатява яйцата. Едно време дивите кокошки колкото яйца снасяха, всичките са се излюпвали. Като дошли при хората да снасят яйцата си, едни се излюпват, едни не. Туй произтича от намесата на човешкия живот. Ако вашите мисли изгубват своята светлина, ако вашите чувства изгубват своята светлина, те нямат смисъл. Като кажете нещо, то да има сила да никне, да цъфне, да даде плод. Ако то е плод, който никне и не дава плод, мисълта ви е без жизнена сила.

Та казвам: В съвременния християнски свят днес имаме християнски народи, които се бият. Защо? Ако в един дом се бият братята и сестрите, как ще се оправдае. Не може да се оправдае. Едно от двете: или че бащата и майката не са ги възпитали, както трябва, или че не са родени, както трябва. Християнството като влезе, направи една погрешка. Понеже християните възприеха всичките форми на езическия свят и се смеси съдържанието на езическия свят с новото. Старото и новото се смесиха. Развалиха християнството. Християнството, като влезе, имаше един предател. Юда внесе лошото в християнството. Във времето на Христа имаше един Юда. Днес има 40 милиона Юди. Имаше 12 апостоли, като ги умножите по 40 милиона, на всеки апостол, се падат всичко 500 милиона. Днес има 500 милиона християни, 40 милиона Юди има днес в света. Те са много Юдите. Христос, като му даде залъка, казва: „Каквото си намислил да правиш, направи го.” Сега не искам да се спирам върху Юда. Казвам: Едно неразбиране има. Юда не разбираше Христа, понеже беше крайно материалист. Мисля, че той беше касиер, който носеше касата. Мислите ли, че когато ние проповядваме една идея без пари, че ние не сме касиери.

Мислите ли, че когато една мома се жени за един момък и пита момъкът богат ли е, учен ли е, че това е безкористно? Защо пита дали е богат или учен. Исква да знае дали ще може да я храни. Мислите ли, че то е идейно женене. И той пита тя богата ли е, учена ли е. Защо пита? В тия разбирания ние искаме да имаме Божиите благословения. Ние, съвременните хора, сме толкоз изглупели, че казва някой: „Аз съм несигурен в живота.“ Бог ни е дал един организъм устойчив, осигурил ни е с един отличен ум, осигурил ни е с едно отлично сърце и отлична воля, дал на разположение въздух, който дишаме, по земята може да ходим, оставил е само за едно нещо да се грижим, хляба да си доставяме. Единственото нещо, за което се грижим, е хлябът и ние казваме: „Трябва да си осигурим живота.“ Мислите ли, че ако всичките хора се обичаха, щеше да има нужда от такива хамбари, каквито ги правят сега? Всеки човек има право на един хамбар. Съвременните френолози, които изучават главата на човека, казват, че човек има в главата при слепите очи такъв един хамбар, то е чувството на любовестествението. Аз 12 години съм мерил хамбарите на българите и имам статистика колко са големи българските хамбари. Зная колко са големи и английските, и американските, и германските, на всички съм ги мерил. Не е лошо човек да има този хамбар, но той не е турен за жито, той е за отлични мисли, за отлични желания, за Любов, за Мъдрост, за Истина, за знание. Човек иска да има нещо в света. Право е. Някои хора от сутрин до вечер мислят само за парите си в касата, да имат 100, 200, 300, 400. Та казвам: Мислите ли, че Бог е доволен от нас. Онова, което ни е дал, какво сме направили? Мислите ли, че онзи цигулар, на когото трепери ръката, че взема фалшиви тонове, не е нагласил цигулката си. Той някой път нагласи я, от времето се разгласява. Пак вземе, пак наглася. Той иска, като тегли лъка по струните, този тон да отговаря, тогава е нему приятно, тогава хубаво свири. Тогава, мислите ли, че ние

с нашите разгласени умове, с нашите разгласени сърца и воли, че сме благоприятни на Бога. За да ти предадат музикална песен, за да ти дадат живот, то е най-голямата хармония. Трябва да е нагласен умът ти, трябва да е нагласено сърцето ти, волята ти трябва да е нагласена, тялото ти, да ни предаде Бог нещо. Ние разискваме големите въпроси за оня свят. С такива умове в оня свят не знай дали ще ни приемат. Вашите 8-годишни деца може ли да ги подмладите, във вас трябва да се роди желание да учите. Изхвърлете непотребните неща. Наблюдавам тук психологически, иде някой посърнал. Някоя жена посърнала, лицето пожълтяло, казва: „Неразположена съм.“ Аз знам защо е неразположена. Тя подозира мъжа си, че той ходи по чужди жени, не само мъжа ѝ, но всичките жени, при които ходи са в ума ѝ, тя мисли това, което човекът никога не е правил. Аз го виждам него светия, тя е грешница и турила всичките престъпления, понеже се вижда в него. Казва: „Не мога да го търпя.“ Тъй разглеждам работата. И мъжът престъпник вижда жена си престъпница, той приписва своите престъпления на нея. Така не се мисли. Всяко престъпление оставя белег на човешкото тяло. Няма престъпление в света, което да не е оставило отпечатък върху тялото и няма Добродетел, която да не е оставила белег. Всички носим чертите на нашите престъпления и носим чертите на нашите добродетели. Това е цялата Истина. Какво си мислил в големите престъпления и в малките престъпления, в големите опущения, всичките най-малки погрешки и Добродетели, даже като си дал една чаша вода някъде, и то е отбелязано някъде. На важно място се вижда, ти си направил едно добро. Та казвам: Нас, съвременните хора, Бог е определил за нещо велико в света. Велико е търпението на Бога. Той вижда тия лица потънали в престъпления. Той се представи някой път и те го лъжат. Той седи и слуша и някой път казва: „Това вярно ли е?“ – „Да.“ Пък то не е вярно. Разправяше ми един познат, той беше офицер, майор

от Габрово. Казва: „Аз следвах гимназия. Един ден не си знаех урока, излъгах учителя си, че ме е болял зъб и че не съм могъл да си науча урока. Той ме извини, но до вечерта ме заболя зъбът и извадих зъба си. Един ден друго изпитание. Брат ми учеше с мене, беше по-голям, но не беше така развит, аз бях по-умен. Един ден учителят ми каза: „Я удари една плесница на брата си да учи.“ Казвам: „Как ще го ударя, той ми е бате.“ Тогава каза на него да ми удари плесница и той ми удари. Аз не исках да го ударя, но той ме зашлеви.“ Вие ще кажете: „Трябва ли да се удари плесница?“ Че трябва, защо не. Има плесници на Любовта. Всеки ден Слънцето ни пляска в очите. Има пляскане на безлюбието. Не е в пляскането. Нека те плесне любещата ръка, може да ти предаде нещо, но ако те плесне ръка, която не е любеща, ще внесе отрова в живота ти. Казвам: Не се безпокойте от пляскането. Виж това пляскане от Любов ли иде, или от безлюбие, от грубост ли иде, от Истината или от лъжата. Един човек не те поздравява, казваш: „Не ме обича.“ Хубаво, какъв е законът на поздравяването. Слънцето, като изгрее, поздравява ли ви? Щом отвориш очите, казва: „Добър ден!“ Щом затвориш очите, нищо не казва. С отварянето на очите казва: „Добър ден, приятно ми е, че ви срещнах.“ Слънцето ви говори, затвориш очите, Слънцето обръща гръб, върви по своя път. Но то среща не само вас, то милиони дребни същества среща и то намира време за всичките. Малки бръмбарчета, мушици, комарчета, всичко то среща и поздравява, казва: „Какво правите тук?“ По една сладка дума Слънцето казва на всичко, което Бог е създал на Земята. С хиляди и милиони години Слънцето поздравява. То поздравява огъня, поздравява растенията, поздравява цветята, поздравява изворите, камъчетата, навсякъде туй, което нас ни се вижда безполезно, на всички казва: „Не бойте се.“ От всички вас ще излезе нещо. Слушайте Господа, от вас един ден отлични работи ще излязат. Вие казвате: „Кога ще бъде?“ В началото. Няма

край. Сега тия камъни е край на нещата. В началото тия камъни няма да лежат тъй, те ще бъдат цветя, които ще живеят, аромат ще имат. В началото ще бъдат пчели, които ще събират сокове от цветята. Краят на нещата е развалянето на кошера, молците, които нападат пчелите, и царицата, която изчезва. Всички кошери се развалят – това е краят на нещата. Краят на всички неща е смъртта. Началото на всички неща е Любовта. Ние се интересуваме от края дотолкоз, доколкото ни показва началото, показва пътя на едно начало, което иде. Краят казва: „Аз си заминавам, но иде едно начало, слушайте него. Ще ме извините, аз не можах да ви дам, което исках. Онова начало, което иде, то ще ви даде всичко.“ Единственото начало в света, което може да внесе смисъл на живота ни във всичките отрасли на този живот, във всичките подробности, то е само разбирането на Любовта.

Сега да ви кажа: Да разбираш злото, това е драма. Да мислиш, че злото е добро, това е комедия. Да прилагаш злото в живота, това е трагедия. Тогава, за да се избавим от комедията в живота, трябва да приложим Любовта. Комедията може да я заместим с Любов, тя очистиwa всичко. Да се справим с драмата на живота, трябва да приложим Мъдростта. Само Мъдростта е в сила да замести драмата. За да се справим с трагедията на живота, само Истината е в сила да замести трагедията. Тогава в Любовта имаме началото, в Мъдростта имаме зенита, и в Истината имаме плода. Истината е туй, в което всичко се постига. Ти опитваш нещата и се радваш на онзи живот, който си постигнал като начало в тебе. Ти се радваш, че тебе ти дават една възможност да се проявиш. Ти в един концерт вземаш и свириш, то е едно начало. Всички ти ръкопляскат. Аз поддържам ръкопляскането. Аз ви препоръчвам да ръкопляскате всинца. Ръкопляскането го одобрявам в светските хора. В света едно хубаво нещо правят, че ръкопляскат във време на концерт. Туй го одобрявам. Писанието казва: „Да ръкопляска

водата с ръцете си.” Водата ръце няма, как ще ръкопляска. Казва: „Да ръкопляскат реките.” Като минете покрай някоя канара, кажете: „Да живеят канарите.” Ръкопляскайте. Вие минавате и казвате: „Тия невежите канари, тия невежите реки.” Но тия невежите реки създават плодовете, храна, от която ние постоянно вземаме. Тия невежите канари създадоха нашите къщи, в които ние живеем. Те създадоха градините на Земята. Не мислете, че канарите нямат нищо в себе си. Те разнасят скрити Божии благодати. Това са спящи духове и те чакат своето време. Кой как стъпи на камък, той оставя нещо на камъка. Понеже вие не знаете този закон, те без да искат, вие даром сте им оставили нещо. На един камък колко души седнат, те без да знаят, оставят от Божиите благословения. Един ден тия камъни се сдобиват със своите благословения, казват: „Благодарим, Господи, на всички, които са седели отгоре ни, те оставиха по едно благо.” Радвайте се, когато една муха кацне отгоре ви. Радвайте се, когато един лист падне отгоре ви на гърба, радвайте се, когато една прашинка падне на гърба ви.

Знаете, в тия прашинки каква енергия има. Всички хора бягат от дъждовните капки. Всичките хора бягат от капките. Те не знаят, че те са носители на онази жизнена енергия. На болните хора препоръчвам да се разхождат и да си приказват на дъжда. Да го имат за един цял. Като дойде дъждът, всички да излязат на разходка на дъжда. Като се върнат, умовете освежени, сърцата освежени, телата освежени. Ще благодарят на Невидимия свят за добрата баня, която Невидимият свят им дава. Сега ще чакат да мине Божието благословение, като престане дъждът, ще излязат да си окалят обувката. Ще философстват защо много кал имало по пътищата, че не били направени. Погрешката е наша, че трябваше да бъдем птици. Като е кално времето, с крилата да се вдигнем и да минем отгоре. Погрешката е в нас. Птиците са по-умни, птиците никога не си калят краката. Като има кал, хвъркне и веднага разрешава

въпроса. Що са страданията? Тази нечистота, калта, която съществува в обществото. Криле ни трябват. Криле може да внесе само човешкият ум, онази правата мисъл. Ние всички мислим, това нямаме, онова нямаме. Всичко имаме. Аз се чудя на хората. Всичко имаме, но не го използваме. Всички страдаме от преяждане, от препиване, от излишни работи страдаме всички ние. Богатият ще иска да има 20, 30 милиона, един милиард. За какво му са тия пари? Да има 10-15 къщи. Защо му са? Те не носят никакъв живот. Според Божия закон имаш право да имаш една къща, с една спалня, с една приемна и една кухня. За три стаи имаш право. Щом направиш втори етаж, то е на дявола работа. Вторият етаж е на твоите ближни. За тебе на един етаж. Ти сега ще туриш наематели, ще се скараш. Те не са богати. Не плащат, ще се скараш. Не ти трябва да направиш къща, да се караш със съседите си, че не плащат. Като разглеждам човешката глава, човешкия мозък, Бог е направил една къща вътре в човека и турил жители в нея 3 билиона и 600 милиона. Толкова клетки има в главата и те не се карат. Между клетките има малко разстояние, пространства. Те са толкоз малки, че има празно пространство помежду им и толкоз като са, не се карат. В тази малката глава има събрани толкоз жители и те живеят мирно. Някой път ние нарушаваме тяхното спокойствие от външния свят. Казва: „Главата ми не е голяма.” Че пък трябва ли да бъде главата ти голяма. Ти, ако имаш Любов, главата ти расте според закона на Любовта. Ако ти имаш Любов, твоята глава е голяма, колкото главите на цялото човечество; ако нямаш Любов, главата ти е по-малка от главата на комара. Та казвам: Помнете едно нещо. Научете се да престане вашият ропот. Сега не ви говоря да вярвате. Едно нещо ви казвам, един съвет приятелски: Не смущавайте Невидимия свят с вашите непотребни мисли, с вашия ропот. Най-малкият ропот зле се отразява. То е една дисхармония в музиката. Да няма никакъв дисонанс. Знаеш колко е приятно да

слушате някоя симфония, всичките части хубаво звучат. Ти имаш разположение. Щом има един дисонанс вътре, изгубваш разположението. Хубаво е да срещнеш хората и те да седят спокойни.

Сега слушате и казвате: „Хубаво се говори, но утре ще измрем гладни.“ Ще измрете гладни. Ако измрете гладни, това е край на вашето разбиране. Искам сега да имате едно ново разбиране. Внесете Любовта като начало, без ропот. Престанете да мислите, че сте женени, че сте баща, че имате 4-5 деца, трябва да ги отглеждате, престанете да мислите, че трябва да ги възпитавате. Представете си, че сте един син и трябва да имате едно хубаво любовно отношение към баща ви и към майка ви, към братята, към сестрите. Представете си, че сте ученик в училището, трябва да имате една система на възпитание, че трябва да имате любовно отношение към професорите, към учителите, които ви учат и към всичките ваши съкласници и с тия от цялото училище, вън от класа ви. С цялото училище трябва да имаш отношение, че всичките да кажат: „Ето един благороден ученик.“ После, представете си, че сте слуга, да бъдете слуга, но господарят ви да е доволен, да каже: „Господ да го поживи, такъв слуга ни трябва.“ Ти влизаш като слуга но те те считат като господар. Някой път ние, съвременните хора, сме като господари, а хората ни считат като слуги. Ние като се явим при Бога, като ни види, да каже: „Ето един син, който изпълнява Волята на Бога.“ Да е приятно на Господа, като ви види. Казвате: „Къде е той.“ В него чувствате радост, веселие, успех, прогрес, безсмъртие. Всичко се дължи на онази Любов, която Бог има към нас. Ако ние не прекъсваме тия връзки на Любовта, това е началото на живота. Ако прекъсваме тия връзки, явява се край на нещата. То е практически. Може да ви говоря философски работи, колкото искате. Съвременната наука колко работи има, за които може да се говори, може да ви обясня причините за всичките неща, туй няма да ви ползва. Може да ви разправам за инду-

ската философия, какво нещо е кармата. Всяко нещо има своите последствия.

Но казвам ви: Началото на всички неща в света е Любовта. Най-хубавото начало е Любовта. Най-хубавото начало на Любовта, това е животът. Любовта и животът това са най-хубавите начала. Любовта и изпълнението на живота, това се най-хубавите неща в света. Началото на Мъдростта, това е знанието, светлината, това е разбирането. Началото на Истината, това е свободата в човека. Да бъдеш ти свободен и да можеш да направиш всичко онова, което пожелаеш, не онова, което пожелаеш, но онова, което е за нашето добро и за доброто на ближните ни и за славата на Онзи, Който те е пратил на Земята. Че като види Господ тази работа, да каже: „Добре е направена тази работа.” Че как ще се явим при Бога с тия лица, които сега имаме. Как ще ни посрещнат в Невидимия свят. Как един ден ще посрещна ония военни борци, които се хванали за корем, пожълтели. Те може ли да защитават? Те ще се предадат. Те избират онези момци с червени лица, със здрави мускули, въоръжени добре, че като вървят, земята да се тресе. Някои християни се сгушили и мислят, че нещо ще направят. То са болни идеи. Изправете се. Казвате: „Ще се мре. Край е.” Край на лошия живот, на безлюбието. Изхвърлете безлюбието, ще умираш, освободил си се от безлюбието. Още като умираш, кажи: „Давам си вече оставката.”

За да познавате Любовта, трябва да се движите с една бързина от 4 квадрилона в секунда. Знаете ли какво нещо е 4 квадрилона в секунда? То значи проявяване на Любовта. Сега някой на мене ми говори, казва: „Гори сърцето ми.” За мене Любов е, когато има 4 квадрилона бързина в секунда. С тази бързина ще мина за един час през цялата Слънчева система. Цялата Вселена от хиляди и милиони слънца ще ги мина за една секунда, доста вселени изминавам в една секунда. Другояче, при обикновено движение се

изискват милиони и милиарди години, а с 4 квадрилона бързо се постига. Казвам: Любовта е, която разрешава неразрешените въпроси. Не мислете как. Като се кача на аероплана, трябва ли да питам ще ме занесе ли или не, да разглеждам аероплана, да давам ум на хората. Искам да зная дали ще може да ме пренесе. Ще се кача горе на аероплана и ако ме пренесе, добре, ако не ме пренесе, ще зная. Но като се кача на аероплана, трябва да имам един парашут. Ако не може да ме пренесе, с парашута да слеза долу на земята. На аероплана всякога трябва да носите парашут. Без парашут да се не качвате. Може да се случат неща, които не знаете. Казвам ви: Ония мъчнотии, които имате, които не може да ги разрешите, има нещо, с което трябва да ги разрешите. Единственото нещо, което може да внесе във вас настроение, то е Любовта. Не една Любов, за която философите могат да ви убедят, не една Любов, която аз може да ви убедя, но има нещо, с което може да ви предам Любовта. Чрез контакт може да ви предам това, което е в мене. Туй, което не е в мене, аз не може да ви го предам. Всичко, което е в мене, аз може да ви го предам. Една малка искрица може да мине, огънят може да се запали. Любовта се предава чрез малка искрица невидима. Като влезе тази искрица, запалва цялото тяло, образува се хубава топлина. После се образуват и светли мисли. Всяка малка искрица образува хубавите чувства, изглеждам като ангел, свободен от всичките ограничения. Не може да знаеш всичкото знание, което има на Земята. Може да го придобиеш, но само една искрица от 4 квадрилона бързина на Любовта вижда всичко.

Да ви приведа един пример. Един от знаменитите художници в Рим искал да нарисува образа на Христа. Всеки ден излизал да гледа хора. Един ден среща един момък, който му харесва и му казва: „Ще ми бъде много приятно, ако дойдете в моето ателие на гости. Искам да нарисувам образа на Христа.“ Идвал цяла седмица и той го рисувал, и направил една от видните картини. След

15 години дошло му на ум да нарисува Юда Искаротски. Започнал пак да ходи из града. Един ден намира един, който много му харесва. Казва му: „Да дойдеш при мене, ти си добър сюжет.” Нарисувал Юда. Поставил Юда и Христа. Той знаел, че преди 15 години позирал за Христа, а след 15 години позирал за Юда. Като видял двата образа, казва: „Какво съм направил? Аз от Христа станах един Юда.” Казва: „Господине, аз съм същият, когото рисува за Христа.” – „Тъй ли? Че как е станала тази промяна.” Казва: „Изменил си на Любовта.”

Щом човек не изменя на Любовта, той е Христос: щом изменя на Любовта, това е един Юда. Не изменяйте на Любовта.

Отсега нататък има да срещате само хората на Любовта. Не да търсите края на живота, но началото на живота. Всеки ден ще срещате хората на Любовта, които ще ви дадат образ, какъв трябва да бъдете.

Отче Наш.

**13-та неделна беседа, държана на 21 декември 1941 г.,
неделя, 10 ч
Изгрев-София.**

НА ПРАГА Е

Добрата Молитва. „Ще се развеселя.”

Ще прочета само няколко стиха от 70 глава на Матей от 7-14 стих.

„Духът Божи.”

„Където ходите, проповядвайте и казвайте: „Царството Божие е наближило.”

Съвременното човечество минава през изпитанията на Йова, не че Йов беше един грешен човек, но се изпитваше колко му стига умът, какво благородно сърце има и каква воля има, може ли да се бори със злото. Някои казват, той е добър човек. Според мене всеки човек, който не може да изправи едно зло, не е добър човек, той е слаб човек. Който може да изправи едно зло, той е силен човек, той е добър човек. Ако ние не можем да се справим със злото, защо ни е това добро? – Доброто контролира злото. Сега някои казват, той е много добър човек, той не е лош човек. Щом не е лош, не ми трябва. Защо ми е едно алаше кон, който само себе си може да носи? Яде само и никаква работа не може да свърши. Не го искам, аз искам здрав кон, да рита, да хапе, но работа да свършва. Който може да направи едно зло, пък не може да го поправи, и той не е добър човек. В Писанието казва Бог: „Аз съм, кой правя и добро, и зло?” Някой казва: „Аз съм добър човек.” Ако ти не може да правиш и добро, и зло, ти не си добър човек. Вие ще кажете, че на някой допада. Аз не защитавам никаква кауза, изнасям нещата тъй, както са. Някой казва: „Защо страда светът?” – Ако ти си туряш крака върху една циментова каша, след 5-6 часа ще се намериш в трудно положение. Кой е виноват? Не разбираш свойството на циментовата каша. Не си туряйте крака в циментовата каша.

Някой път вие си правите къща и туряте много малки прозорци. Казвате: „Нямам достатъчно пари за голям прозорец, по-евтин. Скъпи турете, и не туряйте малки, големи турете. Както виждате нашият салон големи прозорци има. В началото нашите приятели му бяха турили мазгали*. Казвам: Не може с такива прозорци, ще ги удвоите. Големи прозорци ще турите, да влиза светлината, нищо повече!

Всички са станали церливи деца. Където ходят, навсякъде говорят за хляба 200 грама, 300 грама хляб само. Във въздуха има доста хляб. Милиони може да се нахранят. Ще се учите от въздуха да снемате хляба, но то е за праведните хора. Аз бих желал да видя един човек, който да се не съблазнява, като види най-голямата съблазън. В какво седи една съблазън? Съвременното зло в какво седи? Доброто и злото се отличават по две съществени качества. Само по едно нещо се отличава. Злото всякога взема и не дава. Никому нищо не дава, вълкът изяжда овцата, свършена работа. Лисицата изяжда кокошката, свършена работа. Доброто винаги дава. Що е доброто? Туй, което дава. Що е злото? Туй, което постоянно взема. Питам тогава, ако вие постоянно вземате, какъв ще бъде вашият характер? Какъв характер ще се образува във вас? Съвременното човечество намира, че светът не е направен такъв, какъвто трябва. За пример питат: „Защо е тази война?“ – Войната за Невидимия свят е представление. За нас хората умират, а за тях са актьори, които събличат костюмите от сцената, облече друга дреха. За вас е умрял, нали умира един актьор на сцената. Мушнат го, умре, на другия ден възкръсне. Има актьори 400-500 /пъти/ умират и пак са живи. Браво, казвам.

Злото в света седи в една много малка причина. Не вземай повече от това, което ти трябва, нищо повече! Не давай повече, отколкото ти трябва, нищо повече! Ние, когато започнем да дишаме, трябва ли да имаме цели складове с въздух?

Във въздуха ходиш, приемаш колкото искаш. Царството Божие аз разбирам е един свят организиран, дето всичко, каквото помислиш, каквото поискаш, ще ти бъде. Искаш в Царството Божие да бъдеш музикант, веднага на момента си музикант, може да свириш. Искаш да бъдеш художник, веднага на момента ще станеш. Искаш архитект да станеш, веднага на момента ставаш. Искаш красив да станеш, ще станеш. Каквото пожелаеш, ще станеш. Но трябва да знаеш, че ако се обличаш с актьорски дрехи, трябва да знаеш как да ги събличаш. Ако не ги събличаш, ще ти стане зле. Всичките хора, които са дошли на Земята, знаете ли как са ги изненадали по един начин. Има една теория, която разправя, че в оня свят някой минал през витрината и видял хубава дреха, допада му, иска да се облече. Влезе и като облече дреха, не може да я съблече. Започне да рита, да рита и се намира на Земята роден. Всичките вие сте, които сте ходили при тия витрини, облекли сте се и сега сте тук на Земята. Кое е погрешката? Погрешката е, че като сте се облекли, не сте питали. Ще плащате за дрехата. Горее взема дрехата, във витрината, а тук се плаща на Земята. Да видите колко скъпо се плаща на Земята. То е една теория, донякъде изяснява. Както един турски бей, чийто син се е научил да пие ракия, че баща му казва, синко, не пий ракия, че на оня свят всичките бурета ще бъдат на врата ти, ще ги носиш. Синът пита: „Татко, ще бъдат ли пълни?” – „Разбира се!” Казва: „Има какво да пия.” Ако баща му беше казал, че ще бъдат празни буретата. Той не знае как да го сплаши. Синът казва: „Ако има пълни бурета с ракия, това аз искам. Нека седят на врата! Един ден ще се освободя от тях.” Две неща са потребни в съвременния живот за хората, за разумните хора. Да не критикуват Бога в себе си и да не намират махана в себе си. Паднал си, не съди себе си, че си паднал, стани, изтрий се и тръгни напред. Окалял си се, иди измий се, вода има и благодари, че си се окалял. И не ходи да разправяш. Че какво има, че

си се окалял, кажете ми. Тази кал, от която ние се възмущаваме, от нея растенията извеждат най-хубавите сокове. Българите казват, когато кал има, берекет има. Ние, съвременните хора, имаме криви идеи. Чисти трябва да бъдем в своите мисли! Чистотата не е физическо състояние, то е чисто духовно, вътрешно, Божествено състояние. Да си доволен от онова, което имаш. Една малка мисъл, която имаш, тази мисъл пак може да ти бъде в твоя полза. Знаете какво положение завзема една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка. Те завземат мястото на един цар. Ако ти имаш приятел един цар някъде, като идеш там, веднага, щом му дадеш картичката си, той е на ваше разположение. Няма да се усецаш в лишение. Казвам: Ако на нас не може да ни бъде приятел, ако на нас Бог не може да ни бъде Баща, тогава на кого ще се уповаваме. Не, когато сте разположени. За мен силните хора са в страданията. Когато видиш един човек, когато мисли, когато е радостен, той не мисли много. По някой път вие питате защо трябва да страдам аз? Аз ви питам защо ви трябва да ядете кокошки и агънца? Питам ви защо ви трябвав тези камъни да ги чупите, да правите къщи? Защо трябва да сечете дървета, че да правите къщи? – Ако дърветата не страдат за вас, вие нямате къща. Ако тия камъни не страдат, няма къща, нямате градивен материал. Следователно нашите страдания са градивен материал за един повъзвишен живот, който сега се строи. Така стои философията. Ако ние не участваме в страданието, не можем да участваме в благата на света. Не мислете, че страданията са лоши. Един ден страданията ще бъдат най-големите блага, които ще ни посрещнат, те ще бъдат нашите ангели. Вие ще се чудите откъде туй. Христос казва: „Елате вие, благословени от Отца Моего да наследите Царството Божие.” - Защо? „Защото гладен бях, нахранихте ме. Болен бях, изцелихте ме, в тъмница бях, посетихте ме.” Казват: „Господи, кога те видяхме.”

По някой път хората изясняват Писанието по негърски. Един негър обяснявал как Господ направил Адама. Казва: „Господ три деня се мъчи да направи Адама, суши го три деня на един плет.” Някой запитал: „Ами плета кой го е правил?” Казва: „То не е ваша работа!” Онова, което създава човекът, то е онова вечното начало. Мисълта е нещо вечно. Любовта е нещо вечно, която приканва ди-ханието на Бога, което вдъхна в Адама. Той е вдъхнал от Любовта си и той е станал жива душа. Следователно, Бог постоянно вдъх-ва при всяко страдание. Мислите ли, че този Адам, който беше в пръстта, той страдаше в тази пръст? Съжали го Господ, че страда. Един ден ще четете как е тази история. Много детинска е, както е написана сега. Един естественик ходил да събира яйца и намира доста големи яйца. Не бил много от учените. Като се измътили, това били все змийски яйца. Той имал доброто желание човекът, някои от тях били малки, някои големи. /На една сестра ѝ стана лошо./ Няма нищо, душата се пренася в другия свят. И да заmine за другия свят, още по-добър свят, човек оставя своите дрипели тук, обличат го в друга дреха. Човек не трябва да заминава преж-девременно за другия свят. Да заmine точно навреме като узрял плод откъснат. Да те чакат. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място да ви взема, че да ви приготвя място.” Че какво ще прави-те, трябва жилище. Исус Христос приготви условията. Оня свят е разумен свят, не е както тук да родиш едно дете, че после да го оставиш да страда. Като се родиш, ще имаш всички удобства.

Та казвам, ние сега на Земята трябва да работим, да изпълним Волята Божия. Две неща се изискват. Да имаме доброто желание, да изпълнят всичките хора Волята Божия. Всеки ден я изпълни без ущърб на своя ближен.

Та казва стихът: „Където ходите, проповядвайте, Царството Бо-жие е наближило.” Ние сме дошли на Земята, за да придобием нещо и онова, което придобием, да го не загубим, но да го носим

в себе си. Имаме същия закон у децата, които се раждат. От детинство до стара възраст те носят със себе си знанието. Ако човек няма опитностите на едно дете, ако няма опитностите на възрастния човек и ако няма опитностите на стария човек, какво ще знае той? Как ще влезете в положението на един човек, който страда, ако не чувствате болки? Как разбирате сиромашията, ако не сте я опитали? Как ще разберете какво е огън, сладчина или доброта, ако не сте ги опитали? Тия работи се добиват чрез опит. Злото е там, че ние искаме другите хора да страдат, пък ние да не страдаме. Това е злото в света. Ние искаме света, който Бог е създал, да станем господари, на всичко да разчитаме, без да сме отговорни за нещо. Такъв свят не съществува. Трябва да се изучават законите на човешките мисли, трябва да се изучават законите на човешкото сърце, трябва да се изучават законите на човешкото тяло. Трябва да се изучават законите на отношенията, които хората имат. В даден случай трябва да знаеш как да постъпиш с всеки човек, с дървото, с водата, с въздуха, със светлината, с малките буболечки. Не трябва да имаш ония превзети идеи. Качил се един комар на един слон, че казва: „Ходих да го уча тоя, големия дивак, дето изтрепа орталъка, поправих го, благодарение на мене поумня. Ако не бях, още много пакости щеше да направи.” Взема мястото на Бога. Направил слона да стане умен.

Не мислете, че вие може да възпитате един човек, да измените живота му. Вълкът винаги ще остане вълк. Лошият човек винаги ще остане лош. Докато не може да изправи злото с добро, той добър човек не може да бъде. Вие не може да поправите вашия брат, ако не влезете да се оцапате в неговата кал. И вие добър човек не можете да станете. Мнозина от вас ядете риба, но не ходите да я ловите. Благодарение на онези, които ходиха, газиха във водата, вие ядете риба. Ходили ли сте да видите как ловят риба? Вие ходите да вземете месо, но онези, които колят животните, вие не

влизате в тяхното положение. На съвременните хора трябва едно възпитание. Младите моми и младите момци се учат. Но докато се роди една млада мома, колко скъпо коства на майка си и на баща си. Един млад момък, докато се роди, колко скъпо коства? Не само тук да го носят, но докато го донесат от Невидимия свят. Докато го донесат тук от далечното пространство, милиарди струва. Някои отдалече идат. После, докато намери условия, подходяща майка да се съгласи да я убедят. На тази майка, за да го роди, ще ѝ дадат най-голямото производство, ще бъде пълен генерал и бащата, и той ще бъде пълен генерал. Тогава станат баща и майка, съгласяват се да имат един син и една дъщеря. Считат, че са господари на света. Не само това. Какво се ползвате вие, ако родите един син. Най-първо трябва да се родят мислите на вашия син, преди да се роди син ви. Трябва да се родят неговите мисли във вашия ум. Преди да се роди дъщеря ви, трябва да се родят нейните чувства във вашето сърце. Преди да се родят те, трябва да се родят техните постъпки във вашето сърце. Тогава те могат да имат унаследяване. То е много важен въпрос. Писанието казва отривисто всичко, каквото се случва на ония, които любят Господа, ще се превърне за добро. Защото не е само да се започне една работа, но работата трябва да се започне, да се свърши, но тази работа трябва да има известна придобивка. Какво ви ползва знанието. Може да ви говоря много работи, за които нищо няма да се ползвате. Мен, за пример, някой път ме интересува светлината, понеже светлината е един метод за разговор. Има хора, у които господства червеният цвят. Те са хора марсианци, има хора, в които господства портокаленият цвят, те са хора индивидуалисти. Дето ходят, личат, че са генерали навсякъде. Първото място искат. Ако се образува дружество, искат председател да станат, да заемат най-високата служба. Има хора, които носят жълтия цвят, занимават се с високи работи, поезия, философия, искат да служат, да разкрият тайни. Другите,

които се занимават със зеления цвят, искат да станат най-богати хора. Другите, които се занимават със синия цвят, искат да станат големи религиозни хора, патриарси, владици, необикновени работи, че да заповядат на света. Които носят виолетовия цвят, те пък искат да имат царска мантия, като го погледнете, голям човек ще стане.

Пита ме един: „Ти какво мислиш заради мене?” Казвам: Ще ти отговоря. Ти казвам, обичаш ли Бога, любиш ли Го или не Го обичаш? – „Обичам Го.” Как, рекох, Го обичаш и как Го любиш? – „Моля се по три пъти на ден.” – То рекох, ни най-малко не е обич, то е гимнастика. Може да коленичиш, то не е моление на Бога. Ти ще идеш при една бедна вдовица, която има нужда, че да ѝ помогнеш. Че си седял в стаята, коленичил си, то е твоя работа. Занимавал си се с твоите крака. То не е благо за теб, не е и благо за Бога. Казва Писанието: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце.”

Та в света има едно ново знание, което трябва да преустрои света. Старото знание струва. Аз ще ви преведа един български анекдот. С какво трябва да се занимава един човек. Един български юноша в турско време било, ходил да работи градинарство, 5-6 години. Дотегнало му да копае. Казва: „Не си струва мотиката, няма ли някой занаят по-лек.” Отива в Солун и там видял един абаджия, и казва: „Лесен занаят. Искам, казва, да се уча на ябаджилък.” Той му дал една игла и му дал две седмици само иглата да изкарва. Този шивач бил знаменит. Идва един турски бей и иска да му скрои един бирбучуклия, широки по шопски. Господарят дава му ножиците, дава му и аршина и казва: „Иди с бея, аз ще дойда.” Отива момъкът с бея, пък му се случило, че закъснял. Не можел да иде навреме. Беят, като погледнал момъка, казва: „Ти ми се харесваш, трябва да знаеш като майстора. Я ти да скроиш, виждаш ми се млад, може да скроиш бирбучуклия.” Той не му казал, че не знае. Изважда топа със сукното и започва да крои. Казва му:

„Чужум не мяза на бирбучуклия. Я скрой една салтамарка.” Като го видял, че не знае и салтамарка да крои, една тютюнева кесия, ако не ми скроиш, ще те набия вече. Ние едва ли можем да скроим една тютюнева кесия. Това е порядък. Майстори трябва да бъдем.

Ние, съвременните хора, в себе си, всеки ден човек трябва да бъде доволен. Като срещнем един човек, виждаме един неприятел. Срещаме един вълк, плашим се от вълка. Срещаме мечка, плашиш се от мечката. Срещаме змия, плашим се от змията. Има светии, които са живели в пустинята, около тях са идвали вълци, тигри, змии, лъвовете са идвали и са укротявали. Докато се плашим от комара, че ще ни ухапе, или, че хапливите мухи ще ни ухапят. Ухапването считайте, че е целувка. Ухапе те комарът, плюни отгоре на мястото. Плюни, свърши се работата. Тогава бих ви казал, когато някой ви обиди, да ви дам един цяр за обидата как да се лекувате. С което ухо си чул, тури малко плюнка. Ако не можеш да разрешиш един въпрос, плюни на пръста и си тури пръста на челото. Не може да помниш нещо, плюни на пръста си и го допри до средата на челото. С плюнка става, но трябва да знаеш как да плюеш. Христос, като срещна един сляп, който му се молеше да прогледа, Той плюна. Той плюна, направи кал и намаза очите му и прогледа човекът. Но Христос знаеше да плюе. Плю, намаза очите и му се отвориха очите. Казвате: „С плюнка ли ще уредим работите.” С какво ще ги уредите? Със заповед размърдаш въздуха. Някой път очите са затворени. Някой път по радиото не може да възприемаш. Тепърва трябва да се изучава нашият мозък, ония центрове, чрез които възприемаме Божествените мисли са затворени. Божественото чувство на религия, ако не е развито, ако тоя център не се отвори, тия пасажи, през които може да минат енергиите да почувстваш Божията Любов. Аз не говоря за една Любов. Когато дойде Божественото, ще почувстваш един священ трепет. Тогава умът е силен, сърцето ти е силно, тялото ти е сил-

но и всичко, каквото започнеш, върви. Гениалност ще има. Всеки човек, който люби Господа, става гениален. Всеки човек, който е обикнал Бога, става светия. Който не се е научил да го обича, никакъв не става. Той става най-големият грешник.

Та казвам: Когато светлината в света е, дава възможност на художниците да рисуват. Какво би нарисувал един художник, ако нямаше светлина? В светлината ще постави всичките цветове. Същото е с музиканта. Един музикант не може да постави нотите на място, ако няма светлина вътре. Ония гениалните музиканти, известна музикална светлина имат. Всичките тонове се нареждат сами по себе си.

Казва Писанието: „Наближило е Царството Божие.” Вие ще кажете: „Сега в нашите дни ли е?” Че в нашите дни, разбира се. Тогава било ден. Има Божествени дни, които са с хиляди години. Има Божествени дни, които са от 25 000 години. Има Божествени дни, които са от 10 милиона години, от сто милиона години, пък и цялото създание. Битието съставлява един ден, в който Бог създава всичко. Като се свърши, един ден и една нощ има. В нощта Бог мисли как да създаде един нов свят. Като го създаде, грижи се заради него. Всички същества, които слизат от Невидимия свят, да бъдат щастливи да се учат. Ако вие не можете да бъдете щастливи, как ще предадете вашето щастие? Вие искате хората да ви направят щастливи. Невъзможно е човек да ви направи щастлив. Аз бих желал да ви направи един човек щастлив. Какви са признаците на щастливия човек? Щастливият човек е непоколебим в своята Любов; щастливият човек е непоколебим в своята обич. Щастливият човек е непоколебим в своята мисъл. Щастливият човек е непоколебим в своите чувства. Щастливият човек е непоколебим в своите постъпки. Той си има една основна черта, която никога не се мени, каквото и да му се случи. Разправят за един зидар-майстор. Като разправя на слугите....., как да вдигат камъни, те изтървали

камъка и му захванали пръстите, откъснал му камъкът първата фаланга от малкия пръст. Той казва: „Благодаря, Господи.” Защо благодари? – „Благодаря, че откъсна само първата фаланга, че не ми откъсна целия пръст.” Ти в малките страдания виждай Божия Промисъл. Ако ти би знаел, ти би взел този пръст, който е откъснат и ще го туриш на място. По някой път се порежете, отрежете месото, не го хвърляйте, вземете, залепете го, то ще зарасне. Вие го хвърляте.

Та казвам, всички търсите механическо разбиране. Че вие, като идете в Невидимия свят, един свят на служене и учене, там ще те викат да учите, няма както е тука на Земята. Ако учиш, добре, ако не, в оня свят не може да бъдеш. Ще ви пратят тук да помагате на Земята. Ще ви дадат един човек упорит да оправите неговия характер. Или ще ви дадат един пияница упорит да оправите характера му. Или ще ви дадат един крадец непоправим да оправите. Една задача ще имате. Че то не е само играчка. Аз съм привеждал следния пример. На един земеделец подлудява неговия бик. Един, който знаел да говори с животните, турил ръката на челото на бика и казва, какво ти е? – „В задния ми крак е влязло нещо.” Изваждат едно желязно парче от крака на бика и той идва в своето нормално положение. Влезе нещо в ума, влезе нещо в сърцето ти, ще го извадиш, ще извадиш лошата мисъл, лошото желание, лошата постъпка и веднага ще се възстанови Божествената хармония. Трябва да има образци. Ние не можем да живеем в нечист въздух и да бъдем здрави. Трябва да промениш въздуха, да влезе чист въздух и светлината трябва да се промени. В сегашния свят извадиха тия въглища и тоя дим, тая въглена киселина пощурява хората. Ни най-малко сегашните градове не са хигиенични. Един ден, ако се въведе електричеството, да няма никъде пушек. Тровят се хората от въглената киселина. Ти учение пак трябва да имаш. Любов пак трябва да имаш. Щом ти обичаш баща си, всичко ще дойде. Щом

ти обичаш, всичко ще направиш заради него. Щом баща ти не те обича, ще те изпъди. Щом господарят не те обича, ще те изпъди. Щом те обича, ще стоиш при него. Казват: „Какво ще бъде новото? Как ще се възстанови новият порядък на нещата?“ - Ние по някой път обещаваме по нещо, което не изпълняваме. Има един анекдот: Качил се един циганин да снесе гарджетата от дървото. Дошла буря, разлюлява дървото, уплашил се циганинът и започнал да се моли. Казва: „Св. Никола, помогни ми да сляза, няма кой да храни циганчетата. Едно за теб, едно за мен, 10 гарджета за тебе, 10 за мене.“ Като слязъл и бурята преминала, казва: „Св. Никола защо ти са на тебе гарджета? – Твоите гащи не са скъсани, а моите!“ - Ние, като се намираме в трудно положение, обещаваме всичко. Щом мине – забравяме. Малко обещай, изпълни го. Вечер спиш на леглото, дойде ти една мисъл. Стани и я направи. Дойде ти мисъл да станеш и да запалиш собата. Стани и я запали. Дойде ти на ум да идеш за вода. Стани, иди за вода, не отлагай! Или не си турил нещата на място. Стани, тури ги на място! Човек трябва да бъде внимателен във всичко. Ние отлагаме, отлагаме все за утрешния ден и образуваме един характер нестабилен. После казваме, да се обичаме, да имаме Любов. Любов, от която хората страдат, е неестествена Любов. Обич, от която хората страдат, е неестествена.

Ако сготвите ядене на един човек, той яде от това ядене и боледува, защо му е това ядене? Ако дам крадени пари на един човек, ще го хванат и турят в затвора за 10 години и той мисли, че е осигурен, каква е тази Любов? Трябва онази Любов, която носи живот. Обич, която носи живот. Да ни даде живот в нас, да внесем живота, да бъдем проводници на Божествения живот. Като дойде някой в дома, да ти е приятно. Като си замине, ти си недоволен от него. Сега туй не може да се наложи. Ние казваме, тъй и тъй ти трябва да бъдеш добър човек. То е безпредметно. Аз

ви казвам, че всички вие имате възможност да приложите Божи-
ята Любов. Нямаме нужда от външни неща, те са спомагателни
средства. Всички вие, които ме слушате и целият свят, ако искат,
могат, но хората не искат. Те не искат, пък Бог е толкоз дълго-
търпелив, че Бог може да ни чака хиляди години. Ние страдаме.
Защо са тия страдания? Всички страдаме, понеже не изпълнява-
ме Божия Закон на Любовта. Ние страдаме, понеже не изпълня-
ваме Божия на Обичта. Когато даваме, не даваме на свят, когато
взимаме, не взимаме на свят. Аз се радвам /на/ една Божествена
мисъл, която минава през ума. Тя ще остави своето благо. Аз се
радвам на малкото думи, които кажа или направя. Или срещнеш
един човек и кажеш една дума. Обезсърчил се е, казва, какво ще
стане сега. Царството Божие ще дойде. С европейските държави
каково ще стане? Царството Божие е за всички. Какво ще стане?
Аз привеждам един пример. Един баща имал трима синове. Идат
и казват, че двамата са се били. Най-малкият син казва: „Двамата
батювци се биха.” Бащата казва: „Няма какво да се бият – те ху-
баво се набиха, единият пукна главата на другия и другият пукна
главата му.” Казва: „Нека дойдат, аз ще им превържа главите.”
Въпрос не прави. Сега казва: „Какво ще се прави с пукнатите
глави?” Ще превържеш главите. Вие сега седите с идеята да иде-
те в оня свят, да се оплачете на Господа как сте страдали на Зе-
мята. Оставете тия идеи сега. Вие като се намерите пред лицето
на Господа, ще се засрамите, че сте имали такава ниска мисъл да
се оплаквате. Ще кажете: „Прости Господи, че не сме Те разбра-
ли.” Този брат, който те е обидил, за добро е. Ти не си разбрал за-
кона на Любовта. То не е обида. Ти си изял сума овце, кокошки.
Въпрос не правиш за това. Някой брат ти казал обидна дума, цял
въпрос! Как да те обиди така. Не седи тъй въпросът. Всеки плод,
който човек изяде, трябва да благодари. Той е една кондензира-
на енергия, изпратена от Слънцето. Трябва да благодариш, че те

имали предвид за плода. Ти седиш, недоволен си. Дрехи имаш, недоволен си. Къща имаш, недоволен си. Братя имаш, недоволен си. Какво искаш? Искаш да станеш Божество. С този ум, който имаш, какво Божество може да станеш? Искаш да свириш на свят, искаш да рисуваш на свят. Не може да рисуваш. Едни обуча не може да направиш? Дрехар ако си, не знаеш как да ушиеш. Има големи идеи. Аз да ви кажа какво мога да направя. Казвам: Какво можеш да направиш? Казваш: „Аз да съм министър на България, ще избеся всичките тия.” Българинът беси всичките. Учение трябва. Всичките хора страдат от една и съща болест. От хиляди години, хората все се бесят, Бог е създал световите. Помнете едно нещо. Бог не беси никого, нито убива някого. Може да говорят, но то е крива идея. Всички престъпления, които хората правят, Бог ги изправя да покаже, че е разумен. Ако вие идете при Бога, няма какво да се разправяте. Някой счупил крака ви, казва, дайте му нов крак. Аз четох един пример за един английски авиатор, на който и двата крака били счупени. Вестниците писаха. Искал да бъде авиатор и най-после го приемат. Става авиатор и пада с аероплана си във Франция. Че като го намерили германците, учудили се. Писали в Англия да му направят друг железен крак. С особен аероплан му донесли другия крак. Колко е смел без крак човекът, отива да воюва. Ние трябва ли да воюваме? Ще воюваме на страната на Мъдростта. Ще воюваме на страната на Милосърдието, на Кротостта, на Въздържанието. За тях ще воюваме. Казва: „Да не воюваме.” Не, ще воюваме, нищо повече. Ние искаме уреден свят, да не воюваме. Много жертви още трябва да се дадат.

Та казвам: Всички трябва да бъдете готови да си наточите ножовете, ще носите такива огнени ножове. Като извадиш, като го поставиш, неприятелят от 3,4 километра да легне на гърба си.

Ако вие не можете да се оправите с вашето зло, какви хора сте?

Ако вие не можете да се справите с вашия гняв, какво хора сте? Ако вие не можете да се справите с вашите болести, какво хора сте?

„Царството Небесно е наближило”, „Бог е, Който иде в света, да се изяви в света.” Имаме едно зазоряване. Един ден туй, което е невидимо, ще стане видимо. Когато изгрее духовното Слънце, целият свят ще бъде променен, състоянието на хората ще се измени. Тия хора ще бъдат като онези гъсеници, които ще станат пеперуди. Един ден хората ще се чудят как са имали такъв ум да мислят такива отрицателни работи. Всичките ще бъдат радостни и весели, че могат да служат вече. Казвате, кога? Сега е времето. Чакате да дойде Христос. Че Любовта е Христос, Мъдростта това е Христос, Свободата, това е Христос. Обич между всичките, това е Христос! Той е звеното, което ще съедини хората да се обичат. Очаквате да дойде Христос отвън. То е заблуждение. Казва Писанието, ако кажат, че Христос е тук или там, не вярвайте. Той е вече като светлината. Тази светлина ще проникне, ще влезе във вашите души, във вашите духове, във вашите умове, във вашите души, във вашите тела. Това е присъствието на Бога. Като дойде Господ как ще го посрещнете? Аз щя да ви кажа: Трябва да имате най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. Това са подаръците, които ще принесете. Ще принесете подаръците на вашето сърце, подаръците от вашия ум и подаръците от вашето тяло. Ще кажете: „Ето, Господи, това е на твое разположение, както ти си ни благословил. Отсега нататък ще сме готови да слугуваме и да изпълним Волята Ти тъй както Ти искаш.” Вие ще кажете: „Ние /не/ сме готови още.” Всинца вече сте готови. Които досега не са готови, и които мислят сега да се готвят, те са закъснели вече. Не внасяйте идеята, че не сме готови. Готови сме, нищо повече! Въгленът поддържа всичките условия да стане диамант. Изисква се само голямо налягане, голяма температура

да стане диамант. Ние в себе си съдържаме всичко да станем диаманти. Ние съдържаме всички възможности да приемем Любовта, да стане всичко у нас, да няма да ни разколебават. Един ден, ако в дома си приложите Любовта, ще видите какво благословение ще дойде. Ще се отвори Небето, ще се учудите, и ще се освободите от едно голямо ваше заблуждение. Седите и казвате: „Откъде ще дойде благото?” От Слънцето. Тия милиарди същества, които работят. Плодните дървета работят, събират Божествената енергия, дават. Ние казваме, това е дърво, това е камък, но тия камъни, тия дървета работят много по-добре от нас. Те се жертват, пък ние още не искаме да се жертваме. Затова нас искат да ни накарат да се жертваме. Смъртта идва да ни тури в земята, да дадем нещо от себе си. На жертва ни учат. Ако ти не жертваш доброволно, по закона ще пожертваш.” Да се отвори сърцето ви, умът ви, тялото ви. Сега казвате: „Може ли да стане туй нещо?” Може да стане. Вие сте риби, които са излезли въвн от водата на сухо. Ще ви извадят, на сухо ще живеете, нищо повече. Вие сте птици, паднали сте във водата, ще ви извадят из водата, ще кажете туй било животът. Именно всички сега може да живеете. Но вие сте влезли в една среда, която не ви подхожда. Вие сте излезли из водата вече и сега във въздуха ще живеете. Сега трябва да се роди човешката мисъл, човешките желания, по нов начин. Казвате: „Трябва да се родят.” Вие сега може да цитирате някой философ. Аз съм чел всички философи, може да цитирам. Зная художниците откъде са рисували. Не съм намерил някой художник, който да е нарисувал, както трябва. Гледал съм много образи. Тук 39 художници са рисували Христа, но има един дефект. В моите очи в картината има дефект. То е долу в брадата. Гледам някъде нарисували Христос, но Христос не е имал такава брада, не почива на никакъв закон. Христа го рисуват много възрастен, отколкото е бил. Някой го рисуват по мъжки. Трябва да съчетаеш човека вътре. Като съчетаеш чертите

на мъжа и чертите на жената в едно и като съчетаеш чертите на децата, това е Христос. Да съчетаеш чертите на майката, на брата и на сестрата, това е човекът, целокупният човек. Бащата показва страната на ума. Майката е, която показва сърцето. Братът и сестрата показват човешката воля, която е раздвоението на двете страни. Вие в Любовта си не можете да се жертвате. Прави ми впечатление, младите моми и младите момци как се жертват. Дъщерята напусне баща си, синът напусне майка си. Казвам: Браво, за Любовта всичко са готови да жертват. Гледам сега богати хора търсят Христа, но гледат да се осигурят. Вие ще приемете Христа тъй, както е. Той не дойде като княз, но като много беден човек. Казва: „Ако искате богатство, не мога да ви дам.” Той казва: „В моето име, който дигне кръста си, да ме последва.” Под думата „кръст” разбираме, който има в себе си търпението, във всичките неща ще види, че няма да бъде излъган. Търпение трябва. Бог е дълготърпелив и ние трябва да сме търпеливи. Ако търпим, всичко може да постигнем.

Та казвам: Трябва да бъдеш тъй чувствителен, да понюхваш*. Езикът ти да бъде чувствителен, че отдалече да понюхваш сладчината на нещата. Онзи, когото /обичаш/, като го близнеш, ще видиш, че той е по-сладък от мед. Близнали ли сте вие добрия човек? От мед е по-сладък, като го близнеш. Сладчината в света е излязла в света, който обичат. Всичките сладки сокове на цветята идват от цветовете на Любовта. Тази Любов излязла през сърцето, дошла в нас като външна страна, като сладчина. Всичките отровни работи са излезли от сърцата на лошите хора. Казвам: Ухание трябва. Човешката мисъл трябва да разнася ухание. Човешкото сърце трябва да разнася сладчина, а човешкото тяло трябва да разнася стабилност в света. Та казвам: Светлината е, която иде от Божествения ум. Топлината е, която иде от Божественото сърце. Силата е, която иде от Божественото тяло. Бог е на наше разположение. Бог е

казал така: „Ако баща ви се забрави, аз ви написах на дланта си, никога няма да ви забравя.” Елате, разсъждавайте! Ако греховете ви са....., ще станете млади. Така са писали старите пророци. Много добре са писали. Всички имате опитност, много добра е. Постоянно се тревожите, колебаете се. Момата мисли дали той я обича или не я обича. Може ли да обичаш крака му, както обичаш главата му. Колкото и да целувате краката, краката все ще дадат нещо. Туй, което човешката глава даде, краката не може да дадат. То не е унижение. Не търсете разумното в краката на човека. Добродетелта подкрепя разумното. Тя казва, аз служа на разумното, затуй съм взела най-долното място. Краката имат много голямо смирение. Долна служба сме взели, да носим разумното. Ако не бяха краката, нямаше кой да носи главата. Ръцете малко по-горна служба имат. Те служат на Правдата. Тази Правда е необходима за човешкия ум. Те и сърцето носят.

Та казвам: Трябва да решите в себе си или-или. Ще кажете: „Противоречия.” Казва: Кой не напусне баща си и майка си, който не е готов да напусне лошия баща, който не е готов да напусне лошата майка, лошия брат, лошата сестра, лошия слуга, лошия учител, лошия порядък в света, казва Христос, не може да бъде порядък. Новото иде сега. Да се свърже с твоя брат, с твоята добра майка, с добрите си приятели, с добрите си сестри. Отричането на едно е приемане на друго. Изваждаме нечистия въздух, приемаме чистия въздух. То е новото разбиране. Ние изхвърляме старата Любов, приемаме новата Любов, която носи живота. Новата Любов, която възкресява човека. По старата Любов се учим да жертваме, затова трябваше да умираме. По новата Любов ще живеем, ще възкръснем. Благата, които Бог ще ни даде да носим на всички, които го очакват. Няма защо да умираме. Трябваше да умрем, за да вземе туй, което сега го даваме. Сега понеже всеки се е отказал от всичко, трябва да бъдем носители на великото. Като срещнеш

човека, да му кажеш една дума да ти вярва. Аз ви говоря за неща, които са опитани. Най-големите страдания, които имаме, са от хората. От човешките мисли, не казват: „Това е лъжа. Това не е тъй.“ Божествената Любов винаги остава Любов при каквито и да е условия. Божествената Мъдрост при всичките условия не може да се измени. И Истината не може да се измени. Ако човек се осмели да лъже, той създава най-голямото нещастие за себе си. Трябва да бъдат всички доблестни. Направи погрешка, не осъждай никого, оправи я, кажи: „Бог е Любов и аз ще служа на Любовта. Бог е Обич и аз ще бъда в Обичта.“

Та казвам: Всички сега трябва да бъдете смели и решителни. Ще кажете, сега търсите спасението. Не е въпрос сега за спасение. Светът се съди и всичките хора, ние се намираме в едно обсадно положение и целият свят. Онези, които идват да оправят света, не са само един. Целият свят от милиони години, които се приготвят, идат, идат, нищо повече! Няма нищо в света, което може да задържи новия порядък в света. Новият свят ще бъде свят на Божествено Милосърдие, Кротост, Въздържание, на Справедливост. Ще бъдат задоволени нуждите на всички хора. Всеки народ ще бъде под смокинята и като капе смокинята, ще яде и ще благодари на Бога. Във всеки дом ще има пеене, свирене, изобилие. Няма да има прегърбване на хората. Като заминава в другия свят, ще каже: „Елате, аз отивам в другия свят.“ Няма да има такова умиране, както сега. Казва: „Оставям тялото и заминавам. Вземете грижа за моите дрехи. След 10, 15 години пак ще се върна.“

Наближило е Царството Небесно. При вратата е. Пригответе се да го приемете с умовете си. Пригответе се да служите на Бога, така както не сте служили. Единствен Той заслужава да служим на Него. Когато започнем да служим, тогава ще разберем какво нещо е човек. Когато се научим да служим по закона на Любовта и Обичта, ще бъдем направени по образ и подобие на Бога. Както

едно време, когато Бог е казал да бъде светлина и станало светлина. Така сега Бог казва да дойде Любовта в света и тя ще дойде. Нека душите ви да бъдат залог. Вашата душа е залог, която Бог е вложил във вас. Да употребим ума и сърцето само за бъдещия порядък.

Отче Наш.

**14 беседа, държана от Учителя на 28 декември 1941 г.,
неделя, 10 ч.с.
Изгрев-София.**

КОЙТО ИЗПЪЛНЯВА ВОЛЯТА БОЖИЯ

Отче Наш. „Благост.“

*Ще прочета част от 8-та глава на Лука от 16 стих до 22 стих.
„Духът Божии.“*

„Който изпълняват Волята Божия“. Ние механически разбираме живота. Цигуларят, като започне да свири, мисли, че знае да свири. Като свири една песен, мисли, че знае. Не е така. Една песен знае да свири, втората не знае. Първата песен може да свири и втората знае, третата, четвъртата, петата, шестата, не знае. Някои казват, че имат силна вяра. Но в какво седи вярата? Даже, ако премерим с ония постановления, за които Христос казал: „Който има вяра и каже на тази гора да се премести, ще се премести.“ Ние можем 10 пъти да кажем на гората и пак гората не се мести. Значи вярата ни не е такава, щото гори да мести. Въпросът не е в буквалния смисъл. Да кажем имаш много борчове – 100, 200 или 1 милион борчове. Казваш: „Как ще ги платя?“ Нещо в тебе ти казва: „Лесна работа. Ще ги платиш.“ Един билет от 25 лева, ще платиш. Казва: „Как става това?“ – С билет. Тук влиза вярата. Вярата не само премества, но докарва милиона вътре въщи. Туй, което не докарва въщи, не е вяра. Има положения, които трябва да се изучават. Един художник рисува. Не само да рисуваш. Може да рисуваш лъжливи работи. Може да туриш веждите на човека там, дето не са. Може да направиш носа такъв, какъвто не е. Или да му направиш очите или надалече или наблизо. Може да му направиш ухото, каквото не е. Ти изменяш неговия характер. Ти, като нарисуваш една картина, правиш един лъжлив образ на този човек. Ти го правиш такъв. Той ни най-малко не е. Или ти го правиш благороден, той не е така благороден. Всяко нещо, което рисуваш, трябва да туриш основните

черти. Не само носят да е на място, не само очите да са на място, не само веждите да са на място, но като гледа човек, да чете характера на човека. Ти не може да нарисуваш очите на една мечка като на човека. Ти не може да нарисуваш носа на мечката, като на човека. Или да туриш вежди, като на човека. Тогава ти ще направиш картината. Често художници има, представят мечките като хора. Има ги, но то е вече в преносен смисъл. Често хората описват вярата, тъй както не е. Описват Любовта, тъй както не е. Описват много Добродетели, тъй както не са. Изисква се учение сега. Казвате: „Само да вярваме.“ Не е само във вярата. Тъй, както се разбира вярата, то е едно чувство, което дава подтик на човека. Светът е едно предметно учение. Ти седиш наготово. Какво са учили хората, четеш и мислиш, че знаеш. То е учение на хората, ти още нищо не си научил. Да кажем хората са работили на нивата, с хиляди и милиони килограма жито са извадили. Туй жито няма да те ползва. Ще те ползва само онова жито, което вземеш в себе си, за твоя ум, за твоето сърце, за твоите постъпки.

Та казвам, сега се изискват отлични ученици да учат, много добре да учат. Сега бих казал някому, ако имаш вяра в мене, изпей ми една песен. Как ще я изпеете? – Как бихте изпели една песен на Вярата? Или как бихте изпели една песен на Надеждата. Или как бихте изпели една песен на Любовта. Или как бихте изпели една песен на Милисърдието, или как бихте изпели една песен на Силата? Ако може да изпееш тази песен. Какво значи пеење? Пеење разбирам, да разбираш предмета си много добре. Всеки човек, който разбира предмета си много добре, знае да пее. Я виж един математик, сухите тия работи като започне да пише, тия ученици, всички се вдават да слушат. Като една музика. Но те имат развит център на математиката. Слушат музиката на математиката. Онзи, който не е математик, нищо не разбира. Има хора, които нямат музикално чувство. Ти му пееш, той казва: „Дрънка ми на тъпан.“

А който разбира от музиката, слуша. Сега говоря на онези от вас, които имате способност, които нямате способност - след 10 хиляди години. Десет хиляди години са малко. И въпрос не става. Ето какво аз разбирам под 10 хиляди години. Да допуснем, че аз ви говоря за шестото измерение или за петото измерение или за четвъртото измерение. Ако разбирате добре второто измерение, ще имате идея за петото измерение. Ако разбирате добре третото измерение, ще имате идея за шестото измерение. В шестото измерение Бог създаде Адама. Не в четвъртото, но в шестото измерение го създаде. Ако ви кажа, че човек по права линия ходи и животното ходи. Но казвам, туй животно може да ходи успоредно, защото са от третото измерение. Казвате: „Как е възможно перпендикулярно да вървим?“ Ще видите един човек да ходи на два крака. А животните ходят на четири. Човекът, като ходи на два крака, гледа нагоре. Животните като ходят, гледат към земята, да се не спънат.

Та казвам, в шестото измерение, погледът вече е обърнат нагоре към Бога. Всеки човек, главата на който е перпендикулярна към Бога, той е от шестото измерение. Когато мисълта се повдига по някакъв начин нагоре, ти, като вървиш, не те занимават земните работи. Ти си от шестото измерение, или от измерението на Любовта. Петото измерение е на търговия, да сметнеш някой човек, ти си от петото измерение. Ако може да му вземеш висока лихва, ти си от четвъртото измерение. Ако може да го набиеш някъде, ти си от третото измерение. Ако може да го завържеш на земята, от второто измерение си. Ако може да го направиш да бяга по права линия, ти си от първото измерение. Това са фигури на речта. Може да се превърнат, туй е научна работа. Всичките тия измерения /са/ в нас. Има същества от Невидимия свят, които се занимават изключително с първото измерение. А специално ангели има, които се занимават с първото измерение, кое е права линия, кое е право и кое криво. С правото и с кривото се занимават. Има същества, които се

занимават изключително само с второто измерение. Туй, което има широчина, простор. Има други, които се занимават с трето измерение. Има други се занимават с четвъртото, с петото, с шестото. В седмия ден Господ си почина, то е седмото измерение. Какво нещо е почивката? Аз не мога да ви кажа какво нещо е почивката. Но тя е измерение отгоре. Аз навеждам научни работи, които трябва да знаем. Какво трябва да се ползваме от Земята? Първото учение, което майката дала на детето, девет месеца в утробата на майката нищо не помни. Майката работи, а детето като в една камера обскура. Първото нещо, първият урок, е че му дава да яде. Казва: „Трябва да ядеш.” И детето започне. Детето започва да работи. Дишането отпосле иде. Най-първо ще усети, че има нещо да въздейства. Онзи усеща, че нещо го приближава оттук и оттам. В детето има силно ухание. Най-първо детето усеща едно ухание, на бозката на майката. Туй ухание привлича майката като магнит. Не сте наблюдавали. Вие сте били майка, но не сте наблюдавали. Аз, без да съм бил майка, съм наблюдавал. Някои майки, най-първо дават лявата бозка, после дясната. А някои първо дясната, после лявата. Научно можем да обясним. Някой път в лявата гърда се намира повече мляко, понеже по-голямо напрежение има. И туй, дете майката дава на детето мляко, то е да се освободи от напрежението. Някой път на дясната гърда се намира. Някой път на лявата. Туй е физиологическата страна на въпроса. Но, ако дясната гърда на майката се пълни с мляко и тя закърми това си дете, то ще стане умно дете. Ако с лявата го закърми, ще стане добро дете. Следователно, Любовта пълни по-напред лявата гърда, умът пълни дясната гърда. Вие това ще го проучите. Не казвам, че го знаете, проверете. Не казвам да вярвате. Изисква се не една година да проверите. Аз съм наблюдавал повече от 10 години. До някои факти съм се домогнал, от които правя своите заключения. Но проверявайте тия неща.

Та казвам: Когато Природата е създала човека, се ражда възра-

жение. В една крава има 4 цицки, а в човека има две. Защо е така? Понеже човек се е разделил. В животните половото разделяне не е пълно. Следствие на това жената носи 4 цицки, понеже мъжът и жената се разделили – мъжът носи 2 на гърдите си, и жената две. Туй е физиологично обяснение. Ако някой може да даде по-добро, нямам нищо против.

Та казвам: Всички неща в света са разумни. Туй, което е станало, не е така произволно. Ако човек има две очи, ако човек има две уши, ако човек има един нос с две ноздри, ако има уста с две гърла, едното за стомаха, другото за дробовете, Природата е правила опити, опити и намислила най-после да създаде човека по един начин. Засега по-добър образ от човека Природата не е създала. За в бъдеще виждам проект. Проект има за един организъм, още по-съвършен от човешкия организъм. В този организъм виждам, мъжете ще бъдат без бради, без мустаци, лицата им ще бъдат гладки като на жените. Такива бради като сегашните няма да имат. В новата раса няма да съществуват. То ще бъде изключение. В шестата раса да има някой стар човек на 10 милиона, на 20 милиона, на 100 милиона, един брадат човек може да има. Щ е ходят да го гледат като нещо изключително. Сега, понеже всички имат бради, затова ги бръснат. Не им дават много голяма цена. Брадата, това е един волев човек. Ако човек се освободи от брадата си, това е една форма, на чувството. Човек се е намирал при много благоприятни условия. Тия животни, които са покрити с косми, те са живеели в.....плюс на психологическия свят и трябвало лицата да бъдат покрити, да се запазят от лошите условия. В човека тази козина изчезнала, останала под мишниците, на главата и на някои други места. За в бъдеще космите ще бъдат по-малко. И цялото тяло ще бъде голо. Туй значи голото място е разработена земя. Човек е отличен възприемател. Той възприема през цялото от Невидимия разумен свят. Даже всички вие по някой път усещате. Ако някой за вас мисли

добре, ако по сърце мисли добре, вие ще усетите нещо приятно на челото, на носа. Ако мисли нещо неприятно, дразни ви носа. Ако някой мисли хубаво, ще усетите на ухото нещо приятно. Ухото ще го побутнете. Ако мисли лошо, ще усетите някакъв сърбеж, ще искате да се чешете за ухото. Или някой път като краста ще ви сърби, показва, че хората мислят лошо за вас. Крастата излиза от лошите мисли. Онези, които мислят лошо, ти усещаш сърбеж по цялото тяло. Сега туй има изключение, 25% има изключение, 75 е вярно. Много болести в света, от краста, се дължат на човешките мисли, и /на/ човешките чувства, и на човешките постъпки. Има нещо в Природата, което тече и се наслаява, образува се храна на нисши животни. Събират се на повърхността на порите както мухите. Някои мухи обичат хората и кацат по носа, по лицето. Като е мазно, събират се известни микроби. Една муха като дойде, бутне микроба, дойде на носа, ще ви сърби. Мухата, като дойде, тя ви причинява полза, ходи събира микробите. Обира ги, гълта ги. Вие като не разбирате, пдните мухите. Казва тя: „Моето почитание към вас. Вие сте едно същество, създадено от Бога, да ви очистя.” Вие не оценявате хубостта. Ако лицето ви е чисто, не кацат мухите. Само ще мине и ще замине. Тя вижда тия малките работи и тогава се събират тия хапливите мухи. Някой път някоя хаплива муха ви хапе, понеже на острието на хобота се събира електричество. Не е учена мухата, но знае какво да прави. Казва: „Чакай да ида при учения човек, той какво ще ми каже.” Като си тури хобота, твоето електричество привлича нейното електричество, съедини се, образува се съединение, и в тебе се образува един болев, ухапване. Мухата се освобождава от електричеството. Ти казваш: „Ухапа ме”, а мухата казва: „Освободи ме този човек, много добър е.” Тя пише по вестниците, казва: „Да идете при този, да ви освободи.” Тези хапливите мухи тогава може да използвате времето метеорологически. Щом започнат да ви хапят мухите, казвате, времето ще се развали. Колкото повече ха-

пят мухите, толкоз повече времето ще се развали. Колкото по-малко хапят мухите, толкоз по-късно ще се развали. Така че вие ставате метеоролог, предсказвате времето според това как хапят мухите. Ветровито ли ще стане, буря ли ще стане. Мухата натисне с жилото и избяга. Ако времето не се развали, тя ходи да търси удобство от едно място на друго, обикаля. Щом ходи, времето е хубаво. Но, щом каца, и натиска, да знаеш, че бурята иде. Тия работи са мярка. Който иска метеорологически знания. Щом хапят мухите, щом хапят комарите, показва какво ще бъде времето. Комарът като мечката обича да яде човешка кръв. Казва: „Много сладка е тази водича на човека.” Сега, това е външната страна.

Сега ние се запитваме често: „Защо светът така е създаден?” По-добър свят от този, с който да се занимавате, даже може да бъдете много уверени, че тези хапливите мухи може да ви предпазят от големи злини. Там, дето се въдят мухите, мястото не е чисто, а дето не се въдят мухите, мястото е чисто. Щом се увеличават мухите, знайте, че мястото е нечисто. Щом се намаляват, знайте, че мястото е чисто. От най-лошите работи можете да извадите поука за себе си. Често ние може да образуваме един характер. Около себе си може да образувате електричество или магнетическо течение. Тия мухи може да ги накараме никак да не кацат. Има индуски факири, на които мухите не кацат. Има хора, които дървеници не ги ядат. Дървениците бягат като от чума, не ги хапят. Има някои, през пространството ги намират. Та казвам, по някой път ние страдаме от лошите мисли. Някой път те нападне една лоша мисъл, едно лошо желание, трябва да знаеш как да се справиш. Тия лошите работи се дължат на една неустойчива материя, която е неорганизирана вътре в нас. Аз го обяснявам това по следния начин. Защо свинското месо е нехигиенично? Свинските клетки имат голяма индивидуалност. Те, като влязат в тялото, трябва да туриш 20 други клетки, да пазят една клетка. При най-удобния

случай излизат. За 100 мъже ще изяде храна, а за 5 мъже ще свърши работа. Защо е такъв, не го съди отвън. Всички онези, които ядат свинското месо, все плашат. Казвам: На нас не ни трябват големи индивидуалности. Нас ни трябват клетки, които да бъдат в хармония с нас. Онази храна в Природата, когато едно живо същество я приеме, да остане в хармония с неговия живот. Вземете растенията, които ядем, прогресират с нас заедно. Ябълки, круши, сливи, череши, като ги ядем, ние прогресираме, но същевременно и те прогресират с нас заедно. В Природата има взаимоспомагателност между всичките живи същества.

Казва Христос: „Онзи ми е баща и майка, който изпълнява Волята на Бога.” Може да се възрази, че ние не изпълняваме Волята Божия. Съзнателно да изпълняваме. Колко е хубаво да гледаш някой цигулар да свири добре! Гледаш някой, като свири, не е свободен, ръката трепери. Той не е научил местата на тоновете, на цигулката или местата на пианото. Има много малко цигулари, които не правят погрешки. Тогава ще се запознаят с тия 30 см. Ще знаят местата на тоновете. Всичките пермутации, които може да станат, всичките възможности ги разбират много добре. Чудното е, че с 1/10, 1/20 от мл, прави разлика. Малко се различава звукът, но тонът излиза много верен. Та в пианото знаеш колко мъчно е да се свири на четири ръце. Единият пръст. И всичките пръсти как ще ги научиш на място да отиват. След като свириш 10, 15 години, тия пръсти всичките играят. Ако рече да мисли за пръстите си, ще се оплете, а като пусне мисълта, всичките пръсти играят. Като че те знаят как да свирят. В туй не се изисква голямо знание. Значи, ако възприемем Любовта, може да живеем много добре, без големи усилия.

По някой път ние седим и се мъчим. Казваме: „Направих ли аз добро?” Добро, което се прави с мъчение, не е добро. Единственото добро в света е туй, което произтича от Любовта. Единственото милосърдие е туй, което произтича от Любовта. Единствената кро-

тост е, която произтича от Любовта. Всичките Добродетели, които произтичат от Любовта, те са Добродетели. Другите неща са скърпени. Ние се мъчим дали сме постъпили праведно. Да допуснем, че буболечицата върви по пътя. В тези буболечици Бог е вложил своя живот. Аз мина и стъпя отгоре ѝ. Аз правя пакост на Господа, Който е създал. Едно същество прави своя опит, аз му развалям работата. Веднага чувствам вътре и казвам: „Не трябваше да я стъпча.” Като я видя и като не я видя, мисля в реда на нещата е. Като вървим по пътя, трябва очите ни да са отворени на четири, да предвиждаме нещата. Някой път ще забележите, че добрите хора никога не вървят по права линия, винаги обикалят. Той гледа това да не настъпи, онова да не настъпи, ще заобикаля. Това е вътрешният, Божественият живот. Казва: „Как тъй?” Една птичка бърза ще стъпче някой червей, тя не тъпче червеите, но ги гълта. И тя има философия. Казва: „Защо да се мъчи туй същество, ела с мене.” Взема, че го прати вътре, не го пуца. Най-първо желанието ѝ е добро, вземе от земята да го принесе, и казва: „Дето ще го принасям, туря го вътре.” Срещне друг, и на него иска да помогне, туря го вътре. Като ги пита Господ къде ги тури, какво ще кажат.

Птиците ще кажат: ”На гости са у мене, Господи.” Господ казва: „Храни ги. Къде са? Тогава се грижи за тях.” Често нас ни е срам като направим една погрешка. Няма защо да ни е срам. Допуснете, че аз съм човек много честолобив. Въздържал съм се, 10 хляба не съм взел. Взел съм 7 хляба. Не смея да кажа, че съм взел 10, но смея да кажа, че 7 съм взел. По пътя няма ли да се откажа, да кажа: „Ще извините, трите хляба съм взел, може да ме погълчите.” Казваш: „Аз ги взех. Оттук – оттам ще взема.” Но, ако оттук-оттам не може да вземеш, бъди изправен. Десет хляба си взел: 10, 7, 7. Шест, шест. Точно навреме. В този организиран Божествен свят изискват от нас без закон. Ако е по закон, ако ви говоря за другия свят, тия противоречия не може да стават. Ако на мене ми кажат

10 хляба съм взел, а аз съм взел 7, значи другите 3 хляба ще тръгнат подир мене. Тъй щото никакво противоречие няма. Като иде казва: „Забравих, той ти услужва.” Ти тръгнеш някъде, не си взел достатъчно пари. Онзи знае колко пари си взел. Казваш: „Нямам толкоз пари.” Вие влезете в една витрина и искате да си купите дрехи, хиляда, две хиляди лева струват, вие нямате. Онзи казва: „Аз нося.” В онзи свят не може да има никакво противоречие. Там всички е в изправност. Не може да станеш виновен. В този свят сте виновати, защото светът е неорганизиран.

Сега вземете, у нас има хубаво чувство. Майката е много внимателна със своето дете, пере го, хубаво, отлично е. Тя не е тъй любезна и тъй учтива с другите деца, както със своето. И като погледне на нейното дете, повече го обича. Не е лошо това. Че не само в кое да е животно такова чувство има, както майката. Туй е частично разбиране. Ако влезете в едно верую, в едно общество, в туй общество да кажем свирите, че като това общество няма друго, отчасти е тъй. Най-добрите хора принадлежат към едно общество. Те са много общества. Но силата на тяхната доброта, произтича от Любовта. Когато силата на добротата произтича от Любовта, ние всинца имаме единство, но туй единство е еднообразно. Един цигулар, в който умът е развит на първо място, а сърцето на второ, той ще даде един бриляnten тон, светъл тон, после ще внесе чувство. Един цигулар, на който сърцето е развито, ще внесе топлина по-напред. Ще даде топлина на тона повече. После ще дойде силата на светлината. И двата тона са на място. Като съберем хората с всичките качества, дават една пълна хармония на тоновете. Всеки един човек в света от музикалния човек има какво да научиш. Всеки един човек носи специални способности. Носи потенциална една Добродетел, която трябва да разбираме. Докато не я разбере, не може да я познае. Казвам: Човек, който не знае да пее, той не може да изрази, той няма въображение, не

може да изяви Любовта. Онзи, който разбира закона на Любовта, още първият тон като се издаде, ще чуеш трептенията. Ако чуеш една песен на Любовта, веднага всичката меланхолия изчезва и в тебе се явява един проблясък. Ако отвънка има 30 градуса студ, щом чуеш песента на Любовта, най-малко 10 градуса над нулата се дига. Времето се стопля. Ако чуеш песента на Божията Любов, всичките хора отварят сърцето си. Всеки човек е готов да ти помага. А щом не си чул тази песен, която ангелите пеят, отдето минеш, всеки затваря вратата си за тебе. Щом чуеш тази песен или ти започнеш да пееш, всички ще те слушат.

Казвам: Ако вие бихте пели „Как аз обичам.” Някои питат как да лекуват хората? Най-лесният начин е музиката. На Коледа ходят коледари да пеят. На болния човек, като му изпееш песента на Любовта, той ще стане здрав. На сиромаша, като му изпееш една песен, парите ще дойдат отнякъде. Всичко ще му тръгне. Сега на вас ви се вижда чудно как е възможно с пеене да стане така. Пеенето е Божествен език. Ти по телефона казваш: „Ало, кой е там? Моля, след половин час.” Ти, като пееш, от Невидимия свят туй, което искаш, то иде. Ти, като изпееш една песен, всичко каквото поискаш, ще дойде. Ако искаш хубаво, ще дойде. Ако искаш дъжд, ще дойде. Ако искаш пари, не за себе си, но за другите и те ще дойдат. Сега считате това буквално. Някои мислят, че Бог им е помогнал да се сдобият с пари. Някои питат Господ грижи ли се? Онези, служителите на църквата, намериха Петра и казват: „Вашият учител няма ли да плати данък на църквата? – „Как не, ще плати.” Пита го Христос: „Петре, кои плащат? Царските синове ли плащат или техните поданици? Но да не ги съблазним, вземи мрежата, ще хванеш една риба, в нея има една златна монета. Извади рибата, вземи монетата и плати за мене и за тебе.” Този разказ как го считате въображаем или действителен. Не му казва да иде при някоя банка, но му казва, да иде да хвърли мрежата и да улови една риба. Банката е там.

Една златна монета имало в устата на рибата. Рибата е емблема на Християнството. Първата дума на гръцки значи: Исус Христос – Син Божи. Победител или Любовта е единствената сила, която побеждава. „Иди при една риба.” Рибата е Любовта. „Ще извадиш от устата ѝ една златна монета.” Тия риби са хората на Любовта. Като идеш със своята мрежа, ще му отвориш устата и ще вземеш монетата, него ще оставиш на място. Туй е едно тълкувание сега. Ние, съвременните хора, сме станали много учени, критически гледаме. Много умни сме. Но, ако сме много умни, как най-умните хора, най-учените хора се бият? Умно ли е? И то най-умните хора се бият. И то по такъв начин, както светът никога не се е бил. С най-големи топове, отгоре, отдолу, под морето, над морето. Никъде няма спокойствие и казваме култура. Благодарим за такава култура. Да ни избави Господ по-скоро от тази култура. Тук, в София, като падаха бомби, за няколко дена 10 хиляди софиянци изчезнаха. Даже и на Изгрева бяха дошли, пожълтели, нямат спокойствие. Казват: „Не сме спали, ужасна работа.” Ние не сме длъжни да носим отговорността на целия свят. Аз констатирам работите. Разглеждам сега спокойно. Туй е една война, дължи се на хиляди поколения. В тази война са заинтересовани не само хората, заинтересовани са и отгоре. Не зависи от нас и затуй не можем да съдим. Може да кажем, Божия работа е тази. От тази война трябва да вземем поука, в себе си да не воюваме по същия начин, понеже по същия начин и ние воюваме. Ти се разгневиш, в един гняв умират 5 милиона клетки в организма ти. Питам: Ти умен човек ли си, който уморяваш 5 /милиона/ душици. Като се разгневиш в месеца 5 пъти по 5 милиона, това са 25 милиона. Ти от умните хора ли си?

Казвам: Изисква се хората на новото учение да бъдат тихи и спокойни. Не от само себе си. Да придобием туй спокойствие на онава дърво, което е посадено в една хубава почва. Ще видиш, че то е..... както при.....израснало. Ако ние растем в Божията Любов,

трябва да бъдем здрави, умни, силни, бодри, да няма нищо в света да ни разклаща. Казваме: „Тази работи Господ ще я оправи.” Онези, които си заминат за другия свят, като чуят гласа на Господа, ще оживеят. Всички ще оживеят. Един ден, от памтивека, онези, които са воювали, ще видят своите погрешки, ще знаят какво е истинското воюване. Всеки, който воюва без Любов, върши престъпление. Всеки, който воюва с Любов, е герой. И в ума, и в чувствата, и в Добродетелите, ще воюваме с Любов. По никой начин няма да отнемаме живота на никого. Верующите както живеят, как воюват те? От памтивека има религии, които воюват, служат на Бога. Как те воюват? С Любов воюват. Този свят трябва да се преобрази. Най-първо трябва да се преобразят духовните хора в света и тогава целият друг свят да се преобрази. Ние искаме обратното: светът да се преобрази, после ние да се преобразим. Най-първо Бог да преобрази света и тогава създаде човека. Първо преобрази света, организира го, и от този организиран свят, извади човека, и каза на животните: „Вие ще бъдете господари.” Но каза на човека да бъде господар, не на тия животни. „Ти ще ги учиш.” Казвам: Духовните хора, това са възпитателите на света. И ако те се откажат от туй възпитание да вършат Волята Божия, тогава кой ще върши Волята Божия? Волът не може да върши това, което ти вършиш, нито конят, нито овцата. Те може да ти услужат. Ние, хората в света сме, които трябва да извършим Волята Божия, понеже сме създадени да извършим Волята Божия. Сега по някой път вие сте пристрастни, казвате: „Кой ще победи.” Само хората на Любовта ще победят. Сто едно на стоте е вярно. Само ония хора, в душите на които е Бог, те ще победят. Те, като победят света, ще бъдат господари на света, ще внесат най-добър ред и порядък. Няма да има насилие. Ако хората на безлюбие то победят в света, ще има насилие, каквото досега сме имали. Тогава нека седи този порядък. Защо ни е друг порядък? Онзи порядък, който искаме, той трябва да бъде порядък на Любовта.

„Всеки, който изпълнява Волята на Отца Ми, той ми е баща, брат, и сестра.” Та казвам: Законът е същият. Ония дървета, които седят незапалени от първата клечка, която внесете в тях, те всички се запалват постепенно. Не е нужно да се запалят, не всички изведнъж. Бъдете уверени, че като ги запалите, постепенно всичките ще се запалят и ще горят.

Сега вашето предназначение в света е, да запалите угасналите свещи. Като срещнете някого, драснете клечка, запалете го. Не го питайте. Запалете го. Не го питайте: „Защо ме палиш?” Запалете го да свети. Всичко навсякъде да свети. Докато светне всичко. Това е вътрешното Слънце, което свети в хората, и хората ще знаят как да живеят вече разумно. Казвам сега, тази година аз я считам безплодна, понеже е живяла разпуснат живот в миналото. Една година била страшно разпусната жена, която яла и пила, мислила само за себе си. Сега станала наша година и нищо няма в нея, закъсала. Другата година, която иде след нея, е по-добра. Хубавото в тази година е, че се разкайва. Много зле живях в миналото, да ми помогне Господ да оправим погрешките. Има всичкото желание да служи на Господа тази година. Ето аз какво разбирам. Ония хора, в които съзнанието е пробудено за доброто, те са добрите години. Ония, в които не е пробудено съзнанието, те са лошите години. Те са живели в миналото така и те носят така и тази година със себе си. Ако изучавате Християнството в първите 10 години, в първите 20, 30, 40 години, 50 години, ще видите светици. Ще видите колко е разнообразна светлината. Колко е разнообразна Християнската епоха. Всичките числа са кармически. Те са резултат на извършената дейтелност на човешката мисъл, на човешките чувства или на човешката воля. Те са живите числа. Отбелязано е вътре в цялата Природа какво човек е вършил.

Та новото учение в света наричам Любовта, която иде в света да ни освободи от онова робство на света. Какво ще стане с нас? Какво има да се боим, ако Бог е от към нас? Какво има да се боим, ако ум-

рем. Защо мислиш за умиране? Умирането е изключено. Този страх отвън, той не е Божествен. Щом съгреши първият човек, Господ на Адама и на Ева нищо не каза. Господ, като създаде първия човек, искаше да знае може ли да управлява. Каза да кръсти животните и Адам ги кръсти. Казва: „Колкото за животните, майстор е.” А за растенията казва: „Тя е друга специалност” – и като създаде Ева, казва: „Ти ще изучаваш растенията.” Господ мислеше да тури /имена/ на растенията. Тя набързо тури името на първото растение. „Добро” и „зло”, и ги изпъдиха. Адам тури на всичките животни имена. А Ева тури само едно име на доброто и на злото. И сега Ева, като се върне в рая, наново ще започне да туря имената на растенията. Ще образува новия живот. Тя не е довършила работата. Любовта в света не е довършила своята велика работа, която има. На нас седи велика работа, която Любовта трябва да завършим в живота. Да поставим една основа, спокойствие на ума, спокойствие на сърцето си. Христос казва: „Мир ви оставям, моя мир ви давам.” Да станем, както Христос казва. Баща, майка, братя и сестри на Онзи, Който ни е изпратил в света. И тогава всички да свирим, да пеем, да рисуваме и каквото правим в най-малките си правила да внесем Любовта, за да внесем Любовта, да дойде новият живот, да се яви спокойствието в света, от което всички имаме нужда.

Понеже тази година е придатък, трябва да изучавате 39 стр. от книгата на живота. Мисли върху изворите на живота, на знанието и на свободата. 38 и 39 страница от „Ценни мисли из книгата на живота.”

Добрата Молитва.

15 беседа, държана на 4 януари 1942 г., неделя, 10 ч
Изгрев-София.

СЛОВОТО БЕ БОГ

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Ще прочета само един стих от първата глава от Евангелието на Йоана: „В Начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог.”

„В Начало бе Словото.”

Ще прочета нещо от „Ценни мисли из книгата на великия живот.” /Учителят прочете от словото на планината, страници- 4, 5, 6, 7 и 8 до: „Три неща постоянно дръж в ума си.”

Като прочете страница пета след мисълта: „Път без прах, истина без съмнение и живот без страдание, това е безсмъртие”, каза: Това е безсмъртие. Някои искат да не страдат. Ще дойде време, когато няма да страдат, но трябва да бъдат безсмъртни.

Това са зрънца. Човек трябва да мисли цял живот. Съвременните хора мязат на изоставени деца, не знаят ни баща си, ни майка си. Че вярват в Бога, това са само забавления. Той казва, че Господ живее само в сърцето, това е само чувство. Господ живее в сърцето му и ходи да злослови или ходи да краде. Каква нужда има Господ да ходи да краде? Смешно е, когато царският син ходи да краде. Няма смисъл. Сиромахът да краде разбирам, но царският син? Един човек, който вярва в Бога, да ходи да краде, това не разбирам. Що е кражбата? Кражбата е да вземеш това, което не ти трябва.

Искам да ви наведе на една нова мисъл в света. Защото знанието, което сега го имаме, ни носи нещастие. Всеки един, който е щастлив, не знае утре какво ще стане. Във воюващите страни мислите ли че хората са щастливи? Не са щастливи. Не знаеш кога

може да дойде нещо от Небето и да се изсипе нещо. Едно време ангелите не идваха от Небето, аероплани сега идват. То са марсианци от планетата Марс идат и доста взривни бомби хвърлят. Ние се оплакваме и търсим коя е причината. В Природата съществува една причина, от която хората се оплакват. Причината на злото седи в безсъзнателния живот, тъй наречения физически живот. Един камък, който се търкаля, ако не се махнеш от пътя му, може да те претрепе. Ни най-малко няма да съжалява за това. Даже няма да обърне внимание на всичките ти страдания. Падащият камък иска пътят му да бъде чист. Ние, слабите същества, на Земята какво искаме? Казваме: „Защо е злото в света?“ Сега да оставим този въпрос. Когато двама души брат и сестра се карат в един дом, защо се карат, тях една майка и един баща са ги родили? Карат се, понеже синът иска да обсеби имането на баща си и дъщерята иска да обсеби имането. Синът иска баща му да си замине за оня свят и дъщерята иска същото. Като не се спогаждат, карат се, искат да имат на страната на баща си, кому да даде повече. Казвам: Причината за всички спорове в света са все материални работи. За някоя шапка се карат хората, за обувка се карат хората, за педя земя се карат хората, за някой прозорец се карат, карат се за сто лева дал на заем и не му ги връща, казал някаква дума – разни причини има, за които се карат хората.

Та казвам: Ако искаме да помогнем на себе си, какво трябва да направим? Казваме: „Светът е лош.“ Сега ние не можем да се произнесем върху света. Нямаме право да се произнесем. Ако не мога да се произнасям върху един художник, че картината му е лоша. Защото, за да се произнесе, трябва да рисувам по-добре от него. Ако не зная да рисувам, трябва да си мълча. Слабият не трябва да се спори със силния и да иска своето право. Смешно е, когато слабият иска правото си. Правото си може да иска само силният човек. Слабият трябва да иска само милост. Сега слабите хора искат

правото си, казват, право нямаме. Слабият няма никакво право. Я вижте в животинското царство слабите какво право имат някъде. Слабият трябва да отстъпва. Малките камъни отстъпват на големите; малките планини отстъпват на големите; малките реки отстъпват на големите. Навсякъде правото е на силните в света. В света кой заповядва? - Слънцето заповядва. Ще каже ли Земята: „Аз създадох света? От мене излезе всичко.” Едно време нашите учени искаха да докажат, че тя е център, поддържаха учението, че Земята е център на Вселената. Оказа се, че Земята не е ни най-малко център на Вселената, но че тя се върти около Слънцето, обикаля около него.

Казвам: Трябва да поставим нашата вяра на три основи в света. Една вяра, която не е подкрепена от Мъдрост, една вяра, която не е подкрепена от Любов, една вяра, която не е подкрепена от Истина, тя не ни трябва. Значи нас ни трябва това, което носи живот, а в живота е съзнанието. Туй, което се съзнаваше душата. Под „душа” разбирам съзнанието, великото съзнание на цялото, на битието в душата. Тя носи съзнанието. Всичко онова, което от памтивека е станало, то е написано върху нея, тя го носи. Когато говорим за Духа, ние разбираме онова мощното, силното в света, което е създало всичко. Туй, което крепи света, то е силата. Казвам: Ние искаме да бъдем силни. Но силните хора в света създадоха злото. Защото всякога едно по-силно същество ще насили едно по-слабо същество. Злото произтича не от слабите хора, не от глупавите хора, но от умните хора е произлязло. Сега не е въпрос да се осъждаме, защото безпредметно е да съди човек. Как трябва да постъпва човек? Три неща трябва. Той трябва да мисли, необходимо е да мисли хубаво. Необходимо е да чувства добре и да постъпва добре. То са три свята. В постъпките седи неговата активност, издава се неговата сила. В чувствата му като влиза животът, се проявява неговата душа, а в неговата мисъл се проявява

неговият дух. Духът, то е нещо отвлечено. Духът е нещо невидимо. Единственото нещо, което не се вижда, то е Божественият Дух. Невидимото, не види, да не виждаш. Незнайно е то. Духът е нещо, което не можеш да го видиш, да създадеш една форма в него. От „виждам” излиза „веди” – знанието. Вижда човек само това, което знае, което не знае, не го вижда.

Някой път в съвременната наука, разрешават някои задачи по математика, или по геометрия. Един ден всичко, което е тъмно, неясно в ума ти, всичко се разреши, тази задача се разреши, всичките отношения се изясняват, явяват се известни проекции и веднага предметът ви става ясен. За пример, ако някой път искате да знаете какво нещо е Любовта. Любовта със знание не се добива. То е един вечен опит на човешката душа. Тя постоянно опитва Любовта, която се проявява и всякога ще бъде неизвестна. Бог се проявява като Любов. Някои искат да знаят, да опишат какво нещо е Бог. Някой път намират, че тази идея е доста смешна. Съвременният човек със своя мозък не е изучил своите способности, своите чувства и сили, които са в него, не знае, пък се занимава с Бога, какво е Бог. Той трябва да се занимава най-първо със себе си, той какво е. Казвам: Що е Бог? – Той е живот да го познаеш, той носи живота. Що е Бог? – Той е светлина. В светлината животът придобива условия да се прояви. Що е Бог? – Той е мисъл. Той дава простор на човешката душа. Та казвам: Каква форма можем да дадем на светлината? Като разложим светлината, имаме четири цвята. Може ли да дадем на светлината някоя форма? – Светлината образува всичките форми в света. Благодарение на светлината хората могат да фотографират един човек, лицето му. Но това е външната страна на човека. Но всъщност какво нещо е неговият ум, неговата душа, или животът, който е в него, или туй съзнание, с което ние чувстваме. Ти чувстваш, че някой човек е добър или лош. Ти това го чувстваш и някой път никакво доказателство ня-

маш. Този човек не ти е направил нищо, не те е обидил, нищо не ти е казал, обаче ти в себе си го считаш лош и казваш: „Лош човек е този!“ И животните имат туй качество. Видиш някой човек, кучето погледне го и казва: „Лош човек е!“ Забелязал съм животните, като каже „лош човек“, изведнъж изпълне опашката си, не я мърда. Казва: „Лош човек си.“ Щом си мърда опашката казва: „И ти си като мене, наляво ходиш и надясно ходиш. Ние и вие все едно, наляво, надясно.“

Та казвам: Аз искам да разрешим един въпрос на живота. Всички вие, които сте тук, един ден ще напуснете Земята. Къде ще отидете? Казвате: „Христос дошъл.“ – Хубаво, че дошъл. Че има Господ, има Господ. Вие къде ще отидете? Тия доказателства не струват, те не са валидни. Ще каже някой, че в България има университет, че има професори. Че ти си посетил някои университет няколко пъти. Като слушате, ни най-малко не ти дават диплом, служба не можеш да вземеш. Смешни са хората. Проповядват едно учение, без да са учили, да идат на Небето, да ги турят при Христа на едно място, да се радват. Хубава идея, но идеята няма съдържание. Живот без Любов носи смърт. Живот без Мъдрост носи глупост. Живот без Истина носи робство. Че ти, който си роб, какво очакваш някой да дойде да те освободи. Тогава кой е този, който те е заробил? Как стана заробването, кажете ми? Че една мома, която се е влюбила в един момък, не се ли е заробила? Един момък, който се е влюбил в една мома, не се ли е заробил? Един човек, който се е влюбил в парите, не се ли е заробил? Един човек, който е алчен, който иска да си осигури живота. Да си осигури живота, разбирам безсмъртието, не да се осигури както един американски гангстер. „Гангстер“ е наш „апаш“, проследява един богат американски милионер, който носил една торба с американски долари, най-после сполучил да задигне торбата на богаташа. Среща капитана на парахода и казва: „Весело, радостно ще

изляза на брега.” Капитанът му казва: „Параходът потъва!” Той оставя торбата. Питам: Защо ти е тази торба, това осигуряване, когато параходът потъва и ти потъваш с парахода? Ние, съвременните хора, параходът потъва и ние се осигуряваме. Аз, като говоря за Любовта, разбирам спасителната лодка, с която трябва да напуснем парахода. В сегашния живот, като говоря за Любовта, разбирам спасителните лодки, в които трябва да се качите, като потъва параходът. Когато потъне параходът ви, да се качите на спасителните лодки на Любовта и тя ще ви изнесе някъде на брега. Втори път няма да се качите на този параход, който потъва. Онази приказка за разпиления син в Евангелието, младият син, който казал на баща си: „Искам да ида в света да се уча.” Той, като напуснал баща си, какво спечелил? След като отиде в странство, изпояде всичко и трябваше да яде рожкови. Че съвременните хора не ядат ли рожкови? Наближило времето да яде рожкови. Благородна идея има синът, казва: „Мислех, че при баща ми е лошо, но тук е по-лошо, при баща си имах достатъчно да ям. Тук храната на свинете не ми дават. Ще ида при баща си. Не съм вече достоен да бъда негов син, но ще бъда един от слугите му, това е за предпочитане, отколкото един свинар в странство.” Това е един процес вътрешен. Ние търсим нашето спасение отвън. Искаме да забогатеем, искаме да станем учени, че да се спасим. Човек, като се ражда, носи всичкото знание със себе си. Само на туй знание се искат условия, за да се прояви. Той носи способности, той носи чувства, той носи едно тяло, което е приспособено да се запознае с цялата Вселена. Ако преди години би ви казал някой, че на хиляда, две хиляди километра може да говорите и да чувате гласове, бихте ли повярвали? Ако преди 20, 30 години би ви казал някой, че на хиляда километра ще виждате какво става, не бихте повярвали. Сега с телевизията нещата, които стават на 500 хиляди километра, могат да се видят. Говор, който е на 4, 5, 10 хиляди километра

може да го слушате на къси вълни. Светиите, онези, които наричаме свети, имаха радио, имаха работа със Слънцето, приемаха новини от Венера, приемаха новини от Месечината, отвсякъде. Те си мълчаха, защото, ако си позволяха да кажат в техните времена, да кажат при другите качества, които им туряха, щяха да кажат: „Луди хора.“ Сега вестниците, преди години имаше дадено едно съобщение, че един влязъл в съобщение с Месечината. Имал от жителите на Месечината първото съобщение. Казаха да пратят комисия от Европа, да проверят данните, с които си служи.

За мене не е да не виждам нещата. Аз казвам така: Светът, както е създаден, или има смисъл, или няма смисъл. Едно от двете. Ако светът беше неразумен, всичко в света трябваше да бъде неразумно. На Земята има известна материя, в която няма съзнание. В камъните няма пробудено съзнание. Но има възможност в камъните да се пробуди съзнанието. Но не всичко на Земята е неразумно. У един спящ човек най-първо като че ли отсъства съзнанието, като че съзнанието е отвън. Щом го събудиш, виждаш, че в тялото се явява съзнанието. Съзнанието излиза из човешкото тяло и се връща. Всичките, които са изучавали този въпрос, са правили една грешка. Тя е следната. Мнозина са се занимавали да научат някой да се съобщава с другия свят, но са ги лъгали. Съобщават се, пък искат пари най-после.

Отива в Ерусалим една българка. Казвали й, че там имало едно прозорче, през което тя може да се съобщи с другия свят. Дъщеря й заминала. Мъжът й заминал, синът й заминал, иска да говори с тях. Отива в Ерусалим, всичко видяла и живият огън видяла как се раздава, но прозорчето не могла да види. Казва: „Жалко ми е, че онзи прозорец, през който с умрелите можех да говоря, не можах да видя.“ Та то е най-важното с оня свят да говориш. Казва: „Всичко видях, но с онзи свят не можах да се съобщя, с мъжа си не можах да говоря, със сина си, с дъщеря си, не можах да гово-

ря.” Сега казват, че е опасно да се говори с оня свят. Естествено е да разберем в какво седи опасността. Не е лошо да ядеш, но опасността е да преядеш. Не е лошо да пиеш вода, но опасността е да препиваш вода. Опасно е за нас, които сме на Земята да се занимаваме с другия свят, понеже той е нисш, на него трябва да се ходи на гости от Великден на Великден, веднъж в годината. Нали някой път в странство отивате в Германия или във Франция, като се върнете в България, после пак можете да отидете. Казвам: Хубаво е да имате опитността от оня свят. Оня свят е красив свят, не позволяват на хората да отидат в оня свят. Сега хората насила ги държат вън, защото ако отидат в оня свят, те няма да се върнат. Този свят се нуждае от напреднали хора да помагат. Много души загазили на Земята, трябва пионери да проповядват онази Истина. Истината седи, че самите хора трябва да носят живота. Като дойде Христос, цитираше ли Моисея, казва: „Както ме е Отец научил.” Вие казвате: „Моисей тъй каза, Исаия тъй каза.” Хубаво, Исаия е имал известна опитност. Като четеш Исаия, гледай да имаш неговата опитност. Четете Данаила и Данаил имаше опитност, влезе в съобщение с другия свят. Йоан Богослов влезе в съобщение с другия свят, видя неща, които ще станат. И ние може да видим, защо не? Когато видите, някои работи не трябва да ги оправяте. Има работи, които не се оправят. Казвате: „Защо да не ги оправим?” Има неща, които не се оправят. Кои са? Ти като заровиш пари в Земята, ще кажеш ли къде си ги заровил? Ще мълчиш, като ги заровиш, ще гледаш само да не ги забравиш, понеже ако хората знаят къде си заровил парите си, ще ги изровят. Като садиш орехи, не казвай на децата къде си ги посял! Те ще идат да ги изровят. Като насеете орехите, проявяват своята реалност. Казвам: Настанало е време. Всеки иска да каже какво Духът ми говори. Да се освободи от Духа. Човешките мисли имат проекция. Човек мисли нещо, човек чувства нещо, казва, че Духът му говори. Всеки един

от вас може да провери. От малките доказателства ти може да провериш една своя мисъл вярна ли е или не. Направете един малък опит, той е следният: Имате един приятел, той може да е в София на един два километра далече. Някой път вие искате да го посетите. Станете, проектирайте ума си. Нещо ти казва: „Не отивай!“ Ти отидеш, него го няма там. Ако приятелят ти е в къщи, ти след като проектираш мисълта си, ще приемеш една пълнота, нещо ти казва: „Иди!“ По някой път има признаци, по които можеш да познаеш дали твоят приятел е в къщи. Като речеш да идеш, заиграе лявата или дясната вежда или лявото или дясното око. Щом ти играе лявата вежда или лявото око, то е признак, че го няма там. Онези, които седят вкъщи някой път им играе лявата вежда или лявото око и той е там. Направиш опит един път, два пъти, 10, 20, 99 пъти и като излезе вярно, имаш един закон, с който можеш да си служиш. Казвам: Ние, съвременните хора, се лъжем от някои наши отражения на нашите мисли. Тук един приятел от две години наред взема билет от лотарията и казва: „Един милион имам.“ Казва: „Помни, един милион имам.“ Тегли се лотарията, казва: „Една студена вода пих.“ Две години вече взема и все студена вода пие, вярва, че той ще спечели. Аз ако имах да взема билет, като проектирам ума си, ще видя, ако се напълни ума ми добре, ако не, няма да взема билет. Ще ми кажат да взема или хич няма да взема. Най-първо в един лотариен билет, ако спечелиш и с туй може да се оправи вярата ти, добре, но ако спечелиш и може да изгубиш вярата си, защо ти е тази печалба?

Един турски манафин взел един лотариен билет в Цариград, паднал му се един английски параход. Като го въвели в парахода и му казали, че това е негово, той полудял.

В света има нещо по-ценно от един милион. Да имаш добрите чувства на един твой приятел струва повече, отколкото десет пъти да печелиш по един милион от лотария, че да получиш десет ми-

лиона и да бъдеш неспокоен. Парите губят своята цена. Парите някой път се обезценяват съвършено. Един човек, когото могат да обвинят, след 20, 30 години се прегърби, закъса. Казва: „Закъсах вече!“ Откъде иде закъсването? Защо закъса? – Има известни причини. Изгубва се онова равновесие. Причините на всички болести се дължи на едно неравновесие, което съществува между човешките мисли, човешкия живот, човешките чувства – сърце, човешката воля и човешкото тяло. Виждам тялото харчи повече енергия, отколкото трябва. Чувствата харчат повече сила, отколкото трябва. Мисълта не може да придобие нищо, човек веднага фалира. Има хора, които са правили опити. Ако можем да уравновесим нашата мисъл, т.е. да влезем във връзка със Слънцето – не така да се изучава, както сега се изучава. Те изучават външната страна на Слънцето. Ако един човек изучава ръцете или друга част на тялото на човека, нашето тяло, то е един резултат, не на моите мисли, но ред поколения са работили да създадат ръцете, хиляди поколения са работили да създадат това тяло. В това тяло не съм само аз, човекът, който се изразявам. Че това тяло е мое пособие. Аз, човекът, в друго съществуване може да взема друго тяло още по-хубаво от сегашното. Както може да живея в една колиба, така може да живея в един палат. Моята ученост няма да зависи от тялото, но тялото ще зависи от моята ученост. Главата не е създадена, но главата обуславя това, което създава. Ние се ограничаваме вътрешно. Трябва да знаем да внесем един простор в ума си. Аз няма да мисля, че мислите ни ограничават. Ако внасям правата мисъл, тя освобождава. Ако внасям правите чувства, освобождават, донасят освобождение. Едно чувство внася еликсира на живота. Ако вие може да внесете едно хубаво чувство на един болен човек, да му кажете: „Ти ще оздравееш“ – и той по-вярва, веднага ще оздравее. В Природата има достатъчно сили да проектира в неговото здраве. Виждате един човек отслабнал, не

го държат краката, дайте му едно хубаво ядене и след 20 минути е готов да върви на път. Според теорията няколко часа са необходими да се смели храната, да приеме тялото енергия от храната. Как ще се обясни, че той след 20 минути вече се чувства силен? Той, като приеме храната с езика си, като я обръща като смукало, езикът взема енергия и препраща в нервната система. Човекът има енергия за път. Каквото стомахът смели и се добие, то е прида-тък. Като ядем правилно, придобиваме храна. Като ядем правилно, придобиваме храна чрез езика си. Човек, който не придобива сила чрез езика си, не яде правилно, той яде лошо. Човек, който яде и не мисли, той не е ял. Човек, който е недоволен в яденето, той създава отрова в себе си. Човек, който не дава почивка на своя организъм, иска много да работи и това не е правилно. Работата е красиво нещо, но когато стомахът не работи, ние се нуждаем от известна почивка.

Та казвам: Ние, съвременните хора, се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашия ум, ние се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашето сърце и ние се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашето тяло. Кой е онзи, който ще подкрепи нашия ум, нашето сърце и нашето тяло? – Единственият, Който може да ни подкрепи, е Бог. В Него живеем. Ако храним за Него най-хубави чувства, ако храним заради Него най-хубавите мисли, ако на Него Му служим от сърце, Той всякога ще ни подкрепя. Той подкрепя душата ни, понеже в Него живеем. Той счита, че нашият живот е Негов живот и Неговият живот е наш живот. Христос казва: „Аз и Отец едно сме.“ Ние сега искаме да се отделим от Бога. Къде ще се отделим, къде ще идем? Та казвам: Настава един момент в света, когато всичко трябва да правим за Господа. Ако учиш, за Господа ще учиш. Ако си в църква, каквото и да правиш, за Господа да го правиш. Всичко в ума ти да е ангажирано с Божествената мисъл, понеже Онзи, Който ни поощрява към знание,

то е Бог. Онзи, Който ни поощрява към добрите чувства, то е Бог. Онзи, Който ни поощрява към добрите постъпки, то е Бог. Онзи, Който ни желае здравето, ние се подтикваме от Него, Онзи, Който е създал хилядите хора, лекари има, които ходят да лекуват, то е подтикът на Бога. Хиляди хора има, които проповядват, Той е подтикът. Хиляди майки, които раждат, Той е подтикът! Той праща всичко в света постоянно! Бог иска да въздигне един живот на щастие между хората. Понеже хората идат да работят само за себе си, оттам иде нещастieto. Всичко в света може да бъде заради нас. Въздухът купуваме ли го? И в Америка, и в Европа, където и да си, въздухът е на разположение на човека. Където и да идеш, ти имаш на разположение въздуха. Където и да идеш, ти имаш на разположение светлината, ти имаш на разположение мисълта, знанието. Ако ние обичаме Бога, ние ще имаме на разположение всичко. Един свят ще се отвори. Има толкоз хубави книги написани, музика има в света, за която ушите на хората са глухи!

Като говорих за тази година, понеже си позволих да кажа, че много глави ще има пукнати, изпоплашили се. Ще има пръснати глави, целият свят днес е във война, не може да няма пръснати глави. Казва: „Тук в България ще има ли пръснати глави?“ За мене къде ще бъдат пръснатите глави е все едно. Дали тук в България или другаде, не искам да се пръска. Онова красивото, което Бог е създал, трябва да се пази. Мислиш ли, че мене ми е приятно, когато едно дете развали едно цвете или цапа една книга, или взема една книга и я разреде, хубавите неща трябва да се пазят!

Та казвам: Трябва едно разбиране на новите хора. Мнозина искат да кажат какво ще бъде. Аз ви казвам правия път. Ако тръгнете по пътя на Божията Любов, не онази Любов, която трае година и половина, но онази Любов, която и смъртта не може да я победи, която може да те заведе в Небето и да те върне, онази Любов, която ще ви развожда по целия свят, по цялата Вселена! Проповядва-

ме една Любов, чиято каруца ще ви води навсякъде. На Слънцето ще ви води, на Месечината ще ви води, на Юпитер, на Сатурн, накъдето искате, ще ви води, ако кажете, че ви е дотегнало, пак на Земята ще ви върне. Говоря за тази Любов, която задоволява всички ваши нужди. Но трябва да се научите да ѝ слугувате, всички да слугувате тъй, както тя слугува; да се учите, тъй, както тя ви учи. Че Любовта учи хората, изучава какви нужди имате, всякога е толкова внимателна, за най-малките работи, тя промисля още навреме.

Един мой приятел ми разказваше една своя опитност скоро. Малка опитност, но ми направи силно впечатление. Не е голямо чудо. Казва: „Един ден седя си в стаята, извадих си ножчето, чистих един съд. По едно време търся ножчето си, няма го, изгуби се до собата”- зимно време било. Мисли дали като вземал книгата не хвърлил ножчето в собата. Рови в собата, ножчето го няма. Хвърлил някои неща навън, търси и там, няма ножчето. Къде отиде това ножче? Казва: Стана ми мъчно, понеже това ножче ми е дадено като подарък, криво ми стана. Казва: Не бях се молил, но казах: „Господи, нека си намеря ножчето, ще стана друг човек! Един ден се разхождам из стаята и поглеждам под печката има една жълта тенекия., ножчето влязло под тенекията. Зарадвах се, че било под тенекията. Като се помолих, показва ми се къде се скрило ножчето. Стана ми ясно. Та казвам: Вашето ножче, вашето щастие се е скрило под тенекията на сегашния ваш живот.

Няма нещо по-красиво от схващането на Бога. Имало една идея за Бога, че Той е страшен. Право е било едно време, но те не е било яйцето на Бога. Няма по-красиво лице от Божието лице. Ти като Го погледнеш, ще забравиш всичко! Той не мисли за греховете на хората, не мисли, че се бият. Като ги види, че ги избили, че са умрели, казва: „Станете!” Всички станат облечени с най-хубави тела. Десет пъти да ги убият, Той като ги погледне, като им

каже: „Станете”, всички стават. За какво ще скърбите? Като идете на гробищата, кажете: „Станете братя!” Всички станат. Идете на други гробища и те станат. Ще идете при дърветата, ще кажете: „Дайте плод!” На нивата: „Изори се” - и тя ще се изоре. Навсякъде лесно ще става с Божията Любов. Вие сега искате да повярвате. Един ден един ми казва: „Дай ми хиляда лева, за да повярвам, че ти си добър човек.” Казвам: Слушай, няма да ти дам пари, да мислиш, че съм лош. То е да ви подкрепя да имате добро мнение заради мене. То не е хубаво заради вас. Казвам: „Ако ще имате мнението, което сте имали досега, ще ви дам, но ако искате за пари да повярвате, пет пари не давам. Утре някой ще ви даде хиляда лева, вие ще ме нападнете. Ако с хиляда лева може да ви подкупят да говорите добро, с хиляда лева може да ви подкупят да говорите лошо. В Любовта няма подкуп. В Любовта няма измама. Тогава да ценим онова ценното в човека. Да ценим човешкия дух, да ценим човешката душа, да ценим човешкия ум, да ценим човешкото сърце и да ценим човешкото тяло. Да имаме свещен трепет, както за себе си, така и за другите! Към това трябва да се стремят всички хора – и майки, и бащи. Туй е новото учение, което трябва да се внесе в света. След като се роди детето, отпосле не може да му се придаде нищо. Преди да се е родило, много работи може да внесете. След като се роди, може да развиете само онова, което то носи. Затуй отсега трябва да се създадат. Ако вие не можете да развиете това, което сега имате, сега може да мислите. Казвате: „Има ли оня свят, или не?” Питаш: „Има ли този свят?” Щом този свят има, и онзи свят има. Този свят е сянка на онзи свят. Казват: „В оня свят ще се познаваме ли?” Щом тук се познаваме и там ще се познаваме, щом тук не се познаваме и там няма да се познаваме. Законът е един и същ. За да се познаят хората, трябва да има причина, трябва да има вътрешна връзка. Ти обичаш някой човек, понеже ти е направил някое добро. Ти си бил в такава нужда, че

когато си бил изоставен от всичките хора, той ти е направил добро безкористно. Туй добро духът и душата ти не могат да забравят. Където и да срещнеш този човек, казваш, че го обичаш. Доброто, което вие направите и доброто, което ви направят, никога не се забравя. Затуй не се отказвайте от добрата мисъл, от доброто желание, което в сърцето ви подтиква. Вие казвате: „Доброто не се цени.” Има Един, Който го цени. Най-малкото потайно добро, което човек направи, Бог го цени. Той го записва в книгата на живота. Всяка най-хубава мисъл, колкото и малка направена, тя се записва. Тогава, ако ние живеем по Бога, ще се изменят лицата ни. Като срещнеш един човек търговец, познава се, търговията е написана. Като срещнеш един адвокат, познава се; чорбаджията се познава, военният се познава, владиката се познава, учителят, бащата, майката. Още като срещнеш една жена, може да познаеш има ли деца или не, какви са децата ѝ. Бащата, като го срещнеш, познава се, всичко е написано в света. Написано е според доброто, което е излязло от Любовта. Доброто е писалката, с която са написани всичките блага, които ние носим в света.

Казвам: Възлюбете Господа! Всеки млад момък да намери да се влюби в някоя мома, отлична идея е. И момата поощряват да се влюби. Когато момата се влюби в двамата и когато момъкът се влюби в две, как е възможно, де седи противоречието? Казвам: Едного ли трябва да любиш или всички трябва да любиш? Под думата „едного” се разбира цялото, частите не вземат участие, а пък всички да обичаш, като обичаш цялото, да обичаш всичките части, еднакво да цениш всяка част. То се изисква знание. Срещаш един красив човек, срещаш един човек с красиви вежди, очите му са хубави, устата хубава, после ръцете му са добре устроени, пъргав, подвижен, той има изражение. Обичаш човека, но този човек ти обръща внимание с органите, които притежава. От всяка една част от неговото чело излиза една мисъл спокойна, от неговия нос

излиза едно топло чувство, от устата му излиза нещо активно, деятелно, че каквото каже този човек го направи. Ако каже, че ще направи нещо, ще го направи. Като видиш човека, каквото мисли, го реализира. Един ден челото ще се формира. От челото излизат хубавите, разумните мисли; от средната част на лицето излизат чувствата, а от долу, под носа се показва физическият живот. Долната част, под носа, показва стомахът. Носът показва какви са дробовете, челото показва какъв е мозъкът. Това е отлична диагноза. Тая част, под носа, показва в какво състояние е стомахът. Носът показва в какво състояние са дробовете. Челото показва в какво състояние и мозъкът. Щом мозъкът е в нормално състояние, щом носът е в нормално състояние и щом бърните са в нормално състояние, този човек има едно тяло, с което може да извърши една положителна работа. Сърцето не може да бъде здраво, ако не се свърже със Слънцето. Има начин за свързване с енергията на Слънцето. Умът не може да бъде здрав, мозъкът не може да бъде здрав, ако човек не знае как да се свърже с Месечината. И стомахът не може да бъде здрав, активен, ако не се свърже с Марс. Те са планетни влияния. Има известни енергии, течения, с които трябва да се свържем. Ако вие не се свържете с чистия въздух, тогава не можете да бъдете здрав. Ако не се свържете с онази светлина. Има една светлина, която носи живота. Туй, което наричат индусите прана. Сега всички казват, че човек трябва да има вяра. Вярата е подтик на човешкия ум. Ако ти имаш вяра и твоят ум не се подтиква, ти не си досетлив за Божия закон. Ако не спазваш тия закони, тогава какво Божествено благо може да дойде в тебе?

Та първото нещо сутрин като станете, изпразнете всички тревожни мисли, чувства и постъпки. Ща кажеш: „Моля, излезте малко навън!“ Сега ще им кажеш да излязат навън, да останат само ония мисли, които ви обичат. Да кажеш на чувствата да излязат и да останат само ония чувства, които ви обичат, и в тялото

да остане само онази енергия, която е полезна. Като обичате, да се не тревожите какво ще стане със света. Казвате: „Ще се свърши светът.” Няма да се свърши, но един нов ще се образува. Сега в началото създаде Бог Небето и Земята. Земята беше неустроена. Започна Бог да я устройва. Устрои я и сега пак иде да преустройва не само Земята, но и Небето, и Земята ще преустрои, и всичките хора Бог ще преустрои. Сега казвам: Какъв дял ще вземете вие в новия свят? Нов ред иде сега в света. Въздухът ще бъде толкоз деликатен, че вие с вашите дробове ще се задушавате. Вече трябва да се образуват органи да дишате с етера. Знаете ли какво нещо е етерът? – Да ви обясня. Отношението е такова, както рибите дишат с хриле, като излязоха из водата, във въздуха дишат с дробове. Отношението между нашия живот и новия е както дишане с дробове и с хриле. Много по-съвършени са органите на дишането, с тия на хрилете. С новите органи ще можете да пътувате от Земята до Месечината. Вие ще кажете: „Тежка работа.” Аз говоря за новото на способните ученици, които разбират. За обикновените музиканти, въпрос не става. Става въпрос за талантливите, за гениалните. Въпросът е за онези от вас, които искате да станете безсмъртни, да се ползвате, да знаете какво има на Слънцето, да знаете какво има долу в Земята. В Земята има доста полезни работи. Съвременните модерни параходи имат пещи, които палят, и параходът върви. В толкоз хиляди години на Земята не сте слизали да видите пещите на Земята, на този параход да видите, че като напуснете Земята, да кажете, че сте влезли в пещта, дето подклаждат огъня и цялата Земя се движи, върви напред.

Сега да се върнем до реалното, което може да стане сега. Аз съм за възможното, за туй, което Любовта може да извърши заради нас туй, което знанието може да извърши заради нас. Има едно знание, което може да ни донесе известни блага. И свободата, която излиза от Истината, може да възприемем новото знание

в света и новата свобода. Тази новата свобода ще ни освободи от всичките съвременни ограничения, в които се намираме. Аз съм привеждал този аргумент. Следната раса, която иде, бъдещите хора, ще стават видими и невидими. Този човек, щом го обидиш, стане невидим за тебе, не можеш да го обидиш. Щом намислиш да го обидиш, изчезва, не може да го видиш, не можеш да го затвориш. Десет пъти да го затваряш в затвора, не можеш да го затвориш, ще изчезне. Как може да бъде? Първите християни имаха един опит. Когато затвориха апостол Петър в затвора, молиха се заради него, дойде ангел и като побутна веригите, паднаха. Той спеше и му каза: „Ставай, не мисли за веригите, облечи се!” Изведе го, побутна вратата, всичко се отвори. Каза му: „Не се връщай назад.” Като излезе Петър, намери се във на пътя. Та казвам: Ако Бог е от наша страна, кой може да бъде против нас? Не са хората господари в света. Господ е господар. Всичките хора ще се подчинят един ден на Божия закон и ангелите ще се подчинят. Тогава всички ще бъдем свободни. Дотогава, докато ние сме господари, не сме свободни. Господ сега иде да смъкне господарите, казва на всичките хора: „Вие сте братя, никакви господари няма. Всичките сте слуги, ще служите, ще работите, по-силните ще помагат на по-слабите. Слабите да станат силни. Казвам: Всички ще се готвите за един почтен труд на Любовта. Отде знаете, когато ви любят? Как познавате онези, които ви любят, очите не са затворени. Онези, които ви любят не са прегърбени. Онези, които ви любят, не са сакати, онези, които ви любят, не са охтичаиви. Аз не вярвам в една Любов, която причинява тия аномалии. Любовта премахва всичките болести в света, нищо повече! Моментално ги премахва. Ние страдаме от зарази, от нечистотии, дишането не е дишане, яденето не е ядене, мислите не са мисли. Всеки ден от всичките хора излиза една смрад, като че ли се разлагат. Срещате един човек прилича на цвят, едно ухание излиза от него като роза,

като карамфил или като някое портокалено дърво, което цъфти. Казват: „Когато дойде Христос.” Когато дойде Христос иска да ни намери всичките цъфнали, да сме завързали и да имаме плодове. Трябва да ни намери лози, които са увиснали с грозде. Като дойде Христос на Земята, да намери всичките хора на Земята подигнати. Да са готови да изпълнят Божия закон по Любов, не насила.

Та казвам: Бог иде! Той ще преустрои света. Няма да го преустрои по един механически начин. Всички вие ще влезете в един свят, този свят ще се затвори за вас, друг свят ще се разкрие. Питам: Когато мравята напусне своя свят, кой свят напуска? Своя мравуняк като напусне, ще влезе в града, на хората в жилището. А тия жилища, в които ще влезете, са създадени за вас, само че са грандиозни, направени от мрамор, вратите са направени от скъпоценни камъни, постлани са със злато, постлани са с най-хубавите килими. Няма кал в оня свят, няма и клозети, няма гробища и помен няма от тях. Места чисти, дето хората не плюят. Секнене няма, кашляне няма, там има хорове де пеят, които вземат четири, пет октави. Гласовете се чуват, не на половин километър, надалече, но се чуват в пространството. Сега това, което ви говоря, е една хилядна част. Човек трябва да влезе там, за да види. Апостол Павел, който е ходил там, казва, че чул и видял неща, което човешкото око никога не е видяло и на ума на човека не е дохождало. С думи не може да се изкаже. Казвам: Онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят, то е толкоз грандиозно и хубаво, че заслужава временните страдания, които ще претърпим. Те не могат да се сравнят с бъдещите блага, с бъдещата слава, която има да се изяви в изявяването на Любовта, да придобием свободата, да се освободим от смъртта. Това е най-голямото благо в сегашния живот!

Та казвам: „В Начало бе Словото.” Сега всички вярвате в това Слово. Сега вгледайте се в себе си и вижте ролята на онези. Не

се обезсърчавайте. Бъдете смели и решителни. Не щадете вашите погрешки. Не съжбялявайте /за/ вашите погрешки. Всяка погрешка поправете. Турете за девиз: „Всичко можем да направим за Божи-ята Любав!”

Да благодарим на Бога за Любавта, която ни е дал сега. Да благодарим на тия тела, които имаме сега, за да се удостоим да имаме за бъдеще бъдещите тела, които ни приготвят!

Отче Наш.

**16-та беседа държана на 11 януари 1942 г., неделя, 10 ч
Изгрев-София.**

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Понеже живеем във времена, които са размътени, църът какъв е за туй? – Ще прочета тази глава, която лекува размътените времена, смътните умове. /Прочете 14 глава от Евангелието на Йоана./

„Духът Божи.”

Ще взема една тема, която е малко отрицателна. Да се не смущава сърцето ви. Най-първо невъзможно е човешкото сърце да се не смущава. Христос се обръща и казва: „Да се не смущава сърцето ви.” Не само не трябва да се смущава сърцето, но човек трябва да вярва в Бога. Трябва да има нещо в себе си. Тил трябва да има. Една армия, която няма тил, е слаба. Един аероплан, който няма витло отподире си, една машина, която няма пара и огън, тя не може да се движи. Съвременното човечество като първоначалните животни е изпаднало в тягостно състояние от изобилие. Всичките хора страдат от крайно преизобилие. Създал Господ животните в света, климатът бил отличен за ядене и пиене изобилно, че всички млекопитаещи са станали аристократи. Човек не е бил на Земята тогава. Цял ден никаква работа не вършат, ядат и пият, седят не слушат Господа. Какво да направи Господ? – Той намирал да създаде хапливите мухи, че да ги хапят и те да си мърдат опашката, да вършат нещо. То е за животните, които не искат да работят. Комарите казват: „Вие толкоз големи сте, трябва да работите. Седят животните, спят. Какво трябва да правят? – Трябва да работят?

Светът е създаден за човека, Небето е създадено за ангелите. Ангелите си гледат работата много добре. Служат на Господа

много добре, по цялата Вселена ги праща като посланици. Човек тук е аристократ целия ден тиватури дига. Кой да пукне глава? Той. Кой да убие някого? – Той. Някоя къща да изгори. Той. Скандали, колкото искаш, затвори, гробища, 35 милиона хора годишно умират. Толкоз е своенравен човек, че Господ като направил човека, разкалял се. Казва: „Що ми трябваше да го правя. Навях си белята с него.” В Стария завет може да четете, дето казва: „Разкаля се Господ, че направи човека.” Знаете какво значи разкаляние на Бога. Господ е едно благо същество. – „Туй същество упорито, своенравно, да го възпитам. Ще го възпитам, но съжалявам, че този метод, с който той ще влезе в реда на нещата, сам човек ще страда.” Затова дошло страданието в света, за възпитание на човека. Сега нека разберем, нека напуснем личния живот. Личността на човека е хубаво нещо, показва всичките блага, които Бог е дал. Той се радва, като личност се радва на себе си, радва се на своя ум, радва се на своето сърце, на тялото, на главата, на очите, на устата, радва се, че може да си похапне, радва се, че може да си поспи, радва се на хубавия мек копринен юрган, радва се на мекото легло с пружина отдолу, радва се, че има ковъор мекичък.

Ние ще разгледаме сега живота. Аз виждам във всичките неща хубавото. Някои хора плюят, някои хора се секнат. Тия хора са щедри, дават. Земята е създадена изключително за човека като едно възпитателно средство. Съвременното човечество не може да намери по-добра Земя от цялата Слънчева система. За сегашните хора няма по-добро възпитателно средство от Земята. За пример, ако се преведат на Юпитер, там няма такива условия, там съвсем друг е климатът. Или ако идат на Месечината, там вечерно време става 150 градуса студ, няма растителност, въздух няма, вода няма. Един свят мълчалив. Сребро и злато има колкото искаш, но няма какво да се яде. Злато има, но нищо не можеш да купиш. Ориз няма, брашно няма, захар няма, смокини няма,

портокали, такива работи няма. Та казвам: Земята е най-хубавото място за човека сега, понеже всичко, каквото иска човешката душа, го има на Земята. На съвременното човечество миналите религии, науката са давали нещо доста хубаво, доста са допринесли, но понеже човечеството прогресира, а пък религиите, които са се образували като едно възпитателно средство, и научните школи мислят, че не трябва повече, мислят каквото са научили в старо време, е достатъчно. Науките от старо време затова са били, но сега ние се нуждаем от една нова религия, понеже възрастни сме станали. Отделенията са за малките деца, прогимназията е за малко по-големите, гимназията за още по-големите, университет за възрастните. Като свършат училището, светът е външната школа за онези, които са свършили. Искаме да бъдем полезни на света, разбираме на живота, за да можем да работим, да бъдем полезни на себе си. Първото нещо - човек трябва да бъде полезен на себе си. Не от гледището на егоизма, полезен да бъде на своя ум, на своето сърце и тяло. Ако човек е полезен на себе си, може да бъде полезен и на другите. Не смесвайте тази идея да възлюбиш ближния си. Твоят ближен е твоето сърце. Защото кой е човекът? - Сърцето е неговият ближен. Да възлюбиш ближния, да възлюбиш сърцето, да го не ограничаваш, да не измъчваш сърцето си. Човек в своя ум е измъчил ближния, научил своето сърце на много лоши работи. Та ние сега не трябва да измъчваме ближния си. То е за онези, които разбират. Казват: „Ближният е отвън.” Ближният е сърцето. Не покварявай сърцето си с излишни желания. Когато сърцето е в нормално състояние, то извършва отлично работата си. Ближният е, който извършва една отлична функция в тебе и ти без него не можеш да живееш. Ако сърцето спре, престава всяка деятелност. Умът без сърцето не може да се прояви. Казва някой: „Що ме интересува ближния?” Сърцето, ако спре, и ти ще престанеш. Твоят ближен, ако престане да работи в тебе, ти не можеш

да се проявиш. Докато той се проявява, и ти се проявяваш. Ако спънеш своя близък, ще спънеш и себе си. Трябва да разбираме вътрешното отношение. Външният близък има отношение с нашето сърце. Един човек, който не е в добро отношение с близките си, сърцето не функционира правилно. То е като закон. Външните близки са условия да се прояви пулсът на сърцето. И затова Бог живее в нашето сърце. Той остава ума на свобода. Бог живее в сърцето, за да обичаме близкия си. Като обичаме близкия си, ще обичаме Бога. Понеже, Бог е близкият на едно място живеят, затова имаме две заповеди: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего и да обичаш близкия си като себе си.” Себе си, това е умът на човека или някои наричат личността на човека, или човешкото аз. Но то е човекът, който усеща в дадения случай, че е отделен от другите неща. Ти чувстваш, че си отделен от камъните, че си отделен от водата, от дърветата, от Слънцето. Ти чувстваш и наблюдаваш нещата отвън, като че съществуват отделно и ти отделно. За пример, вие се интересувате от неща, които няма да ви ползват. За пример, вие се интересувате дали ще бъдете богати или сиромаси. Питам: Възможно ли е всички хора да бъдат богати в света. Много малко хора богати има. Вие искате да имате 10 милиона. Всичкото богатство, което в света е 120 милиарда. Ако всичкото богатство се раздели по равно на два милиарда хора, по малко се пада на човек. На всеки човек се пада по 60 лева наследство. Какво ще правиш с 60 лева? – Всяка година един голям кредит иде от Слънцето, оттам иде голямо наследство. Всеки един от вас има един бюджет. Светлината, която се праща 500 милиона струва, всеки човек има за светлина 500 милиона. Толкоз струва тази светлина, за да се пренесе на Земята, 92 милиона мили, повече от 140 милиона километра. Я си представете да впрегнете да ти пренесат на толкоз милиона километра, колко скъпо е навлото. Само светлината струва 500 милиона. Колко струва онзи въздух, който дишаме? – Най-

после колко струва храната, която получаваме? – В хляба храната, която е вложена, е праната, една енергия. По някой път ние ядем толкоз бързо, и с такова невежество, не можем да извадим тази храна, която ни е дадена, не можем да извадим всичките тия сокове, които са вътре в самата храна. Пък има един закон в света: „Туй, което ти не обичаш, ти не можеш да се ползваш от него. Може да се ползваш само от неща, които обичаш.” Този закон е интересен. Казва: „Това е Живот Вечен да възлюбиш Господа Бога Твоего.” Казва: „Защо трябва да възлюбиш Господа?” – Ако не Го любиш, твоят живот е предрешен. Ако не Го любиш, твоят дух е предрешен. Ако не Го любиш, твоята съдба е предрешена. Ако не Го любиш, твоят хляб е предрешен. Ако не Го любиш с ума си, няма да мислиш. Нашата мисъл е мощна да познаем света отвън.

Та първото нещо хората трябва да се научат на Любовта. Ние започваме с отрицателната страна. То е човешкото. Ние виждаме злото навсякъде в света. То е човешкото. Да ви доказвам човешки работи, започват страданията. Една майка, която ражда едно дете, как го ражда? – Трепери, докато го роди. Като го роди, зарадва се, че се е освободила. След страданието иде радостта. Вие може да ми възразите. Когато се любят младите, то е човешкото. В началото те започват като ангели, но като дойде до човешкото, започват да се мъчат. Дето двама млади се влюбили, ангелите направили тази работа, събират ги, после по човешки започват, заловят се да се карат. След като се оженят, ангелите им казват: „По Любов ще живеете, ще обичате Господа, ще слушате.” Като си заминат ангелите, те казват: „Сега кой ще бъде пръв, петел ли ще пее или кокошка?” – Българите разбират, че като пее петелът, мъжът да заповядва. Кокошката и да иска да пее, опасна работа е. Защото, когато кокошката запее, нещастията идат. Ще ви обясня музикално. Певец без публика не може да пее. Следователно, жената е публика, пък мъжът е певецът. На място е. Той ще кукурига! –

Тя ще слуша. Сега ще схванете правия смисъл. Аз вземам петела в най-хубавия смисъл, понеже кукуригането на петела е хубаво нещо. Щом страдаш петелът да ти кукурига. Ако заболееш и петелът кукурига, ще оздравееш. Ако започнеш една работа и петелът кукурига, ще ти върви. Ако отиваш в училище и петелът кукурига, бъде уверен, че ще свършиш училището. Отиваш на изпит и петелът кукурига, ще издържиш изпита си. В сегашните времена казват, дали ще има ориз. Като пее петелът, ще има ориз. Като пее петелът, ще има брашно. Като пее петелът, ще има нещо много хубаво, няма в петела нещо злокобно. Никога пеенето на петела не предвещава нещо лошо. За другите животни може, но петелът, когато и да пее, вярно показва. Петелът показва кога времето ще се развали. Петелът показва кога времето ще се подобри. Петелът показва кога хазаинът ще бие съседа си, кога мъжът ще бие жена си, кога ще я милва, каква рокля ще й купи. Като иде някъде, петелът като пее, значи че рокля ще има, особен начин има в пеенето. Не мислете, че това, което ви говоря е измислица. То е едно същество много деликатно. Като кукурига петелът може да показва попили ще дойде, учител ли ще дойде, търговец ли ще дойде, войник ли. Понеже енергията на войника се предава на петела и той става войнствен. Казва: „Войник ще дойде.” Поп като дойде, по-благородно пее. И той като попа пее. Тогава не е за подигравка. Има нещо, което показва особена интонация на духовните неща.

И Христос каза на Петра: „Преди петелът три пъти да пропее.” Ако петелът не беше пропял три пъти, свършена беше работата с Петра. Петелът го спаси. Христос му каза: „Когато петелът пропее три пъти ще познаеш колко голяма слабост имаш.” Като пропее петелът три пъти, човек ще станеш. Когато три пъти пропее петелът, Петър се промени. Казвам: Когато във вашия живот петелът пее, работите хубаво ще се свършат. Аз считам петелът, който пее в живота, то е човешкото сърце. „Ку” – този звук дава. Петелът

казва: „Ти бъди готов на всичките Божии благословения, които имаме.” Този, който дава, иде. Петелът казва на всичките: „Ку-ку.” Иде онзи. Някой казва: „Куку” – не му стигало умът. Не му стига умът, понеже онзи, който дава, житото носи, той не взел торбата. Като каже „куку”, чувалът да го носиш. „Ку-ку”, то е човешкото сърце. Човек винаги трябва да бъде внимателен на онова нашепване на нашето сърце. Всякога ни нашепва нашето сърце хубаво. С отлагане на хубавите работи на нашето сърце, ние изопачаваме нашия ум.

Да ви приведа един пример, да ви покажа, че ако човек се подчинява на своето сърце, винаги печели. Един действителен пример, който станал в гр. Варна, преди около 50-60 години, в турско време било. Колко години има от освобождението на България? – Повече от 60 години. Някои българин свършил в Европа, връща се във Варна, знаел много хубаво да свири на цигулка, знаел да играе на полка. Събрал дъщерите на богатите варненци чорбаджии да им свири и да играят на хоро. Скарал се с чорбаджиите и го изпъждат. Като нямал работа, гладувал, три дни гладен се разхождал из Варна. Среща го един български свещеник, на име А. и казва: „Заповядайте на гости у нас.” Три дни бил гладен, срам го било да каже. Като се нахранил при свещеника, му разказал за положението си. Казва: „Много ти благодаря, че ме покани, че вече не знаех днес какво щях да направя. Мислех да си тегля куршума. Не си струва да се живее гладен.” Свещеникът му дал пари и му казал: „Когато имаш нужда, ела, Господ ще оправи работата.” То е сега едната страна. След време, понеже знаел няколко езика, варненският валия търсил учен човек, българин, намерил този човек, който става секретар на валията. Виден човек станал, каквото каже, става. Наковладват този свещеник, че бил комита, имал такива писма, книги. Един ден отиват и събират всичките книги и писма, занасят ги на секретаря на валията да се произнесе. Той

като прегледал писмата и книгите, вредните ги изгорил. Казва: „Дядо попе, онзи обед те спаси, онова добро, което ти ми направи. Аз исках да ти се отплатя.” То е петелът. Той навреме кукурига.

Направи едно добро навреме, туй добро ще се върне при тебе. Казвам: Когато ние ставаме носители на Божественото в света, Бог ни благославя. Единственото достойнство на човека е да прави добро, да пее неговото сърце и неговият ум да възприема. Туй, което сърцето говори, умът да изпълни. Две неща има, които са необходими за нас. Каквото сърцето нашепва, умът трябва да направи. Трябва да има човек желание. Всичките блага ни се дават, трябва да знаем как да задържим тия блага. Какво има в света по-хубаво от Любовта, която е образувала Небето и Земята? - Какво струва Земята, ако нямаше Любов? – Любовта се проявява в растенията, Любовта се проявява в плодовете, Любовта се проявява в теченията на водата, Любовта се проявява във въздуха, в светлината, в движението, навсякъде във Вселената. Това е действие на Божията Любов, която се проявява. Сега ние не можем да схващаме общението. Ние схващаме Любовта само в много тесен размер, даже не оценяваме Любовта на един приятел, на едно същество, което ни обича. На мене едно куче ми направи веднъж една голяма услуга. То беше в 14-та година във войната. Поканиха ме на угощение в едно семейство, имаше един генерал. До среднощ седяха, питаха ме затова, за онова. Човекът искаше да ми направи услуга, да ме изпрати. Казва: „Военно положение е, да ви придружа, да не ви направят нещо.” Пък аз от учтивост не исках посреднощ да ме изпраща, за себе си, да ме придружи, казвам: „Нямам нужда.” Казва: „Да дойда с тебе.” Казвам: „Няма нужда.” Тръгвам. Като повървах малко едно голямо куче дойде с мене. Аз се приближа до някой стражар, то иде преди мене, обиколи го, стражарът се обърне, поздрави ме, мисли, че аз съм от тия, дето ходят да проверяват постове, седи мирно. Мина покрай него,

поздрави ме, дигне ръка. Дойда до друг стражар, пак кучето около него обикаля и той ме поздрави. Докато ида до къщи, кучето обиколи 4-5 души, като стигнах, извадих малко хляб, дадох му. Направи ми една услуга. Ако го нямаше, можеше да ме закарат в участъка, да ми искат легитимацията. Кучето казва: „Няма да бутате този човек.” Той повярва.

Та казвам: Най-малкото нещо, което става по Бога, то има смисъл. Казвам за въздуха, за вятъра, какво благо е въздухът, който дава свобода, този въздух, който излиза из дробовете, какво благо принася. Какви блага принася водата, светлината, храната. При всички тия блага по някой път /се/занимаваме с посторонни въпроси, които нищо не ни допринасят сега. Аз говоря на онези, които искат. Съзнават в себе си онези блага, които всеки ден ви се дават. Писането казва: „Това е Живот Вечен да позная Тебе Единаго Истиннаго Бога.” Като съзнаваш в туй съзнание, в туй познаване иде Божието благословение. Защо трябва да съзнаваме? – Ако един учител не преподава знанието, което има, на учениците, ще има ли цена? – Ако знанието, което има, преподава на децата, техните бащи и майки ще бъдат благодарни. Те ще го поддържат. Ако не им преподава знанието, те няма да го поддържат. В света, докато ние изпълняваме Волята Божия, предназначението, което Бог ви дал, ние имаме цена, каквото и да е предназначението. Един от гръцките философи, Сократ е бил метач в Атина. Туй ни най-малко не му препятствало той да бъде философ. От мнозина атински богаташи помен не останало, за метача Сократ и до днес говорят. Не се срамувал да бъде метач. Той бил философ, но много лош характер имал Сократ. Лицето му било много грозно. Като се гледа френологически, черепът бил много добър, но лицето му било много грозно. Един физиономист, като го познава какви пороци има, казва, че бил пияница, развратник, нечестен. Сократ му казва: „Всичко, което казваш, е вярно, но с усилия на волята го поправих.” Този лош човек се оже-

нил за най-лошата жена, най-лошата и най-неразбраната гъркиня, която имало в Атина. Била много енергична, умна, знаела да говори, постоянно го съветвала, понеже, бил малко разпасан, пък тя се проявявала както трябва. Един ден довел приятели да ги угощава. Той направил някаква погрешка, тя донесла един леген да се мият, таман се измили и тя полива Сократа и приятелите. Започнала да се кара на приятелите. Той казва: „Знаете какво значи: В Природата след гръмотевици иде дъжд.” Като го попитали как той, философ на Гърция, защо търпи тази жена, защо я остави, защо я държи да си прави главоболие? – Казва: „Аз я взех, че ако мога да издържа на нейните изпитания, скърбите в света са нищо.” Казвам: Всичките мъже се изпитват колко може да издържат. А пък индусите отиват малко по-далече. Сегашните мъже, ако не могат да издържат изпитанията на жената, във второто прераждане те ще станат жени, жените ще станат мъже. Вие ще кажете: „Другояче не може ли?” – Може, ако мъжът може да издържа жената, той няма да стане жена, но ако не може да издържи на жената, във второто прераждане ще стане жена. Или другояче казано: Сега в света има нужда да се раждат деца, защото без раждането на деца прогрес не може да има. Понеже, сме в един свят на големи погрешки, само децата дават възможност да се поправят погрешките. Нашите погрешки без децата не могат да се поправят. Майката и бащата са в света, за да се родят децата. Децата служат като условие и възможности да се поправят погрешките ни. Бащата, който е егоист, и майката, която е егоистка, те ще се научат, че трябва да бъдат щедри, да вършат Волята Божия. Децата дават едно поощрение към Любовта. После учат. Какво доверие имат децата? – Ако бащата и майката не биха казвали на децата нито една лъжа, децата биха дали най-добрите примери в света. Едно дете, като го излъже баща му или майка му няколко пъти, детето не вярва и казва: „Баща ми лъже.” Като влезе лъжата някъде, вече прогрес не може да има. В един дом, дете лъжа-

та е влязла, този дом е вече покварен. В една религия, дето лъжата е влязла, тя е покварена. Навсякъде, дето лъжата влиза, покварено е всичко. Първото нещо: Ние, съвременните хора, трябва да се откажем от лъжата. За да се откаже човек от лъжата, Любовта трябва да дойде. Човек никога не може да се откаже от лъжата без Любовта. Без Любов по никой начин, невъзможно е да се откажеш от лъжата. В брашното по някой път турят пясък или гърците купуват олио по 14 лева и го смесват в зехтина, продават го двойно. Тия примесвания стават навсякъде. И в Америка преди години цял въпрос повдигнаха за медикаментите, които са примесени, медикаменти, които не съдържат лечебни свойства. Цял един въпрос повдигат.

Та казвам: Ние, съвременните хора, социално искаме да се подигнем. Брашното трябва да бъде чисто. От 10 години брашно, не е здравословно. Житото не трябва да се мели, нека седи житото в хамбарите. Като се смели на брашно в два, три месеца да се изяде, да не седи с години. По-хубаво житото, царевичата да седят в своето естествено положение. В какво седи тогава духовният живот? – Че ние се заразяваме. Лошият живот е една проказа. Да кажем един, който продава брашно или един бакалин, който услужва или един фурнаджия, те трябва да бъдат здрави. Всеки човек трябва да бъде добър и здрав, защото от него излизат и доброто, и злото, каквото излиза от него, той го внася в хляба. Мислите ли, че един човек, който е болен от проказа и ви ушие една дреха, че проказата няма да ви хване? – Или ако е болен от сифилис и ви ушие една дреха, мислите ли, че сифилисът няма да ви хване? – Та казва: „Във всички отношения на живота се изискват здрави и чисти хора.” И в социално отношение трябва чист ум, чисто сърце и чисто тяло. Всичките продукти, които продаваме, да бъдат чисти. Един човек, който пише една книга, той ще предаде своите слабости, няма да представи един въпрос, тъй както е.

Та сега ние искаме да се поправи светът. Света да го оправим,

да бъдем естествени. Да поправим света, значи да бъдем носители на онова Божественото, с което ние сме заобиколени. Ние сме заобиколени с чист въздух, лекарството е във въздуха, лекарството е в светлината, лекарството е в храната. Един лекар, който иска да ви лекува, трябва да ви лекува чрез въздуха, трябва да знаете как да дишате. Той трябва да ви лекува чрез храната, чрез светлината, чрез водата, чрез много други средства. Сегашното лекуване не е лекуване. След като изгори къщата, после ще му плащат. Не е хубаво да гори човешката къща. Един американски проповедник – Талведж, бил много красноречив, но неговата църква три пъти горяла. На третия път, като изгоряла църквата, и той си заминал за оня свят. Една църква, в която се събират 3-4 хиляди хора с три галерии, един орган, с който свирят в църквата и струва 150 хиляди долара. Една много богата къща. Последния път църквата изгоряла от електричеството, запалила се. Изгоряла църквата му. Свършило се. Кои са причините? Понеже всичките църкви, които били наоколо запустели, всичките проповедници го благославяли, той притеглил техните слушатели, всички отивали да го слушат, не да се научат какво има на оня свят, но за доверие, както на театър, на концерт, както на опера. Какво ще научиш на една опера. Няма да видиш някой човек красив там. Всичките са нашарени. Аз се чудя защо не ги шарят, както трябва. Казват: „Отдалече да се даде ефект”- така трябвало да бъдат. Разправяше ми един артист, казва, цяло мъчение е за нас да си снемем грима. „Търпи бабо за хубост”, казват. Ако един артист търпи на сцената несполуките, защо и ние в живота да не търпим. Неволите на живота, то е на сцената, защо не ги носиш, една необходимост на нашия материален живот. Казвам: Ние може да подобрим живота си. Чудно е. Пита ме един, казва: „Как да подобря живота си?” – Рекох: Стани приятел с царя. – „Че как така?” – Писанието казва: „Обикни Господа и твоите работи ще се оправят.” Стани приятел на царя. Писанието

казва: „Да възлюбиш Господа.” Ти като възлюбиш Господа, ще се оправят работите ти. Твоите работи не вървят, понеже, не обичаш Бога. Той е царят, не си приятел, не Го обичаш. Щом Господ повярва, че ти Го обичаш, щом Той те обикне, работите вървят. Щом не ти върви, не го обичаш. Господа не можем да залъгваме. Без Любов ние не можем да имаме Божиите благословения. Тя е единственият път, по който Бог ни дал от своята Любов. Ако очакваме Божиите благословения да дойдат без Любов, ще бъдем болни хора. За да се ползваме от Божиите блага, Божията Любов наполовина свършва работата. Половината от работата нашата Любов ще свърши. Бог, Който дойде отвън като условие, и нашата Любов отвътре, която действа като една възможност. Тия условия отвън, Божиите благословения и възможностите на нашия живот те ще подобрят живота. Казват: „Да го благослови Господ.” Как да се подобри животът? – Стани приятел с царя. Сега ще кажете: „Стани учен.” С учение се не оправят работите. „Стани силен.” Със сила не се оправят работите. Защото, когато двама силни хора се срещнат, когато двама пехливани се срещнат на сцената, всеки един иска да гътне другия. Като го повали на земята, казва: „Признаваш ли, че те победих?” – На гърба на неговата победа, той ще се въздигне и ще има слава. Ние сме от тия пехливани, искаме тия, с които се борим, да ги победим. Днес ти ги завалиш, утре той те завали и тогава имаме величие. Нали имяхме Дан Колов, намери смъртта най-после.

Единственият законен начин за борба, то е Любовта. Като хванеш противника си, да му кажеш: „Няма защо да те турям на земята.” Аз ще го хвана за крака, ще го вдигна нагоре, ще го обърна с главата надолу ще кажа: „Признаваш ли?” – Туй е пехливанлък. Ако искате, с дясната ръка хванете вашия противник, пък го дигнете нагоре, кажете: „Не искаш ли приятели да бъдем?” – Туй е по Бога. – Ако не искаш, ако искаш по дявола, с главата надолу.

Пък по Бога, нагоре с главата. По два начина може да се примирите или по Бога или по дявола. Не мислете, че дяволът е лош. В Божествения свят не се позволява да се говори лошо за дявола. Речеш ли да се оплакваш от дявола и те изпъдят навън. Дяволът е почтен пред Господа. На Земята, то е друг въпрос, хората имат право да говорят каквото искат за него. Та вие, като четете Йова, като се явил Сатанаил пред Господа, Господ му казва: „Обърнал ли си внимание на моя раб, че няма като него.” – „Моего мнение е друго заради него” - казва Сатанаил. „Той те обича защото си му дал хиляди говеда, овци, 506 хиляди камили, дал си му деца, как няма да те обича? – Я ме остави да ги взема, да видиш колко струва? – Ще ти покажа какъв е Твоят Йов.” Казва: „Хубаво да направим този опит, че да бъде за поука на бъдещите поколения. Само живота му няма да докосваш, богатата вътре, които съм му дал, няма да ги буташ.” Започва изпитът на Йова. Четете историята. Горкият Йов и той не знаеше откъде му дойде това. Туй дойде от похвалата на Господа или което каза дяволът? – Като положиха Йова на изпит, излезе вярно това, което Господ каза. Йов тогава прокле деня, в който се е казало, че мъжко се е родило. Животът, казва, няма смисъл. Праведен човек, който служеше на Господа и да му дойдат всичките тези нещастия. Най-после, като разбра работата, че служенето седи в Любовта, не външно, казва: „Преди не знаех, говорих така, но сега разбирам по нов начин Любовта. Разбирам, че най-добре с Любов се служи, не от страх.” По-напред той служеше със страх, не от Любов. Дотогава, докато служим от страх на Господа, ние сме в положението на Йова. Като минем през всичките страдания, започваме да служим с Любов. То е служене на Бога. Като дойде Любовта в света, страданието може да го превръща в радост. Без Любов, радостите се превръщат в страдание.

Казва Писанието: „Да се не смуцава сърцето ви, вярвайте в Бога

и в мене вярвайте.” Трябва да се изучава. Дишайте! За пример, в дишането играят два елемента: водород и кислород, които не са съединени. Като елемент химически, водородът гори, но не поддържа горенето, кислородът не гори, но поддържа горенето. Като се съединят, образуват водата. Кислородът, който поддържа горенето и водородът, който гори, като се съединят във водата, изгубват тия свойства. Кислородът и водородът придават на водата мекота.

Та казвам: Туй, което е потребно за човешката мисъл, е дишането. Кислородът, ако беше във водно състояние, в дробовите щеше да ни направи пакост. Затова дробовите изискват елемент, който поддържа горенето. Дробовите изискват елемент, който не гори, но поддържа горенето, пречиства се кръвта. После това чрез въздуха се предава онази енергия – прана, в кръвта, като се разнася тази кръв, носи друго благо на човека. Та казвам, човек заболява от дробовите по единствената причина, че кислородът и водородът се съединяват в дробовите. Това никога не трябва да става. Или другояче казано: Щом престанем ние да обичаме, ние сме в опасно положение. Дотогава, докато обичаш, дробовите функционират правилно щом престанеш да обичаш, вече ти поковаряваш дробовите си. Аз препоръчвам на всички онези, които страдат от белодробните неприятели, да обичат. Няма по-добро лекарство от Любовта. Даже за нервните работи няма по-добро лекарство от Любовта. Даже за разстройство на стомаха няма по-добро лекарство от Любовта. Любовта е най-мощната сила, която привлича всичките необходими елементи за здравето на човека. Ако хората биха се обичали, щяха да бъдат здрави. И за в бъдеще ще се вика лекар. Ние имаме нужда от лекар, но за в бъдеще лекарите ще лекуват с Любов. Викаш един лекар, който те обича, двойно ще платиш, като дойде къщи той ще те излекува, преди да ти даде лека. Ако викаш някой слуга да ти слугува, ако не те обича, няма да го пуснеш в къщата си. Ако те обича, плати му двойно, ще донесе

благо. Ако се жениш, да те обича, ако не те обича, не се жени. Ако раждаш едно дете, да те обича, ако знаеш, че ще те обича, роди го, ако не те обича, няма да го раждаш. Онези, които не обичат, нямат право да дойдат в света. За бъдеще ще се раждат само онези, които обичат. То е позволителното от Невидимия свят. Само по този начин ще се оправи светът. Та затова казваме, че Любовта има социално положение. Любовта е, която ще изправи света във всяко направление. Понеже Бог е вътре в Любовта, Той се проявява. Любовта е най-мощното направление на Божествения Дух в света. Няма защо да се доказва това. Аз не искам да доказвам нещата. Какво ще ви се доказва? – Туй, което казвам, който и да е, ще го опита. Аз съм правил опити, ако вярваш на думите ми, ти може да се ползваш. На един болен човек, ако не го обичаш, не можеш да му помогнеш и ако той не те обича. Един учител не може да учи децата, ако не ги люби - аз разбирам Любовта не е в сладките думи. Децата разбират, че учителят, макар и да е строг, той има Любов към тях. Те вътре познават, не външно. И аз много пъти съм ял ядене, не много сладко направено, но след половин час не се чувствам добре. Има яденета, не са така вкусни, като ги ядеш, но щом ги приемеш, много добре се отразяват на стомаха.

Та казвам: Любовта е туй, което повдига човешкия ум, дава сила на ума. Любовта дава сила на сърцето, дава разположение на сърцето. Или казано по-добре. Любовта е туй, което дава светлина за ума, топлина за сърцето и сила на тялото. Може ти да работиш, без да се уморяваш. Сега разбирам почивката едно нещо, умората е друго нещо. Умората е по-силно, почивката е естествено положение. Не трябва да работиш постоянно, ще си почиваш. Ще седиш да си починеш, да се радваш на онова, което си изработил. Един поет, след като пише 10-20 куплета, се спира да ги чете, но му е приятно да чете, което е писал. Или един приятел написал една лекция, приятно му е да чете. Казвам: В живота си онова, което е дошло в

ума, трябва да го проверим. Любовта трябва да се проверява. Не мислете, че всичко, което дойде, е Любов. Има много примеси. Да кажем по някой път се случва да кажете, че обичате някого. Ако един ден, той се отнесе безцеремонно, изгубвате вашето разположение спрямо него. Любовта ви е по-слаба. Правилното отношение на Любовта е всякога в лицето на един човек да виждаш присъствието на Бога. Да отделяш човешкото, да виждаш и Бога, Който живее в него. Като човек трябва да му прощаваш, а като Бог, който живее в него, трябва да го уважаваш. Защото, каквото кажеш, Бог го слуша и тогава ти компрометиращ себе си. Ти кажеш на един човек: „Голям престъпник си.” Не, ти ще се изложиш на голямо изпитание. Този човек има една задача дадена, той не е престъпник, той разрешава задачата на престъплението. Той е турен пред една каса пълна с пари. Той още не е извършил престъплението. Намерил една каса пълна, взел една торба с пари. Не е завършено престъплението.

Сега ще ви приведа един пример за едно такова престъпление, една кражба, извършена от един много набожен човек. В Америка има такива съживителни събрания. Един човек беден, но много набожен, молил се на Господа да му даде пари, нямал никакви средства. Минава покрай къщата на един богаташ банкер, който забравил една торба с пари на прозореца. Бедният взима торбата и казва: „Господ го направи да забрави торбата”, и я занася вкъщи. Понеже е религиозен, мисли, че е от Господа. Като отива вкъщи, какво става с него. Рече да се моли, молитвите отиват до торбата и се връщат. Цяла седмица така се молил и молитвите отиват само до торбата. На седмия ден отива при богаташа и му казва: „Мислех, че Господ ми пратил тази торба, но тя като дойде, не мога да се моля, вземи си торбата, да мога да се моля.” Господ показва, че благото не седи в парите. В този човек има съзнание. Ние казваме: „Той престъпи закона, открадна.” Не е в това. Ако разсъждаваме, този човек има нужда от парите, но Господ му казва: „Ти взе тия пари без Любов.”

Той трябваше да каже на богаташа: „Ти от Любов можеш ли да ми дадеш тази торба? – Ако можеш, дай ми я, ако не можеш, аз ще живея, както мога.” Някой от вас, който има нужда от пари, нека иде при банкера да каже: „По Любов можеш ли да ми дадеш толкоз.” Ако ти даде, добре, ако не ти даде, пак благодари. Казваш: „Как той Божиите блага взел.” Ти, ако си на негово място, какво ще направиш? – Туй е изпитание, той сам ще те повика. После съм привеждал и друг пример. Силата на Любовта седи в човешките очи. Мисля, че това се е случило в гр. Ню Йорк. Отива една комисия от богати американки при един богат милионер да искат помощ за едно благотворително дело. Като ги изслушал, той им дал сто долара. Те били 10 дами, по десет долара на всяка една. Те се обидили. Отива една красива християнка, но която обичала. Тя този закон, за който ви говоря, го разбирала. Като влиза при банкера, не казва, че го обича, но казва: „Може ли да ми направите една услуга?” – „На ваше разположение съм.” – „Може ли да ми дадете 50 хиляди долара?” – „На ваше разположение, приятно ми е.” Изважда и наброява парите. Казва: „Заповядайте, когато имате нужда, на ваше разположение съм.” Питам: Защо банкерът дава? – Това показва, че обича и той сам дава. Онези искат и без Любов им дава по десет долара, с Любов 50 хиляди долара дава и казва: „Пак заповядайте.” Без Любов по 10 долара и още веднъж не се явявайте.

Та казвам: Ако отиваме при Бога без Любов, сто долара и Господ казва: „Още веднъж да не се явяваш.” Ако отиваме с Любов, 50 хиляди долара и Господ казва: „Пак ела.” Някои казват: „Това възможно ли е?” Невъзможно е, щом се съмняваш. Не трябва да се съмняваме. Аз се чудя на голямото безверие. Не го считам безверие, но има ослепяване в хората. Как е възможно тия блага, които хората имат, и пак са непризнателни? – Иде ми на ум един пример. Във Варненско в село Четма – сега друго име има турено – има един Стоян, пехливанин. Той бил голям юнак. Но бил недоволен и

казва на майка си: „Защо ми е тази сила да се боря с хората, дотегна ми туй голо здраве, не го искам.” Като казал, че не иска голото здраве, хванала го една болест и три години лежал. На третата година казва: „Мамо, Господ с камъни да ме товари, но здраве да ми даде.” Здравето е за предпочитане, умът е за предпочитане, сърцето е за предпочитане, всички хубави мисли са за предпочитане, защо да не започнем с новото в света, да проявим Любов в света, както той проявява към нас. Това се изисква от Любов към Бога, ще имаме и Любов към себе си. Тогава ще имаме едно ново човечество. Нови деца ще се раждат, нови майки ще бъдат, нови учители, нови свещеници, духовници. Един закон ще имаме: ЛЮБОВ КЪМ БОГА! – Да изпълним Неговата Воля, да въдворим Неговото Царство и да прославим Неговото име на Земята.

Нещо важно: Радвайте се в страданията и в радостите, че сте намерили Господа. Той ще ви покаже пътя, дето работите стават с най-малко иждивена енергия. Такъв пример представя сегашната поща. За 25 стотинки по-рано едно писмо ще обиколи целия свят, заповядваш и на хора, и на железници, и на параходи. Някои тогава се обленяваха да турят марка и писмото без пари го занасяха, той трябваше да плати двойно. Сега, ако не туриш марка, писмото не отива.

Ако искате вашите мисли да отиват при Бога, турете марката на Любовта. Ако искате вашето желание да иде при Бога, турете марката на Любовта. Ако искате вашата постъпка да иде при Бога, турете марката на Любовта.

Добрата Молитва.

**17 беседа, държана на 18 януари 1942 г., неделя 10 ч.
Изгрев-София.**

НЕ СЪДЕТЕ, НО САДЕТЕ

Отче Наш.

Ще прочета няколко стиха от седмата глава от Евангелието на Матей.

„Венир Бенир.”

Съвременните езици се нуждаят от пречистване на думите си. Някои думи имат няколко значения. Всяка дума трябва да има едно значение. Казваме „съдя” и „садя”. „Садя”, значи засаждам, а „съдя”, значи да обвиняваш. Аз бих ви казал, не говорете неща, които не сте проучвали, за които нямате понятие, не си давайте мнението за тях. За пример, всички говорят за Любовта. Той никак не разбира Любовта, пък говори за Божествена Любов, за Духовна Любов. Той хабер няма. Говори за една температура от няколко хиляди градуса, той едва е опитал 90-100 градуса, а говори за хиляда, за две, за три хиляди градуса. Казва: „Силна температура, стопява ме”, не може да издържи 400 градуса. Някои метали на две хиляди градуса не могат да издържат.

Та казвам: Сега има стари тълкувания, които всеки е наследил. За старозаветните пророци, които по закон вярваха, заплашваха, тъй ще направи Господ, тъй ще стане. Питам: С всичкия тия заплашвания какво спечели светът? – В Евангелието този метод на невидимия свят се изменя. Апостол Павел казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света в себе си. Реши не с наказания, с огън и жупел да го спасява, но с Любов.” Сега интересно е едно нещо. Успех в християнството няма по единствената причина на туй разбиране. Казва: „С добро не може.” – Че как? – С Любов не можело. Че Любовта е извън доброто и злото. Ти, докато носиш доброто, носиш и злото в себе си. Щом си лош, носиш доброто

в себе си, ти си в един свят, от който не можеш да се освободиш, тъй както Земята не може да се освободи от своите два полюса. Северният полюс е доброто, Южният полюс е злото. Ако си горе при доброто, няма ли да се запознаеш с доброто? – Че на Южния полюс е по-студено. Отличават се, Северният полюс е воден, Южният полюс е твърд. Твърда земя има, затова е по-студено.

Господ създал света, че той имаше една определена мисъл. Земята не е създадена произволно. Създадена е веднъж и тя била неустроена, започнал Той да я устройва. Каква е била по-напред неустроената Земя? Сега и да се устрой, пак има едно криво разбиране. Ние имаме в музиката строеж музикален, парижки строеж, виенски строеж. Какво показва? – Единият е по-висок, другият е по-нисък. Онези казват: „Неустроена работа.” Само височината е неустроена, може би с няколко трептения или с половин тон. Ние мислим, че когато Господ е създал света, бил неустроен. Не, тогава Господ повишил, нагласил струните, че повишил струните в строежа. После онези, които изучават пророчествата, какво има да стане казват: „Какво означава това? – Дават някои път много любопитни тълкувания.

В 45-та година на миналия век в Америка се яви една секта, които очакваха идването на Христа на Земята из въздуха. Според техните очаквания те се облякоха в бели дрехи и го чакаха, но Христос не дойде. Претърпяха цяла една катастрофа. После казваха, ще дойде, но не знаем кога ще дойде. Христос преди 2000 години дойде като човек и не го разбраха. Сега, като дойде, пак няма да го разберат. С този ум невъзможно е да го разберат. Как ще го разберат? – Как ще разбереш едно пиано, като не знаеш да свириш или като си глух. Гледаш белите и черните клавиши, барнеш тук, барнеш там, трябва да знаеш как да бараш тия клавиши. Има едно съчетание на времето. Сега вземете в съвременната музика, някои ученик е музикален, но времето е слабо развито. Той не може да

спази такта. Учителят казва: „Ти не си музикален.” Той не разбира, музикален е, но времето не е развито в ученика, не знае на всеки тон колко време да даде, продължава изобщо повече. Като дойде да вземе една шестнайсетина, една тридесетворина или една шестдесет и четвърта, какво време трябва да даде, не знае. Има един вътрешен усет в музиката. Или казвам. Ти не разсъждаваш право. Да разсъждаваш право, то е един сложен процес, не произтича само от една способност. Ти може да си философ, да разсъждаваш какви са причините, но това не е философия. Какви са причините? – Каква е причината? – Имал да дава някому, били го. Ни най-малко не е причината, че той го бил. То е неразбиране, казва: „Той не може да вземе верен тон, не е музикален.” Не че не е музикален. При 35 градуса под нулата как ще вземеш тона. 35 градуса студ, не е отоплено, не си музикален, студът ще те свие. Гърлото не може да функционира, както трябва. Нашият артист не могъл да пее, както трябва. Аз още като го слушах, температурата беше 29 градуса. Казват, че Мазаров не могъл да даде това, което очаквали. При такъв студ как ще пее. Онези, които разбират, казват: „Това не е причината.” При 29 градуса всичките хора нямат музикално настроение, всеки мисли за студа, всеки мисли за въглища, всеки мисли как ще се върне вкъщи.

Как ще разбират хората Любовта, като разсъждават чисто по човешки, какво място ще завземат в Небето, как ще ги посрещне Христос. Чисто материален характер, какъв стол ще им даде. Майката на двама от учениците на Христа казва: „Имам двама синове много способни, направи, че единият да седне отдясно Ти, а другият от ляво в Твоето царство, ще можеш да управляваш много добре.” То е съвсем материалистично разбиране.

Тъй както хората са излезли, душите на хората имат съвсем друго предназначение от онова, което ние мислим, че имаме. Тъй както сега сме на Земята с тия тела, ни най-малко не сме подгот-

вени за онова предназначение, което имаме сега. Мислите ли, че една гъсеница е предназначена да хвърка в дадения случай? – На тази гъсеница ѝ трябва няколко месеца, някой път една година ѝ трябва да стане доста голяма гъсеница, да има големи опитности, после да е добила изкуството да знае как да преде, да направи пашкул и в този пашкул да мине цял процес, да промени формата си. Ние, съвременните хора, като черви сме дошли в положението на пашкул. Трябва да си направим пашкул. Който не може да си направи пашкул, ще остане в друга епоха. Туй е обозначено в Откровението с втората смърт. Първата смърт, сега хората се раждат и умират. Втората смърт е, който не може да си направи пашкул, той ще изгуби условията, втори път ще умре. Сега и другата смърт и тя не е определена. Казва: „То не е мъчно човек да изгуби условията на живота.” Когато един момък се влюбил в една мома и тя престанала да го обича. Какво е изгубил? – Защо се мълчи? – Казва: „Тежко ми е на сърцето, без нея не мога да живея.” Тази мома му дала нещо, дала му един подтик на неговия ум, подтик на неговото сърце, подтик на неговото тяло. Работи човекът. Сега, като не го обича, всичко му е тъжно. Туй е криво разбиране. Тази мома може ли да му даде туй вдъхновение? – Тя може да го вдъхнови 10, 15, 20, 30, 40, 50 60, 70, 80, 90, 120 години, след туй го напусне, замине от Земята. Той и да я търси, няма да я намери. Какво ще бъде неговото положение? – Ние всичките хора уповаваме един на друг. Не е лошо да уповаваме един на друг, но трябва да излезем от туй заблуждение. Докато ние не се научим да обичаме Господа, този, Който ни е дал Първоначалния живот, ние ще бъдем в туй голямото противоречие. Ще кажете: „Защо това изкушение?” – Считат Любовта за изкушение, казва: „Увлякох се в тази мома.” То не е увлечение, но предметно учение. Господ влязъл в този младия момък да се влюби. Казва: „Ти готов ли си да обичаш Мене толкоз, колкото тази мома?” – Момата се

влюбила в един момък, казва Господ: „Ти готова ли си както си се влюбила в този момък, готова ли си да се жертваш за него и за Мене?” – Тя за момъка дава, но за Господа казва: „Не Го виждам.” Че Господ няма да слезе на физическото поле да се състезава с този момък заради нея, за дрехите ѝ. За една външна дреха няма да слезе да се състезава. Казва: „Готова ли си да ме обичаш, както обичаш него?” Какво разбирате вие под думата „обичане”? – По два начина Бог ви обича. Първо Господ казва: „Готова ли си да ме обичаш, каквото ти дам да го приемаш и да си доволна от онова, което ти давам, любовно да го приемеш?” – Второ казва: „Готов ли си от себе си да направиш една малка работа на Земята?” Когато говорим: „Да любим Господа”, разбираме да направим нещо. Господ в положението, в което сме, не може да влезе. Човешкият ум не може да влезе в положението на ръцете, нито в положението на краката, но Той може да си послужи с посредствени клетки с известни сили, тъй щото, когато иска да упражни, да изрази нещо, трябва да намери някой канал, чрез който да прати тия сили. Умът не може да свири направо на пианото: невъзможно е. Там са правени опити. Един музикант, ако прати двойника си в пианото, или един цигулар, ако може да препрати двойника си в цигулката, може да свири хубаво.

Та казвам: Ние трябва да събудим нашия двойник, туй, което Бог ни е дал, да не разчитаме само на нашето физическо тяло. И когато се събуди духовното тяло, физическият човек започва да се облагородява. Хората, в които духовните тела са събудени, добиват по-хубави линии. Когато не е пробудено духовното тяло, груби линии имат. Може да говори за Любовта, но каква е неговата Любов, съвсем елементарна. Турците имат една поговорка, която на български значи: „Който дава пари, свири на свирката.” Законът е същият. Онези, които обичат, обичат ги. Който люби, плаща. Най-първо ти, за да свириш, трябва да дадеш нещо от себе си. То е Лю-

бов. Трябва да имаш обич към тия хора. Ти най-първо трябва да ги обичаш, за да ги разположиш, тогава трябва да им дадеш нещо от себе си, да оставиш да оценят онова, което ти си дал, когато хората оценяват това, което ние даваме, това го казваме Любов. Казвам: Ние сега минаваме във втората фаза. Ние, съвременните хора, да оценим онова, което Бог е създал и което ни е дал, ние да го оценяваме. Нямаме едно дълбоко разбиране за това. Дарбите, които имаме, не ги оценяваме; силите, които имаме, не ги ценим; чувствата, които имаме, не ги ценим; тялото, приятелите, които имаме, някой път не ги ценим. Някой път някой banker се вдъл само в сметките си, постоянно се занимава с числата, колко постъпили, колко дал. Целият живот, той само с числа се занимава, той гледа на книгата. Питам 20-30 години като изживял, какво добил от тия числа? – Ако ти обичаш някого и ако тази Любов не дойде с тебе в другия свят, ти нищо не си добил. Как ще разберете стиха, който казва: „Събирайте съкровища на Небето.” Съкровища на Небето се събират с Любов. Без Любов човек отива в другия свят съвсем бедняк. Нищо няма. Какво ще правите, ако идете в оня свят без петаче? – Казва някой: „Без пари.” Пари трябва. Ти си се научил да говориш грубо. Като идеш в оня свят и проговориш, ще те изпъдят само за грубото говорене. Ще ви приведа един пример: Един американски милионер отишъл за един знаменит цигулар в Америка, искал да го чуе. Казва: „Елате дома да ми дадете концерт, да ми свирите. Колко искаш?” – Дава му една доста крупна сума, повече от 1500 долара. Този цигулар мислел, че той ще повика свои приятели, събрани да им свири. Като отива вижда милионера със своето кученце, само двамата били публика. Казва: „Свирете.” Той погледнал, погледнал, няма никой, за които той да свири. Като свирил 5-10 минути, кучето залаяло. Казва: „Спри, познах, че си добър цигулар. Щом кучето лае, достатъчно е, ти свириш хубаво.” Това е анекдот. Ако кучето се разлае, той ще определи гениален

ли е този цигулар. Самият милионер какво е разбрал? – Често се спират за Любовта като /какво/ говорят другите хора. Какво говорят хората за Любовта. Не се основавайте на авторитети. Щом дойдете до Любов, никакви авторитети. Нито себе си туряйте авторитет. Туй, което не си опитвал, не е авторитет. Казва апостол Павел: „Аз каквото казвам, аз съм авторитет.” То е Любов. Щом дойдете до Любовта, ще изучавате без авторитети. Хубавото е да четете, но /не/ се силете. Това са само външни условия. Онова разбиране, което Любовта ще внесе, то е същественото. То е прямият път, по който Бог ще се изяви на вашите души, на вашия дух. Самата Любов е авторитет. А вие туй, изявеното, ще го считате за най-свято в света и на него ще градите. По този начин, ако хората разбират, ще имат едно постоянно разбиране. Любовта в нас ще внесе истинското разбиране на живота. Сега може да възразите: „Как ще позная Любовта?” – Когато Божествената Любов посети човек, той ще усети, че целият свят е негов. Всичко, което даваш от себе си, няма да скърбиш, да бъдеш скържав*, да мислиш, че ще осиромашееш, но да ти е приятно, че имаш условие да даваш. Никога няма да мислиш, че като даваш, ще осиромашееш. Каквото ти даваш по Любов, ти забогатяваш. В закона на Любовта, осиромашаване няма.

Сега може да приведете стиха: „Изгубил Любовта си.” То е друг въпрос. То е процес. Ако Любовта престане да се проявява по този начин, започва по човешки. В човешкия живот, Любовта се изгубва. И в ангелския живот, Любовта се изгубва. Много ангели изгубиха Любовта си и потъмняха, станаха черни. Едни от ангелите са черни, други са светли. Едните идват, като залеже Слънцето, другите идват, когато Слънцето изгрява. Сега някои буквално може да вземат денем само. Те, когато идат, винаги носят светлина със себе си, туй значи. Те може да дойдат и вечерно време. И денем може да дойдат, но носят светлина, тъмните и де-

нем да дойдат, носят тъмнина. Щом дойде един от тъмните, усещаш, че умът потъмнява, сърцето потъмнява, усещаш тялото отслабва. Всякога, когато те докосне един дух от тъмнината, губиш своята сила. Всякога, когато те докосне един дух на светлината, духовно усещаш подем и едно ново разбиране имаш. Сега всички тълкуватели казват: „Ти не обръщай внимание.” Хубаво, защо да не обръщам внимание, натъкнал се е един трън в крака ти, да не обръщаш внимание. Ще обръщаш внимание, ще вземе щипците, ще го хванеш, ще го извадиш. Казва: „Ти човешки се отнеси.” Той не се отнесе човешки и аз не се отнасям човешки. Ще му кажа: „Ти нямаш право да влизаш.” — „Какво иска трънът от мене, защо влезе в моя крак, защо е дошъл трънът?”

Питали са ме някои как да изпъдят лошите мисли. Те не се пъдят. То не е да го изметеш с метла. Във Варна на една улица на една туркиня умира едно 7-8 годишно дете. Братчето останало и виждало, че неговото сестриче идвало и го викало. То казва: „Мамо, сестричето ми вика.” Майката взема метлата и казва: „Ха навън!” Другата съседка сънувала умрялото момиче, което й казало: „Кажи на мама, защо вчера ме изпъди с метлата от къщи?” Майката ни най-малко не подозирала, но тя от страх да не би това дете да се заблуди и то да умре, искала с метлата да го изпъди. Туй сестриче обичало братчето си и казва: „Ела малко да приказваме за оня свят.” Майката ни най-малко не е разположена, сестричето да разправя на туй дете за оня свят.

Та сега хората не обичат да им се разправя за Любовта. Защото, щом се говори за Любовта, всички нещастия идат. Щом кажеш, че обичаш някого, казва: „Нали ме обичаш, дай това, дай онова.” Какво е правиш? Ако речеш да отказваш, той казва, че не го обичаш. В Любовта каквото искат, ще го дадеш. Кон, ако имаш, като го поиска, ще го дадеш. Ако имаш един апартамент, като го поискат, ще го дадеш, ти ще излезеш навън, ще се отречеш. Но то е

неразбиране на Любовта. Онзи, който иска чрез закона на Любовта да забогатее, той върши престъпление. Ако аз от Любов сам по себе си жертвам и се радвам, то е друг въпрос. Ако насила ме заставят да покажа дали обичам, то е насилие. В истинския живот се изисква онази пълна свобода. Казва: „Не ме обича. Той не е готов нищо заради мене да пожертва.” Ако аз за Бога нищо не съм пожертвал, защо ще жертвам за другите? – Най-първо трябва да покажа жертвата си към Тоз, Който ме е обикнал и направил много работи заради мене. Тъй като говоря, нямам нищо против другите хора. Според мене човек, който не обича Бога, не може да обича и другите хора. Онази тигрица, която обича своите деца, обича ли другите деца? Ни най-малко. Най-обича своите деца, но с децата на другите ни най-малко не е любезна.

Казвам: Дотогава, докато в нашите умове и сърца съществува туй вътрешно различие, ние нямаме вътрешно схващане какво нещо е човешката обич. Човешката обич има свое място, ангелската Любов има свое място. Човешката Любов, според мене, е да се научат хората да се обличат, ангелската ще научи хората да мислят, Божествената Любов ще научи хората да се обичат, да се любят. Ние влизаме в една епоха, изявяването на човека, че човек трябва да стане. И ангелите ще научат едно нещо, което не знаеха. Ангелите и те, как да се обичат. Като се срещнат белите и черните ангели ни най-малко не се обичат, изваждат шпагите и започват дуелирането, че който надвие. Единият, който падне, че признае знанието, Любовта, но тази Любов е слаба, има Любов от страх. Сега вие може да разберете криво. Казвате: „Ние какво мислехме за ангелите.” Аз ни най-малко не искам да изменя вашето разбиране. Дръжте вашето разбиране. То не ви пречатства. Ако ангелите бяха свършени, кой стана причина между тях да се разделят? – Яви се спор. Някои от тях не изпълниха Волята Божия, хванаха друго направление. Същият закон важи за хората.

Едни хора по един начин изпълниха Волята Божия, по закона на доброто изпълниха, други по закона на злото изпълниха. Този порядък съществува в света, той няма да се измени. Злото и доброто в света са две необходимости в Битието. Без злото и без доброто човек не може да има туй състояние, което сега има, той не може да има този прогрес. Божественият живот трябва да се намеси. Любовта трябва да се намеси, да организира света, да научи хората какво да правят. Сега в Божествената Любов вие трябваше да предвидите този студ по-рано. Щяхте да имате запас дрехи, да не ви изненада. Хич не очаквахте този студ да дойде. Кармически от какво произтича студът? – От лошите мисли на хората, от лошия ум, който действа разрушително. Отрицателните сили в Природата поглъщат всичката топлина, всичките блага, всичко онова, което е хубаво. Не само това, но и целият въздух се изпълва, че хората не може да се поправят. Всеки иска да победи. Сега хората за своя егоизъм се бият, всеки се състезава само за себе си, иска да спаси своя си живот. И в Християнството хората дълго време са проповядвали спасението на душата. Хубаво е, то е един метод хубав. Но казва: „Иде другият метод на Любовта.” Тя е, която ще въведе хората в Царството Божие. Без Любов ние не можем да влезем в Царството Божие. Ние може да живеем в един човешки порядък. Но в Царството Божие Духът ще има отношение. Ония истински отношения, че ти да се усещаш, че си в дома си. В който град влезеш, в което село влезеш, да чувстваш като че си при своите. Царството Божие.

Та казвам: Не съдете, за да не бъдете съдени. Нас ни трябва една наука на Любовта, за да може да ни извади от ония противоречия, които се намират в нашия ум сега. Какъвто и порядък да турим, колкото и идеален да бъде, с туй разбиране, което сега имаме, всякога ще има нещо, което да ни липсва. Хората нямат доверие един в друг. Като се обичат двама, подозрението влиза. То

е една сила подозрението. Ревност съществува и между боговете. Каква ревност? Може да имаш ревността на Любовта, пък може да имаш ревността на омразата. – Може да имаш ревността на доброто, може да имаш ревността на справедливостта. Единствената ревност, която може да помогне на хората, то е ревността, която излиза от Любовта. Тя е единствената ревност, която няма користолюбие. Всичко онова, което правиш, правиш го безкористно. Ти си ангажиран не за себе си, но заради доброто на туй същество. Заради неговото добро, неговия подем, неговия прогрес на ума, на сърцето, на неговото здраве, то е твоята радост. Казвам: Когато всички започнем да се радваме един на друг за успеха, който правим, за Любовта, то е Царството Божие.

Сега има християни, които като са от една църква, баптистите мислят, че другите не могат да влязат в Царството Божие. Едно време хората се считаха, че са избран народ. Избран народ е, според мене, който служи на Любовта, на Бога. Всеки народ, който не служи на Любовта, не е избран народ. Всеки човек, който не служи на Любовта, не е избран човек. Когато дойдоха двамата Заведееви синове и майката поиска един да седне отдясно, а друг отляво на Христа, Той каза: „Комуто е дадено.” Казва: „Само на онези, които обичат Бога, служат на Любовта, на тях са дадени тия места.” Туй може да ни стане пример само тогава, когато изучаваме Любовта без авторитети. Не питайте дали ви обичат или не. Ако онзи, който ви обича, като дойде в дома ви, всичко тръгне напред. Ако сте болен, станете здрав, като дойде той, времето се изменя. Какво ще питате обича ли ме. Ако ябълките, крушите, лозето ви, всичко роди преизобилно, трябва ли да питате дали ви обича или не. Чудна работа! – Трябва да убеждаваме хората, че Господ ги обича. Аз не искам да ги убеждавам. Нещата сами говорят за себе си. Като изучаваме съвременния свят от гледището на Любовта, тогава ще разберем, какво отношение има Слънцето към нас, какво отноше-

ние има Луната към нас, какво отношение имат звездите към нас, какво отношение имат растенията към нас, какво отношение има въздухът към нас, какво отношение има цялата Земя към нас и най-дребните частици на материята какво отношение имат? – Дадат ти подарък един скъпоценен камък и ти му се радваш. От Невидимия свят Господ казва: „Ти готов ли си да ми служиш с такава чистота, както този камък ми служи?” – Не всякога пречупва вярно слънчевите лъчи. Ако той измени, пречупването не може да /се/ прояви. Скъпоценният камък изразява Любовта на светлината. Туй пречупване, тия слънчеви лъчи, които разлага, показват Любовта на светлината. Светлината има своя Любов. Че ти видиш едно червено цвете, какво ти казва това червено цвете? – Според мене червеното цвете казва: „Аз мисля заради тебе. Аз те обичам, нищо повече.” Щом видиш жълто цвете, то казва: „Аз мисля заради тебе.” Щом видиш бяло цвете, то казва: „Аз се облякох заради тебе.” Същевременно то иска да ти покаже, че иска да бъдеш чист като него, нищо повече. Ние виждаме всичките тия знаци, с които Бог ще оправи света. Късаме тия цветя и казваме: „Защо са червенички?” – Учениците хора обясняват, че червените лъчи се дължат на няколко милиона трептения. Това не е червеният лъч. Червените лъчи носят подтик на живота. Ако те престанат да се явяват, веднага ще дойде смъртта. Когато някой човек ще умре, той започне да почернява. Най-първо се изгубва червеният цвят, червените лъчи, после се изгубват портокалените лъчи, след това се изгубват жълтите лъчи, зелените лъчи, ясносините, тъмносините, виолетовите. Щом се изгуби и белият лъч, прекъсне се и той заминем за другия свят, няма кредит вече. Дотогава, докато в твоя ум съществуват цветните лъчи, изложението на Любовта, имаш шанс да живееш. Щом престане светът на краските да живее, ти трябва да напуснеш Земята, и когато някой от вас казва: „Тъмно ми е, опасна е тъмнотата.” Тъмнотата може да се поправи с Любов към Бога.

Когато ви говоря за Любовта, казвате: „Как да обичаме Господа?“ – Чудна работа! – Как учихте /обикнахте/ онзи момък? – Как обикнахте вашето дете. Как обикнахте вашия кон? – Как обикнахте вашето куче? – Преди години в Америка имаше цяло едно течение, всички благородни американци водеха едни такива малки кученца като овца, добре изчистени, с верижка, тръгнала като нашите мечкари, ще го вземе с верижката, целия ден като малко детенце. Не е лошо. Казва й: „Така ще възлюбим Господа както това кученце.“ На какво се дължи това? – Един вътрешен подтик има. Понеже хората ги е срам да се обичат едни други, ще се изложат, най-после ще обикнат едно куче, да си покажат Любовта. Наместо да покажат тази Любов към някой човек, да не се изложат. Като обикнат кучето не може да се изложат. Като обикне един човек, може във вестниците да пише, да се оплаче, че тя не го обича. Не съдете, значи не изучавайте така Любовта. Изучавайте я както трябва, не изучавайте Любовта с авторитети. Апостол Павел казал. Моите почитания към апостол Павел, но колкото за Любовта апостол Павел не е авторитет. Единственият авторитет досега, то е Христос. Понеже пострада, без да разправя на хората. Казва: „Имам чаша да пия, ще пия. Както Ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Любовта, която имам към вас, аз ще я изявя, както аз разбирам.“ Казва: „Не моята воля, но Твоята.“ Разбиране имаше. Помоли се: „Ако е възможно тази чаша да мине. Както Ти си определил, така да бъде.“ Прие всичко без никакво противоречие. Единственият авторитет на Любовта е Христос с всичкото онова, което направи. Всеки, който така постъпи, както Ти, ще кажеш по същия начин, „както Отец ми е казал“ - тогава думите Христови имат смисъл. Казва: „Ако думите ми пребъдват във вас по закона на Любовта и вие пребъдете в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и тогава аз ще ви се изявя.“ Туй изявяване на Христа не може да дойде по друг начин освен по закона на Любовта.

Вие обичате едно куче, как познавате, че то ви обича? – Вие не можете да обичате едно куче, ако то не ви обича. Ако вие познавате Любовта на едно куче, отговорете, хубаво е. Аз не съм против това. Отговорете на Любовта. Казвате: „Ние разбираме Любовта на животните, на едно куче, не разбираме Божията Любов.” Малко смешно е това. Божията Любов е още по-достъпна от тази. Бог е дал хиляди начини, по които е проявил, че Той има Любов към вас. Вие се съмнявате дали Той ви обича, дали се грижи заради вас, или то е случайност в света. Казвате: „Ако ме обичаше, трябваше да направи нещо.” Че как трябваше да постъпи, кажете ми? – Ако ви даде добър мъж, някоя друга жена иска да го вземе. Какво лошо има, че иска да го вземе? – Аз разглеждам въпроса от закона на Любовта. Вие ще кажете: „Неморални работи са.” Неморални от човешкото разбиране, от Божественото разбиране другояче седи. Питам: Ако хората отиват на една чешма да черпят вода, ако един почерпи и иде втори да почерпи, престъпление ли е това? – Всеки черпи своята вода. Всеки ще вземе своята вода и ще си замине. Ще оставиш всеки да вземе своята вода. Казваш: „Няма право да иде на чешмата.” Тогава не разбираш закона на Любовта. Ние се месим по същия начин и в Любовта. Ти вземаш от Любовта онова, което ти се пада. Остави на другите да вземат от Любовта онова, което на тях се пада. Казвате: „Как да се обичаме?” Ако обикнете една мома, която е княжеска дъщеря, мислите ли, че вашата Любов е чиста. Ако обикнете една мома, която е пианистка прочута или ако обикнете една мома, която е красива, здрава, мислите ли, че вашата Любов е чиста. – То е хубаво. В какво седи Божествената Любов? Другояче седи тази Божествена Любов. Тази мома е почерняла, оцапана, гола, проказа я хвана. Ти я видиш на пътя, една душа страдающа, вземеш тази душа, обикнеш я, облечеш я, лекува я, пратиш я на училище, започва да се учи, казваш й: „Ето светът, учи се.” То е Божествената Любов. После не се плашиш

заради нея къде ще иде. Да върви, където иска. Ако иска, добре, ако не иска, пак ще намериш същото положение. Ти в себе си като човек ще постъпиш така. То е Божественото. Божественото е абсолютно безкористно.

Сега не искам вие да се спрете и да питате: „Ние къде сме?“ – Вие сте там, където са всичките хора. „Нашата Любов каква е?“ – Вашата Любов е на облечените. Някои говорят за Любовта на най-малката. Аз отивам малко по-дълбоко. Майката представя идеалната Любов на Земята, на Божествената Любов, но само една трета представя майчината любов от Божествената. Майката 9 месеца носи детето, после се ражда, тя по същия начин взема го, къпе го, прави много пакости, тя поправя. То е Божествената Любов. Върви до едно време, после напусне Божествената Любов, дойде ангелската, казва: „Ученичка ще бъде.“ После слезе на Земята, казва: „След време ще ме храни.“ Щом остане то да храни майка си, слезе до човешката Любов, всичко се изгуби. Майката започва на Земята с Божествената Любов, слиза в ангелската и свършва с човешката и замине с животинската в другия свят. Казвам: Сега в света се изискват нови майки - да започнат с човешката Любов, да влязат в ангелската и свършат с Божествената. Казват: „Как ще бъде това? – Да се изучава Божествената Любов се изисква абсолютна чистота. Да си абсолютен, значи да си натоварен с всичките блага на Вечността. Второ, да съдържа всички възможности. В проявлението на тази Любов, тя е нескончаема в себе си. Туй значи абсолютно. Онези, които употребяват абсолютно, не разбират това. Абсолютно значи това, което не се мени. Всичко около него се мени, то остава неизменно. Бог, казват, че е неизменен и абсолютен. Той е, Който изменя нещата. Но тогава има една друга погрешка в схващането на абсолютното. На български е неизменно. Понеже Бог във всичките неща е неизменен, изменението седи в подобрението. Бог подобрява всички неща, затова ги изменя. Изменя ги, за да се хармонират

и да се нагласят в хармонията, в която Бог се проявява. Той изменя нашата Любов, за да я нагласи със своята Любов. В туй изменение не се подразбира да бъдеш млад, после възрастен, да остарееш. Изменението не е в това. Туй са положения. Туй не е изменение. Мени се в подобрението на нещата. Една мома се мени. Менене има в растенията. Изменение се разбира, става правилно развитие на един предмет. То е изменение. Един човек, който напуснал закона на Правдата, изменение ли е това? – Сменил е нещо друго.

Казва: „Не съдете.” Аз пък ви казвам: „Саждайте.” Единственото, което дава живот, то е Любовта. Саждай със закона на Любовта. Саждай. Сади, не съди! – Казва: „Не съдете.” Аз ви казвам: „Садете.” Садете сливи, круши, ябълки, всичко онова, което живее, саждайте. Садете хубави мисли, хубави чувства, хубави постъпки. Човек трябва да се изпълни с всички Божествени блага, които Бог му е дал. По този начин Любовта ще ни освободи от ония вътрешни ограничения. Едно вътрешно ограничение има. Аз забелязвам в ония, които се обичат, че си четат мислите. Той таман намислил нещо, насочил погледа си към нея, тя му схване мисълта, погледне и погледите се срещат. Смущават се и двамата. Смущават се в този поглед, тя му казва: „Какво искаш да кажеш?” – И тя знае какво иска да каже. Тя го изпитва. Тя го изпитва дали я обича или не. Гледа го, наблюдава го дали гледа другите моми. Аз, ако съм мома, ако някой момък ме обича, ще го взема, ако гледа другите моми, ако не гледа другите моми, няма да го взема. Да говоря ясно, не говоря за вас, но говоря за себе си, да не се докачате. Аз ако съм, ако не гледа другите моми, няма да го взема. Казвам: С него можем да живеем братски. Знаете ли колко е мъчна тази работа? – Аз се радвам, че имаме в нашето братство един брат, няма да му кажа името, той е женен, жена му има приятелство с друг и той се радва. Нему му е приятно, той не се съмнява, радва се, даже е доволен. Много съм доволен, че имаме един такъв брат. Само един брат досега съм сре-

шал. Това е действителност, не е измислица. Сега искате да ви кажа името. Намерете го.

Да ви е приятно, когато хората се обичат по Бога. Да ви е приятно, когато богатите обичат сиромасите. Да ви е приятно, когато сиромасите обичат богатите. Да ви е приятно, когато учителите обичат учениците. Да ви е приятно, когато учениците обичат учителите. Да ви е приятно, когато майките обичат и другите синове и дъщери еднакво. Да ви е приятно, че се разбирате, нищо повече! – Да ви е приятно, когато гледаме един човек обича едно дърво, един кон, едно куче. Да ви е приятно, защото Любовта е неизменна. Човек, който обича едно животно, може да обича един човек. Божественото начало седи в новото схващане на Любовта без авторитети. Само по този начин можете да се подмладите. Подмладяването в какво седи? – Подмладяването седи в Божествения принцип. Когато започнем да обичаме, както Бог ни обича, ще се подмладим. Тази мисъл е влязла в умовете на хората. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.” Онези, които чакат Господа, които Го обичат и Го виждат навсякъде във всичко, тяхната сила ще се обнови. Та казвам: Ако този е бил от посветените, които чакат, скрита е мисълта. Сега турям ясно: Които обичат Господа във всичко, неговата сила ще се обнови.

Пожелавам на всинца да обичате всичко тъй, както Господ иска.

В човешката Любов има две неща. Чистота и смирение. В ангелската Любов има готовност и служение, а в Божествената Любов да се радваме на всичко, което Бог ни е дал.

Отче Наш.

18 беседа, държана на 25 януари 1942 г., неделя, 10 ч.

Изгрев-София.

ДИГНИ ОДЪРА СИ!

Добрата Молитва. „Ще се развеселя.“

Ще прочета няколко стиха от петата глава от Евангелието на Йоана от 1-12 стих.

„Казваха Юдеите на изцерения: Събота е, не ти е позволено да дигнеш одъра си.“

Аз наричам това стари възгледи. Има стари и нови възгледи в света. Дали трябва да напуснем старите възгледи или не? Ние считаме известни възгледи като някое Божество, страх ни е да ги напуснем, да направим някаква отстъпка. Мислим, че ще направим прегрешение, ако ги напуснем. Някой път считаме за прегрешение, ако приемем нещо ново. Това е едно неразбиране на онези хора, които не искат да прогресират. Един кол, като го забиеш на едно място, той си остава такъв, изгнива, но не прогресира. И след 10 години ще го намериш, както си го оставил. Ако посадите едно семенце, което разбира живота, ще го намерите ли такова, каквото сте го поселили? – Питам: Искате ли да имате резултатите на кола или резултатите на посятото семе, на плодното дърво?

Вие сте учили четирите действия: събиране, изваждане, умножение, деление. Казвате: „Тези работи са прости, ние ги знаем.“ Та тепърва вие имате да учите събиране, изваждане, умножение, делението. Какво разбирате, че сте събрали един лев с още един лев и станали два лева? – Какво сте научили или какво сте разбрали, когато сте събрали едно говедо с още едно говедо? – Какво сте направили, когато сте събрали една къща с още една къща? – Лесни работи са те. Ние имаме повърхностни понятия. Ако изучавате науката на миналите векове, преди хиляди или две хиляди години хората се вярвали в Природата и ако сравните тогавашните

разбирания на хората с днешните, ще намерите голямо различие. Но ако сравните сегашните вярвания с вярванията на хората след две хиляди години, ще намерите същото различие. Това, което е било право за тия хора, не е право за нас, които сме израснали, но то е било право преди две хиляди години. Право е на едно дете на 5 години да носи малки гащи, след две хиляди години израснало, не е право да носи тези гащи, то трябва да направи по-големи гащи. Някои поддържат, че старото не трябва да се измени. Че всичкият прогрес седи в промяната на нещата. Ако онзи комар не иска да напусне своята форма, какво ще бъде? Той си въобразява, че е голям философ. Неговият хобот показва неговите умствени способности. Комарът, като минава, голяма философия има. Като бръмчи, казва: „Какво разбирам аз, туй, което не сте сънували.“ Философ е. Навсякъде прави научни изследвания. Като дойде при един учен човек, ще тури хобота си да види кръвта му каква е, да я изследва според най-новите научни изследвания. Ще види кръвта чиста ли е или не е чиста. Това е от наше гледище. Какво всъщност мисли комарът? – Не знаем, такава не е неговата мисъл. То е наше схващане. Той иска да знае сладка ли е кръвчицата или не, понеже сладката кръвчица му е приятна. Казва: „Заслужава от такъв учен човек да се храня.“ Туй е приблизително тълкувание. Комарът така мисли. Не че прави научни изследвания, нито го интересува този учен човек, този професор. Не го интересува дали професорът успява или не, дали живее добре с жена си и децата си. Какво е главата на професора и това не го интересува. Иска да знае кръвта каква му е.

Вие мислите, че има един вечен свят. Думата „вечен“ няма съдържание. Някои го наричат свят на Вечната хармония. За този свят тепърва трябва да се учи. Какво разбираме под религиозен човек? – Религиозният човек е зает да вярва в Бога, да защитава правата на един Бог, твърди, че има един Бог. После защита-

ва своите права, как трябва да върва в Бога? Вземете политиката. Каква наука е политиката? – Ако държавата е монархическа, защитава правата на царя и защитава правата на народа. В науката, във философията какво се защитава? – Защищават се принципите, законите и после фактите. Пак три неща влизат. Та казвам: За кого е създадена религията? – За човека. За кого е създадена науката? – За човека. Всичко е създадено за човека, но човек не е създаден за тях. Те са като външни условия за неговото развитие.

Та казвам: Ние имаме едно повърхностно разбиране за Бога. Схващането за Бога в умовете на хората преди две хиляди години не е било както сегашното схващане. Аз изваждам това от живота. Ти, когато си бил на три години, си имал едно схващане за баща си. Когато си станал възрастен, твоето разбиране за баща ти се е променило. Сега може да попитате: „Защо стават тия работи?“ Това не е философски въпрос. Как трябва да станат? – Пита някой: „Защо Слънцето изгрява?“ – Ами че какво трябваше да направи? – „Защо залязва?“ – Ами че какво трябваше да направи? – Хубаво, щом питаш, ще дадеш по-умен отговор как трябва да изгрява. Казваш: „Защо изгрява Слънцето?“ – Ами какво трябваше да прави? – „Не можеше ли по друг начин да изгрява?“ – Кажи ти по кой начин? Ами, като изгрява Слънцето какво носи в себе си и какво можеш да използваш от изгрева на Слънцето, то е важният въпрос. Защо изгрява Слънцето е второстепенен въпрос. Важно е, като изгрява, какво ще се ползваш и като залязва, какво ще се ползваш? – При единия и при другия случай може да се ползваме. Ние мислим, че Слънцето изгрява и залязва. Вярата ни не подхожда. Ако питате Слънцето, казва: „Аз нито изгрявам, нито залязвам.“ Откъде произлиза това различие на Слънцето в нас? – От Земята. Сега няма да се спирам защо от Земята излиза. Допуснете, че вземам пари на заем от някого. Вземем сто лева на заем и обещавам, че след три месеца ще ги върна. Но така се случи, че навреме не ги плащам.

Пита ме той, защо не ги плащам? – Казвам: „Защото нямам пари.” Казва ми: „Като знаеше, че след три месеца не можеш да ги плати, защо ги взе?” – Защо взе на заем, когато не знаеш дали ще можеш да ги платиш? – Защо съм ги взел? – Не е въпросът там. Взел ги. Може да му докажа защо съм ги взел, но въпросът не се разрешава. Защо съм ги взел, взел съм ги на място. Той трябваше по-рано да ме пита. Той трябваше да ме пита: „Ти след три месеца можеш ли тия пари да ги платиш? – Ако можеш да ги платиш, ще ти дам; ако не можеш да ги платиш, няма да ти дам.” Сега някой пита защо се е родил? – Сега този въпрос не е на място. Това трябваше да пита преждевременно, преди да се е родил. Питаш защо той се е родил? – Най-после ти трябва да докажеш дали той е роден или не. Ако на сън сънуваш, че се раждаш, роден ли си? – Толстой разказва за една своя опитност. Сънувал, че е бременен като жена, че дошло време да ражда детето, мъчил се, мъчил се и в голямото мъчение се събудил, не е могъл да роди детето. Казва: „Тежко е положението на жените, които раждат.” Питам: Това, което Толстой разказва в съня си, вярно ли е? – Буквално не е вярно, но учението, което проповядва, не противи се злomu, учението, което искаше да проповядва и което Ганди днес прилага, той не може да го роди. Какво значи, че не може да го роди. Туй учение не може да се приложи, хората не са готови да го приемат. Ти десет лева, които имаш да вземаш, не искаш да се откажеш от тях. Даже онзи, който има да дава, той не се принуждава. Всеки иска да изнуди другите. Съвременните хора говорят за култура. Религиозните казват: „Всичко е на Бога.” Значи, щом всичко е на Бога, имате право да вземете отвсякъде. Това не е право. Щом е на Бога, Той има право да взема отвсякъде, но не и аз. По отношение на Него е вярно, но по отношение на нас не е вярно. Религиозните хора казват: „Няма кражба, всичко е на Бога.” Хубаво, дойде някой, тегли ти един куршум, казва: „Господ ми каза да те убия да те изпратя при Него да се върнеш.” Трябва да го питаш де

му е документът. Пращат някой посланик някъде, но той има акредитивни писма, трябва да ги покаже, да го приемат. Казва, Господ го пратил да те убие. Каквото е казал Господ, не се противи. Само на одного не оспорвам правата, на Бога. На всички други правата оспорвам, понеже нищо не са създали. Каквото каже Господ, да бъде Неговата Воля, понеже Той всичко е създал. Ние, съвременните хора, оспорваме това право. То е наше нещастие. Казваш: „Защо Господ ме е създал така?“ – Как трябваше да те създаде? – Утре може да те създаде един кон, да те тури в конска форма. Или може да ти тури рога на главата. – „Ще протестирам.“ – Пред кого ще протестираш? – Ти не разбираш предназначението на комара, не разбираш предназначението на вола. Ти мислиш вола това, което не е. Ти мислиш комара това, което не е. Ти мислиш човека това, което не е. Най-първо нямаме едно истинско понятие за Бога. Той, Който е съвършен, не може да вземе един звук неверен. Той е единствен, който взема тоновете верни, без погрешка. Следователно всеки музикант, който иска да изучава музика, трябва да иде при Господа, Той да Му изпее основния тон, да му изпее гамата, да се научи как да пее в света. Всеки, който се учи от друго място, да се коригира. Казва някой, че вярва в Господа, че чул гласа Му, чул и ангелите да пеят. Аз не намирам никаква промяна в неговя живот, той иска да ме убеди, че бил при Господа.

Сега във вашите разбирания разчитате на онова, което Бог е вложил във вас. Не излизайте из рамките на вашите възможности и вашите условия. Комарът не трябва да излиза из условията на своя живот, извън условията на комарския живот. Никое същество няма право да излиза из условията, в които е поставено. Защото Онзи, Който го е поставил, е разумен, и трябва да се изпълнят условията. След като се изпълнят, ще дойдат други. На съвременен език да обясня. Детето от първо отделение няма право да напусне преждевременно годината, преди да я завърши. То трябва да изучи всичкия

материал цяла година, тогава учителят ще го прекара във второ отделение. Ако рече сам да мине във второ отделение, какво ще направи? Сега щом сте недоволни, не минавате за големи философи. Казвате: „Защо Господ не ми даде повече богатство?“ – Отде накъде? – Ти си първокласен невежа тогава, ти не знаеш как да разсъждаваш. Мен ми разправяше един българин, на който се е оплакал един богат поляк – индустриалец, който имал сто милиона, но бил сляп. Той казал: „Ако има някой, който може да ми отвори очите, аз съм готов да му дам всичкото си богатство и да изляза последен бедняк само с дрипилите на мене, но очите ми да се отворят.“ Този човек е готов да даде сто милиона, за да му се отворят очите. Ти имаш отворени очи за сто милиона и минаваш за бедняк. Оплакваш се, че голямо нещастие те е постигнало в света. Аз те наричам първокласен лъжец. Ако е учен човек, той ще критикува, че Господ не го е ударил /дарил/. За ушите сто милиона, стават двеста милиона, за ръцете, за краката по сто милиона, то са 500 милиона, какво ще правите 500 милиона при сегашните условия?

После ние, съвременните хора, мислим кого да обичаме и кого да не обичаме. Казва: „Този човек не може да го обичам.“ Аз може да накарам кой да е момък да обича коя да е мома, като позлатя момата. Когато момата не е позлатена, не я обичат, но когато е позлатена, ще се явят 10-20 кандидата. Я да туря 10 милиона на разположение на младата мома, ще се явят кандидати с изобилна Любов. То е външно. Питам: Ние, съвременните хора, които роптаем против този живот, какво сме дали на света? – Нека каже някой: „Аз това съм дал.“ Ние сме пратени всички на Земята всички да бъдем проводници на онова Божествено изобилие, от което светът сега има нужда. Светът има нужда от прекрасни мисли. Светът има нужда от прекрасни и хубави чувства. Светът се нуждае от добри постъпки, от благородна обхода. Светът се нуждае от братство. Светът се нуждае от обич. Светът се нуждае от милосърдие.

Хората трябва да внесат всичките тия блага. Трябва да бъдат проводници от Невидимия свят долу на Земята да слязат тия блага. Сега аз ви говоря върху един въпрос не теоретически, но един въпрос, който аз съм разрешавал и съм дошъл до едно положение да виждам от какво произтичат нещастията на хората.

Дойде при мене един беден човек. Най-първо у мене се заражда едно чувство на недоволство, че той ме безпокои. Човекът не ми е направил никакво пакост. Има някаква нужда. Болен е, безпокои ме. Казвам: Да иде при лекар, защо мене ще ме безпокои. Питам себе си: „Ти, ако си на негово място, какво ще направиш? – Ти как би постъпил? – И ти ще направиш същото?” И този човек ще има същото разположение спрямо тебе. Ти и той не може да разрешите въпроса. Кое е право разрешение на този въпрос? От какво произтича недоволството? – Аз зная от какво произтича недоволството му. Този човек е женен, той не живее добре с жена си, не постъпва добре с децата си. Неговото недоволство се отразява върху мене, приемам го в себе си. Не го съдя. Казвам му: Знаеш от какво произтича твоята болест? – Казва: „Коремът ме боли.” Коремът те боли, причината е външна. – „Какъв е черът?” – Ще идеш да се примириш с жена си, ще се обхождаш благо, любезно, ще говориш с мек тон, музикално, няма да има бубубу. Като човек ще кажеш – не зная какво име да й туря. Знай, че тя е царска дъщеря, ще се оплаче на баща си и вас ще ви държат отговорен, че вие не знаете да се обхождате добре с една царска дъщеря. Една жена вие не сте я оценили. Всичките ваши блага, които имате, вашето бъдещо развитие зависи от нея. Тя е правила толкоз добрини, ти се обхождаш грубо с нея. Казва: „Какво има, че съм я обидил? – Да прощава.” Ако ме послуша, болестта ще мине. Ако не ме послуша, болестта няма да мине, десет пъти ще се увеличи. Като излезе от тялото, ще се свие гръбнакът, ръцете, като говедо ще пъплиш, и пак негодувай. Той се уплаши. Казвам: Слушай, не със страх искам това нещо да го на-

правиш. От Любов готов ли да се примириш? – Ако утре Господ те направи жена на нейното място и тя бъде мъж, ти как би желал тя да постъпва? – Казва: „Как може да бъде?” – Рекох: Може да бъде, как не. В Природата мъж и жена, тия неща са числа. Като туриш нула пред числото става 10 пъти по-малко, като туриш една нула отзад, става 10 пъти по-голямо. Те са математически числа, които се изменят. Не мислете, че сегашното положение на човека е неизменно. Има нещо неизменно в човека, то е Божественото. Всички човешки форми са поставени на вечно изменение. Ние трябва да изучаваме всичките форми. Аз засягам този въпрос.

Най-първо внесете хармония във вашия ум да мислите право, да имате желанието да мислите право. После внесете една хармония в сърцето си, че да чувствате право и най-после да постъпвате право. В дадения случай, то е необходимо за самите вас. Понеже туй е Велик Закон на Битието. Туй същество, което е създало света, желае всички хора да постъпват идеално. Вследствие нашето противодействие ние всички страдаме. Вие искате да знаете откъде се е родило злото. Злото вие сте го родили. Вие искате да станете като Бога независими. Нищо не сте направили, пък искате да бъдете господари, каквото кажете да стане. Аз съм слушал много българи да казват: „Да стана пръв министър в България, ще избеся всичките.” Ако светът е за бесене, можеше да се поправи, досега щеше да се поправи, но и досега не е поправен. Нашата култура минава за християнска. Едно време се биеха езически народи, с много богове. Днес се бият народите, които вярват в един Бог. Всички защищават правото, бият се за една кауза. Не искат да отстъпят. Най-първо Провидението съди англичаните. Днес Господ съди Англия, те са най-богатите. Провидението най-първо съди англичаните, те имат 40 милиона земя, задигнали Божията земя и не искат да дадат на другите хора. Това е погрешка на англичаните. Може да им кажа кои са причините за тяхното нещастие. Те

нямат обич към човечеството. В техните търговски работи имат предвид само себе си. Не е правилно това. На второ място идват славяните, те имат 21 милиона земя, на трето място идват французите, на четвърто място идват Съединените щати. Ще се наредят всичките и ще дойдем до най-бедните. Сега не разрешавам един въпрос. Невидимият свят го разрешава. Ще видите как ще се реши. Онези, разумните хора, казват: „Никой в света няма право да усвоява Божественото имущество. Никой в света няма право да лишава хората от ония права, които Бог е дал на когото и да е.” Всеки един, който се е опитал да лиши човека от онова, което Бог е дал, той създава големи злини и нещастия. Туй е вярно и за народа, и за дома е вярно, и за личността е вярно. Всички вие постъпвате като англичаните. Всички вие постъпвате като русите. Всички вие постъпвате като американците по някой път.

Според мене новото в света е да се изпълни Волята Божия, да се отдаде право на всеки човек, онова право, което Природата му е дала. Онези, разумните, оправят света. Ако ние не го дадем, те ще го дадат, ще се наложат. Ние имаме този закон. Той работи в семейството. Най-първо децата не се раждат силни. Те идат от Невидимия свят в такава една форма, че никой не може да ги види. И с микроскоп не може да ги види в пространството. Като дойде една малка клетка, тя е толкова малка, че тази клетка поставят в утробата на майката и тя започва да расте, расте и става едно детенце от две, три кила. Излиза навън, майката го отглежда, то расте, расте, стане един ден философ, майката и бащата не му дават правото. Най-първо те го приемат много ласкаво и туй дете започва да злоупотребява. Те му създават един закон. Най-първо, то е „моето ангелче”, но после бащата и майката го потупват, братя, ако има и те го потупват, докато най-после стане редови в къщи, започват всички да се отнасят с него строго, наричат го. Казват: „Не е лошо дете”, наричат го всички, бащата го нарича. Във Варна имаше един такъв случай.

Бащата нарочил най-големия си син, понеже не върви по неговата линия, но върви по линията на майка си, съвсем друго направление. Баща му занаятчия, иска и него да направи занаятчия. Синът обича технически работи, по техниката иска да следва. Бащата иска да го направи като него занаятчия. Синът направи едно хвърчило и ще го пусне. Бащата дойде да го бие, как смее да прави хвърчила, да си губи времето. Той прави изследвания, вятърът като духа, как се движи хвърчилото, дългият конец как се огъва. Казва един ден: „Ти човек няма да станеш с тия хвърчила.” Връзва го с главата надолу го пуца в кладенеца. Синът казва на баща си: „Не съжалявам, че ще умра, но съжалявам, че имам 4 сестрички и няма кой да ги гледа.” Този баща сам ми казваше: „Като ми каза това, жегна ме нещо и го извадих от кладенеца и го пуснах.” Но и бащата направи едно хвърчило, само че не го пусна нагоре, но надолу. Бащата не разбираше закона на хвърчилата. Моралът на съвременните хора е подобен на този на бащата. Казва: „С хвърчила работа не става.” Ако пуцаме хората в кладенеца, става ли?

Сега числата сами по себе си като че нямат цена. Да допуснем, че имате числото едно. Вас ви дават един кон, вие се радвате, имате един плюс, придобивате. Но дойдат след време и вземат коня от вас, вие страдате. Конят какво отношение има? – Той е създаден за един самостоятелен живот като единица. Вие с идването на коня се радвате, като вземат коня от вас, страдате. Защо? – То е неразбиране на философията. Вие, ако разбирате закона на коня, трябва и като идва конят да се радвате, и като заминава, пак да се радвате. Когато Слънцето изгрява, трябва да се радвате и когато залязва, пак да се радвате. Понеже, туй, което е приятно на нас, е приятно и на другите. Ако туй Слънце изгряваше само за нас, щеше да бъде приятно на нас, но неприятно на другите. Сега приятното и неприятното създават еднакви права на всичките хора да се ползват от всичките блага при дадените условия, при които живеем.

Трябва да дадем условие на всяка една наша мисъл, не само на някои специфични мисли. Ние сме много пристрастни към мислите. Някои обичаме да ги отхвърляме. Не е право. Всяка една мисъл в дадения случай е тъй интересна, както най-възвишената мисъл. Казваш: „Тази мисъл не струва.“ Върху такава мисъл искаш да станеш господар. Не е лошо да бъдеш господар, но за да бъдеш господар, трябва да направиш хората около тебе щастливи. Икаш да станеш слуга при дадени условия, като слуга трябва да направиш всичките хора около себе си щастливи. Ти като човек имаш силата, знанието, Мъдростта и като слуга може да ги направиш щастливи, и като господар може да ги направиш щастливи, но в дадения случай трябва да знаеш да господарстваш и да слугуваш. Ако ти знаеш да господарстваш, а не знаеш да слугуваш, ти ще си създадеш зло, пък ако знаеш да слугуваш, пък не знаеш да господарстваш, пак ще си създадеш зло. Следователно слугите създават половината зло и господарите създават другата половина зло. Цялото зло се създава от господарите и слугите, които не знаят как да господарстват и не знаят как да слугуват.

Сега всички говорят за новата религия. Как ще дойде тя? – Ние искаме да дойде новото. Ако направите най-хубавото здание да продавате месо или някоя скотобойна, какво сте направили? – Разправяше ми един господин, който бил в Чикаго, в една от големите скотобойни как модерно убиват животните. Питам: В какво седи културата? – Хиляди и хиляди животни постоянно избиват. Той ми разправяше начина как става тази манипулация.

Ние, съвременните хора, искаме да победим. Чудни сме. Искामе победа, която никога няма да дойде. Пътят, по който съвременните народи вървят за победа, никога няма да дойде победата. Пътят, в който съвременните християнски народи вървят, нищо добро не ги очаква. Единственият път е, ако приемат Божественото. Тогава този порядък ще се измени и ще дойде Божественият порядък. Те поста-

вят въпроса, като че зависи от тях. Не зависи от тях. Съвременната култура или ще приеме новата култура по Божественото, или народите ще се обезличат и после ще започне една нова култура, както в миналото е ставало. Предсказано е, че в нашите времена, Бог ще постави едно Царство, което ще бъде над другите царства. Всичките други царства трябва да станат доминиони на туй царство. Всички хора трябва да станат граждани на туй царство.

Та казвам: Мислите ли, че Бог, Който седи във вас, но тайно наблюдава всичко, вие Го носите в себе си, мислите ли, че Той е от слабите. Какво разбирате да възкръсне Господ и да се разпръснат враговете му. Знаете, какво би станало, когато Господ се пробуди във всичките хора, изведнъж заговори в бащи, майки, синове, в дъщери, слуги, войници, офицери, свещеници, ако Той заговори във всеки, знаете какво ще стане? – Ще стане най-чудното нещо, най-хубавото нещо. Но вие всичките хора имате желание Господ да говори с човешки езици. Нас ни е говорено по човешки. Няма страдание, което да не сме опитали. То е човешкият език. Какво ще опитваме всичките форми на този език? – Насила ние сме опитвали от хиляди и хиляди години и какво ще опитваме същия език за бъдеще. Господ ще заговори в нас на новата форма на Любовта и сърцата на хората ще се изменят. Каменните сърца ще се изменят, ще станат плътски сърца. Любовта ще заговори в тях, ще каже: „Тръгнете по добрия път. Ще се разберем каквото Господ е казал, ще изпълним Волята Божия всички.“

Ще кажете сега: „Не ти е позволено така да говориш в днешните времена.“ – Онзи, Който ме е изпратил, ми казва. Казват: „Кажи името на този.“

Онова, което казвам, ще бъде, 101% ще бъде, понеже е Божие. Онзи, Който е казал, ще го направи. Ще видят това хората. Бог е, Който говори на сърцата. Вие сега ще кажете: „Тъй казва.“ Аз искам Господ да заговори във всинца ви. Само така ще ме разберете.

Ако Господ не говори във вас, вие казвате: „Дали говори на хората или не.” Вие сте на крив път. Аз не искам вие да бъдете като мене, нито аз искам да бъда като вас. Може да бъдем подобни. Знаеш какво значи подобни? – Подобие значи ти изгубваш парите, аз ги намеря и ти ги донеса. Мязам на тебе. Желание има в мене, като взема чуждото, аз да го взема, но в мене има и друго желание да го дам на този, на когото принадлежи. Ти го държиш само за себе си, като го изгубиш само тогава го даваш на другите. Като изгубиш, тревожиш се. Аз се радвам, като го намеря, че ще го донеса. Казвам: Занесете всичко онова на онзи, което сте намерили, на онези, които са го изгубили. То е новото учение. Изгубил някой служението. То е старото. Спечелил служението, то е новото. Най-голямата придобивка сега е всички да воювате чрез Любовта. Желая на всинца да имате една победа. Това са героите в света, по цялото лице на Земята с Любов да побеждават. Само така ще се внесе в света новият ред и порядък, и справедливост за всички. На всеки човек да се даде съответстващото, което Бог Му е дал и всички народи да благуват. Господ желае доброто на всеки народ, понеже Той ги и създал. Не желае нещастieto на кой и да е народ. Не желае нещастieto на един дом или на един човек. Казва: „Не благоволява душата Ми в смъртта на грешника.” Казва: „Напуснете старите пътища, тогава всичко туй ще се заличи.”

Евреите казват на изцеления: „В съботен ден не ти се позволява да дигнеш одъра си.” Евреите не разбраха. По стария начин разбираха. В събота не се позволява да вземаш пари, отдето имаш да вземаш. Туй не ти е позволено в събота. Тъй писал Моисей. В събота е позволено да идеш и да дадеш хиляда лева, да идеш и да занесеш един чувал брашно, да цериш болни. В събота не е позволено да идеш да туриш някого в затвора. В съботен ден не ти е позволено да палиш огън, но ти е позволено да запалиш една нова мисъл в ума си, в съботен ден е позволено да запалиш огъня на

сърцето си, в съботен ден е позволено да запалиш един нов огън на тялото си, който ще внесе здраве и спокойствие.

„Дигни одъра си.” Напусни болницата и иди да проповядваш новото учение. Да бъдеш свещ на Господа. Като излезеш да се запалиш и всички се учат от него /тебе/. 38 години чака, какъв характер. Прередят го, той не се бунтува, но чака идната година. Другата година пак го прередят, казва: „Добър е Господ, другата година.” 38 години са го пререждали и той казва на Христа: „Няма кой да ме тури пръв във водата, ще чакам 39-та година.” Господ изпраща специално един човек, който му казва: „Дигни одъра си.” Този ангел дойде, но казва: „Във водата няма да влизаш. Само дигни одъра си и излез навън.”

Та казвам и на вас: Няма нужда да влизате в къпалнята. Вие може да имате мнение за вас, че сте много напреднали, че имате ново разбиране. Не го отричам това. Но при новото, което ви очаква за бъдеще, то е само една малка подготовка. Трябва да бъдем готови за ония блага, които Бог е определил, да ги приложим. Да се обнови човек. В човека живеят двама души: старият и новият човек. Старият човек трябва да предаде всички имущества на новия човек. Новият човек трябва да стане господар, старият човек – слуга. То е новото учение. Старият човек да стане слуга, да слуша, младият човек да стане господар.

Пожелавам в себе си да станете добри господари и добри слуги.

Дайте място на Любовта във вас да отгледа Господа, да възрасне и вие всички да бъдете свободни.

Тайна Молитва.

19 беседа, държана на 1 февруари 1942 г., неделя, 10 ч
Изгрев-София.

И ПАК ПИШЕШЕ

Отче Наш. „В начало бе Словото.”

Ще прочета част от 8-та глава от Евангелието на Йоана от начало до 9 стих.

„Духът Божи.”

Последният стих казва: „Наведе се долу и пак пишеше.” Изобщо всичките хора, когато пишат, се навеждат. Няма някой, който да не се навежда. Има неща в света възможни, има неща невъзможни. Невъзможно е да приемеш Слънцето на гости, никак не е възможно. Желанието ти ще остане нереализирано. Не само ти, но и Земята ще пожелае да дойде на гости, няма къде да го приеме. Невъзможно е да приемеш един Слънчев лъч на гости у себе си. Невъзможно е целият океан да го събере, но възможно е една капка да я приемеш на гости. Мислят хората какво отношение има слънчевия лъч. Това е новото, което всеки ден иде. Хората мислят, че няма какво да учат. Те едва са започнали да учат. Когато Бог създаде света, най-първо създаде най-малките животни до слона, до човека. Хиляди години учеха и слонът беше учен професор с всичките дипломи. Обаче този слон, като влезе в човешкото царство, стана малко дете, едва го приемат в първо отделение. Мнозина от вас мислят, като идат в оня свят, как ще ги приемат. Хората имат много смешни идеи за оня свят. Не смешни, защото смях произтича от мях. Набрани неща като сирене в една кожа, то е смях. Такива работи ние сме насъбрали и мислим, че знаем какво е оня свят. Невъзможно е човек да знае какво има в оня свят, без човек да е ходил. Има някои ясновидци, които виждат, но туй, което ясновидците виждат, то е друго. Те виждат само картини от оня свят, както вие виждате работите на кино. Но кината не предста-

вят нещо реално. Реалността се отличава с няколко качества. Тя носи живот. Реалността носи мир, реалността носи спокойствие; реалността носи сила; реалността носи богатство; реалността носи знание; реалността носи доброта, всичко носи реалността в себе си. Реалният живот научно другояче обясняват.

На нас, съвременните хора, ни трябва една нова философия, която да може да ни постави да живеем тъй, както трябва. Аз съм виждал много цигулари и за някои съм чакал, търпение съм имал да ги изслушам, да престанат, да не ме смущават. Ходил съм и на концерти, но е трябвало да търпя. Някои съм слушал, въодушевявал съм се. Чрез музикалните вълни от музиканта излиза нещо, което се предава на другите. От някои музиканти излиза една музикална каша, която се предава на другите, която е без съдържание. Сега туй не е упрек. Музикант, който не знае да свири, не е музикант. Човек, който не знае да мисли, не е човек. Човек, който не може да чувства добре, не е човек. Човек, който не може да постъпва добре, той не е човек. Сега искаме да знаем реалността на нещата. Сега ще ви говоря не да се обезсърчавате. Ние трябва да се обезсърчаваме от сегашния живот, който живеем. Чудното е, че хората не се обезсърчават от сегашния живот, който живеят, а като им се говори за хубавия живот, обезсърчават се и казват: „То е нещо невъзможно.“ Ако идат от хубавото, защо ще се обезсърчават? – Мислите ли, че онази мома, която прави забрадките си, прави веждите си, помазва се, грижи се за дрехите си, всичките дипли са на място, панделките ѝ, обувката ѝ боядисани, мислите ли, че ако влезе в реалния живот, тия мазилки ще останат по нея? – Аз наричам това забавление на момите. Това са техни кукли, с които те се занимават. Не са лоши тия работи, отлични са. Защо момите се помазват? – Ако не се намазват, е по-лошо, даже не бих харесал една мома, която не се маже. Трябва да се маже. Къща, която не се маже, се разваля. Ще намажеш с най-хубавата боя.

Сега всинца сте млади. Вие мислите, че някои сте стари, някои млади. Самозаблуждавате се. Вие се самозаблуждавате тъй, както актьорите в театъра, някой млад човек го направят стар или пък стария го направят млад.

Новият живот не може да дойде без едно вътрешно разбиране. В музиката туй го наричат да се постави гласът. Аз съм виждал много музиканти все поставят гласа им, а гласът остава си непоставен. Дойде един професор, постави му гласа, освен че не го постави, но изгуби тембъра на гласа си, изгуби онази пластичност на гласа. Аз съм препоръчвал на музикантите, като дойде един учител по музика, той да го научи най-първо да обича музиката. То е първият урок: да обича музикалните тонове. Като види тоновете, да ги обикне. Преди да пее, да ги обикне. То е предисловие, за да може да пее. И второ той трябва да разбира цената на един тон. Вие вземате тона „до”. Знаете /ли/ колко се харчи за един тон, да го изпееш? – Един тон, за да го изпееш вярно, цяла нота струва сто хиляди лева, английски лири. Да го изпееш правилно, толкоз материал се изразходва. Да го кажеш на български - сто хиляди лева. Половин тон взема 50 хиляди лева златни, не книжни пари, защото в Невидимия свят не функционират книжните пари. Четвърт тон ще струва 25 хиляди, една осмина 12 хиляди и половина и тъй ще ги делите. Тогава ще сметнете една песен, която изпее-те, колко струва. „В Начало бе Словото”, колко струва? – Трябва да имаме една цена. Пеем песните, харчи се. В Природата има едно изобилие на благата, които ние не ги оценяваме, казваме: „То нищо не струва.” Как не струва? – Ние, като пеем тази песен, не я пеем само ние. Едновременно се пее навсякъде. Ако вие бихте слушали как се пее в едно събрание на другия свят, вие щяхте да се обезсърчите, щяхте да запушите устата си и не щяхте да пеете вече. Но щяхте да се научите да бъдете най-добрите слушатели на пеенето. Игла да падне на земята, ще се чуе. Сега как пеят едни,

други се въртят, говорят, чува се скърцане. Като съм ходил на концерти, гледам някои взели нотите, проверяват като професор ще вземе ли вярно тоновете. Онзи човек 30 години се учил да свири, онзи на книгата проверява дали свири правилно, да не би да вземе някой тон невярно.

Та казвам: Първото нещо, ако идете в оня свят, ще ви попитат да изпеете една песен. Как ще изпеете „В Начало бе Словото”. Сега много лесно казват: „Кръвта на Господа Исуса Христа ще ни спаси.” Наше е Царството Божие. Но то е неразбиране на живота. Музиката спасява, но музиката, която се пее, не която е написана на книга. Кръвта, която се превърнала на живи мисли, на живи чувства, на живи постъпки, на жива сила, която работи. Да. Казвам: „Има едно заблуждение в света, от което хората трябва да се освободят. Трябва да оставим хората да се занимават. С какво се занимават хората, това нас не ни интересува. С какво се занимават паяците. Ако искам да зная защо в някой ъгъл турил паяжина и защо на върха на някое дърво, какъв отговор ще дам. Той я строил, той е специалист. Той е рибар. Разбира от метеорология. Направи мрежата някъде, като духа вятър да може да духне някоя муха да се залепи. Прави я, отдето има течение, да може да хваща мухи. Някой път е на центъра на паяжината, някой път се е скрил. Има съображения. Защо някой път седи в центъра, някой път го няма никакъв. Някой път иска да бъде невидим, скрит. Когато паякът дълго време седи, той на центъра седи, когато намислил да се скрие, напуска центъра и избира ново място. Той постъпва така, но и хората така постъпват с къщата си. Човек направи някоя къща, живее в нея, не я напуска. Докато я обича, не я напуска, седи в къщата. После започва да обикаля другите къщи, направи друга къща, напусне първата, иска да я продаде. И паякът прави същото. Гледа мрежата, казва: „Не струва.” Търси друго място да си прави нова мрежа. Аз паяка го цитирам като един специалист

на мрежи. Такъв майстор е, че хората не могат като него да правят такива нишки, тънки нишки. Специалист е в туй отношение. Направи такава нишка, че астрономите я вземат за секторите на своите телескопи, да могат да видят звездите в коя част на небето се падат. Казвам: Не е лесно човек да мисли. Човешката мисъл е съставена от най-фина материя, функционират най-фините сили на Земята. Има неща още по-фини от човешката мисъл, но за тях няма да говорим. Имаме четири състояния на материята. Едното твърдо състояние, което завзема най-малкото пространство. Жидката материя, която завзема по-голямото пространство, газообразната завзема още по-голямо и етерната най-голямото. В жидката материя молекулата играе роля. В газообразната материя роля играе атомът. В етера играе роля йонът. Вие знаете, твърдите тела са неподвижни. Често човек стане твърд, неподвижен, не мисли, не чувства. Щом не чувстваш, станеш твърд, тогава имаш едно недоволство в себе си. Твърдостта в човека винаги произвежда недоволство. Имаш само една опорна точка, не знаеш защо си дошъл на Земята, казваш: „Не зная защо съм дошъл на Земята.“ Учениците знаят защо са влезли в училището, цигуларите знаят защо свирят, готвачът знае защо готви, орачът знае защо оре. Питате някой защо е дошъл на Земята, не знае. Тия хора, които не знаят нищо, искат да оправят света. Ако ви попитат защо Господ създаде очите на човека, какво ще кажете. – Да възприема най-фината материя. Разни са категориите на цветовете, които идват от Слънцето и влизат в очите. Най-ниските трептения, ония, които виждаме имат 400 билиона, други имат повече и достигат до 700-800 билиона трептения. Така се образуват цветовете. Ако в човека червеният цвят не влиза, не може да се прояви, не може да бъде подвижен. Ако портокаленият цвят не дойде, материята, която портокаленият цвят носи, ако не влезе в очите, личността на човека ще остане недоразвита, неговата индивидуалност ста-

ва недоразвита. Ако жълтият цвят не влиза в очите, неговият ум остава неподвижен, неразвит. Ако зеленият цвят не влезе, тогава неговото растение ще спре. Ако синият цвят не влезе, неговата вяра ще се атрофира. Казва: „Защо ни е светлината?“ – Светлината има отношение към целокупния живот на човека. Тя е представителка. Бог се проявява чрез нея. Някой казва: „Къде е Господ?“ – То е материално схващане. По един материалистичен начин ние никога не може да намерим Бога. Ще намерим такъв Господ като нас. Казват: „Понеже Господ ни направил по образ и подобие свое.“ Хубаво, ако идете на север, един ескимос, който е облечен в мечка кожа, дори лицето му не виждате, този човек направен ли е по образ и подобие? – Хората имат доста мечки кожи. Рядко ще срещнеш някой човек, който да има човешки образ. Сегиз-тогиз ще видите някой светия, да видите Божественото лице. В децата виждате някой път онази невинност и чистота. Във възрастните хора виждам лъжите в тях, едно прикритие, представят се такива, каквито не са. То не е образ на Бога. Образ и подобие на Бога, това е най-мощното нещо. Човек, като почувства това, той се усеща свободен в света. Да си в Бога, значи да си свободен от всички ограничения, които съществуват. Ти ще бъдеш и видим, и невидим. Ако си по образ и подобие, ти ще ходиш навсякъде по Вселената, ще имаш картбланш. Няма да чакаш да те освободят от затвора, няма да се оплакваш от болести, няма да се оплакваш от сиромашия. Всички сега се оплакват от сиромашия. Хората много страдат, че и са направени по образ и подобие. Това как да го наречеш? – Ние го наричаме реално, но е човешко. То е заблуждението на ония велики Истини, които сме изопачили в себе си, та всички страдаме днес. Ако кажеш Истината на хората, казват: „Кой е авторитет?“ – Питам сега: От толкоз хиляди години колко хора има, които са останали на Земята откакто е създаден светът да го помнят историята от Адама досега? – Има.

Сега аз ви говоря не за безпокойството, но да се освободите от една вътрешна кал, която е закаляла човешкия ум, една вътрешна кал, която е закаляла човешкото тяло. Да се освободи човек от калта на ума си, от калта на сърцето и от калта на тялото да се освободи. Тогава човек е направен по образ и подобие на Бога, ще мяза на един красив /човек/ и още от половин километър ще чувстваш ухание да излиза от него. От половин километър ще виждаш светлина да излиза от него и да осветява цялата местност. Един човек, който е по образ и подобие, той цялата местност ще осветява. Сега туй ни предстои. Ако една жица може да бъде проводник на електричеството, защо ние да не бъдем проводници на Бога? – Възможно е. Ако е възможно за жицата да праща светлината и да осветява целия салон тук, защо човек да не може да осветява една местност? – Христос казва: „Вие сте виделината на света.” Сега туй няма да стане по наше желание. То е предопределено. Бог изисква да бъдем подобни Него. Казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш небесни.” Но под „съвършенство” какво разбирате вие? – Съвършенството разбира безсмъртие. Съвършенството разбира онази пълна Любов. Съвършенството разбира всезнание. Всичко може да знаем. Онова, което Бог е създал, ние ще го знаем. Той го създал за нас, то е предметно учение. Ние не трябва да се отказваме. Програмата в един университет, в една гимназия или в отделенията, тази програма е за децата. Всичкото знание, което децата учат в четирите отделения, може да го придобият. Всичкото знание, което децата учат в гимназията, може да го придобият. Всичкото знание, което учат в университета, може да го придобият. Най-после всичкото знание, което се преподава на Земята, може да го добием. Не трябва да мислим, че не остава нищо какво да учим. То е едва началото на един по-висш живот. Спрели ли сте се някой път да мислите върху една мравя, какво е нейното понятие, нейното схващане за живота. Едва ние можем

да дойдем в съприкосновение с нейното съзнание, да видиш какво мисли в дадения случай тази мравя.

Казвам: Сега ви говоря върху една реалност, която ви предстои да реализирате. Мнозина са проповядвали за Христа. Какво не са проповядвали? – За Христа са проповядвали туй, което не е. Христос дойде да изправи една погрешка. Той да изправи единствената погрешка на непослушанието на Адама и Ева. То беше Неговата задача, да образува една връзка на непослушанието. Казва: „Не дойдох да изпълня своята си воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил.” Той постави Адама и Ева в рая като проповедници на Новото учение и там те не устояха. Вторият Адам дойде да покаже по кой начин може да поправи погрешката. Адам и Ева имаха много добри условия в рая. Раят беше отлична градина, съобщава се с ангелите, всички животни им служеха, всички растения им служеха, и при това не бяха доволни, искаха да станат като Бога, големи хора да станат като Бога, да създадат един нов свят. Тази идея влезе в ума на Ева. Тя искаше да стане голяма, че да знаят коя е Ева. После, като представи идеята на Адама, и двамата проектираха да бъдат богове, и двамата създадоха сегашния свят. Туй, което сега е в света, Адам и Ева го създадоха. Човек го създаде. Нашият пръв баща и нашата първа майка създадоха да се бият, да се избиват. Още като излязоха из рая, родиха двама синове и единият уби другия.

Чудя се на някои хора, които нямат самообладание. Гледам, не могат да се търпят двама. Казва: „Този не ми е приятен.” Нима мислите, че ние сме приятни на Бога тъй, както живеем. Мислите ли, че ако един цигулар не знае да свири, само търка цигулката, ще ни бъде приятен? Мислите ли, че ако дойде един креслив певец, ще се напъва само да кряска и ще ни бъде приятен? – В пеенето не /се/ иска голямо напъване. Та ние искаме по закон да станем добри. Добротата е вложена в нас, трябва да бъдем добри. Трябва

да повикаме доброто. Ние искаме да станем умни. Но разумността е вложена в нас, ние трябва да приемем разумността. Силата е вложена в нас, ние трябва да приеме силата. Всичко се изисква от нас. Само едно проявление се иска. Всичкото изкуство е там. Тогава ние пренебрегваме ония малките подтици. Дойде един малък подтик, пренебрегнем го. Тия малките подтици образуват велики работи в света. Подтиктът на една клечка създава едно щастие. Един поглед може да създаде едно щастие. Разправяше ми един господин: Вървя, казва, бях си турил револвера, исках да претрепя едного. Имах да му давам, той ме обиди, исках да го претрепя. Като вървах, среща ме едно момиче и като ме погледна, всичко туй се стопи, забравих. В ума ми стана един преврат. Рекох: Това е безумие. Хвърлих револвера и започнах да мисля за това момиче. Погледът ѝ седи в ума ми, заговори ми нещо в мене. Като срещнах тази мома видях, колко съм грозен, а тя колко е красива. Казах си: Отсега нататък искам да стана красив като нея.” Че, ако ние не можем да възприемем Любовта, тя да стане едно отражение и ние да можем да се освободим от нашата грозота, която съществува сега, ние не сме свършени. Не се самоосъждайте.

Ще ви приведа едно изяснение. Има един разказ, казват, че е български, но той е източен. Някой си Хасан взел пари назаем. Обещал на третия месец да върне парите. Онзи, който му дал парите, го дал под съд. Викат го при кадията, съдията. Казва кадията: „Хасан, ти имаш да даваш на този човек.” Казва: „Господин кадия, то е моя работа.” – „Той те дал под съд.” – „То е негова работа.” – „Ако не платиш, ще те осъдя.” – „То е твоя работа.” Разсъждава Хасан, казва: „Господин съдия, той ме е дал под съд. Като ме осъдите, ако има какво да продадете, да вземете парите, ще му платите. Но като няма нищо да продадете, ще ме осъдите, ще вляза в затвора, той ще си вземе ли парите? – Онзи, който ме е дал под съд, не е постъпил разумно. Понеже виждам господин

съдия, че вие сте умен човек, вие няма да бъдете тъй глупав да ме осъдите, понеже той ще изплати, пък и аз щ е изгубя, дето ще бъда в затвора. Ако не ме осъдите, ще работя, ще платя парите.” Ние бързаме сега. Някой има да дава нещо. То е негова работа. Ти имаш да вземаш. То е твоя работа. Сега да съпоставим. Нашият живот е да учим. Знаеш каква красота има в учението? – Знаете ли вие, че на съвременните религиозни хора им трябва най-малко 10 години как да се упражняваш, да знаеш как да проектираш една мисъл, да гледаш, най-първо трябва да избереш особен ъгъл, по който да изпратиш тази светлина от очите. Ако не пратиш по тази линия, тази мисъл не може да се предаде. Значи има изкуство на тия мускули. Срещаш един хубав поглед, този човек поставил хубаво мускулите на очите си, виждаш една хармония. Като погледнеш на него, виждаш нещо хармонично. Срещаш, но напрегнато една необузdana енергия, наместо да произведе мекота, произвежда страх. Вие виждали ли сте на пътя мечка да те погледне или кобра да те погледне? – Ще настръхне косата ти. Не мислете, че тия същества са глупави. Казват, че животните са глупави, как са глупави? – Кобрата, която вие мислите глупава, измислила такава отрова, че като ухапе, за една минута умира жертвата ѝ. Този химик, който може да приготви такава отрова, глупав ли е? – Казвате, че рибите са глупави. Риби има, които по опашките си имат лампички, по три и четири лампички имат. Глупави ли са? – Отдавна са се занимавали с електричеството, упражняват светлината и чрез нея привличат жертвите си, да може да се нахранят. Мислите ли, че дърветата са глупави? – те, които създават червени плодове, зелени листа, които носят слънчевата енергия, събрана на едно място, глупави ли са? – Не са глупави, но специалисти са учени. Ние, съвременните хора, мислим, че ние сме най-умните хора. Всичките камъни, дървета, животни са простаци, невежи, ние всичко знаем. Не е вярно. Всичко онова, което Бог е създал, е добро и разумно.

Растенията са предметно учение за нас. Животните са предметно учение за нас. Ние, хората, сме предметно учение за ангелите. Тази борба, която съществува вътре във вас, тя е предметно учение. Много пъти като дойде един ангел, иска да знае, защо употребяваш някъде бялата лъжа, какви са подбужденията? – Или пък крадеш някъде. Той се чуди какво те е подбудило да крадеш от някоя каса, да извадиш парите, кои са подбудителните причини? – Има едно чувство при слепите очи. Човек има желание да има, да притежава нещо. Туй чувство е от Бога турено. Туй желание има физически функции, има духовни функции. Не само искаш да имаш нещо на Земята, волове, говеда, но същевременно имаш желание да имаш знание. Пак същото чувство работи. После искаш да бъдеш добър. Туй желание се отнася и към духовния свят. Когато туй чувство е анормално развито, тогава човек взема повече, отколкото му трябва. Мязаме на ония циганки, които ходят с торбите да просят, оттук една парче, оттам едно парче. Върне се, вечерно време дисагите пълни, торбата отпред и отзад пълна. Защо ѝ е на таз циганка толкоз хляб? „Достатъчно е на деня неговото зло.” Достатъчно е на деня 200-300 грама. Индусите употребяват 100 грама на ден ориз. В сто грама, ако ние бихме яли с Любов, се съдържа енергия за цял ден, щяхме да бъдем здрави. Сега в яденето сме недоволни. Казваш, че масло нямало, че пипер нямало. Българинът без пипер не може - Англичанинът или американецът, ако има пипер, ще мисли, че са го отровили.

Пътува един американски проповедник в Западната част на Америка. Изважда проповедникът едни краставички, американците имат такива малки краставички, направени армея, но са люти като нашите арнаутски чушки. Изважда той и взема едно малко парче. Там гледа един господин и казва: „Господине, можеш ли да ми послужиш малко.” Той не знаел какви са тия краставички. Отрязва си една голямо парче и като го взема, задъхва се

от лютина. Казва: „Слушай, господине, вие какъв сте?“ – „Проповедник.“ – „Много пъти съм слушал да проповядват за огнените камъни на ада, но за пръв път виждам вие да ги носите.“ Сега за изяснение. Един от председателите на Съединените щати повикал двама индийски главатар, един стар и един млад главатар. По американски дал едно угощение. Имало нещо като нашия хрян, люто. Младият проповедник /главатар/ взел от хряна и понеже си взел повече, започнали да му текат сълзи. Старият проповедник /главатар/ го пита защо плаче. Казва: „Плача, понеже миналата година по днешния ден баща ми се удави в Горановото езеро.“ Той не плаче за баща си, но така казва. Старият проповедник /главатар/ си взел и той от хряна и като взел, и той започнал да плаче. Пита го младият главатар защо плаче. Плача, казва, защото и ти не се удави с баща си заедно миналата година.

Ние, съвременните хора, изясняваме нещата тъй, както не трябва. По този начин не се изясняват. Ние трябва да изхвърлим метода на самоосъждането. Вземете, един държавник го осъждаме, че не постъпил добре. Знаете ли колко мъчно е човек да направи нещо, да управлява? Може да разсъждавате, но един цар какво може да направи. Един министър какво може да направи, един военачалник какво може да направи? Мислите ли, че хората могат да направят нещо? – Не е лесна работа. Много работи трябва да се предвидят, да се създаде една хармония, да се турят в един порядък, то е трудно. Често осъждаме, че майката родила такива деца. Как да ги роди? – Не разсъждавайте. Най-първо не разбирайте Божия закон. Раждат без разбиране. Възпитава без разбиране. Как ще оправят света? – Разбиране трябва.

Любовта трябва да се тури в основата на всички наши постъпки. Родиш една мисъл, с Любов да я родиш. Родиш едно желание, с Любов да го родиш. Родиш една постъпка, с Любов да я родиш. Постъпката с тебе да тръгне, чувството с тебе да ходи и мисълта

с тебе да ходи. Докато човек губи своите мисли, не може да бъде силен. Докато човек губи своите чувства, силен не може да бъде. Докато човек губи своите постъпки, не може да бъде здрав. Здраве то на човека седи в постъпките. Те трябва да бъдат сила в тялото. Та казвам: Мислите ни трябва да бъдат силни, че да очистят тялото ни от всичката тази кал, която от векове се наслоила вътре. В Америка един професор – германец като кръщавал нервните болести, турил им 400 имена и най-после турил името „американичи“. И ние казваме сега: „американичи“ – грехът е престъпление, наследственост. Нищо не е наследствено. Без Любов, грехът в света, престъпната постъпка иде. На вас казвам: В някои отношения вие знаете повече от мене. Аз не мога да се меря с вас. Вие сте по-майстори от мене да грешите. Аз още не съм се научил. Ако реша да греша, от вас трябва да се уча, бих взел някои от вас за професори. После тъй да се преиначават работите, да се заобикалят, пак сте майстори. То туй не е лесна работа. В едно българско семейство ми разправят следното: Казва: „Аз се срамувам от себе си.“ Казва: „Във Великопости опекохме кокошка, пък варихме и коприва. Турихме на софрата кокошката, но ето иде един съсед. Скрихме кокошката под софрата, извадихме копривата. Той влезе, седи говори, ние не го каним. Искаме да си иде, той се навърта. Поседя половин час, измъчихме се. Казвам: „Сега не искаме да те каним на коприва.“ Той доста досетлив, казва: „Като отговорите, тогава ще ме поканите.“ Той усеща кокошката отдолу.

Казвате: „Детска чистота.“ Няма по-красиво нещо от чистотата. То е онази чистата мисъл, която е пълна с етерно състояние, той нареченото четвърто тяло. Дето цари светът остава прекрасен обект за наблюдение. Тогава човек ще почувства, какво нещо е чистата радост. Да видиш, че няма нищо криво, всички неща са хармонични. Всичко наоколо ухае, трептят лъчите на Слънцето и цветята, не виждаш никъде повяхнал цвят, не виждаш никъде пра-

шинка. Всичките пращинки са на място. Въздухът е чист, земята долу е чиста, водата е чиста. Не може никъде да видиш и най-малкото петно, казва: „Каква е целта на живота?” - Целта на живота е да бъдем чисти. Чистота се изисква. Да имаш едно тяло чисто, да имаш сърце чисто, да имаш ум чист. През всичките пертурбации, които могат да стават, ти да не изгубиш образа на Бога, Който живее вътре в тебе. Да държиш този образ на Бога. Казва: „С какво съм заслужил?” – Днешният ден Слънцето изгряло за нас, ползвай се от неговата светлина. Вие слушате гласа на Господа, Който казва: „Създадох света за вас да се учите. Създадох очите да гледате, ушите да слушате. Създадох носа да миришете, създадох устата да вкусвате всичките блага. Създадох ръцете ви да работите, да свирите. Създадох краката да ходите в пътя на доброто. Създадох тялото ви да сте в съобщение с целия свят и да се ползвате от всички блага.” Туй е, което Господ говори сега. Може да запитате някои, туй вярно ли е? – Без една постоянна и могъща Любов в света нищо не може да се постигне. Без една Вяра непоколебима нищо не може да се постигне. Без една Надежда, в която човек никога не се обезсърчава, защото обезсърчението иде от Надеждата – когато Надеждата отслабва, човек се обезсърчава. Когато Вярата отслабне, човек се обезсърчава. Когато Любовта отслабне, човек злобен става. Злобата от малката Любов се ражда. Безверието от малката вяра се ражда. Безнадеждието от малката надежда се ражда. Пълна и изобилна надежда човек трябва да има. Като погледне, да се радва и да каже: „Светът за мене е създаден.” Ще оправя надеждата, която Бог е вложил в мене. Няма да изменя закона. Всичко туй за мене е създадено. Ще уча. Не искам нито един от вас да каже: „Стар съм няма какво да правя.” Ако не знаете, какво да правите, тогава там, дето отивате, какво ще правите? – Ако тук с телескопа не може да гледате небето, в оня свят, като идете без телескоп, какво ще правите? – В оня свят ще влезете, ръце няма-

те, крака нямате, уши нямате, уста, нос нямате. Тогава трябва да създадете ново тяло. Новото тяло как ще функционира? Ако знаеш как да управляваш физическото тяло, ще знаеш как да управляваш и духовното. Ако не си управлявал добре физическото, то не можеш добре да управляваш и духовното. Ако за естественото знание, онова, което е създадено за вас, вие сте немарливи, как ще знаете онова знание, което надвишава физическото.

Казвам: „Наведе се надолу и пишеше.” Като дойдете да осъждате, пишете надолу. Грехът да си върви на своето място. Лошата мисъл откъдето и да е дошла, да си върви, лошото желание да си върви и лошата постъпка да си върви, не сме отговорни. Лошите мисли ние знаем откъде идат. Ние нямаме нищо общо с тях. Лошите постъпки знаем откъде идат. Не трябва да се ангажираме с чужди борчове. Ние се ангажираме с дядо ми, баба ми. Дядо ти, баща ти били в заблуждение, що взимаш чужди дългове да ги плащаш? – Ти се ангажираш с чужди дългове. Използвайте сегашните блага, които имате. Сега да допуснем, че ти си болен. Ако имаш пари, ще идеш на лекар, но нямаш пари, болен си. Изпей си една песен, ще оздравееш. Изпей една песен като нашата: „Красив е животът, що изпълня цялата земя.” Изпей я три пъти и ще оздравееш. Най-после изпей: „В Начало бе Словото.” Ти ще туриш философията: „Ако я изпея, ще оздравея ли?” – Като не я изпееш, ще оздравееш ли? – Като я изпееш, ще оздравееш.

Та казвам: Трябва да турим мощното. Всички говорят за младите, че сме млади. Всички, които сте остарели, изгубили сте Любовта. Защо да не можете да приемете Любовта на младите, които са проводници на Божията Любов в света? – Аз бих препоръчал на някои стари, които са изгубили Любовта в света, да повикат едно дете, да се научат какво е Любов. Повикайте едно дете на 4-5 години, то ще ви покаже. Наскоро дадох съвет на една сестра, която минава за доста напреднала, сега закъсала, понеже й

дали болест за изпитание. Казва ми: „Какво да правя?“ – Рекох: Ще повикаш една дете на 5 години, ще го нахраниш добре и ще му кажеш, да ти каже една хубава дума. Каквото ти каже детето, ела че ми го кажи. След като се нахранило, то й казало: „Сестра, много се безпокоиш.“ Казвам: Туй дете й казало право. Казвам на нея: Ти се безпокоиш, трябва да бъдеш спокойна. Защото Господ е промислил, няма какво ти да мислиш. Ти мислиш, като че Господ те е забравил. Всеки може да те забрави, но Онзи, Който те е пратил на Земята, няма да те забрави. Казва: „Господ ви написал на дланта си.“ Той като погледне, вижда ви на дясната си ръка. Казвам: Понеже, сте написани на Божията ръка, не правете петна на тази ръка. Не само да бъдете написани, но Господ, като погледне на ръката си, да каже: „Добро е това дете, радвам се.“ Да не каже: „Погрозняло това дете.“ Мене не ме интересуват погрешките на хората. Вас да ви не интересуват вашите погрешки, интересувайте се от доброто, което излиза от Бога. Интересувайте се от Любовта, която излиза от напредналите братя. Всичките слънца, те са напреднали в пространството изпращат хубавото. Тук, на Земята, много малко престъпления има. Не мислете, че престъпленията са много. Престъпленията са много малко в сравнение с престъплението, което съществува в света, туй престъпление излиза от самото добро. Злото в света произтича от самото добро. Аз злото го наричам една материя неорганизирана. Онази, организираната, материя влиза в царството на доброто. Неорганизираната влиза в царството на злото. Следователно то е ровък материал, който трябва да се обработва. Не се опълчвайте против злото. Писанието казва: „Не противи се на злото.“ То е един неорганизиран свят, който е в наша полза. Всички ония мисли, които са написани от хиляди години, всички трябва да се завземат да работим.

„И наведе се надолу и пишеше.“ Само Любовта може да пише. Един ден, когато дойде Любовта в сърцето ти, когато гледаш най-

мрачно в своя живот, наведи се и пиши.

Ако тия садукееи и фарисееи дигат шум, кажи им: „Който е безгрешен, той да хвърли камък върху мене.” – Като се издигна, попита я: „Осъди ли те някой?” – „Никой.” – „Нито аз те осъждам. Иди и живеј разумно, както Бог създал света, и ти ще имаш Божиите благословения.”

Схващайте хубаво. Като прави нещо човек, има нещо, което спъва хубавите мисли, желания и постъпки. Туй, което спъва, го изхвърлете, не се поддавайте на тия внушения. Доброто, малките подтици приемоте, защото нашите мисли, нашите желания, чувствата и постъпки са като дъждовните капчици, които пречупват светлината, образуват Божествената дъга. Всичко иде от нашата мисъл, която е чиста, от нашето желание, което е чисто, от постъпките. Постъпките носят Божественото благо. Та /на/ тях трябва да разчитаме.

Добрата Молитва.

**20 беседа, държана на 8 февруари 1942 г., неделя, 10 ч.
Изгрев-София.**

РЕЧНИК

Уточнение: В текстовете на Беседите има рядко срещани думи, които поместваме в речника. В скоби са дадени букви и думи, които липсват в оригинала, но са дадени тук за пояснение.

Дирек /тур./ разг. – дървен стълб, дебела греди

Жидкий /рус./ - течен

Жидко /рус.наречие/ - разредено, рядко

Жидкост /рус./ - течност

Иждивявам /остар.книж./ - разходвам, изразходвам, правя разходи

Коджа /тур./ - доста голям, като нар. доста много

Мазгали /тур./ - ост. – дупка или отвор в кула, крепостна стена, за стреляне, бойница

Медлено /рус./ - наречие бавно, полака

Мертек /тур./ -диал. тънка греди под керемидите на покрив

Набросок /рус./ - скица, ескиз

Нити /рус./ - нитка, нишка, конец, смисъл, връзки

Пертурбация /рус./ - внезапно смущение, разстройство в хода на нещо, душевно вълнение

Понюхат /рус./ - помирише, подуши

Прокол /рус./ - пробождање, продупчване

Рандеву /фр./ - среща

Скръжав – стиснат, алчен

Стяножелелюбива – стисната, алчна, икономична

Таман /тур./ - тъкмо, точно колкото трябва

Харания /тур./ - голям котел за топлене на вода

Хатър /тур./ - удоволствие, угода

Хромат /рус./ - куцам

Шиканира /фр./ - преча, извъртам в съдебен процес

СЪДЪРЖАНИЕ

КОЙТО ИМА УШИ ДА СЛУША, НЕКА СЛУША	7
<i>28 септември 1941 г.</i>	
БЛАГОСЛОВЕН	27
<i>5 октомври 1941 г.</i>	
ИСТИНСКАТА ЛОЗА.....	42
<i>12 октомври 1941 г.</i>	
ОТ НЕГОВИТЕ УЧЕНИЦИ	59
<i>19 октомври 1941 г.</i>	
В НАЧАЛО БЕ СЛОВOTO.....	78
<i>26 октомври 1941 г.</i>	
ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА РАБОТА.....	93
<i>2 ноември 1941 г.</i>	
ДА МЕ ОЧИСТИШ	113
<i>9 ноември 1941 г.</i>	
ЕДИН МАЛЪК ОПИТ	126
<i>16 ноември 1941 г.</i>	
БЛАЖЕНИ КРОТКИТЕ.....	127
<i>23 ноември 1941 г.</i>	
РОДЕНИЯТ	147
<i>30 ноември 1941 г.</i>	
МНОЗИНА ЗВАНИ.....	164
<i>7 декември 1941 г.</i>	
ОТВАЛИ КАМЪКА.....	187
<i>14 декември 1941 г.</i>	
ПОСЛУШНИ И НЕПОСЛУШНИ	203
<i>21 декември 1941 г.</i>	
НА ПРАГА Е.....	223
<i>28 декември 1941 г.</i>	

КОЙТО ИЗПЪЛНЯВА ВОЛЯТА БОЖИЯ.....	243
<i>4 януари 1942 г.</i>	
СЛОВТО БЕ БОГ.....	258
<i>11 януари 1942 г.</i>	
ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ.....	278
<i>18 януари 1942 г.</i>	
НЕ СЪДЕТЕ, НО САДЕТЕ.....	297
<i>25 януари 1942 г.</i>	
ДИГНИ ОДЪРА СИ!	314
<i>1 февруари 1942 г.</i>	
И ПАК ПИШЕШЕ	328
<i>8 февруари 1942 г.</i>	
РЕЧНИК	345

Учителят Беинса Дуно

БЛАГОСЛОВЕН

Неделни беседи
28.09.1941 – 26.07.1942
Първи том

Първо издание

Предпечатна подготовка и печат
„Симолини 94“

© ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ЖАНУА’98”

Тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 954-9589-07-2